

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

B.K. BORISON

"Bu kitabı okumak eve dönmek gibi."

—Hannah Grace

İYİ
RUHLAR

NOX

Çevirmen: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

**ARALIĞIN İLK GÜNÜ EVREN
BANA BİRKAÇ ARMAĞAN VERDİ.
BİR DİZİ ŞANSSIZLIK VE GÖRÜNÜŞE
BAKILIRSA BİR DE... HAYALET.**

Geçmiş Noellerin Hayaleti Nolan Callahan, bu seneki görevinin de her zamanki gibi sıradan geçeceğini sanıyordu: Ortaya çık, korkut ve ardından öbür dünyaya geri dön. Ancak Harriet York'la tanışmak her şeyi tepetaklak edecekti. Karşısındaki kadın o kadar tatlıydı ki Nolan ilk kez bir geleceği olsun istiyordu.

Harriet York'unsa bir hayaletin ona neden musallat olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kötü biri değildi ya da en azından elinden geleni yapmaya çalışıyordu. Fakat kaderine razı olup Nolan'la birlikte geçmişini keşfetmeye başladıklarında onları birbirine bağlayan görünmez bağlar birer birer ortaya çıkacaktı. Belki de hayatta yolunu bulmak için gerçekten de geçmişle yüzleşmek gerekiyordu.

*"B.K. Borison'ın kitaplarını okumak, altın rengi
bir günbatımıyla sarılıp sarmalanmak gibi."*

-Tessa Bailey

*"İyi Ruhlar'da bir Noel
romanında aradığım her şey var."*

-Nisha J. Tuli

NOX *

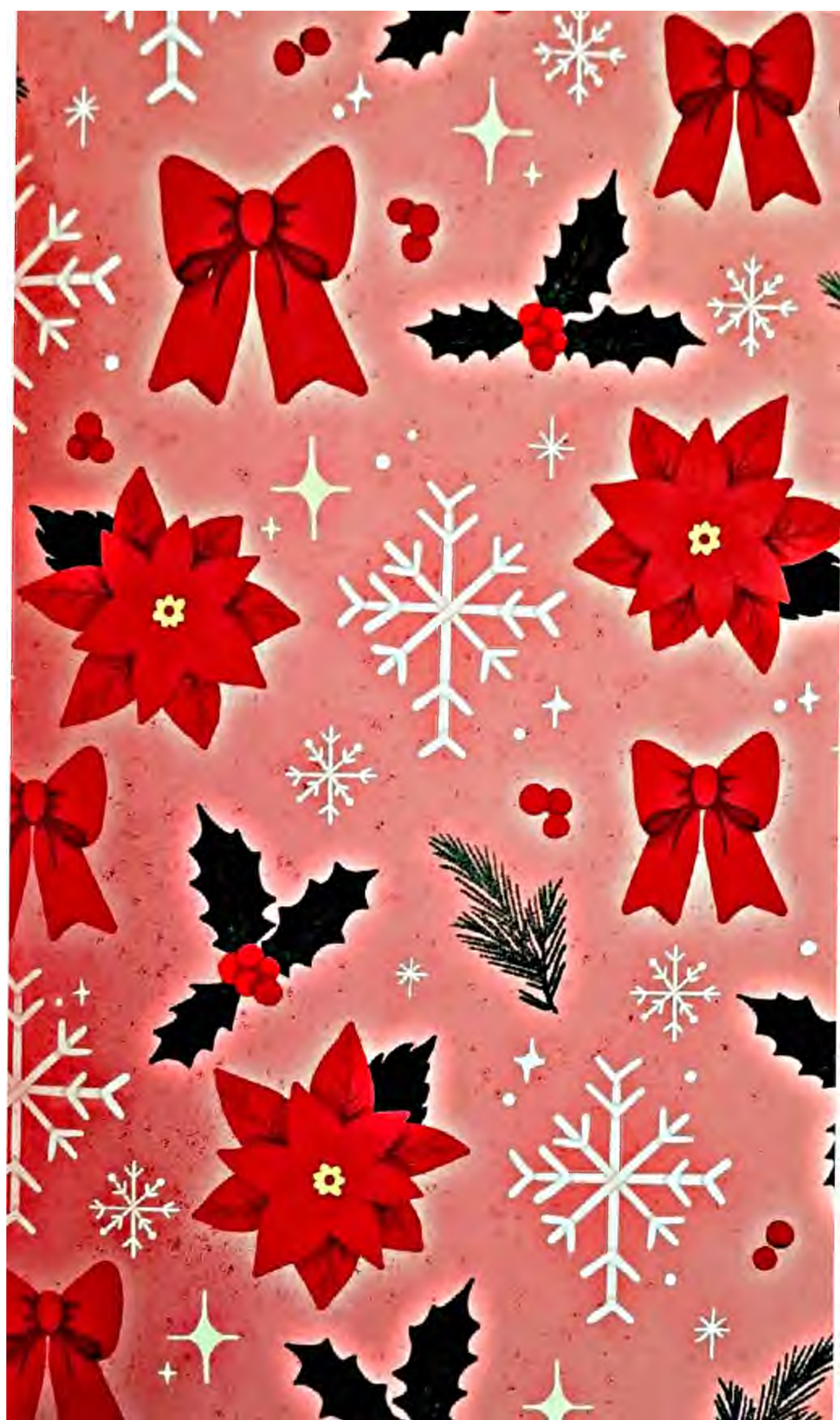
**DESTEK
DÜKKAN**

www.destekmediagroup.com www.destekdukkan.com
Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
info@destekayinlari.com

KDV'den muaf'tır.

Yetişkin Okurlara Önerilir

İYİ RUHLAR

için övgüler:

“Yıl boyu içimizi ısıtacak kadar tutkulu bir roman.” –*Booklist*

“Özgün, eğlenceli ve büyü. Borison kusursuz bir işe imza atmış.” –*Lindsey Kelk*

“Bu kitap tüm yaralarımı sardı. Onlarca kez okuyabilirim.”
–*Ki Stephens*

“B.K. Borison’ın yaşamın güzelliklerini görüp onları sihirli bir hikâyeye dönüştürme konusunda eşsiz bir yeteneği olduğu su götürmez.” –*Julie Olivia*

“Huysuz bir hayalet ve cebinde şeker taşıyan tatlı bir kadın... Bu aşk hikâyesi kaderin, sabrın ve sevmenin büyüüne dokunuyor.” –*Laurie Gilmore*

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

NOX* YAYINLARI: 25

ROMAN: 25

B. K. BORISON / İYİ RUHLAR

Orjinal adı: Good Spirits

Hakları HarperCollins Publishers'ın alt markası olan Avon'dan AnatoliaLit Telif
Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Redaksiyon: Armağan Tuna

Son okuma: Ece Yücesoy

Kapak İllüstrasyonu: Brittany Keller

Kapak Uygulama: Melike Doğan

Sayfa Tasarımı: Cansu Poroy

Nox Yayınları: Aralık 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-92545-5-5

★ © Nox Yayınları ★

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

🌐 www.destekmediagroup.com 📧 www.destekdukkani.com

📌 Noxyayinlari 📌 noxyayinlari 📌 noxyayinlari

📌 noxyayinlari 📌 info@destekyayinlari.com

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk.

No. 8/F Zeytinburnu/İstanbul

Tel. (0) 212 674 85 28

Sertifika No: 47939

mymatbaa34@gmail.com

B.K. BORISON

İYİ
RUHLAR

Düzenleme
Ny.ozlem

Çevirmen: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

NOX*

Ninova

Kaybedilenlere ve unutulana.
Ve onlara sıkı sıkıya tutunan inançlılara.

Birinci Bölüm

Harriet

*A*ralık ayının ilk günü evren bana birkaç armağan verdi...

Berelenmiş bir diz, bir çelenkten kopmuş kıvrık bir dal ve davranış problemleri olan bir kedi.

Bunların hiçbirine ihtiyacım yoktu ama üçü de artık benimdi ve başıboş bir kediye takılıp verendamın merdiveninden en alt basamağa yuvarlandığımda ilgimi çekmek için birbirleriyle yarışa girdiler. Kedi miyavlayarak peşimden koşturdu ve zımpara kâğıdı gibi pürüzlü diliyle elimin üzerini yaladı. Sanki ayak bileğime dolanan simli çelenk parçasıyla küçük evimin önündeki kaldırıma iki seksen serilerek *CSI: Anapolis*'in açılış sahnesini canlandırmamın nedeni o değildi.

Zar zor doğrulup oturur pozisyonda dizimi incelerken Oliver içli içli miyavladı. Külötlü çorabım yırtılmıştı ve dizim fena moraracaktı ama kanamıyordu... Yani o kadar fazla değil. Sanırım başıma daha kötüsü gelebilirdi.

Sonra sabahın köründe yaptığım akrobatik hareketlerin sorumlusu kedi kişinin kalm, altın yaldızlı bir zarfı minik, sivri

dişlerinin arasında tuttuğunu gördüm ve birden iyimserliğim kayboldu.

“Acelesi yoktu, Oliver,” diye homurdandım davetiyei kucağıma bıraktığında onu okşayarak.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o davetiye *sonsuz* kadar bekleyebilirdi.

Oliver tekrar miyavladı ve çekip gitmeden önce kafasıyla kolumu dürttü. Belki de bana kendince, *Güçlü ol, tatlım*, demişti. Sonra turuncu kuyruğunu sallaya sallaya köşeyi döndü ve gün içinde her ne yapıyorsa onlarla ilgilenmek üzere gözden kayboldu.

Kucağımdaki zarfa baktım. Annemin yazısı yirmi beş yılda hiç değişmemişti. Küçük bir kızken çalışma odasının kapısında saklanıp zarflara yavaşça isimleri yazmasını izlerdim. Dikkatinin ve özeninin biri için özel bir şey yaratmak istemesinden kaynaklandığını düşünürdüm. Şimdiyse yalnızca bu işi yapmaktan keyif aldığımı biliyordum.

İsmimin üzerinde parmağımı gezdirdim.

Harriet York.

Bu kartı yazan kadınla beni büyüten kadının aynı kişi olduğuna dair en ufak bir ibare yoktu. Konuk listesinin geri kalanının da –mesela babamın muhasebecisi gibi– York ailesinin geleneksel Noel partisi için aldığı davetiye buydu. Annemin gelenek ve göreneklere olan benzersiz bağlılığının eseri olarak malum davetiye her yıl 1 Aralık’ta gelirdi. Asla şaşmazdı bu.

Kartı bükmemeye özen göstererek çantama koydum. Her ne kadar bunu hiç istemesem de bir davetiye almak benim için önemliydi. Zamanla gerginleşen ilişkimize rağmen hâlâ aileden biri sayıldığım anlamına geliyordu.

Kaldırımdan kalktım, başıboş çelengi ayak bileğimden çıkardım ve korkulukların yanındaki çalılara düşen poşetlerimi aldım. Her yıl 1 Aralık’ta süslemelerim tamam olurdu. Yılın en

sevdiğim zamanında bu da benim küçük geleneğimdi. Tırabzana özenle doladığım süs gevşeyip cansızca aşağı sarkmıştı. Tam yirmi altı dakikada yerleştirdiğim dev Noel çiçeğinin *bir* yaprağı düşmüştü.

Kocaman çiçeğin yapraklarını düzelterip kelleşen bölgeyi gizledim.

“İşte oldu,” dedim. “Eskisinden bile daha iyi.”

Matilda teyzem eskiden farklı bir açıdan bakmanın ve birkaç parlak süsün çözemeyeceği az problem olduğunu söylerdi. Sinir bozacak kadar büyük Noel süslemeleri satın alarak bunu kendi hayatıma uyarlamıştım. Her şeyi iyi tarafından görmeye çalışırdım ve dünyam başıma yıkılsa bile sokağın aşağısındaki minik fırının yabanmersinli Danimarka çöreği daima moralimi düzeltirdi.

Olumsuzluklara odaklanmaktan hoşlanmazdım; hiçbir zaman hoşlanmamıştım.

Bu yüzden odaklanmıyordum.

“Keyifler nasıl, Harry?” diye seslendi biri bahçenin çevresindeki bodur, tahta çitin arkasından. Bizim mahallenin postacısı Darryl kucağındaki kutuların üzerinden başını uzatarak beni görmeye çalıştı.

“İyidir, Darryl.” Çite doğru topalladım ve kucağındaki paketlerin en üstündekini aldım. Rahatlayarak gülümsedi, gür bıyığı ağzının büyük bir kısmını gizlese de gözlerinin kenarında oluşan çizgiler onu ele veriyordu.

“Düşmek üzere olduğunu nasıl bildin?”

“Muhtemelen arkasmı bile görülmeyecek kadar yüksek olduğundan.” Elindeki kule tehlikeli bir şekilde sallandı, omzundaki çanta patladı patlayacaktı. Ona bakarken kaşlarımı çattım. “Tatil yoğunluğu mu? Daha şimdiden mi?”

“Yok. Karışan postaları düzeltiyorum.” Omzunun üzerinden baktı. “Şunları nasıl karıştırıyorum anlamıyorum.”

Darryl kariyeri boyunca postaları karıştırmış, yirmi yıldır yanlış paketleri yanlış insanlara teslim etmişti. Yön duygusu olmayan bir adamın neden postacı olmayı seçtiğini anlamak mümkün değildi. Elimdeki pakete çabucak göz attıktan sonra Darryl'ı köşedeki yeşil tabelaya doğru çevirdim. "Yanlış sokaktasın. Burada Morris Sokak yazıyor. Sen Murray'desin."

Gözlerini kısarak adres kâğıdını okudu ve hayretle inledi. "Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum."

Geçen hafta da aynı hatayı yaptığını düşünecek olursak ben de inanamıyordum. Çoğumuz pazar günlerini hangi paketin yanlışlıkla kime gittiğini anlamaya çalışmakla geçirirdik. Geçen hafta o kadar çok paket karışmıştı ki bu işi yemekli bir buluşmada çözmeye karar vermiştik.

Yolunu kaybeden paketi kolumun altına sıkıştırdım. "İşe giderken bunu bırakmama ne dersin? Böylece geri dönmene gerek kalmadan bu sokaktaki işini bitirebilirsin."

Yüzü aydınlandı. "Sahi bunu benim için yapar mısın?"

Daha az takdir görerek çok daha zor işler yaptığım olmuştu. Ona gülümsedim. "Noel Babacılık oynamaya bayılırım," dedim omzuna vurarak. "Sonra görüşür müyüz?"

Çoktan yola çıkmıştı bile. Omzunun üzerinden bana göz kırptı. "Becerebilirim, hayır."

Aralık ayının ilk günü evren bana birkaç armağan verdi...

Yanlış adreslere giden ve doğru adreslere ulaştırılması gereken iki paket daha, yara bandı almak için fazladan küçük bir gezi ve yabanmersinli Danimarka çöreğiyle ilgili koca bir hüsrana.

"Özür dilerim, tatlım ama hepsi bitti." Paula tezgâhın arkasından bana kaşlarını çattı ve ağzının kenarlarındaki çizgiler

üzüntüyle derinleşti. Çöreklerin sergilendiği vitrine yabanmersini bulaşmış yanaklarımı yapıştırdığım altı yaşımdan beri Paula'nın fırınının müdavimiydim. "Onun yerine turna yemişli ve elmalı vereyim mi?"

Hayır. Ben yabanmersinli Danimarka çöreği istiyordum, bu tatlı vaadi kâbus gibi geçen sabahı atlatmak için bir sopanın ucundaki havuç gibi gözümün önünde sallandırmıştım. Ama çöreklerin bitmesi Paula'nın suçu olmadığı için zorla gülümse-dim ve bu kadının elinden birkaç kırıntıya bile razı olduğumdan başımı yukarı aşağı salladım. "Kulağa harika geliyor, sağ ol."

Paula uzun, cam vitrine elini uzattığında dizimi gözden geçirdim. Külotlu çorabımdaki delik büyümüş, bacağımanın üst kısmında kocaman bir yırtık oluşmuştu. Tüvit eteğim ve diz hizasındaki botlarımla salaş bir rock prensesine benziyordum. Tek boynuzlu atlı yara bandım hiç olmazsa görüntüme biraz renk katmıştı. Bakın bu iyi olmuştu.

"Aaa."

Başımı kaldırdım. Paula iki büklüm olmuş, vitrindeki hamur işlerine bakıyordu.

"Ne demek o?" diye sordum. Bugün başka bir tersliği kaldı-rabilir miydim bilmiyordum.

"Sanırım Danimarka çöreklerimizin hepsi bitmiş."

"Hepsi mi?" Yüreğim sıkıştı. "Turna yemişli ve elmalı bile mi? Hiç mi yok?"

Sesimdeki büyük hüsranı duyunca yüzü yumuşadı. 1 Aralık'ta *daima* Danimarka çöreği alırdım. *Her zaman.*

"Bugün her zamankinden daha geç geldin," dedi tezgâhın arkasından beni eleştirel bakışlarla süzerek. Başıyla yaralı dizimi işaret etti. "Ne oldu sana? Bir sokak kavgasma mı karıştın?"

"Hayat," diye mırıldandım. Her zamankinden daha geç kalmıştım çünkü bir iyilik yapmaya çalışmıştım. Ama galiba hiçbir iyilik cezasız kalmıyordu.

Arkamda oluşmaya başlayan kuyruğu fark ederek seçeneklerimi gözden geçirdim. Birkaç tereyağlı kruvasanla iki tane pudra şekerli donut kalmıştı.

“Bir donut alayım.” Omzumun üzerinden baktım. “Herkesi beklettiğim için özür dilerim.”

“Önemli değil.” Paula donut’ı metal maşasıyla aldı ve bir kesekâğıdına koydu. “Giderken bir kahve alsana. Sevdiğin naneli *mochadan* var. Kasadaki İmani’ye söyle, kahve müessesesinin ikramı.”

Kendimi zorlayarak gülümsedim. “Teşekkürler, Paula.”

Birkaç yıl önce bana Matilda teyzeden miras kalan Kuş Yuvası adlı antika dükkânıma giderken kendime ödül olarak aldığım donut’ı yedim. Annapolis şehir merkezinde kıvrımlı sokaklardan birine girip küçük liman boyunca uzanan Arnavut kaldırımını takip ederek Kuş Yuvası’na doğru ilerlerken kazağımın önü pudra şekeriyle kaplanmıştı. Kuş Yuvası, ikinci evim, o sokağın tam ucundaydı ve iki yanı güneşin altında pırıldayan sularla çevriliydi.

Sedir kiremitli, yeşil, ahşap kaplama bir binaydı. Kapının üzerinde altın yaldızlı harflerle yazılmış bir tabela vardı. Biraz daha yaklaştığımda kapı çerçevesindeki silik kurşunkalem izlerini görecektim. Her yaz ablamla boyumuzu ölçüp oraya işaret koyardık.

Annem ve babam fiziksel kayıtlarımızı ortak kullandıkları çalışma odasındaki kahverengi bir zarfın içinde titizlikle saklarken Matilda teyzem çocukluğumuzu duvarlarına kazımişti. Bu rafları dolduran ve çoğu çoktan unutulmuş eşya kalabalığının arasında kendimi daima yuvamda hissetmiştim. Bana umut vermişlerdi. Arkadaşlık etmişlerdi. Yitirilip gitmiş eşyaları defalarca elime alıp kusurlarındaki güzelliği görmüştüm. Kırılmış ve kararmış köşelerimi onarmak için yeterince çalışırsam ben de yeniden parlar mıyım, birileri de beni kıymetli bir şey gibi görebilir mi acaba diye merak etmiştim.

Kaldırımdan inip kapının tam önündeki küçük, tahta köprüye çıktım ve botlarımı tıkırdata tıkırdata yürüdüm. Matilda teyzem buna, “Korsan tahtasında yürümek gibi,” derdi göz kırparak. Köprünün son tahtasının üstünden atladım ve kapının yanında sabırla bekleyen devasa iki Douglas göknarıyla karşılaştım, birkaç kasaba ilerideki bir Noel ağacı çiftliğinden gelmişlerdi. Arka taraftaki eski pikapta Bing Crosby çalarken dükkânı süslemeyi ve bolca naneli çikolata parçacığıyla bu sabahı kötü bir hatıra olarak hafızamın derinliklerine gömmeyi planlıyordum.

Ne var ki titizlikle yaptığım planlar suya düştü. Ağaçlarımı kaidelerine bile yerleştiremedim. KAPALI tabelasını AÇIK’a çevirdiğim an müşteri akınına uğradım. Dükkân boş kalmadığı için sevinmeliydim ama bunlar bir sürü soru sorup hiçbir şey satın almayarak sabrımı sınamaya ant içmiş müşterilerdi. Genelde sohbe açtım fakat bir kadın telefonunun hoparlörünü açarak tam on beş dakika biriyle konuştu, başka biri bana on yıldır kullandığı saç maskesinden satmaya çalıştı ve orta yaşlı bir adam New Balance’larıyla oflayıp puflayarak mobilya bölümünü turladı.

“Sizde monte edilmemiş komodin yok mu?” diye seslendi ellerini kalçalarına koyup kırık beyaz spor ayakkabılı ayağını silkeleyerek.

Burası IKEA değil, diye haddini bildirmek istedim. Ama bunu yabanmırsinli Danimarka çöreğiyle ilgili üzüntümü sakladığımı yere gömdüm ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

Her şeyde bir hayır vardır, dedim içimden. *Buna da iyi taraftan bak.*

“Hayır, demonte mobilya satmıyoruz.” Tekdüze ses tonumla gurur duydum. “Ama gerçekten güzel parçalarımız var.”

Günün son ışıkları arka pencerelere vurmaya başladığında yorgundum, dizim acıyordu arkadaki depo dolabının kapısına

astığım ökseotu dalı dışında dükkânda hiçbir süs yoktu. Kapıdaki tabelayı ters çevirip ağaçlardan birine dokunarak dikenli dallarında parmaklarımı gezdirdim.

“Endişelenme, dostum. Yarın yeni bir gün.” Ve umarım daha iyi bir gün olurdu. Ağaçlarıma ışıklar asabildiğim bir gün.

Avucumdaki ağır, süslü pirinç anahtarla dükkânın kapısını kilitlerken sudan esen rüzgârın ısığını duydum. Bu anahtar Matilda teyzenin bir türlü yenilemeye cesaret edemediğim sıradışı eşyalarından biriydi. Anahtarı cebime atıp yola çıktım. Karanlık bastırıldığında kaldırımdaki sokak lambaları yavaşça titreşerek yandı.

Eve yürürken başıboş bir kediye rastlamadım. Yanlış adrese teslim edilmiş paketler ve verandanın dibine yığılmış, aşırı büyük Noel süslemeleriyle karşılaşmadım. Yalnızca Annapolis’in yan sokaklarından birindeki, doğal malzemeler ve el işçiliğiyle inşa edilmiş mütevazı evimi ve ancak sağ alt köşesine bir tekme atınca açılan kapımı buldum.

Elimdekileri kapının önüne bırakıp külotlu çorabımı çıkarırken ağacımın ısıltısıyla karşılandım. En sevdiğim pijamamı giydim, üzerinde dans eden Ren geyiklerinin olduğu kırmızı ve beyaz, pamuklu bir takımdı ve kıvrık saçlarımı atkuyruğu yaptım. Bu gece *Beyaz Noel* ve nane çayı eşliğinde günün hayal kırıklıklarını geride bırakmayı planlıyordum. Yarın yeni bir gündü.

Noel senenin daima en sevdiğim dönemi olmuştu. Mucizelerin gerçek olabileceğini, hatta hemen yanı başınızda olduğunu hissettiğiniz büyülü bir zamandı bu. Hani sanki elinizi uzattığınızda sihrine dokunabilirmişsiniz gibi. Bonbon şekerli öpücükler ve kurdeleli patlamış mısır paketleri gibi donmuş parmaklarınızın arasında tutabilirdiniz sanki. Şöminede çıtırdayan odunlar ve fırından yeni çıkmış, zencefilli kurabiyeler gibi. Noel her zaman insana doğru gelirdi, gerçek gelirdi.

Rahat kanepeme gömüldüm ve Betty'yle Judy kız kardeşler hakkındaki şarkılarını söylerken bir baston şeker açarak filmi izledim. Yoğun ve ağır bir şey boğazımın arkasına çöreklen-di. *Kız kardeşler.*

Çocukken ablamla birlikte yere yatıp kafa kafaya vererek bu sahneyi arka arkaya izlerdik. Biz de onlar gibi olacağız, onlar gibi gülüp eğleneceğiz ve *daima birlikte olacağız* diye söz ver-miştik birbirimize. Annemle teyzemin, ilişkileri sonunda bir kül yığının-a dönüşene dek birbirlerine ateş açmalarına şahit olmuştuk. Biz başka bir şey istediğimizi biliyorduk. Daha iyi bir şey.

Ama kardeşimle en son konuştuğumda dallarda kiraz çiçek-leri ve yanaklarında gözyaşları vardı. Bütün iyi niyetimize rağ-men her nasılsa tıpkı onlar gibi olmayı becermiştik.

Ben bir yöne gitmişim. Samantha başka bir yöne.

Bu düşünceyi zorla aklımdan çıkardım. Bugün 1 Aralık'tı. Acıklı hatıraları düşünmeye uygun bir gün değildi. Bugün yal-nızca Danny Kaye, naneli şekerler ve en rahat ve sıcacık çorap-larım vardı.

Bugün geleneklerin, umudun ve iyi niyetin günüydü.

Çayımı içip kendimi iyi olduğuma ikna etmekle öyle meş-guldüm ki gerçekten önemli şeyleri fark etmedim. Yani salo-numdaki tuhaf adamı. Sonunda dikkatimi çeken botlarının yere sürtünürken çıkardığı sesler oldu, Noel ağacımın ışıkları-nın altındaki gölgesi kocamandı. Boğazını temizlediğinde hızla başımı ona çevirdim ve...

Çılgılık attım. Ciğerlerim patlayıncaya kadar bağırdım ve eli-me geçen ilk şeyi ona fırlattım. Televizyonun kumandası omzu-nun üzerinden uçtu ve deniz feneri şeklindeki bir süsün yanma düştü.

Adam gözünü bile kırpmadı, gölgelerin arasından beni izle-meyi sürdürdü.

“Merhaba Harriet,” dedi rahat bir tavırla.

Çatallı bir sesi vardı. Ve nereden olduğunu çıkaramadığım hafif bir aksanı. Gerçi adamın çıkarabileceğim hiçbir yanı yoktu, vücudunun büyük bir kısmı gölgelerle sarmalanmıştı. Sadece sert hatlı çenesini, geniş gövdesini ve bacaklarının yanlarında duran ellerini seçebildim.

Kanepenin köşesine biraz daha büzüldüm. Kesik kesik solumaya başladım. Şimdiye kadar dinlediğim tüm cinayet podcastleri tam olarak böyle başlamıştı.

Yabancı ellerini kaldırıp avuçlarını gösterdi. “Korkma.”

Korkma. Peki. Dedi salonumun ortasında dikilen davetsiz misafir. Bana yaklaştığında ışık köşeli yüzünde dans etti. Kısa sakalları dudaklarının üzerinde daha yoğundu. Belki de bıyık bırakıyordu. Rüzgârdan dağılmış saçlarının arasına elini daldırdı.

Baston şekerimi sıkıca tuttum. Ona saplayabileceğim kadar sivri değildi ama muhtemelen ona biraz zarar verebilecek kadar adrenaline doluydum.

“Ne istiyorsun?” diye sordum nefes nefese.

“Sana yardım etmek istiyorum.” Biraz daha yaklaştı. “Henüz çok geç değil, Harriet. Yanlışlarını düzeltebilirsin.”

Gözlerimi kırptırdım. “Yoksa sen şu kapı kapı dolaşan tiplerden misin? Tarikatınıza katılmakla ilgilenmiyorum, teşekkür ederim.” İfadesiz bir yüzle beni izlemeyi sürdürdü. Kapıya kaçmak bir bakış attım. “Evime nasıl girdin?”

“Ben...”

“Daha önemlisi, ne zaman gidersin?”

“Hayır, ben...”

“Değerli bir şeyim yok.” Altdudağımı ısırdım. “Aslında yalan söyledim. Ayağının dibinde duran kurabiye ev el boyaması. Belki karaborsada falan iyi bir fiyata satabilirsin.”

Söz ettiğim kurabiye eve baktı ve kaşlarını kaldırdı. “Karaborsa,” diye yineledi yavaşça.

“Onu alabilirsin,” diye fısıldadım. “Şimdi, git lütfen.”

Başını iki yana sallayarak yine dikkatini bana verdi. Desenli pijama altıma gözü takıldı. Çenesini sıvazladı. “Kurabiye evinle ilgilenmiyorum.”

“Neyle ilgileniyorsun peki? Cinayetle mi?”

Aferin, Harriet, diye kızdım kendime. Daha net anlata-
mazdın!

“Cinayetle de ilgilenmiyorum.” Yüzündeki ışığın açısı değişti. Adamın hatları sertti, keskin ve zeki bakışlı gözleri vardı. Çenesini sıktı ve hafifçe başını kaldırdı. “Senin ruhunla ilgileniyorum,” dedi tekinsizce ve ödüm patladı.

Duraksayarak devam etmesini bekledim. Etmedi. “Bak işte, bu kulağa cinayet gibi geliyor.”

“Öyle değil.”

“Gerçekten ama *gerçekten* öyle gibi.”

“Değil,” dedi ısrarla. “Ben şey değilim...”

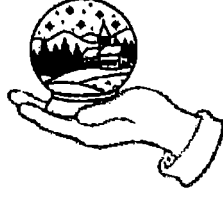
“Yani eğer bir katil değilsen, bence kendini tanıtma biçiminin üzerinde biraz daha çalışsan iyi edersin çünkü...”

“Kendinle hesaplaşman için buradayım,” diye sözümü kes-ti sesini yükselterek. Hiçbir şey planlarına uygun gitmiyormuş gibi sesi kızgındı. Güzel. Al benden de o kadar. Dudaklarını dümdüz bir çizgi hâlinde birbirine bastırdı ve bana bir bakış attı. Gözlerinin ardında bir şey parlıyordu. Bir ateş. Mum gibi bir şey. “Ben bir Geçmiş Noellerin Hayaleti’yim, Harriet. Kurtuluşun seni bekliyor.”

Ağzım açık kaldı. Baston şekerim yere düştü.

Aralığın ilk günü evren bana birkaç armağan verdi...

Bir dizi şanssızlık ve görünüşe bakılırsa, bir de... hayalet.

İkinci Bölüm

Nolan

O turduğu kanepede beni sessizce izliyordu. Şaşkınlıktan taş kesilmişti, kahverengi gözlerini kocaman açıp battaniyesini sıkıca göğsüne bastırmıştı. İlk coşkulu tepkisinden sonra görünmezmiş gibi davranmaya karar vermişe benziyordu.

Bana göre hava hoştu. Ben sabırlı bir adamdım.

Televizyon kumandasının neredeyse kulağıma çarpmasının şokunu henüz atlatamamıştım. Şahsıma şiddetli tepkiler verilmesi sıradışı bir şey olmasa bile bu gülünç pijamalı, minicik kaddından bunu beklediğimi söyleyemezdim.

O neler olduğunu anlamaya çalışırken hafifçe yana dönüp ince, uzun cihazı arkamdaki ağaçtan aldım.

Harriet tuhaf ve anlaşılmaz bir ses çıkardı.

Ne şirin.

“Se-sen...” Yutkundu ve derin bir nefes alıp verdi. “Hayalete benzemiyorsun,” dedi sonunda.

“Şey...” Devamını getiremediğim için kelime havada kaldı. Karşılarında durduğum insanların varlığımdan şüphe duymasına alışkın değildim.

“Şey mi?” diye yineledi bana hayretle bakarak. Dirseğinin dibinde Noel ağacı biçiminde bir kupa duruyordu ve çeşitli aydınlatmalardan sarkan çok sayıdaki baston şeker muhtemelen bir yangın tehlikesi oluşturunuyordu. Her yer ıvır zıvırla doluydu. Ev darmadağındı, içinde bomba patlamış gibiydi. Öte yandan... neşeli sayılabilirdi.

Bütün hayalet cesaretimi toplamaya çalıştım. “Öyleyim.”

“Yani bir hayalet misin?”

“Evet.” Başımınla onayladım. “Ben bir hayaletim. Veya bir ruh. Hangisini tercih edersen.”

Buna karşılık Harriet yavaşça gözlerini kırıştırdı. Sarı, asi buklelerini gelişigüzel bir şekilde başının tepesinde toplamıştı. Tokadan kurtulan iki tutam belirgin elmacıkkemiklerini okşuyordu. Beni daha iyi görmek ister gibi yumruğunu gözüne sokup ovuşturdu. Sonra elini indirip gözlerini kırıştıtarak sersem sersem bana baktı.

“Tabii ya. Çok mantıklı.” Biraz isterik sayılabilecek bir kahkaha attı ve tavana doğru gözlerini devirdi. “Bir hayaletsin,” diye mırıldandı. “O bir hayalet.”

Tekrar başımınla onayladım. “Evet. Bir hayaletim.”

Gülümsemesi yavaşça yüzünden silindi. “Bir hayaletsin,” diye tekrarlarlarken alaycılığı hayretle yer değiştirdi.

“Geçmiş Noellerin Hayaleti, evet.”

“Bana musallat olmak için mi gönderildin?” Parmağını göğsüne bastırdı. “Bana?”

Onaylayan bir mırıltı çıkardım.

“Yani şu anda bana musallat olan bir hayalet mi var?” Gözlerini kısıp burnunu kırıştırdı. “Ama bu... Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Son derece yaygın bir tepki.”

“Bana musallat mı oldun? *Bana?* Ben iyi biriyim. Vergilerimi ödüyorum. Komşumun kedisini besliyorum.” Gözlerini kıstı. “Zorla evime giren bir hırsız olmadığından emin misin?”

Başımı iki yana sallayarak odayı gösterdim. “Buraya zorla girmedim. Çağrıldığım yerde beliririm. Musallat olmanın genel ve istenmeyen bir sonucu.”

Battaniyenin altında kıpırdandı ve dudaklarını büzerek düşüncelere daldı. Bu da olağandı. Şok, kafa karışıklığı ve inkâr arasındaki o yavaş geçiş süreci. İnsanlar hiç beklenmedik bir şekilde birdenbire karşılırlarına çıkmamı bu yolla anlamlandırmaya çalışırdı. Bir hayalete benzemediğimi *biliyordum*. Sıradan birine benziyordum. Kahverengi botlar. Koyu mavi bir kot. Kalın bir oduncu gömleği. Bazı meslektaşlarım gibi gösteriş yapmazdım, o işler benlik değildi. Ansızın belirmem yeterince etkiliydi, bir de kostüme ihtiyacım yoktu. Yani sırf dramatik görünmek için uzun, beyaz bir cübbe giyecek hâlim yoktu.

Gerçi belki de bir cüppe giymeliydim. İşleri hızlandırabilirdi. Gelecek sefer için bunu aklımın bir köşesine yazdım.

Gözleri yavaşça beni buldu ve yüz ifadesindeki bir şey aklıma kurcaladı. Başımı yana eğip onu süzdüm. Nedense... tanıdık geliyordu. Ucunu bir türlü yakalayamadığım bir hatıra gibiydi. Veya belki daha önce duyduğum bir şarkı gibi bende iz bırakan bir şey.

“Daha önce karşılaştık mı?” diye sordum.

“Bilmem,” dedi cılız bir sesle. Kanepede kıpırdandı ve ışık farklı bir açıyla yüzüne vurdu. O his geçti. “Sen söyle. Haneye tecavüze ek olarak sapıklığında mı var?”

Gözlerimi devirerek tavana baktım. “Evine zorla girmedim, Harriet. Sihrimi kullandım.”

“Sihir,” diye yineledi kuşkuyla. “Bir yere zorla ve izinsiz girme yönteminin oraya zorla ve izinsiz girmiş olduğun gerçeğini değiştirmedeğinin farkındasın değil mi?”

Burun kemerimi ovuşturdum. “Şu zorla girme konusunu bir kenara bırakamaz mıyız?”

“Bu hoşuna giderdi değil mi?”

Evet, giderdi. Hem de nasıl. Bu görevin henüz başındaydım ve çoktan sinirim bozulmuştu. Genellikle bu his ikinci veya üçüncü hatıra civarında kendini göstermeye başlardı. Ölüm-den sonraki hayatımda, tatillerimi insanlığın yüzkaralarına musallat olarak geçirmenin beni anlayışlı birine dönüştürdüğü söylenemezdi.

Özenle kontrol altında tuttuğum sihrimin bir kısmının serbest kalması üzerine odanın ışıkları önce parladı, sonra karardı. Harriet'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şunu bir daha yapsana," dedi nefes nefese.

"Hayır."

"Neden?"

Bilerek yapılmış bir şey değildi de ondan. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Çünkü senden emir almam."

Bu, içindeki isyankârlığın fitilini ateşlemişe benziyordu. Kanepede daha dik oturduğunda omuzlarındaki battaniye biraz aşağı kaydı.

"Kanat istiyorum," dedi.

"Ne için?"

"Bir hayalet olduğuna dair. Yani bunun için bir tür belge var mı?" Battaniyenin kenarında ince bir el göründü, bir baston şeker tutuyordu. Ucu sipsivriydi. "Belki bir rozet falan?"

"Hayalet rozeti mi?"

"Bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum."

"Rozet taşımayız. Veya bir belge."

Gözlerini kıstı. "Bu işine geliyordur tabii."

Omzumu silktim. "Gelecek personel toplantımızda bu konuya değineceğim."

"Personel toplantısı mı? Senden başkaları da mı var?"

Başımı yukarı aşağı salladım. Bizden yüzlerce vardı. Dünya üzerindeki yüzkaralarının hepsine musallat olan bir tane Geçmiş Noellerin Hayaleti olduğunu düşünüyor olamazdı.

“İyi, peki. Peki, peki, peki,” diye fısıldadı kendi kendine. Gözlerini kaldırdı, sonra kaçırıldı. Yine bana baktı ve yine gözlerini kaçırıldı. Bana üçüncü kez baktığında bakışları üzerimde kaldı.

“Bir hayalet numarası yap,” diye buyurdu.

Yüce Tanrım. Kadına bak. “Hayır.”

“Bir hayalet olduğunu ispat et,” diye tutturdu. “Sadece bir hayaletin yapabildiği bir şey yap. Mesela şu ışık numarasını tekrarla.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bir *sihirbazlık numarası* değil o.”

Kibirli bir tavır takındı. “Tam da hayalet olmayan birinin söyleyeceği bir şey.”

“Ansızın salonunda belirdim. Bunun yeterli olacağını düşünüyorum.”

“Ağacın arkasından çıktın,” diye belirtti. “Sokak kapısından girmediğini nereden bileceğim?”

Başımı çevirdim ve kapıdaki sürgüye anlamlı bir bakış attım. Zincir hâlâ sürgüye takılıydı. “Oradan girmedim.”

“O zaman pencere.”

“Pencere de kilitli.”

Zihni mantıklı bir açıklama ararken Harriet kaşlarını kaldırdı.

“Son derece gerçekçi bir rüya görüyor olabilirim,” derken sesi alçaldı ve bileğinin içini çimdikledi.

Alayla sııttım. “Görmüyorsun.”

Öfkeyle nefes verdi. “Bir hayalet olmak için biraz fazla gençsin.”

“Kim demiş?” Omuz silktim. “Genç yaşta öldüm.”

“Ya sesin? O ne öyle?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Aksanım mı?”

Başımı yukarı aşağı salladı.

“Bir İrlandalı olarak öldüm.”

Kaşlarını çattı. “Artık İrlandalı değil misin?”

“Hayır, hâlâ öyleyim.”

“O zaman neden güzel, İrlandalı bir kıza musallat oluyorsun?”

“Bilmiyorum. Beni buraya atadılar.” Çenemi kaşıdım. “Muhtemelen siz Amerikalılar hayaletlerin musallat olmasına daha fazla ihtiyaç duyduğunuz için.”

Bunu duymasıyla gücenmiş gibi keskin bir nefes aldı. “Çok kabasın.”

Omuz silktim. “Ama doğru. Kendinizi çok beğeniyorsunuz.”

Harriet sessizleşerek bunu düşündü. Odadaki tek ses arkamdaki televizyondan geliyordu. Sonra baston şekerinin ucunu ısırduğunda bir çıtırtı duyuldu. Üzerinde minik Ren ge-yikleri olan bir pijama takımı ve kırmızı, kalın çoraplar giymişti. Tuhaf olmasının dışında enteresan bir şekilde sevimli bir kıyafetti.

“Bir hayalet bana musallat oldu,” diye belirtti Harriet. “Belli ki korkunç bir şey yaptım ve onun cezasını çekiyorum. Bir hayaleti başıma sardılar.”

“Özetle evet.”

“Doğru kişiye musallat olduğundan emin misin?”

Parmaklarımı şaklattım ve avucumda bir kâğıt parçası belirdi. Kâğıdı açtım ve gözlerimi kısarak üzerindeki okunaksız el yazısına baktım. Hayaletler ve Ruhlar Departmanı’ndaki amirim Isabella eski yöntemleri tercih ederdi. Görevlerimiz bize daima el yazısıyla yazılmış bir notla doğrudan teslim edilirdi.

“Sen Harriet York değil misin? Yirmi yedi yaşındasın. Kuş Yuvası adlı bir dükkânın var.”

Harriet kâğıdın belirttiği yere diktiği gözlerini kırptırdı.

“Sende adımın yazılı olduğu bir kâğıt mı var?” diye fısıldadı.

“Evet, görevden önce verildi.”

“Sapık tacizci teorimi çürütmek için yeterince çabalamıyorsun, dostum.”

İç çektim. “Taciz değil bu. Musallat olmak.”

“Tabii.”

“Bu iş böyle yapılır.”

Kasım ayının sonuncu günü, her bir Geçmiş Noellerin, Bu Noelin ve Gelecek Noellerin Hayaleti Isabella’dan yazılı bir bildiri alırdı ve görev yerlerimize dağılırdık. Hatalarında direten hedeflerimizi yola getirmek için aralık ayı boyunca çalışırdık. Yola gelirlerse ne âlâ ama yok gelmezlerse sefil bir hayata mahkûm olurlardı. Noel arifesinden önce Harriet’i bir sonraki hayaletine devretmeliydim yoksa sonsuza dek lanetlenirdi.

Veya böylelerinin başına ne geliyorsa o olurdu. İşimi bitirdikten sonra olanları merak edip araştırmaya hiç gerek duymamıştım. “En başından başlayalım mı?” diye sordum. “Bunun durumla uzlaşmana faydası olur mu?”

Kanepede ayaklarını altına topladı. Başka bir bukle daha aceleyle özgürlüğünü ilan etti. “Bir deneyelim bakalım.”

“Ben bir Geçmiş Noellerin Hayaleti’yim. Kendine çekidüzen vermene yardım etmek için gönderildim. Hatalarından ders alman için geçmişini gözden geçireceğiz.”

“Peki,” dedi yavaşça ve bu kelimeyi öyle uzatarak söyledi ki kulağıma bir cevaptan ziyade bir soru gibi geldi.

“Tamam mı? Güzel. Hazırsan başlıyoruz.”

“Pek değilim.” Baston şekerini ağzına soktu. “Bazı sorularım var.”

Omuzlarım düştü. “Elbette var.”

“Şu hatalar...” Sesi yumuşadı. Kahverengi gözlerinde bir pişmanlık belirdi. Ama gözlerini kırptırdığında o ifade kayboldu. “Nedir onlar?”

“Geçmişini ziyaret ettiğinde hepsi sana bir bir açıklanacak.”

“Bu kadar mı?”

“Aşağı yukarı.”

İkna olmuşa benzemiyordu. “Bu hataları yaptığımdan emin misin? Yani bir hayaletin bana musallat olmasını gerçekten hak ettim mi?”

Az kalsın kotumun arka cebindeki kâğıdı çıkarıp burnuna sokacaktım. *Kâğıtta adın yazıyor*, diye bağırmak istedim. *Bir Tatil Ruhu’nun sihrini neden sorguluyorsun?* Öfkeyle saçlarımı geriye doğru taradım ve enseme tuttum. “Sihir kararını verdi. Senin kurtarılabilir olduğuna karar verildi ama bir şartla. Kendine çekidüzen vermelisin. Yanlışlarını düzeltmelisin.”

Ölümlülerin hepsi aynıydı. İlk başta karşı koyarlardı, *iyi insanlar olduklarını* ve bunu hak etmediklerini söylerlerdi ama gerçeklerden kaçamazlardı. Anılar yalan söylemezdi.

Bir de hayalet görevlerimi yerine getirmediğçe buradan ayrılamazdım ve bu cehennem gibi yerde gereğinden fazla oyalanmaya meraklı değildim. Yüz yılımı *oyalanmakla* geçirmiştım. Çakılı kalmaktan yorulmuştım.

Sabırsızca elimi uzattım. “Hadi, başlayalım.”

“Yani evet, herhalde başlayabiliriz,” dedi. “Ya da bekleyebiliriz.”

Homurdanmamak için kendimi zor tuttum. “*Neden bekleyeceğiz?*”

“Çünkü bunun tıbbi bir sorun olmadığına henüz ikna olmadım ve bu gece musallat olunma havamda değilim, teşekkürler. Şimdi zihnimin neresinden çıktıysan oraya geri dönebilirsin. Böylece ben de uyuyup bu gece olanları nane çayının bozulmuş olmasına bağlayabilirim.” Kaşlarını çatıp parmaklarını şakaklarına bastırdı. “Ya da bir beyin sarsıntısına.”

“Rüyalarından fırlamışım gibi göründüğümü duymak hoşuma gitse de bu iş böyle yürümüyor. Hop diye ortadan kaybolamam. Tatil dönemi boyunca, geçmişte yaptığın hataları

anlayana dek senden ayrılamam. Hatalarını gördüğünde seni Bu Noelin Hayaleti'ne teslim edeceğim.”

Harriet deli deli güldü. “Süper ya. Kuralların ardı arkası ke-silmiyor.”

Onu başımla onayladım. “Evet. Bir geçiş süreci var.”

Geçiş süreci kelimelerini sessizce söyledi. “Her şey ne kadar iyi organize edilmiş.”

“Evet,” diye onayladım. “Ben de böyle olmasını bekle-mezdim.”

Öldüğümde başka bir şansım yoktu ama eğer olsaydı, bunu istemezdim. Bu sıkıcı varoluş biçimini, diğer insanların hayat-larını yaşamasını izlerken olduğum yerde saymayı. Kötü insan-lara musallat olmayı. Onların kasvetli ve hüzünlü hatıralarını izlemeyi.

İnsanlığın yüzkaralarına musallat olmakla geçen yüz kü-sur yıldan sonra insan hayatımı hayal meyal hatırlıyordum. Renkler ve sesler hâlinde zihnimde belirip kayboluyordu. Cam göbeği mavisi. Deniz yeşili. Tozpembe. Bir geminin gövdesini yalayan dalgalar ve uzaklardan gelen bir kilise çanı. Kıyıdaki bir deniz feneri.

Dakikalardan ziyade anlık görüntüler. Eskiden olduğum in-sana dair her şeyi kaybetmiştim. Şimdi buydum. Başkalarının en kötü hâllerine tahammül etmeye mecbur olan, içi boş bir kabuk.

Sinirlenerek tekrar elimi uzattım. “Başlama zamanı.”

Kıpırdamadı. “Sağ ol, kalsın.”

Elimi indirdim. “Harriet.”

Kupasmı aldı. “Hayalet adam.”

“Kaderinden kaçamazsın.”

Tek kaşını kaldırdı. “Ne güzel bir replik.”

Huzursuzca kıpırdandım. Bir keresinde bunu başka bir Geç-miş Noellerin Hayaleti'nden duymuştum. Bana daima etkili bir cümle gibi gelmişti.

Görünüşe göre değildi.

“Elimi tutman için ne yapmalıyım?”

Bakışlarını omzumdan koluma, oradan da bileğime kaydırırken düşündü. Bir hayalet olmanın anlamı nadiren görülmekti, neredeyse hiç dikkatlerin odağı olmazdım. Bu sıradışı bir histi. Beni yavaşça incelemesi sırtımdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Parmaklarım seğirdi.

Tekrar yüzüme baktı. “Amirinle konuşmak istiyorum, Geçmiş Noellerin Hayaleti.”

“Ah, lütfen. Böyle yapma.”

Güldü. Kahkahası âdeta içinden taşı. Tam olarak bunu yapmak için yaratılmış gibi güldü ve bu beni kararsızlığa itmeye yetti.

“Öyleyse amirinle *sen* konuş,” dedi hâlâ gülümserken. “Geçmişimi irdelemem ya da üstlendiğini iddia ettiğin göreve katılmam için beni ancak böyle ikna edebilirsin.” Kanepeye düşen battaniyeyi çekip aldı ve kendini toprağa gömen bir canlı gibi ona sarındı. Yanakları pembeydi ve dudakları elma şekeri kırmızısıydı. Ağacının ışıklarına benziyordu, rengârenk ve pırıl pırıldı. Belki köşeleri biraz yıpranmıştı. “Yarın yine gelersen bunun tuhaf bir kâbus olmadığına belki inanırım.”

“İhtiyacın olan bu mu? Geri dönmem mi?”

Başını yukarı aşağı salladı ve gözlerini televizyonda oynamaya devam eden filme çevirdi. *Beyaz Noel*’in gösterime girdiği seneyi anımsadım. Ölümlülerin doldurduğu bir sinema salonunun en arkasında, kucagımda bir kutu Hot Tamales şekeri ve yürek çarpıntılılarıyla Danny Kaye’in tozpembe bir elbise giyen Vera-Ellen’i arka arkaya döndürmesini izlemiştim. Avuçlarım sızlamıştı. Sıla hasreti gibi bir duyguya kapılmışım. Göğüs kafesimin altında, asla ulaşamayacağım bir şeye doğru bir çekilme hissetmişim. *Adını bile* koyamadığım bir şeye.

O belli belirsiz aşinalık yine beni avcunun içine aldı.

Ayaklarımın altında bir geminin gıcırtısını hissettim. Tuzlu deniz havası ve avuçlarımın altında pürüzsüz, madeni bir yüzey.

Çok uçuk bir pembe.

“Yarın,” diye yineledim yavaşça, o hissi yakalamaya çalışarak ama beceremeyerek. Ve Harriet’in salonunda gereksiz yere oyalandığımı fark ettim. Bu daha önce hiç olmamıştı. Daha önce hiç kimse elimi tutmayı reddedip amirimle görüşmek istememişti. Bunu ona zor kullanarak yaptıramazdım, onu kanepeye yatırıp geçmişe geri götüremezdim. Bunu kendi isteğiyle yapması gerekti.

Küçük kurallarımızdan bir başkası.

“Evet. Yarın.” Birdenbire bir kâse patlamış mısır çıkardı ve kapağını açtı. Bu da onun sihriydi. “Pencereden çıkarsan lütfen kapamayı unutma. Cereyan yapıyor.”

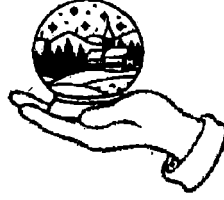
İçinde bulunduğum duruma rağmen bunu komik bularak iç çektim. “Pencereden çıkmayacağım, Harriet. Ben bir hayaletim.”

“Diyorsun.”

Arkamdaki ağaca doğru tereddütlü bir adım attım. “Yarın görüşürüz,” dedim kararlılıkla. Belki o zamana dek bundan daha kararlı davranmak için güç toplayabilirdim.

Dalgınca başparmağını kaldırdı. Gözlerimi devirdim ve sih-rime dokundum. Hızlıca üzerimde toplandı ve Harriet’in bana başka bahaneler sunmasına gerek kalmadı.

Ya da üzerime başka bir şey fırlatmasına.

Üçüncü Bölüm

Nolan

*A*nnapolis Eyalet Meclisi Binası'ndan limana doğru ilerleyen Arnavut kaldırımın ortasında boş bir vitrin vardı. Bir dondurmacı ve denizcilikle ilgili ürünlerin satıldığı bir mağazanın arasında sıkışmış, gösterişsiz bir dükkânın vitriniydi. Camları rengi solmuş paket kâğıdıyla kaplıydı ve tentesi yamulmuştu; yeşil kumaş sanki biri onu sertçe aşağı çekmiş gibi yırtılmıştı.

Dükkânın önünden geçenler onu görmüyordu bile. Sokağın ucundaki şekerçiye yetişme telaşıyla tozlu vitrinini görmezden geliyorlardı. Senenin bu zamanı her yer tereyağlı karamel ve kakao kokardı. Sıcak çikolata. Kırıksık kadife ve taze çam.

Yöneldiğim boş vitrin gibi beni de hiç kimse fark etmedi ve çenemi paltoma gömerek tatilcilerin arasından geçtim. Kaldırımdan indiğimde bir kadın doğruca üzerime yürüdü, omuzlarımız çarpıştı ve altın kenarlı, parlak kırmızı çantası az kalsın beni dizlerimin üzerine düşürecekti. Dengesini kaybetmemesi için kadının omuzlarım tuttum, bana utangaç bir

gölümsemeyle baktı ve arkadaşlarıyla buluşmak için hızla uzaklaşmadan önce mırıldanarak özür diledi.

Beni hatırlamayacaktı. Aklıma bile gelmeyecektim. Atandığım kişilerin ve bu şehirde gezen bir avuç hayaletin dışında bir asırdır kimse doğrudan gözlerimin içine bakmamıştı. İnsanlar benimle doğal mesafelerini korumuştı ve bir taşın etrafından akan bir nehir gibi yanımdan geçip gitmişlerdi. Altıncı hisleri onlara benim farklı olduğumu, benden uzak durmalarını söylerdi. Oralı ya da buralı değildim, bambaşka bir yerdendim. Başka bir zamandan. Çevremdeki dünya büyüyüp değişirken ben yerimde durarak bekliyor, dinliyor ve izliyordum.

Karamsar bir adam olsaydım buna yarım bir hayat derdim.

Ama yalnızca ölümden sonraki yaşamımdı.

Terk edilmiş dükkânın kapısını açtığımda gıcırdadı ve kırmızı bir kurdeleye bağlı çan geldiğimi haber verdi. Uzun süre boyunca birileri ofise giriş noktasının Bed Bath & Beyond'un* havlu reyonu olmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Bu isimde geçen *ötesi* kelimesi belki de Evrenin Ötesi'ne bir gönderme yapıyordu. Ama eşyaların yerini değiştirmeyi seven gürültücü bir ruh ve cheeseburger şeklindeki bir armut koltukla ilgili bir olay yaşanmıştı ve ölümlüler soru sormaya başlamıştı. Bu yüzden daha göze batmayan bir çözüm tercih edilmişti.

Eski ve bakımsız ön cephesine rağmen dükkân, tavanı boylu boyunca kaplayan geniş çatı penceresinden iyi güneş alıyordu. Odanın ortasındaki devasa porsuk ağacı fayans zemini yarararak yamru yumru, boğumlu dallarını göğe uzatmıştı. Gövdesinin dibinde iki tane rahat sandalye ve arkasında büyük bir maun çalışma masası vardı, olan tek kapının önüne kasıtlı olarak yerleştirilmişti.

* (İng.) Yatak Banyo & Ötesi -çn

“Nolan!” Resepsiyon masasının arkasındaki sarı, düz saçlı, minyon kadın bana el salladığında kolundaki bilezikler yukarı aşağı hareket etti. Bluzunun önüne reçel bulaşmıştı ve masanın köşesinde yarısı yenmiş bir çörek vardı. “Bu ne sürpriz!”

Kolunun altında eski bir kovboy şapkasıyla masanın önünde sabırla bekleyen adam hafifçe bana doğru döndü. Bana başıyla selam verdiğinde elimi kaldırdım. Onu tanımıyordum ama bu olağandışı bir şey değildi. Bazen bu şehirdeki ruhani varlıkların insanlardan daha kalabalık olduğunu düşünüyordum.

Kendimi bildim bileli, hatta muhtemelen daha uzun bir zamandır resepsiyon görevlisi olan Betty sandalyelerden birini işaret etti. “Bu beyefendiye yardımcı olduktan sonra seninle ilgileneceğim.”

“Acele etme. O kadar önemli değil.” Sandalyeye oturup bacaklarımı ağacın altına doğru uzattım. “Rahatım yerinde.”

Betty alçak sesle asi kovboyyla sohbetini sürdürürken çatı penceresinden bulutları izleyerek oyalandım. Bu odada oturmak bana kendimi her zaman bir kaleydoskopun içindeymişim gibi hissettirirdi. Dinginlik, bulanık renkler ve yumuşak sesler.

Harriet’in evinde de böyle hissetmiştim ama orası daha neşeliydi. Bir Noel kaleydoskopu gibi.

Baston şekerler. Hâkimiyetlerini ilan etmiş asi saçlar. Rengeyikli pijama takımı. Ömrümde hiç o kadar gülünç bir pijama görmemişim. Bir keresinde musallat olduğum ve likralı, tek parça bir tulumla uyumayı tercih eden adam da buna dahildi.

O pijama takımı acaba birinin hediyesi miydi? Bir şaka mıydı? Harriet onu kendine mi almıştı?

Ne tuhaf ve sağı solu belli olmayan bir kadındı. Ayrıca koca bir baş belasıydı.

Masanın arkasındaki kapı açılıp kapandı ve dikkatim Betty’ye yöneldi.

“Nolan.” Reçelli çöreğini dikkatle tutarak beni yanına çağırdı. “Şimdi seninle ilgilenebilirim.”

Çörekten devasa bir ısırık aldığı anda bluzunun önüne kırıntılar yağdı. Betty kendinden geçerek gözlerini kapadı.

Onu izledim. “Emin misin? Bir molaya ihtiyacım varsa daha sonra gele-”

“Hayır, hayır.” Çöreğin geri kalanını ağzına atmca yanakları şişti. “Church Caddesi’ndeki pansiyonda küçük bir sorun çıktı,” diye açıkladı, ağzı hamur işi ve reçelle dolu olduğundan boğuk bir sesle. Lokmasını yutup yumruğunu ağzına bastırdı. “Reed görevinde ufak bir problem yaşıyor. Pansiyonun yeni sahibi ısrarla üst katlarda adaçayı yakıyor. O yüzden Reed durmadan yerinden oluyor ve gidecek başka bir yeri yok.” Dişlerini göstermeden gülümsedi. “Neyse. Bunu daha fazla konuşmaya gerek yok. Sana nasıl yardımcı olabilirim? Tatil sezonunda genellikle seni bu kadar erken görmezdim. Görevin nasıl gidiyor?”

Görevim tek kelimeyle bir felaket. Yüzkarası ağzımdan çıkan hiçbir şeye inanmadığı gibi ısrarla masum olduğunu iddia ediyor. Ah, bir de buraya gelip amirimle konuşmamı istedi.

Çenemi kaşıdım. “Bu sefer baltayı biraz sert bir taşa vurdum,” diye açıkladım dolaylı yoldan. “Bunu Isabella’yla konuşabilirim diye umuyordum.”

Betty’nin yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Görevin seni de mi adaçayına maruz bıraktı?”

“Hayır. Bizde adaçayıyla ilgili bir durum yok.”

“Waldorf’taki medyumun ucuz mumları mıydı yoksa?”

“Hayır, onlar da değil.” Neyse ki! O mumlar yüzünden on yıl baş ağrısı çekenler olduğunu duymuştum. “Eğer mümkünse yalnızca Isabella’yla birkaç dakika görüşmek istiyorum.”

Betty bana bilmiş bilmiş baktı. “Eh,” dedi bluzunda kalan kırıntıları silkeleyerek. “Isabella’yı tanıyorsun.”

Isabella'yı gayet iyi tanıyordum. Boğulduğum okyanusun sularıyla sıırıslıklam ıslanmış ve afallamış bir hâlde onun tertipli ofisine düştüğüm günden beri hem de. Beni tepeden tırnağa süzdükten sonra tek kaşını kaldırıp, *Neden bana öyle bakıyorsun?* demişti.

Bir kış fırtınasında gemiden düşmek benim tercihimmiş gibi.

İncelik Isabella'nın karakter özelliklerinden biri değildi.

"Yine de onu görmek istiyorum."

Betty masanın kenarındaki telefonu aldı ve üç tuşa bastı. O esnada sanki evren, kader veya bu dünyaya hükmeden güç her neyse Betty'nin desteğe ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi telefonun yanında mucizevi bir şekilde başka bir hamur işi belirdi.

"Kendi düşen ağlamaz," dedi.

Hafifçe gülümsedim. "Bu ilk seferim değil."

Homurdanarak güldü. "Isabella'yı gördüğünde bu espri anlayışını kaybetmediğinden emin ol."

Tekdüze çevir sesinin ardından sert bir ses duyuldu ve Betty durumu açıklarken kısa bir sessizlik oldu. Sonra o sessizlik birkaç rahatsız edici saniye boyunca devam etti. Arkamdaki ağaç bile huzursuzca yapraklarını titretti.

Betty ahizeyi yerine koyarken yüzünü buruşturdu. "Seninle şimdi görüşebilirmiş."

Yerimden kıpırdamadım. "Kızgın ını?"

Betty masanın üzerinde parmaklarını kenetledi. Ağzını açtı, kapadı, sonra tekrar açtı. "Bunu söylemeye yetkim yok."

İç çektim. "Yani evet."

"En iyisi bekleyip görmek," dedi ve arkasındaki kapalı kapıyı işaret etti. "Yolu biliyorsun."

Betty'nin masasının arkasındaki, belirgin bir özelliği olmayan kapı onun kadar sıradan bir koridora açılıyordu. Burada

doğal ışığın yerini floresan lambaları alıyordu. Koridorun iki tarafındaki kapılara özenle tabelalar asılmıştı ve her ofis eşit aralıklarla yerleştirilmişti. Yanlarından geçerken tabelaları okudum.

Sol tarafta *Hayaletler, Hortlaklar ve Kötü Ruhlar*. Sağda, *Koruyucu Melekler, Çocuk Melekler ve Vicdan*.

Harriet'in sesi kulaklarımda çınladı. *Her şey ne kadar iyi organize edilmiş.*

Ah, gerçeği bir bilseydi.

Personel toplantılarından söz ederken espri yapmıyordum. Üç aylık raporlar da vardı. Ve bir de nasıl faydalanacağımı çözemediğim bir sosyal yardım merkezi ve mutlaka katılmamız istenen bir yaz pikniği.

Ruhsal Ele Geçirme'nin kapısı ben önünden geçerken tekin-sizce tıkırdadı. *Ölüm Melekleri*'nin önündeki sebil su sızdırıyordu. *Gürültücü Ruhlar*'ın kapısının arkasında ateşli bir tartışma cereyan ediyordu; belirgin aksanlı bir ses diğerlerini bastırdı ve sonra sustu. Lobideki kovboy oraya mı kayboldu diye merak ettim.

Tatil Ruhları'nın parlak, altın kulplu koyu ahşaptan kapısı koridorun en ucundaydı. Eskiden kapının üzerinde neşeli bir ökseotu asılıydı. Isabella'nın onu neden indirttiğini hiçbir zaman anlamamıştım.

Isabella'ya şirin görünmek için kapıyı belli belirsiz bir *Jingle Bells* melodisiyle tıklattım.

Hiçbir işe yaramadı.

"Gir," dedi yankılı bir ses içeriden.

İhtiyatlı davranarak önce başımı içeri uzattım. Isabella daha şimdiden kaşlarını çatmıştı ve göz kırpan Ren geyiği figürlü saç bandı her nasılsa ifadesinin sertliğini daha da vurguluyordu. Tuhaf Noel başlıklarını sinir bozucu göstermekte kimse Isabella'nın eline su dökemezdi. Siyah saçlarını kulaklarının

arkasına sıkıştırmıştı, esmer cildi pürüzsüz ve lekesizdi. Belirgin elmacıkkemikleri, zeki ve keskin bakışlı gözleri vardı.

Söylentilere göre yirminci yaş gününden hemen önce ölmüştü ve erken ölümünü bir türlü hazmedememişti. Önce *Déja Vu* Departmanı'nda işe başlamıştı ama on beşinci yüzyılın sonlarına doğru Hayaletler ve Ruhlar Departmanı'na transfer olmuştu. O günden beri, Tatil Ruhları'nın şefiydi.

Çalışma masası ve arkasındaki kitaplık dışında ofisi departmanın geri kalanı kadar sadeydi. Kullanılabilir her yüzey çeşitli ebat ve biçimlerdeki kar küreleriyle kaplıydı. Bazılarında kar yağıyordu, diğerleriyse kıpırtısızdı. Isabella belli belirsiz bir şehir silüetinin görüldüğü bir tanesini elinde tutuyordu ve camın içinde küçük, beyaz kar taneleri nazlı nazlı uçuşuyordu.

Kapıyı arkamdan kapadığımda Isabella kar küresini elinden bıraktı.

“Nolan,” diye karşıladı beni tekdüze bir sesle.

“Isabella.” Başımı eğerek selam verdim. “Seni görmek her zaman bir zevk.”

Bir şey mırıldandı ve kan kırmızısı tırnağını başka bir kar küresinin köşesinde gezdirdi. “Ya kayda değer bir rekor kırdın ya da beni sinir etmek için buradasın.” Duraksadı. “Hangisi?”

Ellerimi arkamda kavuşturdum. “Kayda değer bir rekor kırmadım.”

Isabella dudak büktü. Ren geyikli saç bandı bir kırmızı, bir yeşil oluyordu.

Kırmızı. Yeşil. Kırmızı. Yeşil.

“Saç bandı ne alaka?” diye sordum. Gösterişli küpeler dışında bu tür aksesuarlar taktığını görmemiştim.

Yüzü asıldı. “Üst yönetim tatil ruhunu biraz daha iyi yansıtmam gerektiğini düşündü. Ekibe moral olsun diye. Buraya saç bandımı sormaya mı geldin?”

“Hayır, ben...”

“Yılbaşı yemeğini mi?”

“O da değil. Diyorum ki acaba...”

“Burada olduğuna göre merak ettiğin *bir şey* olmalı diye düşünüyorum. Tatil sezonunun başında ofisimdesin.” Isabella koltuğunda arkasına yaslandı. “Hadi, çıkar ağzındaki baklayı Nolan.”

Çenemi sıktım ve gevşettim. Saç bandının bugün kimseye moral vermediğini söylememe gerek yoktu herhâlde. “Şu anda dahil olduğum bir eğitim programı var mı?”

Dümdüz bir çizgi şeklini alan kaşları suratının ortasındaki bir yara izine benzedi. “Ne?”

“Benim haberim olmayan bir eğitim programı mı var?”

Isabella beni öyle uzun süzdü ki onunla konuşmadan çıkıp gitmeyi düşünmeye başladım. Ona ihtiyatla baktım.

“Bugünün tarihi ne, Nolan?”

Arkasındaki kitaplığa göz gezdirdim. Tüm kar kürelerinin ortasında kare şeklinde küçük bir takvim vardı. 2 ARALIK Isabella’nın omzunun üzerinden bana öfkeli bir bakış attı.

“Aralığın ikinci günü.”

“Doğru.” Isabella hafifçe saç bandına dokundu ve sürekli değişen renkler kırmızıda sabit kaldı. Bu renk yüzüne gölge düşürüp hatlarını keskinleştirdi ve dudaklarının koyu kırmızı rengini kana benzettiğim için pek hoşlanmadım. İsteseydi Kötü Ruhlar’da çalışabilirdi. Neden oraya transfer edilmediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Sence ben Aralığın ikinci günü, yani en yoğun dönemimizin başında bir eğitim programı organize eder miyim?” diye sordu.

Yediğim fırçanın üzerine ellerimi ceplerime soktum. “Hayır.”

“Eğitime mi ihtiyacın var, Nolan?”

“Hayır?”

“Soru sorar gibi söyledin.”

“Hayır,” dedim bu kez daha kesin bir dille. “Hayır, eğitime ihtiyacım yok.”

“Yüz yılı aşkındır hayaletsin. Ben de öyle düşünmüştüm.” Tekrar saç bandına dokundu ve ışıkları yanıp sönmeye devam etti. “Neden eğitim programlarını soruyorsun? Başka yapacak işin yok mu?”

“Onun için, buradayım. Bir sorun var.”

Bana dik dik baktı.

“Görevimle ilgili,” diye açıkladım.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu kadın şey...” *Karmaşık. Dağınık. Dürüst.* “Çok genç.”

“Kişilik yaşla tanımlanmaz, Nolan,” dedi. Beni oradan kovmaya can attığı sesinden ve yüzünden okunuyordu. “Ondan daha genç insanlara musallat oldun.”

“Biliyorum. Ama bunda bir terslik var.”

Yanlış rafta duran bir kitap gibi. Bir ezgiyi bozan yanlış bir nota gibi. Ortası incelen bir ip gibi. Harriet York’ta bir farklılık vardı ve bunun ne olduğunu bir türlü bulamıyordum.

“O iyi biri,” diye anlatmaya devam ettim Harriet’la dün geceki tuhaf sohbetimizi tanımlamaya çalışıp bunu başaramadan. “Görevlerim.... Genellikle iyi insanlar olmazlar.”

Baston şekerlere fazlasıyla kafayı takmış ve tuhaf pijama seçimi sinir bozucu olabilirdi ama Harriet’in bambaşka bir doğallığı vardı. Yapmacık değildi, çok sahiciydi. Bana iyi bir insan olduğunu söylemişti ve...

Sanırım ona inanmıştım.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Isabella’nın canı sıkılmış gibiydi. “Yani tek bir konuşmayla onun kişiliğini tamamen çözdüğünü mü söylüyorsun?”

Kaşlarımı çattım ve ölçülü yaklaşımımın yerini bezginliğe bıraktığını hissettim. “Her zaman sezgilerime güvenmemi söylemez miydin?”

“Senin sezgilerin yok,” dedi Isabella kupkuru bir sesle. “Sen ölüsün.”

“Onunla ilgili farklı bir şey var.” Sanki onu tanıyor gibiydim. Biraz uyumsuzdu. “Musallat olunacak biri olduğunu düşünmüyorum. Bir yanlışlık olup olmadığını kontrol edersen sevinirim.”

Isabella’nın dudakları gerildi. Başka bir kar küresi aldı, bu seferki ortasında deniz feneri olan bir limandı. Zarifçe bileğini bükerek küreyi salladığında liman bembeyaz oldu. Kar taneleri yere indiğinde deniz feneri yanıp sönen ışıklarla sarmalandı. Fenerin içinde soluk bir ışık parlayıp söndü.

“Binlerce yıldır buradayım, Nolan. Hayal edebileceğin her türlü geçmiş, bugünü ve geleceği gördüm. Senin aklının bile almayacağı şeyler gördüm.” Kahverengi, ciddi gözlerini kar küresinden kaldırdı. Yorgun görünüyordu. Isabella’nın bir insana en çok benzediğini gördüğüm andı bu.

“Hata diye bir şey söz konusu olamaz,” dedi. “Burada değil. Bu konuda değil. Sana bu görevin verilmesinin bir nedeni var. Onu bulmak senin işin.”

Artık ihtiyaç duymadığım kalp atışlarım ahenksiz bir ritim tutturdu. Bu sözlerde bir tehdit gizliydi. Hiç değilse bir uyarı.

“Ya onu bulamazsam?”

Isabella kar küresini yine çevirdi ve birdenbire ışık söndü. “O zaman başarısızlığının sonuçlarına katlanacaksın.”

Dördüncü Bölüm

Harriet

“*D*ibinde bir çatlak var. Görüyor musunuz? Tam şurada.”

Yanağımın içini ısırđım ve geçen hafta sattığım müzik kutusunun alt köşesindeki nokta kadar çatlğı ilgiyle inceliyormuş numarası yaptım. Bu parça favorilerimden biriydi. Altın yaldızlı bir kafesin ortasında çiçekli sarmaşık dallarıyla sarmalanmış ötücü bir kuş vardı. Onu birine hediye etme niyetiyle alan birine sattığıma sevinmişim. Paketine çok özenmişim.

Kaliteli bir paket kâğıdı kullanıp kurdelesini düzgünce bağlamıştım.

Şimdi ne kurdelesı vardı ne de ince, altın yaldızlı kâğıdı. Emeğimin bir çöp kutusunu boyladığını hayal edince öfkeyle karışık bir hayal kırıklığı hissettim. Bu duygunun birkaç dakikalığına hükmünü sürmesine izin verdim, sonra derin bir nefesle kızgınlığımı bastırdım.

Yalnızca bir paket kâğıdıydı. Yalnızca bir kurdeleydi. Kolayca telafi edilebilirlerdi.

Lululemon taytlı kadın müzik kutusunu yan çevirip raptiye büyüklüğündeki çatlağı parmağıyla dürtmeyi sürdürdü.

“Noel’de kız kardeşime bozuk bir müzik kutusu hediye edemem,” dedi. “Aslına bakarsanız bana bozuk bir müzik kutusunu sattığınıza bile inanamıyorum.”

“Bozuk değil,” dedim. Kutuyu nazikçe ters çevirdim ve altındaki anahtarı kurdum. Kuş dönmeye başladı ve hoş bir melodi çaldı. “Gördünüz mü? Müzik çalıyor.”

Kadın şarkıya aldırmadı ve onu yine devirdi. Müzik kutusu tezgâha çarparak *tok* bir ses çıkardığında çenemi öyle bir sıktım ki dişlerim sızladı. Özenli davranmıyordu.

“Evet, ama çatlak,” dedi yine.

“Evet, ama...”

“Çatlamış işte,” dedi her bir heceyi sanki onları daha önce kırk yedi kez tekrarladığında duymamışım gibi. Göğsümdeki öfke yanaklarıma yayıldı, yüzüm alev aldı. Özür dileme dürtüm sanki boğazımın arkasında kabardıkça kabardı ama oralı olmadım. Kadın gözlerini kıstı. “Çatlak, yani bozuk.”

Üzerinde bir çatlak olması bozuk olduğu anlamına gelmezdi. Bir çatlak nesillerdir yapması gereken şeyi yapmaya devam ettiği anlamına gelirdi. Bir çatlak ona yüzlerce elin değdiği ve onca insanın küçük kuşun şarkısını dinlediği anlamına gelirdi. Bir çatlak müzik kutusunun eşsiz bir parça olduğu anlamına gelirdi. Bu çatlak onu diğerlerinden ayırıyordu.

Bir çatlak onun özel olduğu anlamına gelirdi.

Minicik bir kusuru vardı ve bu kadın daha şimdiden ondan vazgeçmeye hazırdı.

Müzik kutusunu önüme çektim ve tartışma isteyen yanıma bastırdım. Bugün yorgundum ve karşı kaldırımdaki havalı kahveciden aldığım kahveler beni canlandırmaya yetmemişti. Dün gece tuhaf rüyalar görmüştüm. Eski bir oduncu gömleği giyen, yakışıklı bir adam vardı. Kaşlarını çatmıştı, bana elini uzatıyordu.

Yarım kutu tarihi geçmiş nane çayı içip Noel ağacından yansıyan ışıktaki uyuyakalırsanız olacağı buydu. Kanepede uyandığımda saçlarım ağzıma girmişti, televizyonda hâlâ *Beyaz Noel* oynuyordu ve hayalet olduğunu söyleyen adam sırta kadem basmıştı.

Ne olur ne olmaz diye pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol etmiştim.

“Bu çatlakla ilgili ne yapmamı istersiniz?” diye sordum. Ben ne yapmak istediğimi biliyordum. Bugünü duraklatma tuşuna basıp yatağıma geri dönmek istiyordum. İnsanlarla yaptığım konuşmaları iki adım geriden takip ettiğimi hissediyordum ve bu yüzden öfkeliydim.

“Doğal olarak başka bir müzik kutusu istiyorum,” dedi karşısında bir aptal varmış gibi konuşmayı sürdürerek. “Çatlak olmayan bir tane.”

Kaşlarımı çattım. “Başka bir müzik kutum yok. Burası bir antikacı. Her şey bir tane.”

Buradaki her bir parça eşsiz ve orijinaldi, tıpkı Matilda teyzemin yaptığı gibi internetteki mezatlardan, bahçe satışlarından ve Goodwill ikinci el satışlarından bizzat benim tarafımdan özenle seçilmişti. Annem ve babam eyalet meclisindeki işleriyle ilgilenirken çocukluğum kalabalık koridorlarda bir aşağı bir yukarı koşmakla geçmişti. O zamanlar bu benim için sihir gibi bir şeydi. Parlak, rengârenk taşlı ve avucum kadar kolyeler ve yüzükler. Müzik kutuları ve üzerlerinde at figürleri olan tabaklar. El örgüsü sepetler ve tavanı gökkuşağı renklerine boyayan kristal bardaklar. Matilda teyzem eskiden Kuş Yuvası’nın kapısından girdiğinde insanın kendini bir define sandığına girmiş gibi hissettiğini söylerdi.

Burası hâlâ büyülü bir yerdi ama bu sabah bunu hissetmekte güçlük çekiyordum. İnsanların gelip buradaki her şeyi küçük, tuhaf ve gülünç zımbırtılar gibi görmelerinden hoşlanmıyordum.

Ayrıca hâlâ ağaçlarımı kurmaya fırsatım olmamıştı.

Kadının kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşti. “Bunun gibi başka bir müzik kutunuz yok mu yani? Bir tanecik bile mi?”

Tam tamına bunu söylüyordum. *İki saattir* anlatmaya çalıştığım buydu. “Başka müzik kutularımız var. Ama daha farklılar,” dedim lafı uzatmadan. “Buna benzemiyorlar fakat hepsi özel parçalar. Seçkimizin geri kalanını görmek ister misiniz? Eminim size uygun...”

“Bunu istiyorum.” Altın kafesin üzerine vurdu. “Kuşluyu. Kız kardeşim tutkulu bir kuş gözlemcisi. Serçelere bayılır.”

Ona bakakaldım. Kafesteki kuş serçe değildi. Kumruydı. “Onu yeniden paketlememi ister misiniz?”

“Hayır, ben aynısının tabam çatlak *olmayanını* istiyorum. Bunu size daha kaç kere söyleyeceğim?”

Her şeye en başmdan başladık. Bu kadınla demonte komodin isteyen adamın bir akrabalığı var mı diye merak ettim.

“Bunun yerine size para iadesi yapmama ne dersiniz?” Savaşmaktansa kaçmak bana daima daha kolay gelirdi ve bu, savaştığıma değecek bir mesele bile değildi. Müzik kutusunu aldım. Onun bende kalması hoşuma giderdi. “Sonra sizi iki blok ilerideki dükkâna yönlendirebilirim. Belki orada şansınız yaver gider.”

Birkaç dakikada kadına iadesini yaptım ve kalkık burnunun ucunda duran devasa güneş gözlüğüyle çıkıp gitti. Kapı müşterinin arkasından kapandığında müzik kutusunu kurdum ve cızırtılı notaları dinledim.

“Sen bozuk olur musun hiç? Yalnızca birazcık yaralısın.” Altındaki minik çatlağa dokundum. “Sakın üzülme. Onun kaybı.”

Müzik kutusunu bıraktım ve gözlerimi kapayıp göğsümün ortasına yumruklarımı bastırdım. Orada ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla geçmeyen bir sızı vardı.

Belki de dün geceki tuhaf rüya bir kehanetti. Vicdanıma tutulan bir ayna. Belki de bazı kötü seçimler yapmıştım. Belki kötü *biriydim*.

“Uyuz şey.” Mağaza müdürüm Sasha ince bir duman gibi rafların arasında belirdi. Hafifçe sıçradığımda gözlerini kısarak beni süzdü. “Neden bu kadar gerginsin?”

“Geldiğini belli etmeden ansızın karşıma çıktığın için olabilir mi?”

Omuz silkti.

“Yok bir şey,” dedim saçlarımı yüzümden çekerek. “Tuhaf rüyalar gördüm. Tarihi geçmiş çay yüzünden.” *Bir adam vardı, sözde hayaletmiş ve korkunç biri olduğum için bana musallat olmuş.*

Sasha tezgâhın arkasındaki asıl yerine geçtiğinde beni düşünceli gözlerle süzdü. Yirmi beş dakika önce, nihayet ağaçlarımı kurmak için orayı ona bırakmıştım. Ne var ki lululemon kapıdan girdiğinde Sasha kesinlikle orada değildi.

“Onu kara listeye alabiliriz,” dedi.

“Bizim kara listemiz yok,” dedim eski yazarkasanın üzerinde parmaklarıyla tempo tutmasını izlerken. Siyah ojelerinin uçları soyulmuştu ve birbiriyle uyumsuz bir sürü yüzük parmaklarını süslüyordu. Kızıla çalan sarı saçları siyah süveteriyle birleşince pembe gibi görünüyordu ve üzerimizdeki mozaik camlı lambanın ışığı altında pırıl pırıl parlıyordu. Bir kapkekin üzerine aitmiş gibi görünen birine göre sınırlarını korumakta en ufak bir zorluk çekmezdi.

Büyüdüğümde o olmak istiyordum.

“Ayrıca, iade kabul edilmez şartımız var,” dedi melodik bir sesle. “Ama bu seni iade yapmaktan asla alıkoymadı.”

Onu görmezden geldim. İade yok politikası, üzerinde fikir birliğine vardığımız bir konu değildi, kara liste de öyle. Sasha’yla bir iyi polis/kötü polis rutinimiz vardı. Ben müşterilerin tüm

taleplerine boyun eğdim ve Sasha da sinirlendiğinde onlara cevap vermeden boş boş bakardı.

“Nereye gittin?” diye sordum. “Seni tezgâhın arkasında bıraktığımı sanıyordum.”

Gözlüğünü burnunun yukarısına doğru itti. “Kadın kapıyı açtığı anda Victoria’s Secret Love Spell kokusu aldım. Sonra da birden depoda bana ihtiyaç olduğunu hatırladım.”

“Sana kimin ihtiyacı vardı? Mağazada sadece iki kişiyiz.”

“Benim kendime ihtiyacım vardı.”

Alayla homurdandım. “Diğer bir deyişle, ben zor bir müşteriyle uğraşırken envanter odasının arka köşesindeki, benim haberimin olmadığını sandığın yer minderinde kitabını okumaya ihtiyacın vardı.”

Küçük, memnun bir tebessümle dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Sobe, sobe.”

Başka bir düğmeye bastı ve fiş yavaşça kasanın üzerinden çıkmaya başladı. Gerçekten yeni bir kasaya ihtiyacımız vardı ama bozuk para çekmecesi fırladığında ona eşlik eden zil sesini her duyduğumda Matilda teyzenin kendi kendine söylendiğini işittiğime yemin edebilirdim. Ona olan özlemim hâlâ bir taş gibi göğsümün orta yerinde duruyordu. Bana onu hatırlatan eşyalarla ayrılmak için fazla duygusaldım.

Kasa yine acı bir feryat kopardı. Yüzümü buruşturdum. “Bugün sahne dekoru şirketinin siparişiyle ilgilenebilir misin?”

Sasha kahverengi gözleriyle siparişi gözden geçirerek beni başıyla onayladı. “Tabii. Arka tarafta paletleri hazırlıyorum. Bu akşam her şey kamyonu yüklenmeye hazır olacak.”

“Harika. Teşekkürler.” Müşterilerin beni ezmelerine izin veriyor olabilirdim ama aynı pozitif tutum bizi on yıllık bir borçtan kurtaran yerel iş ortaklarıyla birkaç anlaşma yapmamı da sağlamıştı. Kuş Yuvası uzun bir zaman sonra ilk kez kâr ediyordu.

Sasha zeminde toplanan fişi kopardı ve düzgünce üçe katladı. “Kızlar göze hoş görünen şeylere bayılır.”

“Biz de onları bu nedenle seviyoruz.” Onu kalçamla dürttüm. “Bronz şamdan istifçiliği yapmıyormuşsun gibi davranma.”

Sasha kıkırdadı. “Suçluyum, sayın hâkim.” Tezgâhın altına eğildi, klipsli bir dosya altlığıyla herhalde geçen hafta bir ara oraya sakladığı karışık çerez paketini çıkardı. “Tamam. Ben arkadayım. Bana ihtiyacın olursa seslen.”

Dolapların arasında zikzaklar çizerek uzaklaşmasını izledim. “Seslenirsem gelecek misin?”

“Pazarlığa açığım,” diye cevap verdi şarkı söyler gibi melodik bir sesle. Oymalı çam bir giysi dolabının yanından geçerken yavaşladı. Kızıl-sarı saçlarının yalnızca tepesini görüyordum.

“Kararlı bir duruş sergilemeyi unutma!” diye bağırdı. “İnsanlara para iadesi yapmayı ve seni ezmelerine izin vermeyi bırak!”

Tekrar müzik kutusunu aldım.

“Elimden geleni yapacağım.”

Sözümü tutmaya niyetim yoktu. Sessiz sakın mizacım oldum olası bir zayıflık olarak görülürdü. Hukuk fakültesindeyken ne zaman sahte duruşmalara katılsam hep aynı değerlendirmeyi alırdım. *Çok çekingen. Baskılara boyun eğiyor. Tereddüt ederek savunmasının etkisini azaltıyor.* Herkes en genç York’tan daha fazlasını bekliyordu; ömrüm boyunca peşimi bırakmamış bir düşünceydi bu. Oldum olası kendimi yazarak daha iyi ifade ediyordum.

Ama insanın savaşacağı cepheyi seçmesinde onu güçlendiren bir şey vardı. İnsanları iyi gözlemleyip değerlendirme ve beklentilerimi ona göre belirleme konusunda başarılıydım. Bu, soğuk bir anne babayla soğuk bir evde büyürken mükemmel-leştirdiğim bir beceriydi. Bazen kimsenin seni fark etmemesi için mümkün olduğunca göze batmamak en iyisiydi.

Fark edilmemek kalbini kırsa bile.

“Senden bahsettiğine inanamıyorum,” dedi tanıdık ve aksanlı bir ses tezgâhın ardından. “Kararlı bir duruş sergile mi?” Dilini şaklattı. “Bunda zorlandığını düşünmemiştim.”

Öyle hızlı başımı kaldırdım ki boynum bana isyan edercesine çıtırdadı. Konuşan, bozuk nane çayı artı muhtemel bir beyin sarsıntısı kaynaklı rüyalarındaki hayalet adamdı. Yazarkasamın arkasında duruyordu ve ellerinde birer bardak kahve vardı.

Dün gece yüz hatlarını net olarak seçememiştim ama şimdi tüm ayrıntıları görebiliyordum.

Gece mavisi gözler. Gür kirpikler. Bir iki kez kırılmış gibi hafif kemerli bir burun. Hafifçe yana büktüğü, dolgun dudaklar. Sol kaşın üzerinde ince, beyaz bir yara izi.

Eğer gerçekten bir hayaletse kesinlikle yakışıklı bir hayaletti.

“Sen,” diye fısıldadım.

“Ben,” dedi. Alaycı bir ifade takınınca göz kenarlarındaki çizgiler derinleşti. Kirli sakalında iki tane gamze belirdi.

Hasiktir, diye fısıldadı beynim.

Kahvelerin birini önüme koydu ve tezgâha kolunu dayadı. “Tekrar merhaba Harriet.”

Hafifçe yıpranmış, koyu yeşil termal bir üst giymişti. Yakasında ufak bir delik vardı. Gözlerine bakmak yerine orayı inceledim ve güçlkle yutkunduğunu gördüm.

“Seni kafamda uydurdum sanmıştım,” diye fısıldadım.

Sırıttığında gamzeleri belirginleşerek yanaklarında iki minik çukur oluşturdu.

Son derece uygunsuz bir rüyanın kahramanı da olabilirdi. Eski moda aşk romanlarının kapaklarındaki adamlara benziyordu. Matilda teyzenin başucundaki gelişigüzel yığılmış kitaplardakilere. Güçlü kuvvetliydi. Biraz kaba görünüşlüydü.

Gamzeler bu görünüme adaletsiz ve doğrusu gereksiz bir ekleme olmuştu.

“Hayır.” Son harfi vurguladı ve kahve bardağını bana doğru itti. “Alsana. Sana getirdim.”

“Yine merdivenden mi düştüm? NyQuil mi içtim?” Bir keresinde yanlışlıkla soğuk algınlığı ilacının dozunu kaçırmış ve penceremin pervazında dans eden yer sincapları gördüğümü sanmıştım. Üstüne bir de kemirgenlerle mücadele uzmanı çağırmaya kalkmıştım. O utanç verici sesli mesajın sonsuza dek hatırlanacağından emindim. Belki de ilaçlama şirketi hâlâ ses kaydını işe yeni alman elemanlarına dinletiyordu. “Komada mıyım?” diye sordum fısıltıyla.

“Hayır. Komada değilsin.” Aramızdaki güzel, mozaik camlı lambaya baktı. Matilda teyze onu Baltimore’daki bir ev satışından almıştı, sonra abartıp aynısından on altı tane daha falan almıştı. Onları uzunlu kısalı dükkânın tavanına asmıştı. “Ama bu lambalar çok alçak. Birine başını çarpmış olabilirsin.”

“Uyuyor muyum?” Tekrar bileğimin içini çimdikledim. “Halüsinasyona sebep olan bir ilaç mı aldım?”

“Aklm başında ve sapasağlamsın.” Bileğimin içindeki kırmızı tırnak izine bakarak kaşlarım çatı ve tezgâhtaki bardağı alıp yüzüme doğru uzattı. “Kahveni iç.”

Kuşkuyla karton bardağı süzdüm.

“Naneli mocha. Arsenik değil.” Bardağı salladı. “Hadi, iç.”

“Tuhaf adamların elinden tuhaf içecekler almam doğru olur mu emin değilim.”

Bardağı tezgâha bıraktı. Kendi bardağını önüme itti. “Öyleyse benimkini al.”

“Kahve mi içiyorsun?”

Naneli mocha’yı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı. Yutarken zorlandığını göstererek omuzlarını kulaklarına doğru çekti “Bunu kahve kategorisine sokmazdım.”

“Ama demiştin ki... Hani bir hayalettin?”

Mavi gözlerini bana dikti. “Öyleyim. Konuştuklarımızı hatırlaman hoşuma gitti.”

“Hayaletler kahve içer mi ki?”

Koyu kahverengi kaşlarından birini kaldırdı. “Buna mı takıldın?”

Onu başımla onayladım. Ya buna takılacaktım ya da şimdiye kadar bildiğim her şeyi yeniden gözden geçirmek zorunda kalacaktım. Akıl sağlığımın şu an evrenle boğuşabilecek güçlü olduğundan emin değildim.

Başının arkasını kaşıdıktan sonra avucunu çenesine indirdi. Kirli sakallarının derisine sürtünürken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Gece yarısı duyulan diğer seslere benziyordu: çarşaf hışırtılarına ve yatak odası fısıltılarına. Camlara çarpan rüzgârın ıslığına ve uykunun sıcaklığının sindiği bir tende gezinen ellerin sesine.

Bileğimin içini öyle bir çimdikledim ki dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım.

İyi uyuyamadığımda böyle olurdu. Zihnim işi olmayan arka sokaklarda dolaşmaya başlardı. *Hayaletler* hakkında edepsiz şeyler düşünürdüm.

“Kahve içiyorum. Yemek yiyorum,” dedi zihinsel bozulma belirtileri gösterdiğimden habersiz olan hayaletim. “Bir yatakta uyuyorum ve Hot Tamales’le ateşli bir aşk yaşıyorum. Bir ruh olarak var olmak için bunların hiçbirine ihtiyacım yok ama eski alışkanlıkları kırmak zor.”

“Bir insan olduğun zamanlardaki alışkanlıkları mı?”

“Evet.”

“Çünkü şimdi bir hayaletsin.”

“Evet,” dedi elle tutulur bir bezginlikle. “Çünkü bir hayaletim.”

“Hı-hı.”

Gözlerini kıstı. “Geri gelirsem bana inanacağını söylemiştin.”

“Evet şey ama seni hayali biri sanmıştım. Rüyalarda yapılan pazarlıklar geçerli sayılmaz.”

“O bir rüya değildi.”

“Görünüşe bakılırsa değilmiş.” Kısa bir tereddüdün ardından diğer kahve bardağını alıp bir yudum içtim. Paula’nın koyu kavrulmuş kahvesiydi ve içinde eğlenceli ek malzemeler yoktu. Tadı berbattı.

“Naneli mocha’nu geri ister misin?” diye sordu ölü ya da diri hiçbir erkekte bulunmaması gereken alaycı bir kibirle.

“Şey evet, iyi olur.” Kahvesini ona atar gibi verdim ve diğer bardağa iki elimle uzandım. Naneli mocha’yı küçük, açgözlü bir goblin gibi bir çırpıda içtim. Şeker dengesi mükemmeldi, çikolata ve nanenin keskin tadı dilimde patladı.

Hayaletim dirsekleriyle tezgâha yaslandı. Uzun vücudu ikiye büküldü ve termal üstünün kolları yukarı çıktı. Elleri, eklem yerlerine doğru birbirlerini kesen ince yara izleriyle kaplıydı.

“Daha iyi mi?” diye sordu.

“Bu kahve çok daha lezzetli, teşekkürler.” Öte yandan, hayatım hızla tat kaçırmaya devam ediyordu.

“Harika. Şimdi diğer meseleleri konuşabilir miyiz?”

“Tüm bunlarla ilgili bir fikrim olduğunu düşünmen büyük iyimserlik,” diye mırıldandım. Cesaretimi toplayıp kafamın içinde pinpon topları gibi zıplayan on bin soruya aldırmadan saçlarımı arkaya doğru savurdum. Bir iki inatçı bukle kazağımın yakasına takıldı. Onları ellerimle çıkarmaya çalıştım ama hepsini alamadım.

Saçlarım bugün iyice kontrolden çıkmıştı, kuru kış havası onları elektriklendiriyordu. Bazı günler onları bir berenin altına gizliyor, bazen de bir örgüyle zapt ediyordum ama huzursuz geçen gecemden sonra saçlarımla uğraşamayacak kadar yorgundum. Şimdi ihmal edilmenin öcünü alırcasına bir deniz yaratığının kolları gibi her yöne uzanıyor olmalıydılar. Medusa’ya benzediğime bahse girebilirdim.

İç çekerek saçlarımı bıraktım. Onlardan daha büyük sorunlarım vardı. Bir hayalet olduğunu iddia eden şahıs ve onun sözde vicdan muhasebesi gibi. Onu inceledim. Gözüme çarpan bir tuhaflığı yoktu.

“Sasha burada,” dedim ansızın.

Belirgin bir isteksizlikle bakışlarını saçlarımdan yüzüme kaydırды. “Kim?”

“Mağaza müdürüm. O burada. Yanıma gelir de kendi kendime konuştuğumu görürse beni şu özel akıl sağlığı merkezlerinden birine yatırabilir.”

Hayaletim gülümsemesini kahve numarası yapan motor yağının plastik kapağının arkasına gizledi. “İnsanlar beni görebiliyor, Harriet.”

“Görebiliyorlar mı?”

Başını yukarı aşağı salladı. “Beni görebiliyorlar ama hatırlamıyorlar. Hayaletler insan bilincinin kıyılarında gezinir.”

“Kesin öyledir.” Kendimi tutamayıp alayla homurdandım. Ses kontrolüm dışında boğazımdan dökülmüştü.

Hayaletimin kobalt mavisini gözlerinde sert ve meraklı bir ifade belirdi. “Bunun anlamı ne?”

Onu baştan ayağa işaret ederken yanaklarım alev aldı. Kirli sakalını. Çenesini. Saçlarını. Kollarını. Ve yeni bırakmaya başladığı bıyığını. Bunu çekici bulacağımı düşünmedim ama öyle olmuştu. “İnsanların seni fark etmediğini mi söylüyorsun?”

Dudaklarının kenarına bir tebessüm takıldı. Neredeyse gamzeleri kadar etkileyici olduğu söylenebilirdi. “Benimle flört etmek sana bir fayda sağlamaz, Harriet.”

“Seninle flört etmiyorum,” dedi kahve bardağımın kapağın doğru.

Şüpheyi kısıtlayan gözlerinin kenarları kırıştı.

“Gerçekten etmiyorum.”

“Öyle olsun bakalım.” Güldü. Kahvesinden bir yudum alıp çenesini kaşıdı. Gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi “Bazen ortada hiçbir neden yokken tüylerin diken diken olur mu? Bir odada yalnız olmadığını hisseder misin?”

Nefesim kesildi. Bazen burada yalnızken dükkânın arka köşesinden *I’ll Be Home For Christmas*’ın nakarat kısmını mırıldanan alçak bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Ezbere bildiğim ayak sesleri parkeleri gıcırdatırdı ve Matilda teyze elinde bir rüzgâr çanı veya bir yüzük tabağıyla koridordan çıkacak da bana en son hazinesini gururla gösterecek sanırdım.

“Bazen,” dedim çatlak bir sesle.

Hayalet kahvesinden bir yudum daha aldı. “Muhtemelen yakınlarda bir yerde bir hayalet vardır. Ne olduğunu anlamasan bile onu hissadersin. Çocukların sezgileri genellikle yetişkinlerden daha iyidir.” Duraksadı ve başını yana eğerek düşündü. Yürekle sızlatacak kadar insani bir hareketi bu yaptığı. Çok doğaldı. “Kedilerin de öyle,” diye ekledi hafifçe gülümseyerek.

“Kediler mi?”

Başını yukarı aşağı salladı. “Kediler her zaman hayaletleri hisseder.”

“Peki, bana şeyi söyleyebilir misin... Burada başka bir hayalet olup olmadığını? Yani şu anda?”

Kaşlarını çattı. “Dükkânında mı?”

Nefes almaya bile cesaret edemedim, sadece başımı sallamakla yetindim. Çabucak etrafına bakındı ve gözleri dükkânın arka köşesini özel bir ilgi göstermeden geçince ümitlerim suya düştü.

“Hayır,” dedi yavaşça. Tekrar bana baktı. “Hayır, burada başka hiç kimse yok.”

“Sorun değil,” dedim ondan bir özür gelmemesine rağmen. Bir açıklama bekler gibi bana bakmayı sürdürdü ama bu üzücü konuyu açmak istemedim. “Bir sorum daha var.”

İç çekerken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Hiç şaşırmadım.”

“Bir ismin var mı yoksa... unvanınla anılmayı mı tercih ediyorsun?”

Alnı şaşkınlıkla kırıştı.

“İsmin,” dedim yavaşça. “Mutlaka bir ismin vardır.”

Belki de yoktu. Nereden bilecektim ki? Zihnim geriden geliyordu ve şu yaşadığımla ilgili kuşkularımı gizlemeyi pek beceremiyordum.

Bir Geçmiş Noellerin Hayaleti bana musallat olmuştu. *Bana.*

Kaşlarının arasında düz bir çizgi oluştu. “Sana ismimi söylemedim mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Özür dilerim.” Doğruldu ve benden sadece birkaç santim uzun olmasına rağmen bundan daha iri görünmeyi başarmıştı. Başımı kaldırdığımda bir anlığına bakışlarının gölgelendiğini gördüm. Aşırı bir demodelikle bana elini uzattı. Ama zaten eski moda bir erkek olmalıydı, değil mi?

“Adım Nolan. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Kuşkuyla elini süzdüm. Ne de olsa dün gece bana elini uzatmasının nedeni bambaşka bir şeydi. “Elini tuttuğumda beni ansızın hayaletler ülkesine götürmezsin, değil mi?”

Sessiz bir kahkahayla göğsü sarsıldı. “Hayır. Seni ansızın hayaletler ülkesine götürmem. Sadece elini sıkacağım. İnsanlar böyle tanışmaz mı?”

Doğru söylüyordu.

Yavaşça elimi uzattım ve parmaklarımı nazikçe kavradığımda elim kocaman avucunun içinde kayboldu. Eli biraz soğuktu ve parmaklarının diplerinde nasırlar vardı. Birbirimize dokunduğumuzda bir ürperme hissetmeyi veya etrafa kıvılcımlar saçılmasını bekledim ama sıradışı hiçbir şey olmadı. Kendimi alternatif bir gerçeklikte bulmadım. Ayaklarımızın dibinde

başka bir boyuta açılan bir girdap belirmedi. Küçük antika dükkânının ön tarafında karşılıklı öylece durduk ve tokalaştık.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Nolan.”

Başını eğdi. “Ben de Harriet.”

Birbirimize bakarak tokalaşmayı sürdürdük. Elimi daha sıkı tuttu ve alaycı ifadesi yavaşça yüzünden silindi. Beni bir şey arar gibi dikkatle süzerken kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Gözlerinin içine bakarak beni incelemesine izin verdim. Gizleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Dükkânın arkasındaki bir iskemle gürültüyle yere sürtündü.

Elimi çekip göğsüme bastırdım. Nolan boğazını temizledi.

“İstedğin gibi amirimle konuştum,” dedi sessizliği bozarak. Kahvesinden büyük bir yudum aldı. Ağzını bardakta bıraktığım belli belirsiz kırmızı ruj izinin üzerine koyduğunu görmezden gelmeye çalıştım.

“Vay canına. Dün gece bunu istediğimi unutmuştum.” Nane çayıyla kafası güzel olan Harriet pek çetin ceviz bir hatundu anlaşılan.

Nolan’ın alaycı ifadesini tekrar takınmasıyla yüzünün sert hatları yumuşadı. “Birinin daha kararlı bir duruş sergilemen gerektiğini düşündüğüne inanmakta gerçekten güçlük çekiyorum.”

“Şey, evet. Söylediğim gibi, ben onu bir rüya sanmıştım.” Tezgâhta kalan halka şeklindeki nemli izi kazağımın koluyla silerek oyalandım. “Amirin ne söyledi?”

Gözümde uzun ve dalga dalga eteğiyle bir tahtta oturan asil ve hayali bir suret canlandı. Nolan hürmetle onun ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Hayalet kadının kucağında kadim bir kitap açıktı ve isminin altı iki kere çizilmişti.

HARRIET YORK, diye gürlüyordu hayalet amir. CEZA ÇEKMEYİ HAK EDİYOR. ONA EZİYET ET.

“Bir hata yapılmadığını söyledi. Eğer sana musallat oluyorsam bunun bir sebebi varmış.”

Açık yeşil kazağımdaki su lekesine bakıp kaşlarımı çattım. Aralığın ortasındaki soğuk bir geceyi anımsadım, eteğimdeki ellerimi yumruk yapmıştım. Annem öfkelenmeden önce yüzünde ıstıraplı bir ifade vardı.

“Neymiş bu sebepler?” diye sordum.

Nolan tek kaşını kaldırdı.

“Yani genelde insanlara neden musallat olursun? Bana bir örnek verirsen belki suçumun ne olduğunu anlarım.”

Derin bir nefes alıp teneke tavana bakarak düşündü. “Bir adam vardı, durmadan kiracısına zam yapıyordu çünkü kadın onun ilgisine karşılık vermiyordu. Sonunda kadın kirasını ödeyemez olmuştu. Başka biri de Noel’den bir gün önce, altında çalışan herkesi kovmuştu.”

İrkildim. “Hadi canım.”

“Mahallesinde basketbol oynayan çocukları sürekli polise şikâyet eden bir kadın vardı. Sonra bir de e-posta aracılığıyla ailesini ve arkadaşlarını dolandıran bir kadın. Ah, tabii bir de çocuğunun Noel konserlerini hiçbir zaman hatırlamayan babayı unutmamak gerek. Bunun yerine, kumarhaneye gidip ailesinin birikim hesabıyla kumar oynamayı tercih ediyordu.”

Kaşlarımı çattım. “Ben öyle şeyler yapmadım.”

“Sanırım göreceğiz,” dedi sakince ama ihtiyatla. Bu konuda sabrını sınamamam için beni uyaran alçak ve tehditkâr bir tını vardı sesinde.

Bana inanmadığını görebiliyordum. Büyük bir sır saklandığımı düşünüyordu ama günün sonunda enayilik ettiğini anlayacaktı. En büyük sırrım bazen giysilerimdeki inatçı kırısklıkları düzeltmek için onları bir haftadan fazla kurutucuda bırakıp makineyi defalarca çalıştırmamdı. Yani onun sandığı gibi bir canavar falan değildim.

Bir gece dışında. Tek bir hata dışında.

Ve o yanlış adımın bedelini çoktan ödemiştim.

“Beni neye göre yargılamayı planlıyorsun?” diye sordum ya-
vaşça. *Bir Noel Şarkısı*’nda olanları hatırlamaya çalıştım ama ol-
madı. Hindiden bacağı olan bir hayalet mi vardı? Canlanan bir
kapı tokmağı mı? El ve ayak bileklerindeki zincirlerle ortalıkta
gezinen bir hayalet olduğunu gayet net hatırlıyordum.

Tezgâhın kenarından başımı uzatıp Nolan’ın bacaklarına
baktım.

Hafifçe aşınmış, kahverengi botlar gördüm.

Zincir filan yoktu.

“Sana rehberlik edeceğim ve birlikte anılarını gözlemleyece-
ğiz. İncelenmesi gerekenleri ziyaret edeceğiz ve bir aydınlanma
yaşadığımda benden sonraki hayaletine teslim edileceksin. As-
lında basit bir süreç.”

“Basit mi?” Kendimi tutamayıp güldüm. “Bunların hiçbiri
basit değil, Nolan.”

Nolan başını yukarı aşağı salladı ve yüzünde belli belirsiz bir
gülümseme belirdi. Ama o tebessüm görüldüğü gibi kayboldu
ve ciddi bir ifade yüz hatlarını ele geçirdi. Ya benden önceki
görevleri gerçekten kolaydı ya da bunu öyle uzun bir zamandır
yapıyordu ki karşısındaki kişi için ne kadar büyük bir yolculuk
olduğunun ayırdına varamıyordu artık.

“Kendini akışa bırakırsan daha kolay olur. Şu anda başka ne
yapıyorsun?”

“Şimdi mi?” Çevreme baktım. “Çalışıyorum işte.”

Nolan boş dükkâna göz gezdirirken dudakları düz bir çizgi-
ye dönüştü. “Evet. Ne kadar meşgul olduğunu görebiliyorum.”

Öfke ve isyanla daha dik durdum. “Bilgisayarda işlerim var.
Bazı belgeler düzenlemeliyim. Sonra ağaçlarım...” Pencerden
Douglas gökнарlarını işaret ettim, çıplak dalları hâlâ onlarla il-
gilenmemi bekliyordu. “Onlarla meşgul olmalıyım.”

“Ağaçlarına hiçbir şey olmaz.”

“Bunu bilemezsin.”

“Geldiğimde üzgün üzgün küçük bir kuşa bakıyordun. Zamanın var.” Kahve bardağını tezgâha iki kere vurdu. “Hadi, gidelim.”

“Dur bir dakika. Şimdi mi?”

Kahvesini bitirip boş bardağı kasanın arkasındaki çöp kutusuna attı. “Evet, şimdi.” Bana sert bir bakış attı. “*İyi bir insan* olduğunu iddia eden birine göre biraz fazla direniyorsun. Saklayacak bir şeyin mi var, Harriet?”

“Hayır,” dedim savunmacı bir tavırla. Kahretsin. Gerçekten saklayacak bir şeyim varmış gibi davramyordum. Ama öyle bir şey yoktu. “Sasha’nın bana ihtiyacı olursa ne olacak? Öylece ortadan kaybolamam.”

“Saniyesi saniyesine, tam olarak bu ana geri döneceğiz. Aradan hiç zaman geçmemiş gibi olacak.” Avucu bana dönük şekilde bir kez daha elini uzattı. İki adım geriledim ve ellerimi göğsüme bastırdım.

Nolan iç çekerek parmaklarını açtı. “Harriet.”

“Ben... Ben sadece biraz gerginim.” Gürültüyle nefes verdim. “Nasıl bir duygu?”

“Ne nasıl bir duygu?”

Sabrı taşıdığımda aksanı daha belirgin duyuluyordu. Kelimelerin başını ve sonunu daha sert söylüyordu. Aksanının kızdığına veya yorgunken nasıl değiştiğini merak ettim. Mutluyken de değişip değişmediğini.

Pek mutlu görüldüğü söylenemezdi.

Parmaklarımı birbirlerine kenetleyip büktüm. “Hayalet dünyaya geçmek... ya da nereye gideceksek işte. Canımı acıtacak mı?” diye sordum.

“Hayır, acıtmayacak,” dedi ve nihayet yüzü anlayışla yumuşadı. “Bir rüya görür gibi olacaksın.” Bana elini uzattı ve parmak uçlarıyla elimin üzerine dokunarak sessizce bana kendimi bırakmamı söyledi. Ona güvenmemi. Her nasılsa hayatımın

dönüştüğü bu peri masalına inanmamı. “Uzun ve dönemeçli bir yolda giderken uyumuş da başka bir yerde uyanmış gibi olacaksın.”

“Ah.” Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım ve omuzlarımdaki gerginlik geçiverdi. Bunu *hoşuma gidecek* bir şeymiş gibi anlatmıştı. “Satış alanında bir kariyer yapmayı düşündün mü hiç?”

“Asla,” diye yanıtladı. Yutkundü ve gözlerimin içine baktı. “Benimle güvende olacaksın. Sana söz veriyorum.”

Altdudağıımı ısırdım ve kendimi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Ellerim titriyordu. “Beni bırakmayacaksın, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Bırakmayacağım.”

“Söz ver.” Eğer bunu yapacaksam kendimi cehennemın sekizinci çemberinde ya da *Lost*’taki adada bulmayacağıma dair güvence almalıydım. Olur da tropik bir ormanda bir kutup ayısıyla karşılaşsam saniyesinde ölüp giderdim.

Nolan bana yaklaştı. “Sana söz veriyorum, Harriet. Seni bırakmayacağım.”

Biraz daha tartışabilir, mazeretler uydurarak ayak direyebilirdim. Olayların bu noktaya nasıl geldiğini hâlâ anlayamıyordum ama hani *görünce inanırsın* derler ya, işte benimki de o hesaptı. Nolan pazarlığımızın şartlarını yerine getirmişti. Sıra bendeydi.

Sanırım kendimi bildim bileli Noel’in sihrine inanıyordum.

Elimi uzattım. Avucumu onunkine bastırdım ve birlikte gözden kaybolduk.

Düzenleme

Ny.ozlem

Beşinci Bölüm

Nolan

*E*li sıcaktı. Yumuşaktı. Avucumun içinde ufacıktı.

Zaman çevremizde dönmeye başladığında tek düşünebildiğim bunlardı. Geçmişe yolculuk etmenin bir rüya görmeye benzediğini söylemiştim ona. Ama bundan ziyade bir fırtınanın ya da gelgitle hızla yükselen bir dalganın ortasında kalmaya benziyordu. Zaman kuvvetli bir rüzgâr misali saçlarmı savurur, tam olarak nereye ait olduğunu kestirmeye çalışır gibi sertçe çekiştirirdi. Bunu daha önce yüzden fazla yapmış olmama rağmen hâlâ alışamamıştım.

Gerçekten berbat bir his demek tam anlamıyla doğruyu yansıtmayacağı için gerçeği çarpıtmıştım. Harriet'ı sonraki hayaletine teslim etmezsem neler olacağını bilmiyordum ve bunu öğrenmeye de niyetim yoktu. Yeterince vakit kaybetmiştim. Bu görevi artık bitirmeliydim. Bir sonraki görevime başlamalıydim.

Harriet fazlasıyla sert bir çekişle elimi kavradı ve dengesini koruması için elini sıkıca tuttum. Az sonra bitecekti.

Üzerimizdeki baskı azaldı ve şık bir lobiye benzeyen bir yerin ortasında durduğumuzda çevremizde yanıp sönen renkler yerlerine oturdu. Biraz önce bizi hoyratça önüne katan zaman aynı zarafetten yoksun tavrıyla bizi fırlatıp attığında Harriet bana doğru sendeledi. Dirseğini yakalayarak düşmesine engel oldum.

“Aman Tanrım,” dedi nefes nefese. “Aman *Tanrım*. Şaka yapmıyormuşsun.”

“Hangi konuda?”

“*Hangi konuda mı? Zaman yolculuğu konusunda. Sihrin konusunda.*” Elleriyle takip etmesi kolay olmayan, karmaşık hareketler yaptı. “Bir *sihir* yaptın, Nolan.”

“Biliyorum.” Elimi dirseğinden koluna çıkardım. Huysuz bir çocuk gibi, *Sana söylemiştim*, diye bağırma arzuma karşı koydum. “Teknik açıdan bakarsan bu bir zaman yolculuğu değil.”

“Neyse ne işte.” Harriet kolunu silkeleyerek benden kurtulduktan sonra iki büklüm oldu ve ellerini dizlerine koydu. “*Bir rüya görmek gibi* derken ne demek istedin? Ne biçim rüyalar görüyorsun sen öyle?”

“Yüz küsur yıldır rüya görmüyorum,” diye yanıtladım dalgınca. Burası soğuk görünümlü bir yerdı ve bunun tek nedeni mermerden olması değildi. Yoğun süslemeli devasa iki sütun odanın kenarlarını süslüyordu ve küçük bir uçak boyutlarındaki bir çelenk tam ortalarına asılmıştı. Bir tarafta bir grup asansör ve diğer tarafta kimsenin oturmadığı bir resepsiyon masası vardı. “Seni ikna etmek zorundaydım,” diye ekledim.

“Evet, eh midem gözyuvararımdan fişkırmak üzere, sağ ol.” Harriet gözlerini kırıştıtırarak beni süzdü. Bu mümkün müydü bilmiyordum ama saçları antikacıdakinden bile daha vahşi görünüyordu. Her yöne uçuşan ve sarı tirbuşonlara benzeyen buklelerin yarısı yüzünü gizliyordu. Avucuyla onları arkaya atarak yavaş yavaş düzeltti. “Hiç rüya görmüyor musun?”

“Korkarım hayalet olmanın başka bir yan etkisi,” dedim. Uyuyor ama rüya görmüyordum. Yemek yiyor ama tat almıyordum. Her şey silik bir iz bırakıyordu. Soğuk bir cama nefesinizi üfleyip orada oluşan buğuya parmağınızla bir resim çizmeye ve onun yavaşça kaybolmasını izlemeye benziyordu.

“Bu çok üzücü,” dedi kaşlarını çatarak.

Omuz silktim. “Zarar yoksa sorun da yoktur.”

İlk başlarda bu beni de rahatsız ederdi. Yaşamadan var olmak. Hiç zevk almadan bir şeyler yapmak. İnsanoğlunun en kötü yanlarına ve hiçbir şeyin iyiye gitmediğine tanık olmak.

Ama bunlara alışmak için yeterince zamanım olmuştu. Artık ne beklemem gerektiğini biliyordum.

Harriet daha fazlasını söylemek istiyor gibi görünüyordu ama birdenbire yüzü sarardı ve iki büklüm oldu. Bir sis düdüğü'nün ötüşüne benzeyen bir ses çıkardı.

“Aman *Tanrım*,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “Galiba kusacağım.”

Harriet derin nefeslerle bulantısını bastırmaya çalışırken beceriksizce sırtını sıvazladım. Kamburunu çıkardığında parmaklarımı açtım ve elimi daha yavaş hareket ettirdim. Titrek bir nefes verdi. “Sihir yaptığına inanamıyorum,” diye fısıldadı kendi kendine.

Sonunda dayanamadım. “Sana söylemiştim.”

“Evet. Ama...” Tekrar öğürdü. “Sana inanmadım.”

Yine sırtını sıvazladım.

“İyi olacaksın. Biraz bekle olur mu?”

Göründüğü kadar yumuşak olan koyu yeşil bir kazak giymişti. Elim kontrolsüzce hareket ediyordu. Aşağı ve yukarı. Sağa ve sola. Kürekkemiklerinin arasından bel çukuruna doğru. Üçüncü kez elimi sırtından aşağı kaydırırken başparmağım gür saçlarının arasındaki gizli ve narin bir noktaya denk geldi. Orada bir süre oyalanarak yumuşak ve sıcak teninde parmağımı gezdirdim.

Birine onu rahatlatmak için dokunmayalı onlarca yıl olmuştu. Bundan da uzun süredir hiç kimse bana dokunmamıştı. Yalnızca keskin kenarlarım ve kısa, sert sözlerim vardı. Şefkatin nasıl bir duygu olduğunu unutmuştum.

Harriet kesik kesik solumaya başladığında utanarak elimi çektim.

Ona dokunmamalıydım. Onu rahatlatmamalıydım.

Çevreme dikkat etmeliydim. Onun sırlarını ortaya çıkarmaya çalışmalıydim. Harriet'in bir sahtekâr olmadığını kim bilebilirdi? Bana açılmasını sağlayıp utanç verici sırlarını açığa çıkardıktan sonra onu kendi yoluna göndermeliydim.

Plana sadık kalmalıydim. *Yoluma devam etmeliydim.*

Ellerimi ceplerime koyup odaya göz gezdirdim. Genelde ziyaret ettiğim anılar bu kadar ıssız olmazdı.

“Bir daha seni dinlemeyeceğim,” dedi Harriet zar zor. Ardından yavaşça doğruldu.

“Bekleyip göreceğiz. Hatırlarsan sana bağlıyım.” Başımı arkaya yatırıp süslemeli tavanı inceledim. Altın telkâri işlemeleri ve karanlıkta kalmış devasa bir cam kubbesi vardı. *Zengin insanlar.*

“Burası tanıdık geldi mi?” diye sordum.

“Hayal meyal,” diye yanıtladı. Büyük resepsiyon masasının etrafına kurulmuş demiryolu rayları dikkatini çekmişti. Pırıl pırıl parlayan, siyah bir lokomotif beş altı tane renkli vagonu çekerek dönüyordu. Harriet ona yaklaştı.

“Şu tren,” dedi. “Tanıdık geliyor.” Duraksadı. “Yani, galiba.”

Güzel. Burayı tanıdıysa bizi buraya getiren sebebin ne olduğunu da anlayacak demektir. İlk başta tahmin ettiğimin aksine belki de bu görev kısa sürecekti.

Harriet treni incelerken tüm olasılıkları gözden geçirdim. Belki de bu titizlikle planlanmış bir banka soygununun başlangıcıydı. Belki bir kaçamak yapmıştı ve sevgilisinin karısının onları nasıl bastığını izlemek üzereydik. Her türlü günahı

görmüştüm. İnsanların en kötülerıyla karşılaşmıştım. Beni şaşırtabilecek fazla bir şey olduğunu sanmıyordum.

Harriet temkinli bir adımla boş masaya doğru ilerledi. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. “Bu sesi hatırlıyorum,” dedi. “Trenin düdüğünü.”

Tam o sırada tren bir dönemeçte hızlandı ve tiz bir düdük sesi duyuldu. Lobinin diğer ucundaki asansörlerden bir zil sesi geldi. Beklenti hissiyle beraber omuzlarımın arasından bir ürperti geçti.

Ne var ki altın sarısı, parlak kapılar açıldığında aldatılmış bir sevgili, kılık değiştirmiş bir soyguncu ya da dikkate değer başka bir şey görmedim. İki çocuk gülüşerek asansörden indi.

“Dikkatli olun, kızlar!” diye seslendi bir kadın. Küçük ayak-kabıların tıkırtısı mermer zeminde yankılandı ve iki çocuk hızla yanımızdan geçti. “Yerlere dikkat edin!”

“Harriet!” diye seslendi kadın. “Koşma!”

Kıvrır kıvrır, sarı saçları olan küçük kız coşkuyla kıkırdadı ve ona ayak uydurmaya çalışan diğer kıza elini uzattı. Belli belirsiz birbirlerini andırıyorlardı. Sanki durgun suya bir taş atılmıştı da yarattığı minik dalgalanmalar benzerliklerini farklılıklara dönüştürmüş gibiydi.

Yanımdaki Harriet hafif bir ses çıkardı.

“Ablam,” dedi bir kilisede veya bir müzedeymişiz gibi kısık bir sesle. İnsanın huşuyla dolmasına layık bir yerdeymişiz gibi. “Bu... bu benim ablam. Bizim çocukluğumuz.”

Beni bulan gözleri kocaman açılmıştı ve yaşlarla parlıyordu. “Galiba şimdi sana inanıyorum.”

“Sonunda,” dedim ama oralı olmadı. Bütün dikkatini lobide hoplayıp zıplayan kız çocuklarına vermişti.

“Hadi, Sammy,” diye seslendi minyatür Harriet. Hafif bir konuşma bozukluğu vardı, bazı harfleri tıslar gibi söylüyordu. “Şuna bakalım!”

“Geliyorum!” Diğer kız güldü. “Ama yavaş ol. Senin kadar hızlı değilim.”

“Hiç de bile! Sen benden daha hızlısın, daha akıllısın ve çok, çok, çok daha güzelsin.” Harriet ağlamayla gülme arasında bir ses çıkardı. Kıvrıkcık saçlı küçük kız kollarını yana açarak topuklarının üzerinde döndü. “Sen dünyanın en iyi ablasısın!”

İki çocuk tren setinin yanında dizlerinin üzerine kendilerini atto. El ele tutuşmuşlardı. Başlarını birbirlerine doğru eğmiş bir şeyler konuşan iki yetişkin yavaşça peşlerinden geldi. Kadın yüzünü buruşturdu. Konuştukları her neyse ikisinin de bundan hoşlanmadıkları belli oluyordu.

“Tabii ki Matilda’ydı,” dedi kadın burun kıvrarak. “Her zaman söyleyecek bir sözü var.”

“Sırf kıskançlıktan,” diye karşılık verdi adam bıkkın bir ifadeyle. Oradansa başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi görünüyordu. “Bu kadar basit. Ona aldırma.”

“O kadar basit değil,” diye tersledi kadın onu. “Sen anlamazsın.”

Kızların peşinden giderek lobiyi geçerken tartışmayı sürdürdüler.

“Annenle baban mı?” diye sordum.

Harriet başıyla onayladı ve annesine şöyle bir göz attıktan sonra yine trenin önünde fısıldaşan küçük kızlara döndü. Lokomotifin bir sonraki turunda küçük Harriet heyecanla minik ellerini cıvrıttı.

Anneleri onlara yaklaştı. Üçünün saç renklerinin benzediğini fark ettim, yapay ışıkların altında altın gibi parlayan koyu bir sarıydılar. Ama benzerlikleri burada son buluyordu çünkü annelerinin sert ve acımasız bir ifadesi vardı. Zevkle treni izleyen kızları bile yüz hatlarını yumuşatmaya yetmedi. Avuçlarını kırmızı kadife elbisesinin eteğine bastırdı. Kızlarıyla aynı renk giyinmişti. Ama bu renk ona neşeli bir hava vermekten ziyade

onu ağırbaşlı göstermişti. En yüksek rafa konulmuş kristal bir kuğuya benziyordu.

Çevresine güven vermeyen, zayıf ahlaklı insanları o kadar karşılaşmıştım ki çürük elmaları hemen ayırt edebiliyordum.

“Harriet,” dedi kadın yine azarlar bir tonda ve yanımdaki büyük Harriet’in sırtını dikleştirdiği gözümünden kaçmadı. Onu dikkatle izleyerek tepkilerini ölçtüm. Bu tepkilerde bazı ipuçlarının gizli olduğunu biliyordum, belki daha sonra kullanmak üzere bir şeyler yakalardım. Görevim gözlemci ve ikna edici olmaktı, ki ben de bu ikisini gayet iyi becerirdim.

“Trenlerle oynayacak yaşı geçtin,” dedi kadın. “Bu hiç uygun değil.”

“Sadece bakıyorum anne,” dedi küçük kız ve omzunun üzerinden masumca annesine baktı. Yanakları pespembeydi ve ellerini tüllü eteğine gizlemişti. “Çok güzel. Ne kadar hızlı gidiyorlar. Bak! Bu yıl bir de liman kurmuşlar. İçinde küçük gemiler...”

Annesi arkasını döndü. Küçük kız onun ilgisizliğinden bi-haber hâlde çeşitli nesneleri işaret ederek konuşmayı sürdürdü. Yanımdaki Harriet sanki çocuk hâli onun coşkusunu hissedebilmiş gibi ona yaklaşarak başını yukarı aşağı salladı.

Ne var ki küçük kız sonunda annesinin orada olmadığını fark etti ve yavaşça sustu.

“Neden buradayız?” diye sordu Harriet çocuklardan gözünü ayırmadan. Küçük Harriet başını ablasının omzuna yaslamıştı ve iki kız kol kola girmiş, raylarda dönüp duran treni izliyordu. Arkamızda bir yerlerde anne ve babaları ailevi sorumlulukları tartışıyor ve Matilda ismi hemen her cümlede geçiyordu. Harriet parmaklarını birbirlerine kenetleyip çenesinin altına koydu. “Neden bu hatırayı seçtin?”

“Hatıraları ben seçmiyorum. Sihrim bize rehberlik ediyor. Görmemiz gereken neyse onu görüyoruz,” diye karşılık verdim

ciddiyetle. İşin bu kısmının kontrolü bende değildi. Ben yalnızca bir refakatçiydim. Bana atanan hedeflerin geçmişteki en kötü kararlarına yaptıkları yolculukta onlara eşlik ve kılavuzluk ederdim. Davranışlarına bir ayna tutar ve en yanlış seçimlerinin yarattığı hasarı görmelerini sağlardım.

Ama bu sahnede yanlış bir karar yoktu. Yalnızca bir treni izleyen bir kız çocuğu vardı.

“Harriet! Samantha!” Bu seferki babalarıydı, karısının ısrarı üzerine onlara sesleniyordu. Anneleri topuklu ayakkabısını mermer zemine vurarak binanın ön pencerelerinden dışarı bakıyordu. Bıkkınlık ve sabırsızlık bedeninden dalga dalga yayılıyordu.

Samantha uslu uslu tren setinden uzaklaşmaya yeltendi ama Harriet minik köyden ve lolipop çubuklarıyla inşa edilen köprüünün altındaki tahta gemi filosundan gözlerini alamadı. Gemilerin birine hafifçe dokundu ve baloncuklu naylondan yapılan denizde alçalıp yükselmesini zevkle izledi.

“Hadi, Harry,” dedi diğer kız. Kaçamak bakışları annesi, babası ve kız kardeşi arasında mekik dokuyordu. Hafifçe Harriet’in elbisesinin arkasını çekiştirdi.

Harriet ona döndü. “Sadece treni bir kere daha izlemek istiyorum.”

Samantha ona yaklaştı. “Ama kızacaklar.”

Harriet bir kez daha sete elini uzattı. Küçük parmaklarını ağaç tepelerine değdirdi. “Kızdılar zaten,” dedi küçük bir kızıdan beklenmeyecek kadar olgun bir sesle.

“Ama daha çok kızacaklar,” diye fısıldadı Samantha telaşla. Arkasındaki annesi topuklarını tıkırdatarak kararlı adımlarla onlara doğru yürümeye başladı. Yanındaki Harriet güler gibi bir sesle nefes verdi.

Hafifçe ona döndüm. Harriet lobide ayakları yere vura vura yürüyen annesini alaycı bir gülümsemeyle izliyordu.

“Bu kısmı hatırlıyorum,” dedi.

Annesi küçük Harriet’in kolunu tuttu ve onu tren setinin aksi yönüne doğru çekiştirdi. Küçük kız arkasını dönmeye çalıştı ama özenle manikür yapılmış iki el onu omuzlarından tutup çıkışa yönlendirdi.

“Neden benim için her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?” diye azarladı onu annesi.

“İstemedim oldu,” dedi küçük Harriet ve yanındaki yetişkin versiyonu koro hâlinde. Harriet gergin bir gülümsemeyle bana baktı ve yine o tuhaf hisse kapıldım. Zihnimin gerilerinde bir yerde ona karşı bir aşinalık hissettim.

“Partide beni utandırdın,” diye konuşmayı sürdürdü annesi küçük Harriet’la lobinin karşısına doğru yürürken. Harriet sendeledi ve annesi sanki bu da onun kabahatiymiş gibi iç çekti. “Sadece bir akşam için doğru düzgün davranmak bu kadar mı zor? Ablanı örnek alsana.”

Annesinin sıkı sıkı tuttuğu Harriet dönüp ablasına baktı. Samantha önüne eğip ayakkabılarını inceliyormuş gibi yaptı.

“Samantha,” dedi annesi “*daima* en doğru kararları verir.”

Harriet sarardı. “Özür dilerim,” dedi alçak sesle. “Bundan sonra doğru kararlar vereceğim. Tıpkı Samantha gibi. Söz veriyorum.”

Annesi tek kaşını kaldırdı. “Bundan cidden kuşkuluyum.”

Ben de öyleydim. Çünkü Harriet’in annesi onun yanından geçip kapıya yöneldiğinde kızın elindeki küçük ahşap gemiyi gördüm. Onu çabucak arkasındaki büyük fiyongun içine sakladıktan sonra mahcup ve ağırbaşlı bir ifade takındı.

Güldüm. Kadife elbiseli küçük düzenbaz.

“Kendimi savunmam gerekirse,” dedi Harriet, “sadece bak-mama izin verseydi büyük bir ihtimalle onu çalmazdım.”

Alayla homurdandım. “Tam anlamıyla küçük bir canavar-mışsın.”

Aile kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Yanımdaki Harriet çılgın saçlarını toplayıp gevşek bir topuz yaptı. “O gemiyi hatırlamıyorum bile.” Yine tren bahçesine baktı. “Kendimi kötü hissediyorum. Biri bu sahneyi kurmak için epey uğraşmış olmalı.”

Usulca mırıldandım ve topuklarıma ağırlığımı vererek yalandım. Harriet bana kötü kötü baktı. “Ne? Bu Noel sahnesini bilerek bozduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey söylemedim.”

“Yüzünden anlaşılıyor. Halbuki o gemiden hevesimi bile alamadım. Muhtemelen annem onu bulup attı.”

“Ganimetlerini saklamana izin vermez miydi?”

“Sence?”

Hayır, Harriet’in annesinin onun pek bir şey saklamasına izin verdiğini düşünmüyordum. Belki de bu yüzden şimdi bir antikacı dükkânı vardı; çeşit çeşit biblolar ve küçük süs eşyalarıyla dolu o raflarda insanın aradığını bulması neredeyse imkânsızdı. Harriet’in evinin rengârenk olmasının nedeni de bu olabilirdi. Çil çil altın biriktiren bir ejderha.

“Ne var?” diye sordu. “Neden öyle bakıyorsun?”

“Hiç.” Doğal bir ifade takınıp ona avucumu uzattım. “Gitmeye hazır mısın?”

“Bu kadar mı?” Harriet kaşlarını çatarak etrafına bakındı. “Daha... önemli bir şey bekliyordum.”

Bu konuda onunla aynı fikirde olduğumu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Küçük bir kızın oyuncak bir gemi çalması genellikle izlemeye katlanmak zorunda kaldığım günahlarla uyuşmuyordu. Ama karşımdaki kadının bana gösterdiklerinin ne kadarının rol ne kadarının gerçek olduğunu bilemezdim. Eninde sonunda geçmiş onun sırlarını açığa çıkaracaktı. Bu her zamankinden daha uzun sürse bile.

Gerektiğinde sabırlı olabilirdim.

“Burada olmanın nedeni bu mu?” diye sordu. “Oyuncak bir gemi çalmam mı?”

“Bir sebepten ötürü buradayım,” diye yanıtladım sakince. “Belki de bu olay ömür boyu süren bir hırsızlık alışkanlığının başlangıcıydı.”

“Hırsızlık mı?” Güldü.

“Bu mümkün. Benim için bir yabancısın, Harriet. Her türlü sırrı saklıyor olabilirsin.”

Gülümsemesi soldu ve gözlerini kaçırdı. Kaşlarımı çattım. Onda bir tuhafılık vardı ama ne olduğunu çözemiyordum.

“Haklı olabilirsin,” dedi ailesinin çıktığı kapıya doğru bakarak. “Her şeyi mahvetmiş olabilirim.”

Duraksadım. Daha iyi hissetmesini sağlamak gibi bir görevim olmamasına karşın bakışlarından ve kendini kasıyor gibi görünmesinden hoşlanmamıştım. Dirseklerini tutuyordu ve omuzları öne düşmüştü. Burada, geçmişte daha ufak tefek görünüyordu. Sanki küçülmüştü.

“Söylemeden edemeyeceğim, bir tren bahçesinden oyuncak bir gemi çalman bence seni kötü biri yapmaz,” dedim yavaşça.

Bana kaydırıldığı bakışları kuşkuluydu. “Sahi mi?”

Başımı yukarı aşağı salladım. “Evet.”

Utangaçça gülümsedi ve göğüs kafesimin çevresindeki huzursuz edici his yoğun bir baskıyla yer değiştirdi. Biri beni itiyormuş gibi tuhaf bir rahatsızlık duydum.

Ben bir hayalet olduğuma göre o da bir cadı olabilirdi. Daha tuhaf şeylerle de karşılaşmıştım.

“Gördün mü?” Parmağıyla göğsümü dürttü. “Çok mu zordu?”

“Ne?”

“Nazik olmak. Bilirsin, tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.”

Gözlerimi devirdim.

“Bu durumda sen bir yılan mısın?”

“Nezaketin otuz saniye sürdü.” Gülümsemesi kayboldu. “Biraz öküz olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Yakında gerçek yüzün ortaya çıkacak. Her zaman öyle olur.” Elimi uzattım. “Gitme zamanı.”

Günümüzde onu elimi tutmaya zar zor ikna edebilmişim ve geçmişte de aynısı tekrarlanıyordu. Harriet York’un gerçek amacının beni çileden çıkarmak olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Belki de *bu* benim karmamdı, onun değil.

Aramızdaki elimi görmezden gelip omuzlarını döndürdü. Kollarını sırayla çaprazlamasına uzatarak önce bir omzunu, sonra diğerini esnetti.

“Ne yapıyorsun?”

“Zaman hortumu için hazırlık yapıyorum. Ya da o girdap gibi sihirli şey neyse onun için. Ve sen sürekli patronluk taslıyorsun.” Sesini alçalttı. “*Hadi, gidelim, Harriet. Kaderinden kaçamazsın, Harriet. Ne...*”

“İşimi yapmaya çalışıyorum,” diye kendimi savundum somurtarak.

Sesini yükselterek beni bastırdı. “*Ne saklıyorsun, Harriet? Sırrın nedir, Harriet?*”

“*Ne saklıyorsun, Harriet?*”

“Demeye çalıştığım şey şu,” diye devam etti sorumu duymazdan gelerek “biraz daha nazik olsan ölmezsin.”

Evet, ölmezdim. “Zaten bir ölü olduğumun farkındasın, değil mi? Nazik olmak beni öldürmez çünkü ben ölüyüm, Harriet.”

Harriet’in dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. “Öyleyse biraz nezaket sana hiçbir şey kaybettirmez.”

Öfkeyle homurdandım. Yeni yeni filizlenen gülümsemesi kocaman bir sırtışa dönüştü. Isınma hareketlerini bitirerek ayağını mermer zemine vurdu ve hayali bir kol saatine bakar gibi yaptı. Keşke bunu bu kadar çekici bulmasaydım.

“Harriet,” diyerek bir kez daha şansımı denerken sesimi yumuşattım. Avucumu uzattım. Bu kadına dokunmak için uğraşıp duruyordum. “Buradan ayrılıp günümüze dönmek için elimi tutar mısın lütfen?” Şaka yollu bir reverans yapmayı ihmal etmedim. “Eğer senin için bir mahsuru yoksa?”

“Biraz daha üzerinde çalışman gerek,” dedi. “Ama şimdilik bununla yetineceğiz.”

Son bir kez lobiye baktı ve trene gözleri takıldı. Oyuncak tren neşeyle resepsiyon masasının etrafında dönmeye devam ediyor, bu esnada üzerinden geçtiği köprüyü hafifçe sallıyordu.

“Harriet.”

“Evet,” dedi gözlerini ondan güçlükle çekerek. “Artık gidebiliriz.”

“Harika.”

Kıkırdadı ve elime uzandı.

“Sıkı tutun,” dedim.

Gördüğüm en son şey gülümseyişiydi, cılız fakat yine de parlaktı; güneşin ufukta eriyip kaybolmadan önceki son hâline benziyordu. Bir ışık parladı ve...

Ve sonra her şey kayboldu.

Altıncı Bölüm

Harriet

Çenemi kavuşturduğum kollarıma dayayarak kanepemin arkasındaki pencereden limanın üzerinde toplanan kara bulutları izledim. En sevdiğim şeylerle oyalanmaya çalışıyordum: bir kutu taze (yani son tüketim tarihi geçmemiş) nane çayı, pamuklu bir pijama takımı, kurutucudan yeni çıktığı için henüz ılık bir battaniye ve kafam kadar bir patlamış mısır kasesi. Ama tren bahçesinin raylarının kenarındaki iki küçük kıızı düşünmeden duramıyordum.

Annemle babamın hukuk firmasının şık ama göz yoran lobbiesini en son ne zaman düşündüğümü hatırlamıyordum. Uzun zaman önce zihnimin derinliklerine gömdüğüm bir travma yüzünden değildi bu; sadece orası hiçbir zaman bana hatırlanmaya değer bir yer gibi gelmediği içindi. Yunan mimarisinden esinlenen şatafatla rağmen o lobi çocukken beni hiç etkilememişti. Bir teşhir salonuna benziyordu. İnsanların fısıltıyla konuştuğu, soğuk ve cansız bir mekândı.

Ama Nolan beni bu hatıraya götürmeyi tercih etmişti. Gerçi gittiğimiz yerler üzerinde bir kontrolü olmadığını söylediğine göre, beni oraya takip ettiğini söylemek daha doğruduydu. Tüm bunlar bana önceden ayarlanmış gibi geliyordu. Öte yandan daha önce hayaletlerce musallat olunmamıştım. Kuralları bilmiyordum.

Camdaki bulanık yansımama kaşlarımı çatarak baktım. O anıyı dışarıdan bakan biri olarak tecrübe etmek sarsıcıydı. Kabarık saçlı, kırmızı elbiseli küçük kızla hiçbir bağım kalmadığını sanıyordum ama galiba ben hep aynıyım. Fevri, hayalperest ve dağınık.

Bir hayal kırıklığı.

O sahneyi kenardan izlerken o korkunç kadife kumaşın kürek kemiklerimin arasını ne kadar kaşındırdığını neredeyse hissedebiliyordum. Geleneksel Noel davetinde annem daima bizi bir örnek giydirirdi. Kontrolcü yanını düzeltemediği için hâlâ o davetlerde ne giyeceğime müdahale ediyordu. Henüz zahmet edip açmadığım zarfta annemin el yazısıyla kaleme aldığı emirlerle dolu, kaliteli karton kâğıttan bir kart olduğundan emindim.

Uzun bir elbise. Lacivert. İnci küpeler.

Annem görünüşe önem verirdi.

Ziyaret ettiğimiz hatırayı her açıdan ele alarak inceledim. O anı neden önemliydi? Neden özellikle o güne, o mekâna gitmiştik? Annem tarafından onaylanmadığımı görmem mi gerekiyordu? Çocukken bu durum benim için olağandı ve büyüyüp bir yetişkin olduğumda daha da kötüye gitmişti. Babamın duygusal çelişkilerini en ön sıradan izlemeye mi ihtiyacım vardı? Değişen bir şey yoktu ki.

Annemin Matilda teyzeden bahsettiğini duymuştum. Her zaman gergin bir ilişkileri vardı ama ben büyüdüğümde araları iyice açılmıştı. Ergenlik çağımdayken birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı. Ve Matilda teyze kalp krizi geçirerek ansızın öldüğünde yıllardır görüşmemişlerdi.

Pencerenin kenarlarında parmaklarımı gezdirdim ve camın dışındaki soğuk havanın baskısını hissettim. Limandan bir tekne geçiyordu, direğine Noel ışıkları asmışlardı.

Belki de bütün mesele Samantha'ydı. Altı aydır görmediğim Samantha. Çocukken el ele tutuşan o küçük kızlar nasıl birbirlerine bu kadar yabancılaşmıştı? Annemle Matilda teyzenin hikâyesinin ikinci perdesini canlandırıyor gibiydik ama bizimki onlarınki kadar öfkeli değildi. Biz ateşli tartışmalar yerine buz gibi bir sessizliği tercih etmiştik. Birçok bakımdan bu daha kötüydü.

Kuş Yuvası'nı devraldığım da Samantha'yla tartışmıştık, gerçi dışarıdan bakanlar muhtemelen bunu fark etmemişti. Sakindik. Hiç sesimizi yükseltmemiştik. Ama bu, keskin sözlerimizin acısını hafifletmemişti. Samantha çocuk gibi davrandığımı düşünüyordu, ben de onu taş kalpli olmakla suçluyordum. Teyzemin mirasına dört elle sarılmak istiyordum ve Samantha onu bir kenara fırlatmaya hazırdı. Öfkeme yenik düşüp ona kin dolu sözler sarf ettiğimde yüzünün nasıl asıldığını hatırlıyordum. *Buna neden önem vermiyorsun? Beni neden önemsemiyorsun?* Mozaik camlı lambaların altında sorulan sert sorular.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmakla ve *doğru kişi* olmakla geçen bir ömür nihayet gerçek duygularımı açığa çıkarmıştı ve bütün kırgınlığım dudaklarımdan dökülmüştü.

O hatıraya gitmememizin nedeni neydi? İstemediğim şeyler söyleyerek ablamı ağlattım güne? Nolan'ın düşündüğü gibi kötü biriysem belki de işe oradan başlamalıydık.

Battaniyemin altındaki telefonumu aldım ve Samantha'nın numarasını buldum. Önce tereddüt ettim ama sonra dişimi sıkıp çabucak bir mesaj yazmaya koyuldum.

Seni düşünüyordum, diye yazdım en sonunda. *Umarım iyisindir.*

Bir annenin yazacağı türden bir mesajdı ve gönderirken yüzümü buruşturdum. Sonraki bir dakikada kendimle mücadele ettim ve hızlı hızlı bir mesaj daha yazdım.

Seni özledim, Sammy.

İşte. Yaptıklarımı telafi etme yolunda... ya da artık adına ne denirse densin bir adım atmıştım. Nolan kendisiyle gurur duymalıydı. Bana henüz yeni musallat olmasına rağmen daha şimdiden davranış biçimimi değiştirmeye başlamıştım.

Aslında geri döndüğümüzde Nolan bana pek yardımcı olmamıştı. Bir çamaşır makinesi sıkma programının hayalet versiyonunda dönüp durmamız son bulduğunda tıpkı söz verdiği gibi kendimizi başladığımız yerde bulmuştuk. Arkadaki Sasha bana seslenerek bir soru sormuştu, ona bağırarak cevap vermiştim ve önüme döndüğümde Nolan gitmişti. Ondan geriye kalan tek şey tezgâhın altındaki çöp kutusuna attığı boş kahve bardağı ve diken diken olan tüylerimdi.

Anlamasan bile hissedersin.

Bakın bunda haklıydı. Hiçbir şey anlamıyordum. Sihirler, anılar ve mizah anlayışından yoksun, duygusuz erkekler.

“Aptal hayaletler,” diye mırıldandım tekrar kanepeye uzanıp tavana bakarak. “Canları istediği zaman gelip giderler. Sana bir açıklama yapmazlar. İnsanı çıldırtacak kadar ketum ve esrarengizler.”

“Esrarengiz sayılmam.”

Çılgılık atarak aniden yana dönünce salonun zeminine yuvarlandım. Kurutucudan yeni çıkmış battaniyem bacaklarıma dolandı. Nolan ondan kurtulmak için verdiğim mücadeleyi ellerindeki dumanı tüten çay kupalarıyla sakince izledi.

Sessizce kupaları kaldırdı.

“Çayı tezgâha çıkarmışsın,” dedi battaniyemle güreşmemi izlemeyi sürdürerek. “Ben de bize çay yaptım. Umarım bir sakıncası yoktur.”

Daha sakın bir ânımda olsaydım bize *çay yaptığını* söylemesi hoşuma giderdi. Ama şu anda, öldürülmeyeceğime kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

Yine.

“Bir sakıncası var,” diye inledim. “Hem de çok var.”

Kaşlarını çattı. “Çay istemiyor musun?”

“Hayır, çay istiyorum. Sadece *zorla* evime giren birinin bana çay yapmasını istemiyorum.”

“Zorla evine giren mi?” Bezgin bir tavırla iç çekti. “Yine mi bu mesele?”

“Evet, Nolan. Yine bu mesele.”

“Çay istemiyorsan kutuyu dışarıda bırakmamalısın.” Omzunun üzerinden mutfığa doğru baktı. “Gerçi bir şeyleri yerine koymakta zorluk çekiyor gibisin.”

“Nolan.” *Tanrım*. Ne zamandan beridir gizli gizli evimde dolaşüyor ve eşyalarımı karıştırıyordu?

“Ne?” Öfkeyle yüzünü buruşturdu, koyu kahverengi gözlerinin üzerindeki kaşları çatıldı. “Çaya mı bu kadar öfkelendin?”

“Çayla bir derdim yok. Senin birdenbire ortaya çıkmanla ilgili bir derdim var. Yine!”

“*Birdenbire* ortaya çıkmadım,” dedi alıngan bir tavırla. “Merhaba diye seslendim. Su ısıtıcısını çalıştırdım. Beni duymadın mı? Ölülerini uyandırmaya yetecek kadar gürültü yaptım.”

Gözlerimi kısıtım. Bunun bir şaka olup olmadığını anlayamadım. “Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Komik olmak sıkça karşılaştığım bir suçlama değil, Harriet.”

Bakın buna inanırdım. “Dinle beni. Geldiğinde kapımı çalmam tercih ederim tamam mı? Makul bir...” *İnsan gibi* dememe ramak kaldı. “Makul bir hayalet gibi,” diye bitirdim cümlemi. Nihayet battaniyeden bacaklarımı kurtardım ve onu tekmeleyerek kendimden uzaklaştırdım. “Ne kadar zamandır evimdesin?”

“Aşağı yukarı on dakikadır,” diye yanıtladı çıplak bacaklarına gözlerini dikerek. Sonra gözlerini kıstı ve kaşlarının arasındaki çizgi belirginleşti. Kupaların biriyle bacaklarımı işaret etti. “Bunlar ne böyle?”

“Ne?” Yüzünde o kadar ciddi bir ifade vardı ki dizlerimin üzerinde yürüyen kızgın bir ateş karıncası ordusu görmeyi bekleyerek çabucak aşağı baktım. Onun yerine, beyaz tenimi ve kalm çoraplarımı gördüm. Kanepeden düştüğüm sırada biri aşağı sıvandığı için diğeri daha uzun görünüyordu.

“Şunlar.” Başıyla karnımı işaret etti.

Askılı bluzumu tuttum. Üzerinde minik Noel şekerleri vardı. Bu üstümü çok severdim. “Bunlar mı? Pijamalarımı mı soruyorsun?”

Alayla güldü. “Bunlar pijama değil.” Karnımdan gözlerini ayırmadı.

“Ama onları pijama reyonundan aldım,” diye kendimi savundum. Yumuşacık ve çok rahatlardı. Pijama takımları daima gizli zevkim olmuştu. İpek gibi kumaşlarına ve pratik oluşlarına karşı zaafım vardı. Onları giydiğimde kendimi şımarttığımı hissederdim, sadece bana özel bir şeymiş gibi.

Yerden kalkıp bluzumla aynı desenli kısa şortumu düzelttim. Nolan boğuk bir ses çıkardı.

“Onları Nordstrom indiriminden aldım,” dedim.

“Nordstrom da ne?” diye sordu dalgınca. Yine gözleri bacaklarıma kaydırdı. Çenesini sıktı ve kirli sakallı yanaklarına belli belirsiz bir pembelik yayıldı. Birinin pijama takımlarından bu denli nefret edebileceğini düşünmezdim.

“Bir mağaza.” Çoraplı ayaklarımı sürüyerek biraz yürüdüm ve aklımdan battaniyeme sarınsam mı diye geçirdim. Sonra hemen bundan vazgeçtim. Bu benim değil, onun problemiydi. Tatil ruhunu seviyorum diye kendimden utanmama gerek yoktu.

Ellerimi belime koydum ve sık sık kaybettığım cesaretli yanımı ortaya çıkarmaya çalıştım. “Senden istediğim gibi önce kapıyı çalsaydın belki üzerime daha düzgün bir şey giyebilirdim.”

Bakışlarını isteksizce yüzüme çevirdi. Sert bir ifade takınmıştı. “Efendim?”

“Kapı,” diye yineledim. “Beni ziyarete geldiğinde onu kullanmanı istiyorum. Bu ödümü patlattığın ikinci sefer. Kapıyı kullanabilirsin.”

“Sen ciddi misin?”

Sözümü geri alma arzumla mücadele ederek başımı kararlı bir hareketle yukarı aşağı salladım. Az kalsın sorun olmadığını söyleyerek işini kolaylaştıracaktım. Her zaman başkalarının ihtiyaçlarına karşı duyarlı olmuştum ama galiba çünkü anı uzun zaman önce unuttuğum isyankâr tarafımı yeniden ateşlemişti. Altı yaşındaki hâlimin avucunda sakladığı minik ahşap gemi bana ilham vermişti.

Hâlâ o küçük kız kadar yürekli olmayı isterdim. Ve umutlu.

Çenemi kaldırdım. “Çok büyük bir şey istediğimi sanmıyorum.”

Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü ve dudaklarını hafifçe sağa doğru büzdü. Koyu bir saç tutamı alnına düşerek gözlerini gölgeledi.

“Lütfen,” diye ekledim.

Gözlerini devirerek tavana baktı, topuklarının üzerinde döndü ve elinde çay kupalarıyla ayaklarını vura vura mutfağa gitti. Çayları eviyeye döktüğünü ve boğuk bir sesle söylendiğini duydum. Sonra sesler kesildi.

Hiçbir şey duyamadım.

Mutfağa doğru tereddütlü bir adım atarken pişmanlık mideme taş gibi oturdu. Fazla ileri gitmiştim. Gereksiz yere ona kaba davranmıştım. O bir *hayaletti*. Bir ölüydü ve sonsuza kadar öyle kalacaktı. İnsanların sadece *kötü* taraflarını görmüştü.

Biraz zorba olması kadar normal bir şey yoktu. Yüz küsur yıldır bildiği tek şey buydu.

“Nolan?”

Biri sokak kapısını sabırsızca tıklatarak sarstı ve aynı anda telefonuma bir bildirim geldi. Göğsümdeki baskı bir balon gibi patladı ve bir hafifleme, bir ferahlama hissettim.

Nolan gitmemişti. Onu kendimden uzaklaştırmamıştım. Sadece tavrımı ortaya koymuştum, kararlılığımdan ödün vermemiştim ve kötü bir şey olmamıştı.

Kapı bir kez daha çaldı, bu kez daha kısa bir tıklatmaydı ve Ring kameramın gönderdiği bildirimi açarken deli gibi sırıttıyordum. Ateş püsküren gözlerle kapımı izleyen Nolan'ın huyusuz suratı ekranda belirdiğinde yüksek sesle kahkaha attım.

Hoparlörü açtım. “Demek sihrini *kullanıyormuşsun*.”

Mutfağımdayken birden ön verendamda nasıl belirmiş olabilirdi ki? O iri cüssesiyle eviyenin üzerindeki daracık pencereden geçebileceğine ihtimal vermiyordum.

Sesimi duyunca irkildi. “Elbette sihrimi kullanıyorum. Zaman yolculuğu senin için yeterli bir kanıt değil miydi?”

“Yani ondan başka şeylerde. Hâlâ senden bir gösteri bekliyorum.”

“Gösteri *oydu*.”

“Bir tane daha,” diye direttim onu kapıda bekletmekten zevk alarak. Tavrını ortaya koymak böyle mi hissettiriyordu? Resmen güç sarhoşu olmuştum.

Kamerama doğru kaba hareket çekti ve yine bir kahkaha patlattım. Gerçekten sihirli güçleri olmalıydı. Bu kamerada bu kadar iyi görünmesinin başka bir açıklaması olamazdı. Bu kamerada kimse iyi görünmezdi. Bazen tekerlekli çöp bidonunu dışarı çıkarırken kameradan bildirim gelirdi ve tam üç saniye boyunca katıksız bir dehşete kapılırdım. Sonra ekrandaki cadının henüz saçlarını taramadan önceki ben olduğumu hatırlardım.

Ne var ki, Nolan bir derginin ortalarındaki bir Patagonia reklamından kapımın önüne düşmüş gibi görünüyordu. Sesimin nereden geldiğini anlamak için dikkatle kapıya bakarken yüzündeki saçları arkaya attı.

Sinir olmuştu ve gerçekten pek sevimli görünüyordu.

“Onu bulmak üzeresin,” diye şakıdım. “Aramaya devam et.”

En sonunda kapı zilini incelemek için eğildi ve balıkgözü lensler yüzünden burnu gülünç derecede büyük göründü. Bu yirmi saniyelik kaydı istediğim zaman izleyebileceğimi bilmek beni keyiflendirdi.

“Görünüşe bakılırsa aramızda tek sihir yapan ben değilim,” diye hoparlörden yankılandı cılız sesi.

Odayı aşip kapıyı açtım. Nolan doğruldu ve tekrar yüzüme odaklanmadan önce bir kez daha kılığımı gözden geçirdi.

“Gerçekten bunu ilk kez mi görüyorsun?” diye sordum.

“Pijama kılığındaki iç çamaşırlarını mı yoksa kapı zilini mesken tutan küçük, kötü ruhu mu soruyorsun?”

Güldüm. “Onun adı Ring.”

“Çekilmez bir şey.” Çenesini sıvazladı ve yalvaran gözlerle bana baktı. “Şimdi içeri girebilir miyim yoksa aşmamı istediğin başka engeller de var mı?”

Parmaklarımı dudaklarıma vurarak bu sorusunu düşünür gibi yaptım. Kapı açık olduğu için üşüyordum ama onun kıvranmasını izlemek bu küçük rahatsızlığa değerci. Nedense Nolan’ın yanında daha cesurdum. Bende sınırlarımı zorlama arzusu uyandırıyorcu. Ne kadarını kaldırabileceğini görmek istiyordum. “Başka sorum yok ama bir isteğim var.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapının çerçevesine omzunu yasladı. “Tahmin etmeliydim. Devam et.”

“Sihrini kullandığını görmek istiyorum,” dedim heyecanla. Onu hissetmişim. Onun içinde zaman geçirmişim. Ama onu görmemişim. Eğer lanetleneceksem hiç olmazsa bunun bir

faydasını görmek istiyordum. Ebedi lanetimden önce küçük bir şov izlemek hiç fena olmazdı.

Başka neler yapabilirdi? Mutlaka Noel tatiliyle ilgili bir şey mi olmalıydı? Şekerlemeleri dans ettirebilir miydi mesela?

Nolan kaşlarını çattı, esprili hâli yüzünden silindi. Neşem sönüverdi.

“Hayır,” dedi.

“Ne? Neden?”

Kapıyı iterek daha da açtıktan sonra ellerini aşağı indirdi. Yumruklarını sıkıp gevşetti. “Sana söylemiştim,” dedi sertçe. Şimdi aksanı daha belirgindi. Daha sertti. “Bu bir sihirbazlık numarası değil.”

“Öyle olmadığını biliyorum. Yalnızca...”

“Artık içeri girebilir miyim? Gevezelik etme ihtiyacını yeterince karşılayabildim mi?”

Ağzımın payını alarak çenemi kapadım, Kapıyı suratına çarpmayı aklımdan geçirdim ama Nolan’ı artık tanımıştım, muhtemelen bir anda şöminemin önünde belirirdi. Kapıdan uzaklaştım ve yanımdan geçerken kolu benimkine süründü.

“Bize çay yapacağım,” dedi gerekirse bu konuda tartışabileceğini ima eden bir sesle ve doğruca mutfağa yöneldi. “Yine,” diye ekledi ve her nasılsa bu kelimeyi omuzlarımı kulaklarına çekmeme neden olacak kadar zehir saçarak söylemeyi becermişti.

Arkasından kapıyı örttüm ve kenarlarındaki ince boşluklardan sızan buz gibi rüzgâr yüzünden titredim. Saçlarım uçuştu ve tekrar omuzlarıma düştüklerinde iyice elektriklenip kabarmışlardı. Şu anki asiliğimin vücut bulmuş hâli gibiydiler.

“Rahatına bak,” diye seslendim. “Yine.”

Elini başının üzerinde salladı ve çiçekli duvarkâğıdının arkasında gözden kayboldu. Az sonra, ocağa konan çaydanlığın ve seramik kupaların tıkırtılarını duydum. Yeniden kanepeye

yerleşerek battaniyemi yerden aldım ve kucağıma çektim. Bu arada Nolan mutfağında türlü sakarlıklar yapmaya devam etti.

Bekledim.

Biraz daha bekledim. Ve biraz daha bekledim.

Battaniyedeki küçük bir yırtıktan fırlayan ipleri kopararak orada oturmaya devam ettikçe suçluluk duygum biraz daha arttı. Şaka yapmak isterken belli ki bilmeden bir yarasma dokunmuştum. Nolan'ın nasıl olup da bir hayalet olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Nelere şahit olduğunu ve neler yapmak zorunda kaldığını bilmiyordum. Noel tatilinde bir hayaletin bana musallat olmasını istememiş olabilirdim ama bence Nolan da bana musallat olmak istememişti. Sadece görevini yapıp yoluna devam etmek istediğini açıkça söylemişti. Ben ise işini zorlaştırmıştım.

Belki de hassas bir noktadaydı, hatta tehlikede bile olabilirdi. Bunu hafife almamalıydım.

Taze demlenmiş, dumanları tüten iki nane çayıyla geri döndüğünde kaygı seviyem iyice artmıştı. Battaniyedeki yırtığı iyice genişletmiştim, artık açık bir yaraya benziyordu.

Nolan kupamı sehpa önüne koyup ağacın yanındaki rahat koltuğa oturdu. Uzun vücudunu öne uzatıp bir ayağını diğerinin üzerine attı ve kaşığı kupanın kenarlarına çarpa çarpa çayını karıştırdı. Neredeyse yumruğumu içine sokabileceğim kadar genişlettiğim yırtığa ve elimden bir iplik faciasının kazazedeleri gibi sarkan gevşek ipliklere gözü takıldığında ritmik çay karıştırma seansına ara verdi.

Kaşığını bir parmağıyla tutarak kupayı ağzına götürdü. "Battaniye sana ne kötülük etti?" diye sordu.

Kumaşı yumruğumun içine hapsederek kocaman deliği gizledim. Bir ara onu dikmem gerekecekti.

"Hiç," dedim kendimi beceriksiz ve yetersiz hissederek. Böyle, yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Göğsümün içindeki o huzursuzluk geçene dek kendimle bir başkası arasındaki boşluğu doldurmaya ihtiyacım varmış gibi hissetmekten. “Be-ben... öyle yapmamalıydım. Özür dilerim.”

Nolan kupasının arkasından kaşlarını kaldırdı.

“Şeyle ilgili sana baskı yapmamalıydım...” Yutkundum. “Bana göstermeni istediğim şeyle ilgili,” diye açıkladım beceriksizce. Bunun için çaba gösterseydim bile sesim daha tereddütlü çıkamazdı.

Nolan yavaşça kupasını indirdi. Ağzının kenarını yalarken dili görünüp kayboldu. “Sana göstermemi istediğin şey,” diye tekrarladı.

Belki kelimeleri yavaş yavaş söylemesi yüzündendi ya da oturduğandı. Bacaklarını açarak sanki koltuğun sahibiymiş gibi her bir santimetre karesini kaplamıştı. Utancım başka bir şeye dönüştü. Karnıma bir sıcaklık yayıldı.

“Böyle söyleme,” diye fısıldadım.

“Nasıl söyledim ki?”

“Biliyorsun işte. Sana uygunsuz bir teklifte bulunuşum gibi.”

“Bana uygunsuz bir teklifte mi bulunuyorsun, Harriet?”

Homurdandım ve battaniyeye sarınarak saklanmaya çalıştım. Kumaştaki delikten Nolan’ın keyifle sırtıttığını gördüm.

“Alaya alınmak o kadar eğlenceli bir şey değilmiş, ha?” Koltuğa biraz daha yerleşti.

“Hayır, değil galiba.”

Güldü. Boğazım düğüm düğümdü. Ağzım kupkuru olmuştu. Belki de sihri *buydu*. Onun yanında nutkum tutuluyordu.

“Yanlış anlaşıldım.” Dudaklarımı yaladım. Nolan yüzünde alaycı bir ifadeyle çayını yudumladı. “Sihrini görmek istedim ama şimdi anlıyorum ki bunu konuşmak istemiyorsun. Bir daha sormayacağım.”

“Haklısın,” dedi usulca. “Konuşmak istemiyorum ama...” Düşüncelerini nasıl ifade edeceğine karar vermeye çalışırken

gözleri omzumun arkasındaki pencereye kayd. “Bunun için özür dilemene gerek yok.”

Sırf elimi oyalamak için çayımı alıp bir yudum içtim. Nolan içine biraz bal koymuştu. Tam sevdiğim gibi. “Dilediğini hissetmekte özgürsün,” dedim alçak sesle.

“Sen de bana istediğini sormakta özgürsün,” dedi Nolan ondan beklenmeyecek kadar nazik bir sesle. Derin bir nefes aldı ve iç geçirdi. “İnsanlara musallat olma görevim dışında genellikle onlarla konuşmam. Kabalık edersem beni affet. Bu konularda paslandım.”

“Affedildin,” dedim içtenlikle. Şaşkınlıktan alnında çizgiler belirince güldüm. “Aferin bize. İlk kavgamızı sağ salim atlattık.”

Tek kaşını kaldırdı. “İlk mi?”

“Pekâlâ. İkinci ya da üçüncü olabilir,” diye düzelttim. Oturduğum yerde kıpırdanarak ona sııttım. “Artık neredeyse arkadaş sayılırız.”

Homurdandı.

“Başka bir soru sorabilir miyim?”

Kısaca başıyla onay vermeden önce gözlerini kapadı.

“Gerçekten kimseyle konuşmadın mı? Yani bir süredir?”

“Ben bir hayaletim, Harriet.” Gözlerini açtı ve küçük, hüznü bir gülümseme yüzünü gölgeledi. “Beni göremeyen insanlarla konuşamam. Ve beni yalnızca sorumlu olduğum insanlar görebilir.”

Kaşlarımı çattım. “Ne kadar yalnız bir hayat.”

“Konuşkan biri sayılmam.” Çayından büyük bir yudum içti. “Görüldüğü üzere.”

“Sadece o değil ki,” dedim. Bunu hayal etmeye çalıştım. Kendi şehrinde yaşayıp hiç kimseyle konuşamamanın, insanların seni görüp sonradan hatırlamamasının, daima kenarda köşede kalmanın, hatta bunun onlarca yıl sürmesinin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. “Nolan,” diye inledim. “Çok üzgünüm.”

Uzun bacaklarının birini öne uzattı ve kotunun dizini çekti. “Her zaman yalnızlığı seven biriydim. Kitaplar bana iyi arkadaşlık ediyor. Ölümlü hayatımı fazla hatırlamıyorum ama bunu hatırlıyorum. Yalnız olduğumu.” Kayıtsız yüz ifadesi bir anlığına bozuldu ve altındaki çatlağı gördüm. Oradaki keskin ve yoğun ıstırabı. “Ölümden sonraki hayatımda kendimi oyalamak için bazı yollar buldum.”

“Ne gibi mesela?” diye sordum.

Gülümsedi. “Yıllardır sokak kedilerine bakıyorum, artık bunda uzman sayılırım. Nedense evdeki kitaplığıma pek düşkünler. Bana iyi ahbablık ediyorlar.”

“Böyle olacağını hiç düşünmüş müydün?” diye sordum. Meraktan içim içimi yiyordu. “Yani ölümden sonraki yaşamının?”

Yavaşça başını iki yana salladı. “Bundan daha fazlasının olacağını sanmıştım. Şeyden daha fazlası...”

“Bir yabancıнын evinde çay yapıp salonunda karşılıklı içerken bir yandan da onun en büyük günahlarını ortaya çıkarmaya çalışmaktan daha fazlası mı?”

“Evet,” dedi ve bu kelimedede aksanı hiç olmadığı kadar belirginleşti. “Öyle bir şey.”

İkimizin de hayatlarımıza uyum sağlamaya çalıştığımızı daha önce fark etmemiştim. Ne tuhaftır ki bu beni rahatlatmıştı. Bizi birbirimize bağlayan incecik bir iplik vardı.

Ona hafifçe gülümsediğimde bana karşılık verdi. Sıkıntısı hafifledi ve rahat bir sessizliğe büründü. Bana küçücük bir ipucu vermişti ve daha fazlasını öğrenmek istiyordum.

“Neyin var?” diye sordu başını koltuğun arkasına yaslayıp gevşeyerek. “Kıpır kıpırsın.”

Ona bir şeyler sorabileceğimi söylemişti.

“Neler yapıyordun? Yani daha önce? Mesleğin neydi?”

“Balıkçıydım.” Başını neredeyse omzuna degecek kadar yana yatırdı. Bir gözünü kıstı. “Neden soruyorsun?”

Güçlü kuvvetli vücuduna baktım. Kollarını sıvamıştı ve çay kupasını kocaman eliyle sıkıca kavramıştı. Kaşının üzerinde belli belirsiz bir yara izi vardı. Kirli sakalı yüzünün yarısını kaplıyordu. Gömleğinin en üst iki düğmesi açıktı ve güçlü boynu görünüyordu. Müstehcen sayılabilecek bir görüntüydü bu. Bir geminin güvertesinde tam olarak nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordum. Teninde güneş ışığı ve saçlarında rüzgârla.

“Gerçekten bir balıkçıya benziyorsun.”

Nedense sözlerim onu eğlendirdi. “Nasıl yani?”

“Şey... becerikli görünüyorsun,” dedim tekrar ellerine bakarak. “Sert ve dayanıklı birine benziyorsun.”

“Bu iyi bir şey mi?”

Kupama üfledim ve kenarında dans eden dumanları izledim. “Benim için değil,” diye mırıldandım.

Nolan alçak, kaba ama etkileyici bir sesle kıkırdadı. Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

“Ah, doğru,” dedi. “İlk gece beni hayal ettiğini sanmıştın.” Gözleri kibirli ve çokbilmiş bir ifadeyle parladı. “Ben senin hayallerinin erkeğiyim.”

Alayla homurdandım. “Kendimizi kaptırmayalım lütfen.”

Yine güldü ve karşılığında kendi gülümsememi kupamın kenarıyla sakladım. Battaniyeyi bırakmadan dizlerimi göğsüme çektim.

“Ee?” dedim bu sıcak yakınlaşmaya nokta koymak için. “Şimdi ne olacak?”

İnsanların benden ne beklediklerini anlamak hoşuma giderdi. Eminim Sasha’nın insanlar tarafından onaylanma arzumuyla ilgili edecek iki çift lafı vardı ama bir şeylerin dibini eşleyip parçaları birleştirerek büyük resmi oluşturmak kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. Çevremdekileri anlamak. Onların beni anlamasını sağlamak.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Bana ay yapmak için evime gelmediğini biliyorum. Neden buradasın? Yani bu gece?”

“Ah, anladım. Beni görmeye alışsan iyi olur, Harriet. Gece-lerini işgal edeceğim.”

Güçlölkle yutkundum.

“Tatil boyunca seninleyim,” diye devam etti Nolan. “Geçmi-şini inceleyeceğim ve seni bugünölne teslim edeceğim.” Küstah bir tavırla tek kaşını kaldırdı. Gerçekten de zihnimde yaratıp ağacımın altına bıraktığım biri gibi görünüyordu. Sessizöl ku-pasını kaldırdı. “Beraber yapacak işlerimiz var, Harriet York.”

Yedinci Bölüm

Nolan

*Y*irmi dakika sonra Harriet ve ben dizlerimize kadar karabattmış hâlde bir ağaçlığın ortasında dikiliyorduk. Yapacak işlerimiz olduğunu söylerken kır hayatıyla haşır neşir olacağımızı beklemiyordum.

“İyi ki üzerimi değiştirmemi söyledin. Pijamalarım la donardım.”

Ellerimin paltomun ceplerinin dibine kadar sokmuştum. Harriet’a cevap vermek yerine homurdandım. Ona üzerini değiştirmesini söylememin nedeni üşümesinden endişe etmem değildi. Öyle demiştim çünkü eğer o zar gibi incecik bluzun askısı bir kere daha gözümün önünde omzundan düşseydi duvarı yumruklayacaktım.

Pijamaymış! Harriet’ın üzerindeki yanları yırtmaçlı ve iç gösteren şort *pijama* falan değildi. Erkekleri dize getirmek için şeytan tarafından özel olarak tasarlanmış bir iç çamaşırıydı.

“Diğer hatırad a bunu fark etmemiştim ama geçmişte olmak farklı geliyor,” dedi Harriet dikkatimin dağıldığından bihaber.

Karın içinde hareket ederek onu test ettikten sonra bir kar tanesini avucuyla yakaladı. Kar tanesi minik, kristalimsi şeklini normalde olduğundan bir saniye daha uzun korudu ve ardından Harriet'in teninde eridi. "Soğuk tam anlamıyla hissedilmiyor. Bir balonun içinde olmak gibi," diye söylendi. "Ya da bir astronot kıyafetinin."

"Biz sadece gözlemciyiz," diye açıkladım. "Katılımcı değiliz."

Bugünkü Harriet hangi anıya gittiğimizi düşünürken geçmişteki Harriet var gücüyle bir ağacı kesmeye çalışıyordu. Sadece sarmaşık gibi iç içe geçmiş dalların arasındaki kot pantolonlu bacakları görünüyordu. Biz geldiğimizden beri o ağacı kesmek için canla başla uğraşıyordu. Orada tam olarak ne yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Bizim burada, *bu anıda* ne yaptığımıza dair bir fikrim de yoktu. Yine Harriet'm geçmişine şöyle bir göz atıyorduk, tamamen zararsız ve sıradan bir yolculuktan bu. Karla kaplı, huzur dolu bir ladin korusundaydık. Uzaktaki büyük, kırmızı çiftlik evinde Noel şarkıları çalıyordu. Anne ve babalarının yanında koşturan çocuklar neşeli kahkahalar atıyordu. Ve ağacının altındaki Harriet sanırım kör bir testereyle cebelleşiyordu.

Belki de kazara o ağacı tutuşturmuştu ve bütün çiftlik kül olmuştu. Belki de kesmeye çalıştığı ağaç kıymetli bir anıt ağacı. Belki de ağacı kasıtlı olarak birine zarar vermek için kesiyordu. Ama nasıl zarar verecekti ki? Noel ruhuna bürünerek mi?

Harriet ne *saklıyordu*?

Ben dalgın dalgın bunları düşünürken, "Sanki hem buradayım hem de değilim," diye konuşmayı sürdürdü topuklarının üzerinde dönerek. Eğildi ve avuçlarına doldurduğu karı tekrar yere attı. "Marşmelova benziyor."

"Geçmişte olduğumuz için," diye yineledim ve ağaç sallanmaya başladığında endişeyle başımı yana eğdim. Boş araziye gözden geçirdim. Devrilirse ne olacaktı? Orada tek başmaydı

ve şu kahrolası ağaç konusunda ona yardım edebilecek hiç kimse yoktu.

Nerede olduğunu bilen biri var mıydı? Bir testere kullandığı bile kuşkuluydu, belki de ağacın gövdesini dişleriyle kemiriyordu. Vücudumun iki yanında gevşekçe duran ellerimi hafifçe sıktım.

“Kar avuçlamayı bırak,” dedim sinirlenerek. Sonra sinirlenmeme de *sinirlendim*. “Ellerin üşüyecek.”

“Ama hiçbir şey hissetmiyorum.”

“Geri döndüğümüzde hissedeceksin,” dedim ağacın öne arkaya sallanmasını izleyerek. “Böyle şeylerin etkisi uzun sürer.”

“Gerçekten mi?”

Onu başımla onayladım. Dikkat etmediği takdirde günlerce karın soğuşunu hissederdi. Bunu hiçbir zaman fazla dert etmemiştim ama görünüşe bakılırsa Harriet’layken ediyordum.

Cidden çok sinirliydim.

Ellerini bakarak parmaklarını açıp kapadı. “Ne tuhaf.”

Ceplerimi karıştırdım. “Eldivenlerimi ister misin?”

“Eldivenlerin mi var?”

“Kış mevsimindeyiz. Tabii ki eldivenlerim var.”

Eldivenlerimi cebimden çıkarıp uzattım ve ona doğru salladım. Eldivenlerimi alıp taktı. Ona o kadar büyük olmuşlardı ki gülesim geldi. Eldivenden çok fırın eldivenleri gibi duruyorlardı.

Harriet neşeyle el çırpı. “Sen mi ördün bunları?”

“Hayır.” *Evet*. Bol bol boş zamanım ve birkaç tane hobim vardı. Örgü örüyordum. Kitap okuyordum. Nedense her birkaç ayda bir pencereme gelen kedilerle ilgileniyordum. Ara sıra limandaki küçük balıkçı teknelerinden birini çalıp gezintiye çıkıyordum. “1976’da onları rıhtımdaki bir mağazadan satın aldım.”

Gür kirpikleri yanaklarına hızlı hızlı değdi, soğuk yüzünden burnunun ucu pembeleşmişti. Paltosu da pembeydi. Tıpkı bir pamuk şekere benziyordu.

Ama kahretsin ki çok güzeldi.

“1976 mı?” diye sordu.

“Hı-hı,” diye yalan söyledikten sonra bir kez daha öbür Harriet’a ve tehlikeli derecede eğik duran ağaca doğru döndüm. “İndirim vardı.”

“Eldivenlerde mi?”

“Doğru.”

“1976’da?”

“Evet.”

“Öyle olsun.” Eldivenli ellerinin birini paltosunun cebine sokmasını göz ucuyla izledim. “Yalan söylüyorsun ama dert değil.”

Harriet paltosuyla cebelleşmeyi sürdürdü. Cebine sıkışan elini çıkarmaya çalışırken dirseği korkmuş bir tavuk gibi çırpındı. Önce sola sonra sağa döndü.

“İyi misin?” diye sordum başının tepesine bakarak.

“İyiyim.”

“Emin misin?”

Başını yukarı aşağı salladı ve durdu. Bir dakika sonra yine elini cebinden kurtarmaya çalıştı. Mücadelesini izlemekten keyif alarak onu kendi hâline bıraktım.

Nihayet bana döndü ve ağlamaklı gözlerini üzerime dikti. Kolu hâlâ gövdesine yapışık duruyordu.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi.

Sırıttığımı gizlemek için yanağımın içini ısırdım. “Hangi konuda?”

“Elim sıkıştı.” Bunu bana ispatlamak ister gibi kolunu oynattı. “Baston şekerimi çıkaramıyorum.”

“Baston şekerin nerede?”

“Cebimde. Ceplerimden baston şeker eksik olmaz.”

Buna hiç şaşırmamıştım. Her gittiğimde evi baston şeker kaynıyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Sana nasıl yardım edeceğim?”

“Beni çözebilirsin.” Döndü ve dirseğini bana uzattı. “Şöyle sağlam bir çekişle açılırim gibi geliyor.”

“Sağlam bir çekiş mi?”

“Evet. Bu paltoyu ikinci el aldım ve cepleri çok küçük. Durmadan aynı şey oluyor.” Ceplerine doldurup durduğu baston şekerleri düşününce buna da şaşırmamıştım. Harriet gündelik hayatınm yüzde seksenini korkunç bir karmaşa içinde geçiren birine benziyordu.

Dans edercesine bana yaklaştı ve dirseğini göğsüme dayadıktan sonra başıyla işaret etti. “Hadi.”

Tereddüt ettim. “Emin misin?”

“Evet, lütfen. Bugün kolumu kullanmam lazım. Ve bir baston şekere de hayır demem.” Geçmişteki Harriet’i başıyla işaret etti, hâlâ ağacı sallıyordu. Boğuk ve tok bir ses geldi ve biri inledi. “Eğer doğru hatırlıyorsam bir süre daha buradayız.”

“Bu anıyı hatırlıyor musun?”

Beni başıyla onaylarken dudaklarının kenarında esrarengiz bir tebessüm belirdi. Dikkatim ağzına kaydı ve koluyla göğsüme vurana dek dudaklarına bakmayı sürdürdüm. Sıkıca kolunu tuttum. Paltosu önceki gün giydiği kazak kadar yumuşaktı ama daha kalındı.

“Nolan.” Harriet güldü. “Hadi. Bana yardım et.”

Mesafemizi ayarladım ve nazikçe kolunu çektim.

“Ne bu? Ne yapıyorsun?” diye sordu az sonra gülmeye başlayacakmış gibi. Bu şekilde yüzünü göremiyordum, vücudunu benimkine yapıştırmıştı ve saçları yüzünü gizliyordu. “Böyle hiçbir yere varamayız.”

“Eldivenlerimi sana vermemeliydim,” diye homurdandım. “Sende minnet namına hiçbir şey yok.”

“Sayende ellerim ısındı, sağ ol. Şimdi bir kere daha dene. Daha kuvvetli asıl.”

Bu kez de bütün öfkemle ve hatta biraz da kırgınlıkla gereğinden kuvvetli asıldım. Harriet’la bu absürt durumlara nasıl düşüp durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ama bir an önce işimi bitirip tatil sezonunu sonlandırmak istiyordum. Örmesi neredeyse bir ay süren eldivenlerimi görevim olan kişiye vermeyi teklif etmemeliydim. Hele onun ellerinin üşümesini hiç dert etmemeliydim.

Ama dert etmiştim, hâlâ da ediyordum ve aksi yönde hissetmek için harcadığım tüm çabalara rağmen pişman da değildim.

Kolunu kuvvetlice çektim, Harriet ciyakladı ama eli tek bir sert hareketle serbest kaldı. Karda dengesini kaybetti, kollarını savurdu ve asi bir baston şekerle ne olduğu belirsiz bir kutu solumuzdaki kar yığınının içine düştü. Harriet onların arkasından yere yuvarlanmadan önce beline sarıldım, o da eldivenli elleriyle paltomun önüne asıldı.

Dengesini bulduğundan emin olana dek onu orada tuttum, sonra bir saniye daha geçmesine müsaade ettim. Vücudu sıcaktı, gerçektir ve birine bu şekilde sarılmayalı kahretsin ki çok uzun bir zaman olmuştu.

Sırtındaki parmaklarımı açıp kapadım. Elleri omuzlarımı buldu. Nefes verince ılık hava boynumu okşadı.

Parmaklarımı açıp onu iki santim daha yakınımı çektim. Hafifçe geriye doğru eğildi ve başını arkaya attı. Kontrolümü kaybeder gibi oldum, göğsümün içindeki sihrim usulca kıpırdandı.

“İyi misin?” diye sordum.

Gözleri kocaman açıldı ve sessizce başım yukarı aşağı salladı. Sırtımı dikleştirdim ve onu yere bıraktım. Kara sağlam basabildiğini görünce belini bıraktım ve eğilip yere düşen şeyleri aldım.

Onları Harriet’a uzattım.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı. Yanaklarına yayılan kızarıklığı izlemeye öyle dalmıştım ki kutuyu göğsüme bastırdığını çok sonra fark ettim.

Bileğini yakaladım. “Ne yapıyorsun?”

“Bunlar senin için.” Kutuyu salladığında içindeki bir şey tıkırdadı. “Şeker. Tarçamlı şeker sevdiğini söylememiş miydin? Sana bir kutu aldım.”

Gözlerimi kırptırdım. “Hediye mi?”

“Galiba öyle. Yani elbette öyle.” Omuz silkti, yanakları hâlâ pespembeydi. “Büyütülecek bir şey değil. Onları görünce hoşuna gider diye düşündüm.”

Hayır, hoşuma gitmezdi. İnkâr dilimin ucunda bir yük gibi duruyordu. Boşuna zahmet etmişti. Yediğim şeylerin tadını ancak belli belirsiz alabiliyordum. Hot Tamales’i o kadar sevmemin nedeni tarçının dilimdeki uyuşukluğu biraz olsun gidermesiydi. Onlarca yıldan sonra bir şeyin tadını almaya ilk kez yaklaştığım şey bu şekerlerdi.

Geçmişî ziyaret etmek sualtında olmaya benziyorsa, o zaman bugünde var olmak da donup kalmaya benziyordu. Hiçbir şey sana etki etmiyordu.

Harriet yine küçük cebini karıştırmaya koyuldu. “Limonlu da var. Eğer onu tercih edersen...”

Yine bileğini tuttum. “Ellerini ceplerinden çıkar yoksa yine başın derde girecek.”

Elini indirdi. “Evet. Haklısın.”

“Üzerine kaç kutu şeker stokladın?”

Gülümsedi. “Söylesem inanmazsın.”

Dayanamayıp güldüm. Muhtemelen haklıydı. Paltosunun sol cebine parmağımı soktum.

“Limonlular bu cebinde mi?” Cebine asılarak onu biraz döndürdüm. Nedendir bilinmez ama Harriet’a sataşmak yüz küsur yıldır ışık yüzü görmeyen bir yanımın paslı kapısını aralamaya benziyordu. Son derece tehlikeli bir yola sapmıştım.

Başımı yukarı aşağı salladı. “Evet. Oradalar.”

“Tamam,” dedim. “Ama onları ben alacağım.”

Gözlerimi yüzünden ayırmadan şaşılacak kadar küçük cebine elimi soktum. Yaklaşık on bin tane minik şeker parmaklarım değdiğinde dudakları aralandı. Onca şekerden elimi cebine zar zor sokabilmişim.

“Bir sorunun var.”

“Ne zaman canımın çekeceği belli olmaz,” dedi usulca.

Dili dudağının kenarından çıktığında içim sıkıştı. Gökyüzünden nazlı nazlı süzülen bir kar tanesi Harriet’in altdudağına kondu ve o minicik kristal mucize teninde eriyip kayboldu.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve bıraktım. Şekeri cebinden çıkarıp avucumda tuttum.

“Teşekkür ederim,” derken sesim kayalara sürtünmüş gibi boğuk ve çatallı çıktı.

Harriet bana gülümsedikten sonra sallanan ağaca baktı. “Rica ederim.”

Limonlu şekerin kâğıdını açarken göz ucuyla yüzüne baktım ve göğsümün ortasındaki yumruya bahaneler bulmaya çalıştım. Harriet benim öldüğüm yaşlardaydı ve on yıldır ilk kez böyle bir görevim olmuştu. Genellikle görevlerimle havadan sudan sohbet etmezdim. Birinin yanlışlıkla ya da vazifem icabı olmadan bana en son ne zaman dokunduğunu hatırlayamıyordum. Harriet insanın kalbini acıtacak kadar güzeldi. Ayrıca muzip bir espri anlayışı vardı ve iyi niyetinin samimi olduğuna inanmaya başlamıştım.

Yakınlığından etkileniyordum. Duygularım tamamen bununla ilgiliydi.

Şekeri ağzıma attım. Sadece bir an süren bir umutla onun tadını alabildiğimi düşündüm. Yumuşak limon kreması ve daha keskin bir şey. Ama sonra o tat hafifleyip tamamen yok oldu ve duyularım bir kez daha köreldi.

İç çektim. “O ağaca tam olarak ne yapıyorsun?”

Harriet kıs kıs güldü. “Zavallıya işkence ediyorum. Yirmi bir yaşındaydım ve ormancılık araç gereçleri konusunda bir hayli

çaylaktım. Testereyi kullanmayı beceremedim.” Ağaç titredi ve dalların altından zafer dolu bir çığlık geldi. “Bekle bir saniye. Burası en iyi kısmı.”

“Buraya neden tek başına geldiğini anlayamıyorum.” Bu sahneye birinin girmesini bekleyip duruyordum. Ailesinden biri veya belki erkek arkadaşı. Harriet’a aşağı yukarı beş katı büyüklüğündeki ağaç konusunda yardım edebilecek biri. “Ya da bu ağacı neden seçtiğini.”

Harriet omuzlarını döndürdü ve baston şekerini bir sigara gibi dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Çünkü ben güçlü ve kendi ayaklarımın üzerinde duran bir kadıyım.” Burnunu kırıştırdı, ardından gözlerinde düşünceli bir ifade belirdi. “Gerçi...”

İçime kötü bir şey olacağı doğunca ensemden bir ürperti hissettim. “Gerçi ne?”

Yüksek bir çıtırtıyla ağacın gövdesi nihayet ikiye ayrıldı. Ağacın devrilmesini izledim; arkaya değil, öne doğru. Harriet’ın öne uzattığı bacaklarına doğru düşüyordu.

“Yanlış tarafı kesmişim,” dedi yanımdaki Harriet gülmeye başlayarak. “Fizikte hiçbir zaman iyi olmadım.”

Ağaç tok bir ses çıkararak karların ve Harriet’ın üzerine düştü. Gözümüzün önünde ağacın altında debelenmeye başladı. Daha önce geçmişe müdahale ettiğim olmamıştı ama şimdi bunu istiyordum. Ağacı onun üzerinden kaldırmak istiyordum. Ayağa kalkmasına yardım etmek ve saçlarına takıldığından emin olduğum çam iğnelerini toplamak istiyordum.

İyi olduğundan emin olmak istiyordum.

Bunu yapacak başka biri olduğunu sanmıyordum.

“Orada yalnız olmamalıydın,” dedim bunları yapmak yerine ve iki yanımda duran ellerimi sıktım. Limonlu şekeri dişlerimin arasmda kırıp kontrolümün birazım geri kazanana dek sinirli sinirli çiğnedim.

Harriet bana aldırmadan elini geçirircesine salladı. “Her şey yoluna girecek. İzle bak.”

Ağaç yana yatınca Harriet kırmızı yüzünde muzaffer bir ifadeyle altından çıktı. Gerçekten de saçlarında çam iğneleri vardı. Bir de çam kozalağı. Beresi kazara asılmış bir süs gibi dallara takılmıştı.

Ama asıl nefesimi kesen yüzündeki ifade oldu. Bir zafer kazanmış gibi ağaca sırtarak bakıyordu.

“Benimle gelecek hiç kimse yoktu,” diye açıkladı. “Geçmişe yaptığımız son ziyarette ailemin ‘açık havada kas gücüyle’ iş yapacak tarzda insanlar olmadığını fark etmişsinizdir. Annem şey olsun istemedi...” Burnundan derin bir nefes alıp yavaşça ağzından üfledi ve cümlesinin sonunu getirmede. “Onların başka planları vardı ve tek başıma yaşadığım ilk evde kendi ağacımı süslemeye heveslendim. Matilda teyzem yalnız gideceğimi duyunca benimle gelmeyi teklif etti ama sanırım bir şeyleri tek başıma yapabileceğimi ispatlamak istedim. Bir şey isteyip onu hak edebileceğimi. Zor bir iş olsa bile günün sonunda buna değeceğini.”

Harriet’in eğilip ağaç gövdesinin bir kenarını tutmasını izledik. İnleyerek onu kaldırdı ve karların üzerinde sürüklemeye başladı.

“Değdi mi bari?” diye sordum.

Kendini izlerken hüznle gülümsedi. “Sence?”

Ağacı sertçe çekince çam kozalağı saçından düştü ve şişme montunun önünden sekip beresinin yanına yuvarlandı. Harriet ağacı çekmeyi bırakıp ona gözünü dikti ve eliyle başını yokladı. Sonra neler olduğunu anlayınca yüzü ışıldadı ve bunu bir kahkaha takip etti. Gülüşü arazide yankılanarak simli bir kurdele gibi ağaç dallarına dolandı. Bu seste neşe vardı. Bir de rahatlama.

Aradığını bulmuştu.

“Evet,” dedim ona. “Evet, buna değmiş.”

Geçmişte daha fazla oyalanmadık.

Harriet ağacıyla beraber tepenin aşağısında gözden kaybolduğunda elimi uzattım ve bugünkü Harriet tek kelime etmeden tuttu. Ağaçların etrafını turlayan rüzgâr bizi merkezine alarak ayak bileklerimize dolandı ve Harriet'm saçlarını yüzüme savurup midem ağzıma gelene dek çevremizde gezindi. Zamanın içinde yuvarlanırken Harriet'la birbirimize değen her yerimizi ayrı ayrı hissettim. Ellerimizi, kalçalarımızı, omuzlarımızı. Boynumdaki düzenli nefesini. Benimkine bastırıldığı avucunu.

Yavaşlayarak durduğumuzda yine onun salonundaydık ve çaylarımız bıraktığımız gibi duruyordu. Gözümün önündeki şeylerle etrafıma alışmaya çalıştım. Harriet'in kanepenin koluna fırlattığı battaniye. Şöminenin rafında duran seramik kura-biye adam. Köşedeki ağaç.

“Bunu da kendin mi kestini?” diye sordum.

“Evet,” diye yanıtladı. “O yıl bir gelenek başlattım. Gerçi şimdi testereyle aram daha iyi. Ve bir de... yerçekimiyle. Bu iş artık eskisi kadar maceralı değil.” Dudaklarını büzerek düşüncelere daldı. “Ama dükkândakileri sipariş ettim. Bir tatil sezonunda üç tane ağaç keserek şansımı fazla zorlamış olurum gibi geldi.”

Mütevazı bir gülümseme yüzünü kapladı. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi, başparmağımı sert parmak eklemlerini okşadım. Keşke eldivenlerimi takmamış olsaydı. Tenini hissetmek istiyordum.

Sanırım şansımı zorlama konusunda ben de bir iki şey biliyordum.

Elini bıraktım ve avucumu enseme götürdüm. İnce bir ayara ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar geçmişe iki yolculuk yapmıştık ve ikisi de pek aydınlatıcı olmamıştı. Parçalarının yarısı kayıp olan bir yapboza bakıyordum.

“Ağaç kesme ve maket gemi çalma,” dedim öfkeyle. “Bundan sonraki ne olabilir?”

“Aradan geçen yıllarda bir iki kez zencefilli kurabiyelerimi yakmışımdır. Belki de geçmişimi tekrar ziyaret ettiğimizde bütün şehri meyankökü şekeriyle katletmemi izlemek zorunda kalırız.” Gülümsemesi biraz zorlamaydı ve soru sorar gibi gözlerime bakıyordu. Nasıl yaptıysam onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Yanlış bir şey söylemiştim. “Hâlâ sırlarım olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Beni burada tutan bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Henüz görmediğim bir şey. Belki beni bilerek aldatmıyordu ama bu ortaya çıkarmam gereken bir şeyler olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Görmem gereken bir şeyler olduğunu. Ve bu bir tren bahçesi ya da bir arazideki ağaçlar değildi.

Hata diye bir şey söz konusu olamaz. Burada değil. Bu konuda değil.

“Bu benim işim,” dedim anlamlandıramadığım bazı sebeplerden ötürü hafif bir vicdan azabı duyarak. “Seni sıradaki hayaletine teslim etmek zorundayım.”

“Sıradaki hayaletim,” diye yineledi.

“Her ne kadar hoş vakit geçirsem de,” dedim alayla, “başka işlerim var. Sorumlu olduğum insanlar var.” Öfke ve hayal kırıklığıyla ensemde bir sıcaklık yayıldı. “Binlerce yıldır bu ve öteki dünyayı yöneten kuralların gerçekten senin için geçerli olmadığını mı düşünüyorsun?”

Harriet’in yüzü asıldı. Eldivenleri çıkardı.

“Yani elbette,” dedi çatlak bir sesle. “Bir sürü hata yaptım. İnsanları kırdım. Eminim ki...” Titrek bir nefes aldı. “Muhtemelen bunu hak etmişimdir.”

Bir kez daha vicdan azabı duydum. Harriet’in gözlerini ayaklarına diktiği süre uzadıkça içimdeki o hafif huzursuzluk duygusu gitgide arttı. “Harriet...”

“Tabii ki çocuklar oynuyor diye polis çağırmadım veya birinin evini kaybetmesine sebep olmadım ama...” Cansız bir

hareketle omuz silkti. “Belki benim yaptığım şey de onlar kadar kötüdür.”

Gözlerimi kısıtım. “Ne yaptın?”

Eldivenlerin birinden fırlayan bir ipliği kopardıktan sonra onları evirip çevirmeye devam etti. “Bunu ortaya çıkarmayacak mıyız? Senin de söylemeye bayıldığın gibi, geçmişimden kaçamam.” Zoraki bir şekilde gülümsedi. “Ama seni anlıyorum. Yani sana kırılmadım. Seni oyalamak ya da yolundan alıkoymak istemem.”

Eldivenlerimi bana geri uzattı.

Mesele de buydu zaten. Hiçbir yere gittiğim yoktu. Tam olarak olduğum yerde kalacaktım, bu dünyanın benden beklediklerini yerine getirmedikçe buraya mahkûmdum. Yolculuğuma devam etmenin bir yolunu bulmak için burada daha kaç on yıl geçirecektim? Bu iş daha kaç on yıl sürecekti?

“Eldivenler sende kalsın,” dedim birden enerjimin tükendiğini hissederek. “Başka eldivenlerim var.”

Birkaç çift daha öğretilirdim. Hiç olmazsa biraz vakit öldürmüş olurum.

“Ah, peki.” Onları sıkıca tutarak göğsüne bastırdı. “Emin misin? Onları indirimden almışsın.”

“Yirmi yıllıklar. Sorun değil.”

Aklı karışmış gibi, dudaklarını çarpıttı. “Onları 1976’da aldığını söylememiş miydin?”

Kahretsin.

“Zaman benim için geçici bir kavram,” diye lafı çevirdim. “Hatırlamadığım bir sürü şey var.”

“Eğer eminsen,” dedi en nihayetinde. Arkasına doğru uzandı ve eldivenleri kanepenin kolçağına koydu. “Biraz daha... Biraz daha kalmak ister misin?” Ağacın yanındaki küçük, yuvarlak sehpa da duran yarısı dolu çay kupasını işaret etti. Gözlerinde umutlu bir ifade belirdi. “Çayını bitirebilirsin. Yani istersen.

Şeyi konuşabiliriz. Hangi konuda konuşmak istersen onu. Yalnız kalmak zorunda değilsin.”

Başımı iki yana salladım. Nane ve çam kokulu bu evde daha fazla vakit geçirmek istediğim en son şeydi. Harriet’in rahatı için verdiğim ödönlere bir nokta koymalıydım. Onunla arkadaş olmam gerekmiyordu. Ondan hesap sormam gerekiyordu. “Gitmeliyim.”

“Olur,” dedi kendimi biraz daha kötü hissetmeme neden olan yumuşak bir sesle. Ne kadar kolay razı olmuştu. Ağaç çiftliğindeki Harriet’a hiç benzemiyordu. Bu Harriet yorgun ve duygusal anlamda çökmüş gibi görünüyordu. Parçalanmış gibi.

Paltosundan kollarını çıkardı ve onu kanepenin arkasına serdi. Ellerini başmın üzerine doğru uzattığında bir anlığına beyaz ve pürüzsüz karnını gördüm. Kalçasının çıkıntısını ve göbek deliğini.

Güçlölkle yutkunarak bakışlarımı ağaca çevirdim.

“Sence...”

Aniden sustu. Devam etmesini bekledim ama etmedi.

“Ne?”

Gözlerini kaldırdı ve kirpiklerinin arasından bana baktı. “Sence onu telafi edebilir miyim? Yani yanlış yaptığım şeyi?”

Şaşırdığım için cevap veremedim. Hatamı *telafi* edebilir miyim diye soran bir hedefim hiç olmamıştı. Daha önce bunu denemek isteyen biriyle bile karşılaşmamıştım. Genellikle bunu ancak üçüncü hayaletleriyleyleken ve talihsiz ve/veya zamanından önce bir ölümle karşılaştıkları zaman düşünmeye başlardı.

Harriet sessizliği bozmak için telaşla ve samimiyetle konuşmayı sürdürdü. “Sence yine iyi bir insan olabilir miyim?”

Ağacın saçtığı ışıhta ona baktım. Aklıma söylenecek tek bir söz gelmedi. “Sanırım göreceğiz,” dedim onun daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

Omuzları düştü ve yüzünü yere çevirdi. O yüzü avuçlarımın arasına almak için mantıksız bir istek duydum. Çenesini yukarı kaldırmak için.

Bunu yapmak yerine, “Gitmeliyim,” dedim ve geriye doğru bir adım attım. Bacağım sehpaye çarpınca çay fincanlarımız tıngırdadı. “Tekrar görüşeceğiz.”

Beni başıyla onayladı. “Nereye gideceksin?”

“Ne zaman?”

Yüzünü bana çevirdi. Zoraki gülümsemesinde bir melankoli gizliydi. “Burada olmadığında. Nereye gidiyorsun? Bir mezarlıkta yarım gün hayalet olarak mı çalışıyorsun?” Kendi şakası hoşuna gitmiş olmalıydı ki gülümsemesi zorlama olmaktan çıkarak yüzüne kocaman yayıldı. “İnleyip homurdanarak koydaki terk edilmiş deniz fenerinin etrafında mı dolanıyorsun?”

“Bir evim var,” diye yanıtladım. Ama deniz feneri fikri hiç fena değildi. Canım sıkılırsa geri dönüştürme çantamı yanıma alıp orada vakit geçirebilirdim.

“Buna sevindim,” dedi. Ona soru sorar gibi bakınca kendini açıkladı. “Yani bir evinin olmasına.”

Evim bana yetiyordu. Suyu bakan küçük, bitişik nizam evlerdendi ve eğer yanılmıyorsa 1800’lerde resmî makamlarca kullanıma uygun bulunmayarak mühürlenmişti. Annapolis şehri onu virane ilan etmişti ama bağlı olduğum departman onu güzelce temizletmişti. Günlerimi arka verandada kahve içerek ve kitaplıklarımdaki onlarca kitap arasından birini okuyarak geçiriyordum. Doksanların başında kısa bir süreliğine bir televizyonum olmuştu. Sonra kazara *Jerry Springer Show*’un iki bölümünü izleyip cehenneme ısınlandığıma karar vererek onu bir itfaiye binasının ön basamaklarına bırakmıştım.

Küçük, sessiz ve kolaylıkla kontrol edilebilir bir dünyam vardı. Harriet’ın kendi kestiği bir ağaçla ve on bin baston şekerle doldurduğu evine hiç benzemiyordu.

Burada olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Harriet'in ışığının bir kısmını emiyor gibiydim.

Tam da bu yüzden buradan gitmem gerekiyordu.

Ama salonunun ortasında kendine sarılmış, yapayalnız bir hâlde dikilirken ve bu denli perişan görünürken ondan ayrılmak zordu.

Bir zeytin dalı uzatabilirdim.

Eğer istersem.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye fısıldadı Harriet.

Göğsümdeki sihir onun sesiyle yerinden sıçradı ve kan dolaşımına karışarak avuçlarıma yerleşti. Gerçekten tuhaf bir histi. Hoşuma gitmediğini söyleyemezdim ama yine de tuhaftı işte. Genellikle sihrim bu kadar hareketli değildi.

"Bir şey düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

"Gönlünü alacak bir şey."

"Ah." Gözlerini kıstı. "Hiçbir şey anlamadım."

"Sadece bir dakika sessiz ol."

"Peki," diye fısıldadı.

Sihrimin tam olarak göğsümün neresinden geldiğini bulmaya çalışırken gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Akciğerlerimin yakınındaki bir noktanın derinliklerinden gelen bir çekme hissiydi aradığım. Harriet'in dudaklarının kenarında bir tebessüm belirince sihrim yerinden sıçradı. Bir *sıcaklık* hissettim. Pırıl pırıl parlayan o yaldızlı ipliği tutup çektim ve yer ayağımın altından kaydı.

Onun evinden kendiminkine sıçramak için sihrimi kullanmadan önce en son duyduğum şey Harriet'm neredeyse damarlarımda dolaşan sihir kadar ışıltılı ve neşeli kahkahası oldu.

Sekizinci Bölüm

Harriet

“*H*ayaletler hakkında ne düşünüyorsun?”

Elindeki bezi büyük bir servis çatalının sapının etrafında döndüren Sasha düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. Baltimore'daki bir ev satışında gözalıcı gümüş bir takım bulmuştu ve sabahın ilk saatini onları parlatıp eski ihtişamlarına kavuşturmaya çalışmakla geçirmişti. İki kaşığı dışında parçaları tamdı. O iki kaşığın bir yerlerdeki bir çekmecedeki mutlu mesut, koyun koyuna yattığını düşünmek hoşuna gidiyordu.

“Ne tür hayaletler?” diye sordu.

“Bilmem. Hayaletler işte.”

Sorumu düşündü. “Çocukken annemle babam beni Bengies Drive-In Tiyatrosu'nda *Casper*'ı izlemeye götürmüştü. Hoşuma gitmişti.” Sasha çatalı ışığa doğru kaldırdı ve onu kıstığı gözleriyle süzdü. “Ama bu çatal kadar şahane değildi. Üç dişli bir mızrağa benzemiyor mu?” Onu havada savurdu. “Belki de bunu Orta Çağ silahları bölümümüze koymalıyız.”

“Bizim Orta Çağ silahları bölümümüz yok.”

“Ama olabilirdi. Şu tekinsiz adamdan o gürzü satın alsaydın.”

Beni veya kendini yaralamadan önce çatalı Sasha’nın elinden aldım.

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Tekinsiz bir adamdan bir gürz satın almam söz konusu bile olamazdı. Bir kere orijinallliğini ispat edemezdin. İkincisi, adamın keçi sakalı vardı. Keçi sakalı olan bir adama asla güvenme.” Çatalı ahşap vitrindeki yerine geri koydum. “Ayrıca adı üzerinde, üç dişli mızrakların üç dişi olur. İki değil. Bundan sonra bıçakları parlatmaya başla.”

Düşüncelere dalarken Sasha’nın ağzının içinden, *Keşke bir gürzümüz olsaydı*, gibi bir şeyler gevelediğini duydum. Nolan’ı beş gündür görmemiştim. Antikacıdaki kalabalık raflardan birinin arkasında aniden belirmesini veya belki de yine kapımı çalmasını bekliyordum ama bir sihir dalgasıyla salonumun ortasında gözden kaybolduğu günden beridir sesi soluğu çıkmamıştı.

Acaba nereye gitmişti? Neler yapıyordu? Bütün bu musallat olma işinin bir süresi olduğunu söylemişti. Madem bunun bir bitiş tarihi vardı, o zaman onu daha sık görmem gerekmez miydi? Bana veda edecek miydi yoksa Bu Noelin Hayaleti ansızın banyomda mı belirecekti? Hiçbir fikrim yoktu.

Belki de Nolan’ı görmüştüm ve hatırlamıyordum. Hayaletlerin insan bilincinin kıyısında gezindiğini söylemişti. Belki de her gün buradaydı ve her seferinde onu unutmuştum.

Parlatma bezimi döndürmeyi bıraktım.

“Neden bana hayaletleri soruyorsun?” diye sordu Sasha zarif bir tereyağı bıçağını eline alarak. Onu havada döndürüp sapından yakaladı. “Bununla ilgili bir tecrüben mi oldu?”

Nolan’ın benimkini kavrayan elini düşündüm. Geçmişe yaptığımız her ziyarette parmaklarımı sıkmasını. Elim cebime sıkıştığında karda dengemi kaybedip tökezlememi ve beni sıkıca tutarak göğsüne bastırıldığında kalbimin ne kadar hızlı attığını.

Sıcak ten ve tuzlu deniz havası gibi kokuyordu. Ve bu ikisinden biraz daha keskin başka bir şey daha vardı. Belki karanfildi.

Evet, kesinlikle bir şey tecrübe etmiştim.

Omzumu silkip başka bir kaşığa uzandım. “Sadece merak ettim. Bir antikacıda çalışıyoruz ve daha önce bunu hiç konuşmadık.” Düşünceli gözlerle sıra sıra raflara baktım. “Bahse girerim bunların bazıları perili.”

“Muhtemelen,” diye bana hak verdi Sasha. “Bence bu eşyaların bazılarının sahipleri kanlı bir sonla hayata veda etti.”

“Sasha.”

“Ne yani? Basit bir matematik bu,” diye diretti. “Bir ruh çağırma tahtası getireyim mi? Başka bir boyutla iletişim kurmayı deneyebiliriz.”

“Onlar gerçekten işe yarıyor mu?”

Belki Nolan’la irtibat kurmak için onlardan birini kullanabilirdim. *Nereye kayboldun? Bana sihrini göstermeni istediğim için mi gittin? Yoksa bana sihrini gösterdiğin için mi?*

O eldivenleri kendin mi örüyorsun?

Bir ruh çağırma tahtasıyla bana yavaşça K-I-Ç-I-M-I-Y-E yazdırırken muhtemelen çok eğlenirdi.

“Bilmem.” Sasha güldü. “Ölümsüzler hakkındaki bilgim ilk ergenlik yıllarımdaki pijama partilerinde öğrendiklerimle sınırlı. Bir de Lifetime’da *Çözülmemiş Gizemler* izleme maratonlarımda öğrendiklerimle. Sanırım tuvalete gidip ışıkları kapatarak Kanlı Mary tekerlemesini arka arkaya üç kere söyleyebiliriz. Neler olacağına bakarız.”

Ürpererek titredim. “Sağ ol, ben almayayım.” Artık Nolan’ın varlığından haberdar olduğum için başka ruhların da ortalıkta gezindiğini hayal edebiliyordum. Teşekkürler ama Kanlı Mary adındaki birini çaya davet etmek istemiyordum. “Sence biri neden hayalet olur?”

Sasha bir bıçağı bırakıp diğerini aldı. “Hayalet olmamanın alternatifi nedir?”

“Bilmiyorum. Huzurlu olmak?” Dindar bir ailede büyümemiştim. Annemle babam yalnızca Paskalya’da ve Noel’de kiliseye giden türden insanlardı ve bunu da yalnızca iyi sosyal ilişkiler kurma olanakları sağladığı için yaparlardı. Ölümünden sonraki yaşamla ilgili fikirlerim en iyi ihtimalle felsefi bir düzeydeydi. “Bir insan neden burada kalmayı tercih eder?”

“Gırgırına,” diye yanıtladı. “Toplumun geldiği nokta ortada. Rezillik diz boyu. Şu yeni realite şovunu gördün mü? Cansız objelerle ilişki kuran insanları anlatıyor. Bunlar için öteki dünyadan vazgeçebilirdim.”

“Ben ciddiym, Sasha.”

Parlatma bezini bırakıp bütün dikkatini bana verdi ve kalmı camlı gözlüğünün ardından gözlerini kırpıştırarak beni süzdü. Bugün tırnakları parlak, simli bir mordı ve gözlüğünün çerçevesini düzeltirken gözümü aldılar. “Evet, bunu görebiliyorum.” Kaşlarını çattı ve düşünceli bir ifadeyle bıçağı parlatmaya devam etti. “Bu bir tercih olmayabilir mi? Birinin böyle bir hayatı şeye, ne bileyim işte, altın sarısı kırlarla hiç batmayan bir güneşe tercih edebileceğini hayal edemiyorum.” Dudaklarını birbirine sürterek düşündü. “Düşünsene sadece *churros* yiyorsun. Salsa sosuyla yumuşamış mısır cipsleri. Ah! Rezervasyon yaptırman gerekmeyen sınırsız brunchlar.”

Tercih. Sasha hayalindeki öteki dünyanın pek çoğu yiyeceklerle ilgili olanaklarını saymaya devam ederken bu kelime aklıma takıldı. Nolan başka bir şey, daha iyi bir şey olmasını beklediğini söylememiş miydi?

Belki de ona bir tercih hakkı tanınmamıştı. Tatil sezonu boyunca bana bağlı olduğunu söylemişti ama belki buraya da bağlıydı. Yapması gerekeni yapana kadar buraya mahkûmdı.

Ben sözde günahlarımın kefareti ödeyene kadar.

Kaşlarımı çatarak gümüş takıma baktım.

“Annem bizim mutfaktaki kilerde bir hayalet olduğunu düşünüyordu,” diye konuşmayı sürdürdü Sasha. “Adamın bir türlü mükemmelleştiremediği bir ekmek tarifiyle ilgili bitmemiş bir işi olduğunu ve bu yüzden ikide bir yere un döktüğünü söylüyordu.” Bana kurnaz bir bakış attı. “Ama unu kız kardeşimin döktüğünü bilmiyordu. Elena en üst rafta duran lolipoplara kafayı takmıştı ve un çuvalını onlara ulaşmak için bir tabure gibi kullanıyordu.”

Güldüm. “Elena’dan daha azını beklemezdim. Annenden de öyle.”

Bizimkiler ne kadar katı ve sıkıcıysa Sasha’nın ailesi de bir o kadar özgür ruhlu ve sıcakkanlıydı. Birkaç haftada bir taze, ev yapımı kurabiyelerle buraya gelip dükkândaki yeni parçaları heyecanla incelerlerdi. Sasha çok utanırdı ama ben onlara imrenirdim. Böyle içten seilmeyi çok isterdim.

“Annem yoğun bir altıncı his döneminden geçti. Başımıza gelen her şeyi dünyada bitmemiş işi olan birinden biliyordu.” Sasha bıçağı parlatmayı bitirerek elinden bıraktı. Başka bir tane aldı. “Belki de cevabın budur. Bitmemiş işler.”

“Hı-hı. Olabilir.”

Nolan hayaletlerle ilgili kalıplaşmış fikirlerimle uyuşmuyordu. Öfkeyle ya da kötü niyetle hareket eden birine benzemiyordu. Rolü konusunda özellikle hevesli veya coşkulu görünmüyordu. Sihriyle ilgili de öyle. Aslında genel anlamda bezgin bir profil çizmişti. Yalnızca varlığını sürdürerek amaçsızca yaşayıp gidiyor gibiydi.

Dükkânın ön kapısı bir gıcırtyla aralandı. Dikkat kesildim ama kimse içeri girmedi. Bir saniye sonra turuncu bir şey görünüp kayboldu.

Omuzlarım gevşedi. Oliver’ı ön verandamdaki mektup hadisesinden beri görmemiştim. Artık endişelenmeye başlıyordum.

Sasha alayla homurdandı. “Bu kedi tam bir kuyruklu bela.”

“Kapa çeneni. Bence çok sevimli.”

“Ödül mama stokladığım bildiği için seninle oynuyor. Sen de iyi bir insan olduğun için ona kanıyorsun. Hem de her seferinde.” Sasha cila kutusunu almak için uzandı ve kaşlarını çattı. “Cila bitti. Arkadan getireyim.”

“Sen dur. Ben getiririm,” dedim. Sasha’nın yine yarım gün ortadan kaybolmasını göze alamazdım. En son kontrol ettiğimde okuma köşesini ışıklarla süslemişti. Oradan çıkmış olması bile bir mucizeydi. “Hemen dönerim.”

Boş kutuyu alıp depoya yöneldim.

Bitmemiş işler. Nolan’ın burada kalmasının nedeni bu olabilir miydi? Gençken öldüğünü ve bir hayalet olmayı hiç beklemediğini söylemişti, dolayısıyla belki...

Belki yoluna devam etmesi için bir şeye ihtiyacı vardı. Bir obje olabilirdi bu. Dükkânımdaki bir şey. Belki de benim kötü kararlarım burada oluş sebebinin yalnızca *bir kısmını* oluşturuyordu. Belki *ona* yardım ederek geçmiş günahlarımın kefareтини ödeyebilirdim. Nolan’ın bitmemiş işi her neyse onu çözmesine yardım edebilirdim.

Belki de bu benim kaderimdi.

Dükkânın arka tarafına geçip depodaki ışık düşmesine görmeden basarken Oliver tüylerini kabartarak ayak bileklerimin arasında zikzaklar çizdi ve başını botuma sürttü. Aniden ışık yanınca minik yüzünü yukarı çevirerek bana miyavladı.

“Özür dilerim, aşkım. Bugün ödül maması yok.” Başını kaşımak için eğildim ama parmaklarıma cila bulaşmıştı. Elim Oliver’ın yumuşacık tüylerine hafifçe yapışınca bana tısladı ve hızla kaçıp giderken küçük bir denizkızı biblosunu devirdi. İç çektim ve eteğimdeki kedi tüyü ve cila karışımını silmeye çalıştım.

Deponun ortasındaki ampulün ışığı titreşti ve hafif bir ses çıkararak patladı. Oda birden karanlığa gömüldü.

“Bir bu eksikti,” diye mırıldandım rafta el yordamıyla cila-yı ararken. “Belki şansım yaver gider de Kanlı Mary de tatilde bana musallat olmaya karar verir.”

“Bundan şüpheliyim,” dedi biri kulağımın dibinden. Deniz tuzu ve baharat. Kahve ve karanfil. “Mary sosyal biri sayılmaz ve tatillerden nefret eder.”

İrkilince refleks olarak elimi hızla öne uzattığım için cila kutusu yere yuvarlandı. Ve onun çarptığı diğer kutular da bir pencereyi döven yağmur damlaları misali parke zemine düşerken kalbim göğüs kafesimden fırlamak için elinden geleni yaptı.

Nolan arkamda duruyordu, ellerini ceplerine sokmuştu. Karanlıkta ancak silüetini seçebiliyordum ama bu boğuk kahkahayı nerede duysam tanırdım.

“Merhaba Harriet.”

Omzuna vurdum. Üzerine cila ya da kedi tüyü bulaştırmaya aldırmadım. İkisini de hak etmişti. “Beni korkutman konusunu konuştuğumuzu sanıyordum!”

Omzunu silkti ve yerde yuvarlanmaya devam eden kutuları toplamak için eğildi. “Kendimi tutamadım,” dedi. “Ayrıca o kadar yüksek sesle düşünüyordun ki beni duyar mıydın emin değilim.”

“Bir dahaki sefere dene,” diye homurdandım. Uzağa yuvarlanan bir kutuyu almak için bacağımın yanından elini uzattığında kolu tenime değdi. Tüylerim diken diken oldu. “Nereledeydin?”

Nolan kutuyu göğsüne bastırarak doğruldu. Rafa kısaca gözden geçirdikten sonra kutuyu yerine koydu, sonra desteğe ihtiyaç duyuyormuş gibi rafın kenarına tutundu. Kaslı kolunun iç kısmıyla yüzüm arasında yalnızca birkaç santim vardı.

“Şurada burada,” diyerek sorumu geçiştirdi.

“Şurada burada.”

“Aynen,” dedi bir solukta.

“Aradan beş gün geçti.” Duraksadım ve utanç içimde bir güneş patlaması etkisi yarattı. “Yani günleri saydığımdan değil tabii.”

Neyse ki Nolan hatamı fark etmişe benzemiyordu. Boştaki elini kirli sakalına götürdü ve çenesini sıvazladı. “Özür dilerim. Ufak bir... sorun çıktı.”

Sorun kelimesini söyleyiş tarzından, *Bir cesedi bir arka so-kağa sürükledim ve yaşam enerjimi devam ettirmek için onun ruhuyla beslendim*, gibi bir anlam çıkarmak işten bile değildi. Arkamdaki raflara yaslanarak karanlıkta ifadesini çözmeye çalıştım.

“Nasıl bir sorun?” diye sordum.

İç çektiğinde ılık nefesini alnımın yakınında hissettim. “Senin düşündüğün kadar dramatik bir şey değildir eminim.”

“Birini mi kaçırdın?” diye fısıldadım.

“Hayır,” dedi yavaşça. “Kimseyi kaçırmadım.”

“Ruh mu yedin?”

“Ne? Hayır. Harriet ben...” Başını iki yana salladı. “Senin aklın nasıl çalışıyor böyle?” dedi sempatiyle karışık bir sitemle.

“O zaman ne işler karıştırdın?”

Yine boğuk ve anlamsız bir şeyler homurdandı. Sesinin titreşimini neredeyse göğsümde hissettim. Ona yaslanırsam nasıl bir tepki vereceğini merak ettim. Ağaçlıkta yaptığı gibi bana sarılır mıydı? Bana daha fazla dokunmak istiyormuş gibi parmaklarını açar mıydı? Yoksa beni iter miydi? Yine sert bir yorumla beni kendisinden uzaklaştırır mıydı?

“Kedim patisini incitti,” dedi sonunda.

Karanlıkta gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

“Kedim,” dedi bu kez daha yavaşça. “Builín. Patisini incitti.”

“Bir kedin mi var?”

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Sokak kedilerine baktığımı söylemiştim.”

“Sokak kedilerine bakıyorum başka şey, bir kedim var başka bir şey.”

“Benim için ikisi de aynı.” Duraksadı. “Onlardan başka arkadaşım yok. İyi olmalarını istiyorum.”

Pekâlâ, bu çok... şirindi.

“Ciddi bir şey miydi? Beş gün uzun bir süre.”

Arkamdaki metal raf tehlikeli bir gıcırtı koyverdi. Nolan’ın yavru bir kedinin bakımıyla ilgilendiğini hayal etmeye çalıştım. Onun iri ellerini gözümde canlandırımdı. Yavru kedinin mini mini, pembe pati yastıklarını. Küçük, yaralı patisini. Nolan’ın çıplak göğsüne sokulmuş tüylü vücudunu.

Görünüşe bakılırsa bu zihinsel süreçte Nolan’ın üzeri çıplaktı.

Bu düşünceyi zihnimden kovdum.

“Şimdi iyi,” dedi. “Ama naz yapıyordu. Onu yalnız bırakmak içimden gelmedi.”

“Ne şeker.”

Nolan şefkatli biri olduğuna dair sinyaller veriyordu. Belki de önceden olduğu kişiyle ilgili bazı ipuçlarıydı bunlar. İster istemez daha fazlasını öğrenmek için iştahlandım.

Hafifçe kıpırdandığımda ona sürtündüm. Çok yakınımda duruyordu, resmen beni metal raflı dolapla arasına sıkıştırmıştı.

Onu görmeden geçen birkaç günden sonra bu daracık yerde bu denli yakınında olmak beni sarsmıştı.

Yapım gereği temas bağımlısı bir insandım. Sarılmayı, el ele tutuşmayı ve biriyle bir kanepede sarmaş dolaş oturmayı severdim. Küçüklüğümde Samantha ve Matilda teyzem bu ihtiyacı karşılıyordu ama yetişkin hayatımda bu samimiyetten yoksun kalmıştım. Nolan’ı sıkı sıkı kucaklasam ne yapardı acaba? İyi bir kucaklaşmadan hoşlanacak birine benziyordu.

“Şimdi iyi olduğuna sevindim. Yani kedinin.” Duraksadım ve altdudağımı ısırdım. “İsmi Builín mi?”

“Evet,” dedi. “Ekmek somunu demek. Biraz onlara benziyor.”

Bir şeyler daha anlatmasını bekledim, neden burada olduğuyla ve ruhumun pamuk ipliğine bağlı olduğuyla ilgili her zamanki vaazlarını vermesini. Ama hiçbir şey söylemedi. Yalnızca orada dikildi ve karanlıkta birbirimize sokulmuş hâlde durmaya devam ettik.

Dükkânın vitrindeki iki kayıp kaşığı düşündüm.

“Geri döneceğinden emin olamadım,” dedim ihtiyatla. Yüzünü bana doğru eğmişti ama hatlarını seçemiyordum. Ilık nefesi alnıma vuruyordu. Yine kahve kokuyordu.

“Nasıl bir hata yaptığını henüz bulamadık,” diye yanıtladı. “Ben...”

“Bana bağlısın.” İç çektim. “Evet, biliyorum.”

Birden göğsüm sıkıştı. Bunu alaycı bir kabullenişle söylemesinden nefret ediyordum. Bir hayalet olmaktan mı yoksa benimle eşleşmekten mi hoşlanmadığına karar veremiyordum. İkisi de ideal seçenekler değildi ama içimden yaptığım bir moral konuşmasıyla kendimi cesaretlendirdim. Birine musallat olma görevine gereken özeni göstermeyen suratsız bir hayaletten daha zorlu sorunlarla mücadele etmiştim ben.

“Bir ruh çağırma tahtası satın almak üzereydim,” dedim rahat bir tavırla.

Kahkahası aramızdaki havayı titreştirdi. Moralini düzeltebilmenin verdiği heyecan bir elektrik akımı gibi damarlarımda dolaştı. Yanımdaki rafa yaslanmaktan vazgeçtiğinde metalik bir tıkırtı duyuldu. “Neden kulaklarımın çınladığı belli oldu.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Bir dakika. Gerçekten mi?”

Nolan başını iki yana salladı. “Hayır, Harriet.” Karanlıkta gülümsediğini, tebessümünün isminin etrafında şekillendiğini duyabiliyordum. O sırada gamzelerinin ne kadar ahlaksız göründüğünü tahmin edebiliyordum. “Onlar hiçbir işe yaramıyor.”

“Öyleyse seninle nasıl iletişim kuracağım? Yani eğer sana ihtiyaç duyarsam?”

Botlarının yere sürtündüğünü duydum, bir şey hafifçe bileğime dokundu.

“Bana ihtiyacın mı oldu?”

“Bu görevi bitirmek için belirli bir süren olduğunu söylemiştin,” dedim parmak uçlarını bileğimin iç kısmında dolaştırmasından hiç etkilenmemişim gibi görünme çabasıyla. Bilerek aklımı karıştırmaya çalışıyordu, bundan emindim. “Sadece yardım etmeye çalışıyorum.”

“Demek bana yardım ediyorsun?” diye mırıldandı. “Yardımsever Harriet.”

“Evet,” diye onayladım tereddütle. Bunu söyleyişinde bir tuhaflık vardı, sanki bundan gurur duymamam gerektiğini düşünür gibiydi. Tek istediğim yardımsever biri olmakken daha fazlası için çabalamam gerekirmiş gibi. Yardımsever, uysal, nazik. Çevremdekiler için kendimi parçalamıştım, herkesin ihtiyaç duyduğu biri olmak için elimden geleni yapmıştım. Kendimi başkalarının beklentilerine göre şekillendirmeye çalışmıştım ama sonunda yalnızca kırılmıştım.

Ve ne içindi? Evren yine de bunun yeterli olmadığına karar vermişti. Kötü insan damgası yemiştım. Sokakta kadınlara sarkıntılık eden erkeklerle aynı kefeye konmuştım.

Boğazımdaki düğüme rağmen yutkunmaya çalıştım. “Yardımsever olmaya çalışıyorum. İyi biri olmaya çalışıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Nolan usulca. Nadiren taviz verirdi ve bu da o anlardan biriydi. Kazağımın manşetini yakaladı.

Yumuşacık, dediğini duyar gibi oldum ki bana kalırsa bunu duymam için söylememişti. Kolumu bıraktığında bileğimi ovuşturdu.

“Başka bir engel çıkmayacak,” dedi. “Bu görevi bir an önce tamamlamak istiyorum. Bana ihtiyacın olduğunda etrafında olacağım. Mutlu şeyler düşünmen yeterli, hemen ortaya çıkarım.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam, Tinker Bell.”

Üç kalp atışı süresince konuşmadı. “Tinker Bell de kim?” diye sordu sonra.

“Boş ver.” Ona avucumu uzatıp parmaklarımı oynattım. “Ben hazırım. Gel gidip üçüncü sınıfta elflerden birine takılıp dekorun tamamım yırtarak Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolf müzikalini nasıl mahvettiğimi izleyelim.”

Hüzünle iç geçirdi. “Anıları seçme yeteneğim olmasım hiç bu kadar istememiştim.”

“Mutlu şeyler düşün, belki olur.” Göğsünü dürttüm. “Hadi. Günü kaçırmayalım.”

Yeni teorim beni cesaretlendirmişti, belki de ona yardım edebileceğimi düşünmek bana enerji vermişti. *Kötü insan* damgası yemiş olmamın acısına ancak bu merhem olabilirdi. Bu tuhaf ve gülünç durumun tatlıya bağlanması için bir alternatif doğmuştu. Nolan *kötü* biri olduğum için bana atanmamıştı. Belki de *iyi* biri olduğum için onu bana atamışlardı.

Ona yardım edebilecek tek kişi olduğum için.

“Yavaş ol.” Bileğimi yakaladı ve avucumu kendinden uzaklaştırdı. “Elin bu hâldeyken tutamam.”

“Ne varmış ki elimde?”

“Kir içinde.” Duraksadı. “Ayrıca el kremi kullanmanı tavsiye ederim.”

Alınarak homurdandım. “Pardon ama gayet pahalı bir el kremi kullanıyorum.” Şık pijama takımlarımı satın aldığım mağazanın indiriminden alıyordum. “Bence senin Nordstrom’a garzin var.”

“Nord Storm denen adamın kim olduğunu hâlâ bilmiyorum. Ve neden saçma sapan kıyafetler sattığını.”

“Nordstrom,” dedim. “Nord-strom. Burası bir... Neyse, boş ver.” Ansızın burnumun dibinde belirlediğinde korkuyla fırlattığım parlatma bezini el yordamıyla bulmaya çalıştım. “Günde iki kere ellerime krem sürerim,” dedim. “Duştan sonra ve

yatmadan önce. Belki senin narin hayalet ellerin... Ah. Ne yapıyorsun?”

Nolan bileğimi nazıkçe tutarak elimi avucuna koymuştu. Yavaşça avucumu yukarı çevirdi ama elimi bırakmadı.

“Demek narin, ha?” dedi benim bulamadığım beze omzumun üzerinden uzanarak. Öne eğildiğinde göğsü benimkine değdi. “Geçen gece öyle söylememiştin,” diye fısıldadı kulağıma.

İması nefesimi kesti. Şakaklarım alev aldı ve vücudumdan aşağı doğru bir sıcaklık yayılmaya başladı. Öyle ki bir noktada eriyip yere akmaya başlayacağımdan endişe ettim. Belki beni şu cila kutularından birine koyabilirlerdi.

“Geçen gece ne söyledim?” diye sordum soluk soluğa.

“Galiba bana haşin demiştin.” Elimi kendine doğru çekti. Serçeparmağımla başladı, onu paçavra sardı ve cilayı çıkarmak için sertçe silmeye başladı. Hayatımda ilk kez bu kadar masum bir dokunuş kendimi edepsiz bir şey yapıyormuşum gibi hissetmeme yol açmıştı. Giysilerim üzerimden yok olup gidecekmiş gibi hissettim.

“Son tüketim tarihi geçmiş nane çayı yüzünden kafam güzeldi,” diye açıkladım ve nefesim kesik kesik çıkınca şaşırdım.

“Her fırsatta bu bahaneye sığınamazsın.”

Yüzükparmağıma geçtiğinde ürperdim. Durmasını istiyordum. Ve *asla durmamasını* istiyordum.

“Tamam mı?” diye sordu.

Tuhaf ve anlamsız bir ses çıkararak cevap verdiğimde Nolan kıkırdadı. Ortaparmağıma geçtiğinde başını aramıza eğerek yaptığı işi yakından izlemeye başladı. Kapı aralığından süzülen ışıktaki yüzünü inceledim.

Kaşının üzerindeki ince yara izini. Çenesinin sert hattını. Alnına düşen koyu kahverengi, dağınık saçlarını ve dikkat kesildiği için bir çizgi hâlini alan ağzını.

Başparmağıma geçtiğinde her nefesimde göğsüm sıkışmaya başlamıştı, vücudumun bütün ağırlığını arkamdaki raflı dolap taşıyordu. Nolan yarı sıvı hâline geçtiğimi fark ettiyse bile bu konuda hiçbir yorum yapmama nezaketini gösterdi.

“İşte oldu,” dedi çıkardığı işi daha iyi görmek için elimi yüzüne yaklaştırarak. O anda midem boğazıma fırlamaya karar verdi. Avucumun içinde bu kadar çok duyu reseptörü olduğunu bilmezdim ama Nolan’ın dokunuşlarını her yerde hissettiğime yemin edebilirdim. “Tertemiz oldular.”

Elinden kurtulmak için bir çaba sarf etmedim. “Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Elimi tutan parmaklarını açtı. “Narin elimi tutup benimle bir yolculuğa çıkmaya var mısınız?”

“Narin elini hiç bırakmadım ki.”

“Doğru.” Avuçlarımızı birleştirdi. Midemde kanat çırpın kelebekler fırtınaya sebep oldu. Bunun için ayaklarımın altından kayan dünyayı ve omurgamın dibinde hissettiğim kuvvetli çekilmeyi suçladım. Gözlerimi kapadım ve Nolan elimi biraz daha sıkı tutunca rahatlayarak cesaretimi topladım.

“Öyleyse gidiyoruz,” dedi ve hızla artan gürültü yüzünden bir sonraki cümlesini ancak bir fısıltı olarak duydum. “Sıkı tutun, Harriet.”

Dokuzuncu Bölüm

Nolan

*S*ağa sola savrulan kollarımızla bacaklarımız, boğuk sesle edilen bir küfür ve ufak çaplı bir incir reçeli patlamasıyla depo odasına geri döndük.

“O kavanozu neden yanına almaya ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum.” Yapış yapış elim onun yapış yapış saçlarına takıldı ve yapış yapış kazaklarımız birbirine yapışarak bizim yüzümüzden yapış yapış olan raflara çarptı. “Geçmişten bugüne hiçbir şey getirmememizin bir nedeni var.”

Yolculuğumuz tam bir zaman kaybıydı. *Yine*. Harriet’in hiçbir kusuru ortaya çıkmamıştı, belki tatlıya olan aşırı düşkünlüğü dışında. Onun bir yiyecek içecek firması görevlisiyle birlikte tatil sezonu için reçel yapmasını izlemiştik. Sonra cam kavanozların ağzına pötikareli kurdeleler bağlamışlardı. Harriet kaşığı yalamaya bile kalkışmamıştı.

Tamamen zaman kaybıydı.

“Keşke onu *yanıma aldığımda* beni uyarsaydın.”

“Sana *dur* dedim.”

“Onu milyonlarca şey için söylemiş olabilirdin, Nolan. Açık konuşmadın!”

Çenemi öyle sert sıktım ki dişlerim acıdı. *Ah, bu kadın!*

“Ne zamandır o tarifi bulmaya çalışıyordum,” diye konuşmayı sürdürdü Harriet. Hâlâ birbirimize yapıştık ve kazağımın önüne doğru konuştuğu için sesi boğuk çıkıyordu. Bileğini silkelediğinde bir reçel topağı ıslak bir ses çıkararak yere yapıştı. “Çarpma anında kavanozun patlayacağı aklıma gelmedi.”

“O kavanoz çarpma anında patlamadı. Hâlimizden de belli olduğu üzere, o kavanoz yolculuğumuz sırasında patladı. Kafama cam kırıkları saplanmadığı için şanslıyız.”

“Sen bir *hayaletsin*,” diye tısladı. “Bildiğim kadarıyla bir kez daha ölemezsin. Eğer bir yerine bir cam parçası saplansaydı muhtemelen bunu hak ettiğin için olurdu.”

Zamanın içinde yaptığımız yolculuk sırasında reçel çoğalmış olmalıydı. Her yerimize bulaşmasının başka bir açıklamasını bulamıyordum. Boynuma bulaşan reçel gömleğimin altındaki çıplak göğsüme doğru süzülüyordu. Ellerim, saçlarım, her yerim reçele bulanmıştı.

İşin tuhafı, Harriet bana yapışma konusunda reçelle aynı azimli duruşu sergiliyordu. Onu geçmişte bırakmaktan korkarak bizi hızla hatıranın içinden çekip aldığımda üzerime yapışmıştı. Vücutlarımızın birbirine mükemmel bir şekilde uyum sağladığını, aramızda hiçbir boşluk kalmadığını hissetmiştim. Kalçalarının kıvrımlarını ve memelerinin yumuşak baskısını. Her kıpırdandığında biraz daha aklımı kaybediyordum.

Bütün mesele *buydu*. Kedi bahanesini ondan uzak durmak için uydurmuştum. Aramıza giren mesafenin durumu netleştirmeme yardım edeceğini düşünmüştüm. Bu sürede kendimi toplamayı ummuştum.

Korkarım işler biraz daha çığırından çıkmıştı. Harriet'i düşünmediğim bir an bile olmamıştı.

"Harriet." Kalçalarını sıkıca tutup gözlerimi yumdum. "Kıpırdanıp durma."

"Beni dolaba sıkıştıran sensin." Biraz daha debelenerek belini arkaya büktü. Kalçalarım bacaklarının arasına yerleşti, saçları yüzüme düştü. Bal ve şeker gibi kokuyordu. Elinden düşürmediği şekerlerden biri gibi.

"Yanlışlıkla oldu," dedim sabırla. Harriet yolculuğumuzun ortasında bir patlamaya sebep olmak istememişti. Aynı şekilde benim de onu duvara sıkıştırmam kasıtlı değildi. Öte yandan durumumuz ortadaydı. İki inatçı keçi. "Kahrolası reçeline basıp kaymış olmalıyım."

"Ama şimdi kaymıyorsun," diye yanıtladı. Bir eliyle metal rafa tutunarak dengesini buldu ve bana yasladığı vücudu sonunda *-çok şükür-* hareketsiz kaldı. Nefeslerimizi düzene sokmaya çalışırken körük gibi inip kalkan göğüslerimiz çarpıştı. Vücudum ağırlaşmıştı, nabzım boğazımın dibinde ve avuçlarımda atıyordu.

Elimi kalçasından bacağına kaydırıp parmaklarımı açarak Harriet'in nefis kıvrımlarını hissetmek ve avucumu onun o şahane poposuyla doldurup hafifçe yukarı kaldırmak ne kadar kolay olurdu. Ağızlarımızın arasında yalnızca birkaç santim vardı, bir anda onu kucaklayabilirdim. Tadı geçmişten kaçırdığı reçele mi benziyordu acaba? Yoksa ondan daha mı keskindi? Daha yoğun?

Kıpırdamadım. O da öyle. Karanlıkta birbirimize yaslandık. Bir tercihin eşiğindeydim ve şehvet aklımı çeliyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

Gülüştü boynumda bir fısıltı gibiydi. Bu sesle uyanan tenimde ürpertiler dolaştı.

"Evet, iyiyim," dedi. "Biraz önce, bu tür işlerle uğraşmaya tenezzül etmeyen annemin parayla tuttuğu bir kadınla Noel reçeli

yapan çocukluğumu izledim. Yirmi yıldır tarifini tutturmaya çalıştığım bir reçele bulanmış hâldeyim. Kendim için bir şey alayım dedim, o da şimdi olmasını istediğim yer dışında her yerde.”

“Nerede olmasını isterdin?”

“Tercihen bir dilim kızarmış ekmeğin üzerinde.” Kazağının koluna bulaşan reçele bakıp iç geçirdi. “Tadına bile bakamadım,” diye ekledi üzüntüyle.

Az sonra yaptığım şey için yüzündeki ifadeyi ve zaman yolculuğundan kalan o tuhaf, tembel sarhoşluğu suçladım. Göğsümün tam ortasından bütün vücuduma yayılan dayanılmaz sızıyı. Çenesinin altındaki büyük ve şekerli incir kalıntısını silmek için yüzünü avuçlarımın arasına almamın başka bir açıklaması olamazdı.

Teni ılıktı, reçel de öyleydi. Yapış yapıştı. Üstümüz başımız, her yerimiz batmıştı.

Parmağımı ağzıma götürdüm ve emdim.

Tadı belli belirsizdi ama hissediliyordu. Tatlı ve ekşiydi. Ağızda patlayan ve hemen kaybolan, keskin bir lezzetti. Onlarca yıldır bir tat almaya en çok yaklaştığım andı bu.

Hemen daha fazlasını istedim.

“Nefis,” dedim.

“Şey dememiş miydin...” Harriet yutkundu, gözlerini ağzıma dikmişti. “Hiçbir şeyin tadını alamadığını?” diye bitirdi sorusunu.

“Bazen biraz alıyorum,” derken sanki sesim çok uzaklardan geldi. Yanlış bir yola sapmıştım ama Harriet dudaklarını aralamıştı, uzun boynunda daha fazla reçel vardı ve kendime zorla dayattığım duygusal tepkisizlikten başka bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

“Öyle mi?” dedi.

Kısa bir tereddüdün ardından bana elini uzattı. Parmak uçlarını avucumun dibinde gezdirdi ve oraya bulaşmış reçeli

almadan önce nasıl olduğunu hatırlamadığım bir yara izinin üzerinde biraz oylanmalarına izin verdi. Başını kaldırmadan işaretparmağını ağzına götürdü ve yanaklarını içine çekerek onu emdi. Harriet'in tuttuğu elim seğirdi. Bir pervasızlık yapmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

Hayretle inledi.

“Nasıl?”

“Nefis,” dedi beni taklit ederek. Kahkahası boğazına takıldı, bana bakan gözleri karanlıkta ıslıl ıslıldı. Viski rengiydiler. Yarisına kadar doldurulmuş bir kadeh ve dibinde tek bir buz parçası. “Neredeyse bütün bu kargaşaya değdi.”

Biraz kıpırdandım ve yine göğsümden akan reçelin gömleğime yapıştığını hissettim. “Neredeyse,” diye onayladım. “Artık ondan kurtulabilir miyim yoksa yine tadına bakmak ister misin?”

“Yok,” derken sesinde yine o boğuk tını vardı. Önünde duran elleriyle oynadı. Bu durumdan mı, yani kendimi kontrol edemememden mi yoksa saçlarına yuva yapan reçelden mi rahatsız olmuştu bilmiyordum. Ama benim yüzümden strese girmesini istemiyordum. İçimdeki sihrin kaynağına ulaştım ve onu harekete geçirdim.

Göğsüm, kollarım ve boynumdaki yapışkanlık kayboldu. Harriet rahat bir nefes aldı.

“Yine geçmişime doğru ilginç bir yolculuk yaptık.” Avuçlarını kazağının önünden aşağı kaydırarak gözden kaçırdığım bir leke var mı diye baktı.

“Yaa, evet.” Buklelerinden birine elimi uzatıp oradaki hayali bir reçel damlasını siler gibi yaptım. Saçları ipek gibi yumuşacıktı. Bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım ve elimi indirdim. “Bir iyilik timsali olmaya devam ediyorsun.”

Alayla homurdandı. “Bu kadar şaşkın görünmemeye çalış.”

“Şaşkın değilim ama...” Aklım karıştı. Sinirim bozuktı. Her şeyi usulüne uygun yapıyordum ama hiçbir şey değişmiyordu.

Harriet olması gerektiği gibi biri değildi. Bir çeşit arafta sıkışıp kalmıştık, ne ben yoluma devam edebiliyordum ne de o. Bir yerde sıkışmaktan çok sıkılmıştım. “İkimiz için de bunun nasıl sonlanacağını anlamaya çalışıyorum.”

Duraksadı. “Ben de onu düşündüm.”

Gözlerimi kıstım. “Neyi?”

Kazağının kenarlarını burdu, parmaklarını açıp kapadı. “Belki de burada olmanın nedeni ben değilimdir,” dedi yavaşça. Tepkimi ölçmek için gözlerini kaldırdı. “Belki kendin için buradasındır.”

Elimi ağzıma sürttüm. “O ne demek?”

Raftan doğruldu. “Belki yapman gereken bir şey vardır. Yani yoluna devam etmek için. Bir süredir burada olduğunu söyledin... Belki... benim sana yardım etmem gerekiyordur.” Dudaklarını birbirine bastırarak düşündü. “Bir antikacım var. Şans eseri benimle eşleştiğini düşünmüyorum.” Gözleri heyecanla parladı ve yüzü coşkuyla doldu. “Burada sana ait bir şey olabilir. Uğurlu bir eşya gibi bir şey. Belki de seni burada tutan odur ya da ne bileyim işte. Belki benimle birlikte görmen gereken bir şey vardır. Onu bulmak için işbirliği yapabiliriz.”

Kulak tırmalayan bir ses çıkardım, bir kahkaha olamayacak kadar sertti. Aynı yerde geçirilen yüz yıldan sonra yoluma devam etme fikri... olsa olsa gülünç olabilirdi. Ya da en kötü ihtimalle, sarsıcı. Bundan sonra gidebileceğim bir yer *yoktu*. Yalnızca bu vardı. Tutunacak bir dalımın *olmadığı* ve başıboş bir şekilde sürüklendiğim, amaçsız bir varoluş. Bir zamanlar beni bir insan yapan her şeyi yavaş yavaş ve ıstırap çekerek kaybettiğim bu yer.

Ve doğru düzgün tanımadığım Harriet yoluma devam etmemin anahtarı mıydı? Bu kadarı...

Gerçekten çok fazlaydı.

Şaka gibiydi. Öyle olmalıydı.

Ne var ki Harriet'in yüzündeki umutlu ifade ne bozuldu ne de azaldı.

"Komik bir şey mi söyledim?" diye sordu.

"Sen ciddisin."

"Tabii ki ciddiym," dedi. "Şaka yaptığımı nereden çıkardın?"

Elimi saçlarımın arasından geçirip enseme koydum. Orayı sıkarak bu baskının göğsümdeki vızıltıyı geçirmesini umdum. "Öncelikle benim gibi bir varlığa tamamen yabancısın." Sesime karışan öfkeden kurtulmak için iç çektim. Ama başaramadım ve bu çok normaldi çünkü Harriet en çok arzu ettiğim şeyin bir ödül gibi burnumun ucunda sallanmasının ve onu asla elde edemeyeceğimi bilmenin beni ne kadar üzdüğünü bilemezdi. "Birkaç hafta öncesine kadar hayaletlerin varlığından bile haberdar değildin. Bu işler böyle yürümüyor."

"Biliyorum, bilmediğim bir sürü şey var ama fikrimi yabana atma. Anılarımı ziyaret ettik ve benimle ilgili kötü bir şey keşfetmedin. Birkaç kere geçmişe yolculuk yaptık ve hepsi de sıradan hatıralardı."

"Harriet..." diye araya girmeye çalıştım.

"Kötü bir insan olduğumu düşünmüyorum," dedi sesini yükseltip sözümü keserek. "En azından senin uğraştığın türden insanlara benzemiyorum. Yalnızca elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan ve ara sıra hatalar yapan biriyim." Başını yana eğdi. "Bana gerçeği söyle. Bir hayaletin bana musallat olmasını hak eden bir kusurumu gördün mü?"

"Hayır, ama..."

"Öyleyse bence aradığımız cevap bu!" Yüzü ılık saçı. Gözleri kocaman ve ışıltılı, bakır gibi parlıyorlardı. Elleriyile oynamaktan vazgeçip onları aramızda salladı. "Sıkıştığını ve başka bir şey umduğunu söyledin. Bir hata olmadığını söyledin. Belki de her şeye yanlış bir açıdan bakıyorduk."

“Yanlış bir açt,” diye yineledim. Göğsümü korkutucu bir uyuşukluk kapladı.

Başını hevesle yukarı aşağı salladı. “Belki bu *sana* faydalı olacak bir şeydir. Bana değil.”

Bunu düşündüm. Bir hayalet olduğumda bu tür bir ümidim vardı. Saatler, günler ve hatta haftalarca bunu uzun uzun düşünmüştüm. Ama sonra haftalar ayları ve aylar yılları kovalamıştı. Hayatıma dair ayrıntıları didik didik ederek bu anlamsız varoluşla lanetlememe neden olan şeyi bulmaya çalışmışım. Her şeyi defalarca itinayla inceledikten sonra bir gün ayrıntılar hafızamdan silinmeye başlamıştı. Sonunda kim olduğunu ve neler yaptığını ancak hayal meyal hatırlayan birine dönüşmüştüm.

Başka bir ihtimal bekleyip durmuştum. İkinci bir şans.

Ama bana bunu verecek kimse gelmeyince koca bir aptal olduğumu anlamışım.

Benim için mutlu son yoktu. Tünelin ucunda bir ışık yoktu. Sadece bu vardı.

On yıl sonra, umudumu kaybetmişim. Yüz yıl sonra, beklentilerimi bir kenara bırakmışım.

Ve şimdi Harriet bunu düzeltebileceğine karar vermişti. Beni düzeltebileceğine.

“Ne zamandır bunu düşünüyorsun?” diye sordum zar zor.

Tebessümü dalgalandı. “Aslında bu sabah Sasha’yla konuşuyorduk ve...”

“Bu sabah,” diye tekrarladım içimi dolduran hayal kırıklığıyla. Bu duygu Harriet’in inatla geçmişten getirdiği reçel gibi her yerime bulaştı. Buna hakkı *yoktu*. Hatırlamadığım kadar uzun süredir hiç umudum olmadan yaşarken bana umut vermeye hakkı yoktu. “Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuyu sadece *bir saattir* düşünüyorsun ve benden ansızın bir çözüm bulduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

Omuzlarını kulaklarına doğru çekti. “Nolan...”

“Teşekkür ederim, Harriet,” dedim hayal kırıklığım daha kötü bir duyguya dönüşmeye başlarken. Daha sert, daha vahşi bir duyguya. Sihrim beni uyarır gibi göğsümün içinde dalgalandı. Ona aldırmadım. “İçinde yaşadığım bu cehenneme bir çözüm bulduğun için ne kadar rahatladığımı anlatamam.”

“Nolan,” diye yineledi Harriet bu kez fısıltıyla. Yüzündeki pırıltıdan neredeyse eser kalmamıştı. Onun ışığını çalıp avuçlarımın arasında paramparça etmiştim ama kendime hâkim olamamıştım. Biraz önce yaptığı gaddarlıktan başka bir şey değildi.

“Ömrümün yalnızca bir saniyesi kadar yaşamış bir kadın benim kurtuluşumun anahtarı. Bunu daha önce nasıl düşünemedim bilmiyorum,” dedim bıçak gibi keskin sözlerimle canımı acıtmaya devam ederek. “Teşekkür ederim, Harriet. Gerçekten çok yardımcı oldun. Çevrenin neden bu kadar geniş olduğunu şimdi anlıyorum.”

Taşı gedğine koymuştum. Son cümlede irkildi ve keskin bir nefes aldı.

“Birine yardım etmek istemenin yanlış bir tarafı yok. Yalnız olmamın nedeni o değil.” Duraksadı ve yutkundu. Gözleri doldu. “Bu kadar zalim olmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı.

“Yardımlarını istemiyorum. Senden böyle bir şey istemedim. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin yok.” On dakika önce onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum. Şimdi onunla aynı yerde bulunmaya bile tahammülüm kalmamıştı. Asıl zalimlik eden oydu ve bunun farkında bile değildi. Bana yerine getiremeyeceği sözler veriyordu.

“Bunu yap–” Sakinleşmeye çalıştım. “Bir daha bu konuyu açmanı istemiyorum. Asla.”

Neşesizce güldü. İçten gelmeyen, kederli bir kahkahaydı bu. Kendine sarıldı. “Bundan endişen olmasın.”

Göğsümün içindeki sihir kükredi. Nefesim kesildi. Burada olmamalıydım. Ondan uzaklaşmalıydım.

“İyi,” dedim öfkeyle.

Başını yukarı aşağı sallayıp altdudağım ısırıldı. Bana sırtını dönerek en üst rafa fırlattığım bezi ve cila kutularını aldı. Saçları yüzünü gizliyordu. Bir kere burnunu çekti ve içim sızladı. Vicdan azabının ilk ısırtığı, bir hayalet olduğum anda beni terk etmiş olması gereken bilincime nazikçe dişlerini geçirdi.

Arkasını döndüğüne sevindim, böylece yüzündeki ifadeyi görmek zorunda değildim. Belki onu bile isteye kırdığımı yeterince kararlılık ve körü körüne bir iyimserlikle unutabilirdim.

Ama gururum ondan özür dilememe engel oldu. Ve kendi kırgınlığım.

“Ben gidiyorum,” dedi malzemelerini aldığı anda. Bana döndüğünde gözlerimin içine bakamadı. Her hareketimi dikkatle izleyen, dürüst bakışlarına alışkın olduğum için bu ilgisizlik bana bir bağın koptuğunu hissettirdi. Bir anda sönen bir ışık gibiydi. Zoraki gülümserken boynumun civarında bir yere gözlerini dikti. “Eminim birkaç güne görüşürüz.”

Cevabımı beklemedi. Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü. Orada bir an duraksadı ve başını yana çevirdi.

“Kedinin iyi olduğuna sevindim,” diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemeden ve deponun kapısını açık bırakarak gitti. Karanlıkta durdum ve biraz önce dikildiği yere baktım. Benim canımı acıttığı şekilde canım acıtmak için Harriet’a saldırmıştım. Buna rağmen o bana iyilikle karşılık vermişti.

Dükkânın ön tarafından mırıl mırıl sesler geldi. Alçak sesli konuşmalar ve bir kahkaha. Harriet’ın boğuk kıkırdaması rafların arasından geçip arkadaki küçük depoyu doldurduğu gibi sihime asıldım.

Onu duymak istemedim.

Bunu hak ettiğimden emin değildim.

Onuncu Bölüm

Nolan

Üç saat sonra hâlâ Harriet'i düşünüyordum.

Omuzlarının gerginliğini. Hafifçe burnunu çekişini. Benden gizlenmek istediği için saçlarını yüzüne düşürmesini.

Pek rahat olmayan yatağıma sırtüstü uzanmış, gözlerimi tavana dikmişim ve oradaki ışık oyunlarını izliyordum. Gölge-leri bölen her ışık huzmesinde Harriet'in yüzünü görüyordum, özellikle de yardımseverliğiyle alay ettiğimde nemlenip cam gibi olan gözlerini.

Geçmişine dair gördüklerim bana yetmişti, etrafındakilere yük olduğunu hissettiğini artık biliyordum. Anne ve babası ona bir nebze şefkat göstermemişti ve Harriet dünyadaki yerini bulmak için mücadele etmişti. Bununla ilgili bir yarası olduğunu bilmeme rağmen acımadan o yarayı deşmişim.

Haklıydı. Yaptığım şey zalimlikti.

"Siktir," diye homurdandım benekler görünceye dek avuçla-rımı gözlerime bastırarak. Musallat olduğum insanlar beni ne kadar kötü etkilemişti? Benliğimin ne kadarını yitirmiştim?

Harriet yoluma devam etmemle ilgili konuşurken neden bahsettiğini bilmiyordu ama bu, öfkeyle ona patlamamı hak ettiği anlamına gelmezdi. Kırılmayı hak etmemiştir.

Ellerimi pat diye yatağa bıraktım. Ertesi gün antikacıya gidip gönlünü alacaktım. Durumumu anlatacaktım. Duygularımı ifade etmeye çalışacaktım, gerçi önce benim ne hissettiğimi anlamam daha doğru olabilirdi.

Her şeye rağmen bundan daha iyisini yapacaktım.

Koridorun parkeleri gıcırdadı. Dirseklerime dayanarak doğrulduğumda çarşaf kalçalarımın etrafında toplandı.

“Builin?” diye seslendim.

Yıllardır kediler suyun üzerindeki küçük evimi çekici bulmuştu. Bazen verandaya gelirlerdi. Diğer zamanlar tam kapanmayan pencereden içeri girerlerdi. Seneler içinde sayısız evcil hayvanım olmuştu ve diledikleri gibi evime girip çıkmışlardı.

Ama son on küsur yıldır sadece Builin vardı. Geceyi yatağında geçirmek için geri döndüğünü sandım. Ya da salonumdaki kitap yığınlarını dağıtmak için. Görünüşe göre, böyle bir ihtiyacı vardı.

“Nolan?” diye seslendi biri.

Pencereden giren ışığın ortasında Harriet belirdi. Yine üzerinde baston şeker desenleri olan o minicik pijamasını giymişti. Onu görünce dilim damağıma yapıştı.

Beyaz tenini. Yuvarlak kalçalarım. Askılı bluzunun ucundan hafifçe görünen karnını. Çıplak omuzlarını ve ay ışığının gülmüş boyadığı altın rengi saçlarını.

“Harriet?” Çarşafın üzerindeki ellerimi yumruk yaptım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Uyuyamadım,” diye mırıldandı yumruğuyla gözünü ovuşturarak. “Konuşmamız yarım kaldı. Ben...” Elini indirdi. “Çatışmalardan hoşlanmam. Muhtemelen bunu fark etmişsinizdir.”

Çıplak ayaklarıyla yatağa doğru yürüdü. Dizleri karyolanın kenarına değerek değmez hiç tereddüt etmeden yatağa çıktı ve

pikenin altındaki vücudumun üzerine yattı. Aniden çok fazla yakınlaşmıştık. Şimdiye kadar Harriet'a yalnızca küçük küçük dokunmak için kendime izin vermiştim ama birdenbire bana bir ziyafet sunmuştu. Omuzlarıma sarıldığında kalçalarını kavradım ve çıplak bacaklarıyla gövdeyi sıkıştırdı. İncecik askısı dirseğine düştü ve kumaşın kenarından memesinin kavisi göründü.

"Seni kızdırmak istemedim," diye fısıldadı çıplak omzuma burnunu gömerek. Aramızda ne kadar az kumaş olduğunun acı verici bir biçimde farkındaydım. "Gerçekten sana yardım etmek istedim."

"Kızgın değilim," dedim. Aniden ortaya çıkışının şaşkınlığını üzerimden atamamıştım ama belli ki nasilini sorgulamaya yetecek kadar da şaşırmamıştım. Onu belinden tuttum ve elimi sırtının ortasından saçlarına kadar kaydırarak parmaklarımı buklelerine geçirdim. Sihrim sessiz bir onayla mırıldanırken Harriet'a değen her yerim karıncalandı.

Sessiz yatak odamda, Harriet kollarımda kıpırdandı. Yalnızca çarşafların hışırtısını ve nefesinin düzenli ritmini duyuyordum. Beni nasıl bulduğunu bilmiyordum ama burada olduğu için mutluydum. Onu daha sıkı tuttum ve çenesini omzuma dayadım.

"Öyle bir tepki göstermemeliydim." Saçlarını toplayıp kaldırdım ve parmaklarımın arasına düşmelerine izin verdim. "Bana kızgın mısınız?" diye sordum.

"Hayır, değilim."

"Öyle olmalısın."

"Evet, muhtemelen." İyice kucağıma yerleşti ve inleyerek onu daha sıkı tuttum. Yanımda olması ve üzerimdeki ağırlığını hissetmek hoşuma gidiyordu. Capcanlıydı. Gerçektir. Onu görmek için yastıkların üzerine yattım ve ellerimi kalçalarına kaydırdım.

Bir ay tanrıçası gibi kucağımda oturmaya devam etti. “Belki yarın kızgın olurum. Bu gece...” Avuçlarını omuzlarımda ve çıplak göğsümde gezdirdi, sonra kasıklarımı örten pikeye doğru ilerledi. Sırtım yay gibi gerildi ve gözlerimi kapadım. Yıllardır kimse bana böyle dokunmamıştı. Bu... tarif edilemez bir duyguydu. Parmaklarını pamuklu pikenin burgulu kumaşının altına soktu ve onu biraz daha aşağı çekti. Serin gece havası uykuda ısınmış tenimi öptü.

“Bu gece,” diye devam etti boynumun çukuruna doğru nefesini vererek. Saçlarının uçları çıplak kollarımı gıdıkladı. “Bu gece senden başka bir şey istiyorum.”

Ağzını benimkine yaklaştırdı. Onu öyle *çok istedim* ki.

Öp onu. Hadi, tadına bak. Ona sahip ol.

Sıçrayarak uyandığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Yatağım boştu ve çarşafım ortada toplanmıştı. Harriet’in kucağımdaki ağırlığını hâlâ hissedebiliyorum, naneli tadını alabiliyordum. Aletim sertleşmişti ve sihrim kanımda şarkı söylüyordu.

Tekrar yatağa yığıldım ve kolumla gözlerimi örterek inledim. Damarlarımda ateş akıyordu sanki ama esas bacaklarımdın arası yangın yerine dönmüştü. O pijamalarla Harriet. Dudaklarını tenimde dolaştıran Harriet.

Harriet, Harriet, Harriet.

Önce duraksadım, sonra battaniyenin altına elimi sokup aletimi kavradım. Onu sıktım ve kalçalarımı hafifçe yataktan kaldırdım.

Bir rüya. Bir rüya görmüştüm.

Yüz küsur yıldır ilk kez bir rüya görmüştüm.

Ve rüyamda Harriet’i görmüştüm.

“Siktir,” diye mırıldandım.

On Birinci Bölüm

Harriet

Nolan üç gün sonra elinde kahve ve yüzünde pişmanlık dolu bir ifadeyle ön verandamda belirdi.

İkisinden de fazla etkilenmedim ve zile basmasına aldırmadım. O sabah ani bir kararla pazardan aldığım incirleri yıkamaya devam ederek onu kameradan izlemekle yetindim.

Şu kahrolası reçeli kendim yapmaya karar vermiştim. Bütün bu hayalet olayının hiç olmazsa olumlu bir tarafı olmalıydı. Reçel bana en kuvvetli aday gibi gelmişti.

Reçel bir depo odasında bana bağırıp çağırmazdı.

Bir de üstüne üç gün boyunca beni yok saymazdı. Halbuki Nolan geleceğini söylemişti. Kedi hikâyesinin palavra olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bugüne dek tanıdığım ve az çok önem verdiğim tüm insanlara ilaveten gerçek bir hayalet tarafından da görmezden geliniştim. Gerçekten şaka gibi bir hayatım vardı.

Telefonuma bir bildirim daha geldi. Nolan kapının çerçevesine elini koymuştu. Ona aldıracağım yoktu ama canının

sıkkin olduğu minik ve karıncalı ekranda bile belli oluyordu. Saçları dağınık bir şekilde havaya dikilmişti ve kareli gömleğinin yakası yana kaymıştı. Buraya gelirken bir fırtınaya yakalanmış gibi görünüyordu. Ya da bir çöp kamyonu çarpmış gibi.

Güzel. Son konuşmamızda bana yaptığı terbiyesizliği unutmamıştım. Açıkçası, bundan da kötü görünmesini isterdim. Alnına düşen saç buklesi resmen bir hakaretti. Belli belirsiz gamzeleri tam bir zulümdü.

Yine zile bastı.

Onu görmezden gelmeye devam ettim.

Telefonumun hoparlöründen cılız sesi geldi. “Biliyorsun, mutfağının ortasında belirebilirdim,” dedi benimle sohbet ediyormuş gibi bir havayla. Gözlerini kısarak kameraya baktı. “Nazik olmaya çalışıyorum.”

“Ama depo dolabında öyle bir çaban yoktu,” diye söylendim kendi kendime ve bir inciri öyle sertçe ovuşturdum ki elimden fırlayıp eviyeye yuvarlandı. Öfkeme sıkı sıkı tutunmaktan eklemlerim bembeyaz kesilmişti. İnsanların bana önemsiz biriymişim gibi, duygularımın hiçbir önemi yokmuş gibi davranmasından gına gelmişti. En gerçek hâlim beklentilerini karşılamadığında zaman ve emek harcamaya değmezmişim gibi. Sadece fikrimi söylemiştim. Onu depo dolabında zorla alıkoymamıştım, kaprislerime boyun eğmeye zorlamamıştım. Zaten hayatım boyunca insanların beklentilerini karşılayamadığıma dair hayal kırıklıklarını dile getirmelerine katlanmak zorunda kalmıştım.

Şimdi bir de ölülerin sitemlerini hiç çekemezdim.

“Harriet,” diyerek tekrar denedi. Vücudu verandamın ortasında uzun bir çizgiye benzedi. Dik durmakta zorluk çekiyormuş gibi yenilgiyle başını öne düşürmüştü. Tekrar başını kaldırdığında yüzünde dürüst bir ifade vardı.

Kaşlarımı çattım. Bunu aynanın karşısında çalıştığına bahse girebilirdim. Hatta yirmi iki yıl falan bundan başka hiçbir şey yapmamış olabilirdi.

“Harriet,” dedi yine. “Aç kapıyı.”

Sabunlu yumruğumla telefonun ekranına dokundum. “Seni içeri almam için bana bir tek iyi neden söyle,” dedim hoparlöre.

“Pekâlâ. Sana...”

“Eğer bu tatilde bana musallat olman gerektiğini söylersen, bak eğer bunu yaparsan...” Şuracıkta patlayıp mutfağıma minik öfke konfetileri yağdırırdım. Şu incirlerden birini özenle muhafaza edilmiş, tarihi pencereden dışarı fırlatırdım. “Gerçekten çok kötü bir şey yapacağım,” diye bitirdim.

Dudağının sol kenarının insanı çileden çıkartan bir sırtışla yukarı kıvrıldığını kameradan gördüm. Şu anda sırtıtmak yerine tir tir titriyor olmalıydı. “Tam olarak ne yapacaksın, Harriet?”

“Yaptığım reçelden sana vermeyeceğim.”

İlgiyle kaşlarını kaldırdı. “Reçel mi yapıyorsun?”

“Evet. Ve benden samimiyetle özür dilemediğin sürece sana reçel vermeyeceğim.” Yelkenlerim suya iner gibi oldu ve havam söndü. İnsanlardan bir şeyler istemekte başarılı değildim ve hatta duruşumdan ödün vermeme konusunda bundan bile kötüydüm. Yapmama gerek olmadığına bile genellikle ilk özür dileyen taraf ben olurdum. Sürekli hafife alınmak ve hak ettiğim değeri görmemekten daha fazla nefret ettiğim bir şey varsa o da ortalığı karıştırmaktı. Ezkaza bunu yaptığımda suçluluk duygusu kalbimin kenarlarım kemirmeye başlardı ve sonunda mutlaka geri adım atıp herkes iyi mi diye kontrol ederdim.

“İstemediğim bam teline basmış olabilirim ama o kadar kaba olmak zorunda değildin,” diye devam ettim telefona parmağımı sallayarak. *Beni kırmak zorunda değildin*, dememe ramak kaldı. *Oysa seninle arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm.*

“İçeri girebilir miyim? Seninle konuşurken yüzünü görmek istiyorum.” Nolan doğruldu ve karton bardağı yüzünün önünde tuttu. “Sana naneli bir içecek aldım.”

İncirleri süzgece attım ve ellerimi pijama altına silerek sokak kapısına yürüdüm. Pazardan döndüğümde bol kesimli, vişne rengi bir takım giymiştim.

Beni gördüğünde Nolan’ın gözleri parladı ve hızlıca çıplak ayaklarıma göz attıktan sonra tekrar yüzüme baktı.

Yüzündeki ifadeyi çözemedim. Özellikle böyle bir isteğim de yoktu zaten.

“Aşırı pahalı Noel içecekleriyle gönlümü alamazsın.”

Külliyen yalandı bu. Aşırı pahalı Noel içecekleriyle basbağı gönlümü alabilirdi, bilhassa üzerine krema koydurmayı hatırladıysa. Ama başka birinin rahatı için hemen taviz vererek yeni bir şey denemek istedim.

Nolan bardağı uzattı. “Biliyorum.”

Onu aldım. “Ayrıca kıyafet seçimimle ilgili tek kelime duymak istemiyorum,” diye ona gözdağı verdim. Bana aşağılayıcı bir şey söylerse ortadan ikiye kırılırdım diye korkuyordum.

“Bence çok hoş görünüyorsun.” Bakışlarını kalçalarıma kaydırды ve uzunca bir süre orada oyalandı. Sonra zar zor yutkunduğunu gördüm. “Pijamaların çok şeymiş... tatlı.”

Gözlerimi devirdim ve kahvemi içtim. Hâlâ sıcaktı. Onu sıcak tutmak için görünüşe göre nefret ettiği sihrini mi kullandığını yoksa evim dediği yerden buraya kadar tempolu bir yürüyüş mü yaptığımı merak ettim.

Bunu bilemezdim çünkü Nolan benimle konuşmazdı. Onun için yalnızca bir iştim. Listesindeki yanına tik atılacak bir maddeydim.

“Bundan sonra saçlarıma iltifat etmek ister misin?” Kafamdaki kargaşayı işaret ettim. “Belki müthiş organizasyon becerilerimi?” Salonumu göstermek için kolumu salladım. Aşırı

kalabalık ve dağınık kitaplıkları, üzerindeki boş çerçeveler ve türlü türlü ıvır zıvır eşya yüzünden hâlâ düz durabildiğine hayret ettiğim şömine rafını. “Başka ne olabilir?”

Nolan kaşlarını çattı. “Samimiyetime inanmıyor musun?”

“Geçen gün yaptığın öküzlük yüzünden güzel şeyler söylüyorsun.” Cesaretimi toplamak için kahvemi içerek oyalandım. “Ama kendini kötü hissettiğin için bana iltifat etmeni istemiyorum.”

“Öyle yapmadım.”

“Sahi mi?” Kimin samimi davrandığını ve kimin benden bir şey istediğini gayet iyi anlayabilirdim. Nolan yoluna gitmek istiyordu. Bunu unutmama izin verdiği de yoktu. Onun için yalnızca bir araçtım. Depo dolabındaki konuşma da bu gerçeği pekiştirmişti.

“Dinle.” Yüzüne bakmakta zorlandığım için çıplak ayaklarıma baktım. Dün gece kendimi iyi hissetmek için ayak tırnaklarıma kırmızı oje sürmüştüm. Çevremdekiler bu zahmete değmediğime karar verdiğiinden daima kendi kendini mutlu edebilen biri olmuştum. “İşimize bakalım olur mu? Artık bunu yapmak zorunda değiliz.”

“Neyi?”

“Arkadaşımmışsın gibi rol yapmayı.”

Nolan bana yaklaştı, botlarını çıplak ayaklarımin iki yanına koydu. Parmaklarını hafifçe çeneme değdirerek yüzümü kaldırdı. Gözlerinde fırtına bulutları dolaşıyordu, kaşlarının ortasında derin bir çizgi belirmişti. Keskin hatları bir heykeltıraşın keskişiyle yontulmuş gibiydi. Belki de ilk kez onun başka bir varlık olduğuna gerçekten inandım. Heybetli görünüyordu. Sanki öldüğünde denizden bir parça koparmıştı ve şimdi de içinde azgın dalgalar vardı.

“Ben rol yapmıyorum,” dedi. “Güzel görüldüğünü söylerken ciddiydim.” Çenemin kıvrımında parmağını gezdirdi ve

sanki bir anlığına ürperdiğini hisseder gibi oldum. Sonra elini indirdi ve olmadık şeyler hayal ettiğim için kendime kızdım. “Bazen sana karşı gereğinden daha dürüst olduğumu düşünüyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Bana hiçbir şey anlatmadın.”

“Sana karşı herkesten daha açık ve dürüst oldum, Harriet.” Çenesini sıvazladı. Hâlâ burnumun dibinde duruyordu. “Sana bir özür borçluyum.”

“Evet,” dedim. “Öylesin.”

Gözlerimin içine bakarken dudakları ince bir çizgiye dönüştü. “Harriet, ben...”

Mutfakta çalan telefonum konuşmasını böldü. İçim sıkıldı. Çalan melodi bana arayanın kim olduğunu söyledi. Bu benim kasırğa alarmımdı.

Hani bazen tüm aksilikler üst üste gelirdi ya? Tam da öyleydi işte.

Yavaş ve mağlup adımlarla mutfığa yöneldim. Nolan beni biraz geriden takip etti.

“Bu ses ne?” diye sordu. “Acil bir arama mı?”

Zil sesi olarak *Misery Business*’ı ayarladığım bir aramanın neden acil olduğunu düşündüğünü bilmiyordum. Ama sanırım teknoloji bilgisi yeterli değildi. Muhtemelen popüler kültürle de pek ilgisi yoktu.

“Paramore’u biliyor musun?” diye sordum.

Arkamda tökezledi ve dizini kurabiye evime çarptı. Bir şey tıkrırdadı. Nolan bunu fark etmedi.

“Bir sevgilin mi var?” diye sordu.

Tezgâhın üzerindeki telefonu aldım. “Efendim? Hayır. Ben...” Telefonu çok fazla çaldırmıştım. Sesli mesaja düşerse beni kimse kurtaramazdı. Donna York *kimseye* sesli mesaj bırakmazdı. “Bunu açmalıyım. Annem arıyor. Konuşmamızı sonra bitirebiliriz.”

Nolan yanımdaki tezgâha yaslandı. “Olur.”

“Salonda bekleyebilirsin.”

Omuz silkti ve alev alev yanan gözlerinde meraklı bir ifade belirdi. “Burası iyi.”

Gözlerimi devirdim ve arama sesli mesaja düşmeden önce telefonu açtığım gibi üzerime cehennem ateşleri yağmaya başladı.

“Merhaba anne.” Ekranda adını her gördüğümde iliklerime dek titrediğimi belli etmemek için enerjik bir sesle konuşmaya çalıştım. Gerçi bu konuda biraz paslanmıştım. “Nasılsın?”

Kısa bir sessizlik oldu ve porselen bir fincanın tıkırtısını duydum. Sabah on bir çayını içiyor olmalıydı. Earl Grey. Bir şekerli. Çocukluğumdan beri kullandığı Hermés porselen fincanıyla.

“Harriet,” diye selamladı beni. “Telefona cevap vermen neden bu kadar uzun sürdü?”

Bu gecikmenin sorumlusu olan ve şimdi mutfak tezgâhıma yaslanmış hâlde beni sessizce ve pürdikkat izleyen adama gözlerimi kısarak baktım. Kendimi hayvanat bahçesindeki bir vombat gibi hissettim. Ya da Baltimore Sanat Müzesi’ndeki bilhassa rahatsız edici bir sergi gibi. Birkaç yıl önce, bir lise *Sweeney Todd* performansı sergilemişti ve izleyicilerin hepsinin suratında Nolan’inkine benzeyen bir ifade vardı.

Tedirginlik. Endişe. Hafif bir neşe.

Saçlarımı yüzümden çektim. “Telefonumu bulamadım,” dedim büyük bir rahatlıkla yalan söyleyerek. “Ama şimdi buradayım. Senin için ne yapabilirim?”

“Senin şu kulüben o kadar küçük ve dağınık ki. Onun için hiçbir aradığını bulamıyorsun, Harriet.”

Evim bir kulübe değildi. Restore edilmiş, tarihi bir yapıydı. Ve *dağınık* değildi. Beni mutlu eden eşyalarla dolu, sıcak ve samimi bir yuvaydı. Ama annem öngörülebilir davranan biriydi ve dolaylı yoldan hakaret etmede ustalaşmıştı.

Annem kendime kurduğum hayatı hiç umursamadığını defalarca ispatlamıştı ama ben şu veya bu ziyaretinde ya da telefon konuşmamızda bir şeylerin farklı olacağına dair umudumu kaybetmemiştim.

Ama böyle bir şey olmamıştı. Asla da olmayacaktı. Ümit dolu kalbim bunu öğrenebilseydi daha kolay bir hayatım olurdu.

“Haklısın,” dedim ve göz ucuyla Nolan’ın kıpırdandığını gördüm. Bacağını diğerinin önüne attı ve kaşlarını çattı. Normalden daha iyi işitmenin hayaletlere özgü süper güçlerden biri mi olduğunu yoksa Nolan’ın herkesin hayatına burnunu sokmayı alışkanlık hâline mi getirdiğini bilmiyordum. Ona arkamı döndüm ve buzdolabına doğru yürüdüm. “Sanırım davetle ilgili aradın.”

“Güzel. Hâlâ ailene karşı sorumluluklarını hatırlıyorsun.”

“Bu öğleden sonra arayacaktım,” diye yalan söyledim yine. “Zaman nasıl geçti anlamadım.” Çünkü annemin hâlâ vatka taktığı altı yaşma *geri dönmüştüm*. Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Her yıl katıldığım bir davete bu yıl da katılacağımı haber vermem gerçekten gerekli mi?”

“Nezaket icabı evet,” dedi annem sabırla.

“İyi. O zaman sana geri dönüş yaptığımı farz et. Gecikme için üzgünüm.”

Bir sessizlik oldu. “Yazılı olarak da cevap vereceksin elbette.”

Dans eden bir çilek şeklindeki buzdolabı süsüne iliştiirdiğim zarfa gözlerimi diktim. Onu açmaya zahmet bile etmemiştim. “Elbette,” diye yanıtladım.

“Harika,” dedi annem ama bu kelime ağzına yakışmadı. En son ne zaman bir şeyin gerçekten harika olduğunu düşündüğünü hatırlamıyordum bile. “Teşekkür ederim. Bir dahaki sefere zamanında yanıt verip beni bu zahmetten kurtarırsan sevirim. İşim başımdan aşkın.”

Birdenbire yine kırmızı, rahatsız bir elbise ve ayak parmaklarını acıtan rügan ayakkabılar giyen o küçük kız oldum. *Neden benim için her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın?* On altı yaşındaydım ve bir ziyafet salonunun kapısında ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. *Olay çıkarma, Harriet.* Yirmi beş yaşındaydım ve şık bir sofrada tabağıma bakıyordum. *Bunu bize nasıl yaparsın? Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?*

Birden boğazım düğümlendi ve yutkundum. Oldum olası suçluluk duygusunu beni kaşındıran bir kazak gibi üzerime giyinmişim. “Anladım,” dedim zar zor.

“İyi. On sekizinde görüşürüz.” Annem başka bir şey söylemeden kapadı ama telefonu kulağımda tutmaya devam ederek hat sesini dinledim. Hâlâ arkamdaki eviyeye yaslanan Nolan’ın fazlasıyla farkındaydım.

“Hoşça kal anne,” dedim sessizlikte ve inandırıcı olduğumu umdum. “Sonra görüşürüz.”

Telefonu kulağımdan çektim, tüm fırtınalı ve çalkantılı duygularımı bir kenara kaldırarak sakinleştim.

Olabildiğince. Mümkün mertebe.

“Annen eğlenceli birine benziyor,” dedi Nolan.

Omzumun üzerinden ona baktım. “Konuşmamızın ne kadarını duydun?”

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. “Bana yetecek kadarını.”

Yine arkamı dönerek buzdolabı süsleriyle oynamaya başladım. Belki yeterince çaba gösterirsem neşelenirim diye onlarla gülen bir surat yaptım.

“Bizi dinlememeliydin,” diye çıkıştım.

“Geçmişini ziyaret ettim, Harriet. Bir telefon konuşmasını dinlemem, mahremiyetinin ihlaline dair en son endişen olmalı.” Ona döndüğümde bana dik dik baktı. “Buna neden üzüldün?”

“Utanç vericiydi de ondan,” diye fısıldadım titrek bir sesle.

“Neden?”

Çünkü annem bana bir baş belasıymışım gibi davranıyordu. Çünkü benim kötü biri olduğumu yalnızca evren, kader veya Nolan’ın sorumlu olduğu şey her neyse o düşünmüyordu.

Çünkü beni sevmesi *gereken* insanlar bile bunu yapmanın bir yolunu bulamıyordu.

Çünkü var gücümle çabaladığım hâlde yetersiz kalmaktan gerçekten fenalık gelmişti. Hem de sürekli.

“Bilmiyorum,” dedim dükkânda yaşananlardan sonra bunları Nolan’la paylaşmak istemediğim için. “Öyle işte.”

Nolan beni uzun uzun süzdü.

“Utanması gereken sen değilsin,” dedi sonunda.

Gözlerini kaçırdı ve eviyedeki süzgeçte duran incirlere baktı. Bu basit cümleyle yirmi küsur yıllık bir kalp kırıklığına merhem olmamış gibi incirlerden birini alıp ısırıldı. “Bir partiye katılacağını teyit etmeni mi istedi?”

Onu başımla onayladım. “Ailem her Noel’de bir kış daveti düzenler. Genellikle şimdiye kadar cevap verirdim ama tüm bunlar yüzünden unuttum.”

İncirden bir ısırık daha aldı. Meyvenin suyu elinin üzerine aktı. “Kulağa resmî geliyor.”

“Öyle.” Bu vesileyle annem yılda bir kez arkadaşlarına gösteriş yapardı. Sözüm ona başkalarını düşünüyordu, halbuki tek derdi yığınla para harcayarak kendi başarısıyla övünmekti. Orada bulunmamdaki ısrarının beni görmek istemesiyle bir ilgisi yoktu. Rolümü oynamamı istiyordu hepsi o. Kızlarından biri vasfıyla aile portresini tamamlayan bir süstüm yalnızca.

Olanlardan sonra beni hâlâ orada görmek istemelerine şaşırmıştım.

“Bu seni mutlu etmiyor gibi,” dedi Nolan incirini bitirip bir havluya uzanırken.

“Ben iyiyim,” diye cevap verdim refleks olarak. Ya da öyle olacaktım. Davete daha çok vardı, o vakte kadar zırhımı onarabilirdim. Her zaman böyle olmuştu. “Üzerimi değiştireyim. Sonra beni uzaklara götürebilirsin.”

“Bugün seni nereye götüreceğim?”

“Yakında anlarız. Musallat olma programını geciktirmek istemem.”

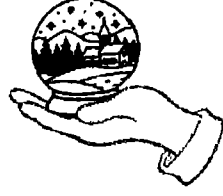
Kızgınlığım geçmemişti ve bunu biliyordu. Nolan eviyeye yaslanarak beni dikkatle izledi. Fırtına bulutlarına benzeyen gözlerinin kenarları kırışmıştı. “Daha önce sözümü bitirmeme izin vermedin. Fikrimi değiştirdim.”

“Hangi konuda?”

Mutfak bezini tam da benim sevdiğim gibi katlayarak tezgâhın üzerine attı. “Bugün geçmişine gitmeyeceğiz.”

“Sahi mi?”

“Hâlâ sana bir özür borçluyum.” Ciddi bir ifade takındı. Dürüst. *Mahcup*. Eğer cesaret edip onu alabilirsem bana bir zeytin dalı uzatıyordu. “Bir değişiklik yapıp bugününe göz atabiliriz diye düşündüm.”

On İkinci Bölüm

Nolan

*H*arriet'a istediği şeyi yapabileceğimizi söylediğimde buz patenini tercih etmesini beklemiyordum.

Sevdiği bir filmi izleyebileceğimizi düşünmüştüm. Belki buraya geldiğimde yapmaya pek kararlı görüldüğü reçeli birlikte yapabilirdik. En kötü ihtimalle, beni şu çok sevdiği ağaç tarlalarından birine götürebileceğini düşünmüştüm.

Jilet gibi keskin patenlerle donmuş suyun üzerinde süzülürken başımızın üzerindeki hoparlörlerde bangır bangır çalan *Twelve Days of Christmas* şarkısını dinlemeyi hiç hayal etmemiştim.

Harriet birkaç dakika içinde altıncı kez jet hızıyla yanımdan geçti. Sarı saçları kendi rüzgârıyla uçtu. Önümde zarif bir dönüş yaptıktan sonra geri döndü ve etrafımda bir tur attı, bense buzun üzerinde ağır adımlarla yürüyordum.

“Beni öldürmeyi umuyorsan,” dedim pistin kenarına tutunarak, “zaten ölü olduğumu sana hatırlatırım.”

Daha önceki üzüntüsü geçmişti, bana gülümsedi. “Bir Noel Hayaleti’ne göre Noel gelenekleriyle ilgili fazlasıyla huysuzsun.” Noel Baba’yı öpen bir anneyi anlatan bir şarkı çalmaya başladığında homurdandım.

Harriet yine tatlı tatlı gülüp gözlerini devirdi ve hızla kayarak uzaklaştı. Müziğe ve paten kaymadaki beceriksizliğime rağmen Harriet’in geçmişi yerine burada olduğumuza memnundum. Onun üst üste yaşadığı hüsrانlar yüzünden kırılıp içine kapanmasını izlemeye hiç isteğim yoktu. Özellikle annesinin telefonundan sonra.

Böyle hissetmesine katkıda bulunduğumu bilmekten nefret ediyordum. Onu küçümseyen insanlardan biri olmaktan nefret ediyordum.

“Hadi,” diye seslendi boş pistin karşı kenarından. Karmaşık bir ayak hareketi yaptıktan sonra havaya sıçrayıp dönerek hem beni tahrik etti hem de yüreğimi ağzıma getirdi. “Kaygan bir zeminde rahatça ayakta durabilirsin sanmıştım, Bay Balıkçı.”

“Deniz değil bu,” diye seslendim. “Buzlu bir ölüm kapanı.”

Harriet’in kahkahası bariyerlere çarparak bana doğru sektti ve ister istemez gülümsedim. Çevresinde küre şeklinde sarı ışıklar ve tepesinde büyük, beyaz bir tente olan kocaman pistte sadece biz vardık. Harriet buranın akşamları tatilci aileler tarafından kullanıldığını ama pistin sahibinin onun istediği zaman gelmesine izin verdiğini söylemişti. Kuş Yuvası’nda sattığı takılarda indirim karşılığında pisti ücretsiz kullanmak için onunla bir anlaşma yapmıştı.

Bize kapıyı açan kadının devasa büyüklükte, mavi taşlı küpeleri vardı ve çarpık bir gülümsemeyle bizi içeri aldı. Harriet’a küçük bir paket verip Darryl adındaki bir adamın teslimatları yanlış yerlere yapmasından şikâyet etmişti. Sonra tam yedi dakika boyunca internetteki açık artırmaları anlatmıştı.

Ben henüz bir turu bile tamamlamamışken Harriet beşinci-sini attı ve sonuncu turunda yavaşlayarak bana ayak uydurdu. Dengede durmayı gitgide daha iyi beceriyordum ama Harriet'a denk değildim.

Saçlarını tepeden atkuyruğu yapmıştı, buklelerinin uçları hafifçe omuzlarına değiyordu. Kollarını serbest bırakmıştı. Ona bakmak zor geliyordu.

Onu rüyamda gördüğümünden beri hiç uyumamıştım. Kendimi tutmuştum. Fırsat verildiğinde bilinçaltımm üreteceği şeylerden korkuyordum. Ayrıca vücudumun dinlenmeye ihtiyacı yoktu. Onu düşünerek kendimi tatmin etmiş olmaktan utanıyordum. O anlık şehvete teslim olduğum için sinirliydim. Halbuki ben kolay kolay bu tür heveslere kapılan bir adam değilim. Ama Harriet konusunda durumun kontrolünü tamamen kaybetmiştim.

“Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim,” dedi. Pembe paltosunu giyip ona verdiğim eldivenleri takmıştı. “Uzun zamandır paten kaymıyordum.”

“Öyleyse geldiğimize sevindim,” dedim. “Senden özür dilerken samimiydim. O sözleri hak etmemiştin.” Yumuşak bir sesle beni onaylar gibi mırıldandı ama yanıma geri döndüğünde başka bir şey söylemedi. Bir tur daha atarken hiç konuşmadık, havada sadece buza sürtünen patenlerimizin sesleri vardı. Aramızda duran ellerimiz birbirine değiyor, ara sıra çarpışıp tekrar uzaklaşıyorlardı.

Elini tutmaya duyduğum arzunun büyüklüğünden kemiklerim sızlıyordu. Elini tutmama izin verir miydi?

Sihrim hızla omurgamı tırmanarak kürekkemiklerimin arasına yerleşti. *Bekle*, dedi, *henüz değil*.

Harriet'ın öfkesi yatışmış, bundan daha yumuşak bir duyguya dönüşmüştü. Böyle olmasını istiyordum evet ama kendimi daha iyi hissettiğimden emin değildim. Bana kalırsa, Harriet

başkalarının onun duygularıyla başa çıkmasını kolaylaştırmak için hissettiklerini bastırıyordu.

Eğer kızgınsa kızgın olmasını istiyordum. Üzgün olduğunda gerçekten üzgün olmasım istiyordum.

“Hayalet olduğumda...” Tökezlediğim için duraksadım. Harriet nazikçe dirseğimi tutarak bana destek oldu ve tekrar dedim. “Öldüğümde her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitti. Teknemdeydim ve sonra...” Birdenbire gökyüzü kararmıştı. Güverte ayağımın altından kaymıştı. Tuzlu su burnuma dolmuştu ve altın rengi bir şey görmüştüm. Sanki elimi uzatsam onu tutabilecektim. Yıllar sonra, yalnızca hislerimi hatırlar olmuştum. Tüyler ürpertici bir uyuşukluk ve paltomun arkasını tutup beni çeken bir el.

“Bir an teknemdeydim, sonra değildim,” diye bitirdim anlatmayı. “Ölmüştüm ve bunu kabullenecek zamanım olmadı. Yapmam gereken bir işim ve benden beklenenler vardı. Kâbus gibi bir şeydi. Elbette, çevreye uyum sağlamam için beni bir tanıtım turuna çıkardılar...”

Harriet hayret dolu bir kahkaha attı. “Hiç şaşırmadım.”

“Ama kapana kısıldığımı hissettim. Burada olmayı ben seçmedim. Hiçbirini ben seçmedim. Buradaydım, yalnızdım ve...” *Huzursuz ediciydi. Korkutucuydu. Dehşet vericiydi. Ve yapayalnızdım.* “İlk yirmi, otuz yıl bundan sonra olacakları beklemekle geçti. Layığıyla işimi yapmaya çalıştım ve içimde bir umut vardı. Benden beklenenlerini yerine getirdiğimde başka bir evreye geçeceğimi sanıyordum.”

Harriet bunu düşündü. “Ölümden sonraki hayatma geçiş yapacağını zannettin. Çalışmak yerine dinleneceğini.”

“Evet.” Pistin çevresinde bir tur daha attık. Yanımda kayan Harriet sessizliğini korudu. “Ama başka bir şey olmadı,” dedim. “Hiçbir şey değişmedi. Ben de beklentilerimi bir kenara bıraktım. Bunu diğer ihtimalden daha kolay buldum.”

“Diğer ihtimal mi?”

“Belki de benim için başka hiçbir şey olmadığı ihtimali.”

Harriet kaşlarını çatı. “Gerçekten buna inanıyor musun?”

“Daha fazla ümit etmek istemiyorum. Ümit etmekle vakit kaybetmediğimde hayatımda bir değişiklik olmasının imkânsızlığını kabullenebilirim. Her şeye daha kolay tahammül edebilirim. Önceki yaşamımı ve bundan sonrasını düşünmekten vazgeçtiğim zamanlarda bir hayalet olmaktan hoşlanmadığımı söyleyemem.” Dişlerini göstermeden gülümsedim. “İnkâr etmek bana iyi geliyor.”

Benim gibi gülümsedi. “Bu kavrama yabancı değilim,” dedi usulca.

“Annen mi?”

“Evet. Gerçi benim durumum farklı. Annem söz konusu olduğunda ümit etmekten vazgeçemiyorum.”

“Neden bu kadar...”

“Soğuk mu?” diye sordu.

“Korkunç,” diye düzelttim.

Harriet başını öne eğerek yüzünü benden gizledi. Çenesini kaldırmak istedim. Mutfağında ona utanması hiçbir sebep olmadığını söylediğimde samimiydim.

“Büyükbabam zor bir adamdı,” dedi Harriet yavaşça. “Annem ilk çocuklarıydı, sanırım babasının beklentilerinin yükünü en çok o taşıdı. Büyükbabam şefkatli yanını Matilda teyzeme sakladı ve bence annem her zaman buna içerledi.”

Harriet başını arkaya atarak üzerimizdeki tenteye ve soğuk havada sallanıp dönen sarı ışıklara baktı. “Büyükbabam genç yaşta öldü ve bundan sonra annemle teyzemin arasma bir soğukluk girdi. Büyükbabamın mirası için kavga ettiler. Yıllarca birbirleriyle konuşmadılar. Daha sonra annem hamile kaldı; önce Samantha’ya, sonra da bana. Matilda teyzemle yeniden bir ilişki kurmaya çalıştılar. Ama artık olan olmuştu. Böyle

şeyleri bilirsin. Birbirlerinde açtıkları yaralar iz bırakmıştı. Her zaman, geri kalanımızın hiç bilmediği bir şey hakkında kavga ediyor gibi görünürlerdi. İkisi de üzerine konuşmak istemezdi.

“Ama ben teyzemle yakınlaştım.” Harriet gülümsedi. Yumuşak bir tebessümdü bu. Dalgın. Üzgün. “O benim sevgi ihtiyacımı karşıladı ve galiba bu durum annemi incitti. Matilda’yı seçmiş olmam. Varlığını bile bilmediğim bir yaraya tekrar tekrar tuz basmış oldum. Yani aslında onun bir suçu yok.”

“Bir çocuğu sevmeye ihtiyaç duyduğu için cezalandırmış. Bu başka kimin suçu olabilir?” diye sordum. Harriet bana bitkin bir ifadeyle baktı. “Gerçek bu,” diye fikrimi savundum. “Burada kötü davranışlar üzerine uzman olan benim.”

“O kadar basit değil,” diye açıkladı Harriet. “Yalnızca elimden gelenin en iyisini yapmamı istiyor.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Harriet başkalarının noksanlarını kapamakta çok başarılıydı.

Benim bile.

“Sana bir özür borçluyum,” dedim burada bulunma nedenimize geri dönerek. “Görünüşe göre yaralara tuz basan tek sen değilsin.”

Harriet’in yüz ifadesi dalgalandı. “Seni köşeye sıkıştırdım,” dedi alçak bir sesle. “Haklıydın. Bunu enine boyuna düşünmedim.”

Sinirlenerek başımı iki yana salladım. “Aşırı tepki verdim. O şekilde sana saldırmamalıydım. Münasebetsizlik ettim, Harriet. Bir daha olmayacak.”

Harriet yavaşça nefes verdi. Sessiz bir tur attık, sonra bir tane daha. Daha fazla üstelemedim ve ona özrümü düşünmesi için zaman tanıdım.

“Söz mü?” diye sordu sonunda.

“Söz.”

“İyi.” Bir kere başını yukarı aşağı salladı. “O zaman affedildin.”
Kaşlarımın kalktığını hissettim. “Bu kadar mı?”

Çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Kin tutmak âdetim değildir, özellikle de bu gezegenin kadim varlıklarına karşı.”

Güldüm. “Öyle olsun bakalım.”

Bana kaçamak bir bakış attı. Atkuyruğu omzunun üzerinde sağa sola sallanıyordu. “Seni süründürmemi mi tercih ederdin?”

Yavaşça gülümsedim. “Bu uğurda sürünmeye aldırılmazdım,” dedim şaka yollu.

Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Kendimizi bilinmez bir bölgede bulduk. Rüyamda ellerini saçlarımın arasına daldırdığı ve yüzünü boynuma gömdüğü o yerde. Baston şekerli, minik bluzunun sıyrıldığı ve çıplak memelerini göğsüme dayadığı yerde.

“Şey... Bunu öğrendiğim iyi oldu,” diye kekelerken yanakları kızardı. Harriet duygularını açıkça belli eden biriydi, ne hissettiği yüzünden okunuyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildim ama daha önce onun gibi biriyle karşılaşmadığımı biliyordum.

Konuşmadan bir tur daha attık ve patenli ayaklarımızla buzun üzerindeki her ritmik hareketimizle birlikte göğsümü sıkan ip biraz daha gevşedi. Bir süredir huzurlu olmaya en çok yaklaştığım an buydu.

“Hadi gel,” dedi Harriet komik ve tuhaf bir şarkı çalmaya başladığında. “Ben acıktım.”

Uysalca peşinden takip ettim ve pistin arkasına geçip uzun, tahta bankların olduğu bekleme salonuna gittik. Taş şöminede gürül gürül bir ateş yanıyordu ve üzerindeki rafa taze bitkilerle örülmüş bir çelenk asılmıştı. Patenlerimizi giymeden önce Harriet botlarımızı şöminenin önüne koymuştu. Odada seke seke yürüdük ve botları almak için eğildim.

Parmaklarım deriye değer değmez onları bıraktım.

Ateş gibi olmuşlardı.

Onları *hissedebilmişim*.

Harriet bana döndü. “Her şey yolunda mı?”

Onu başımla onaylarken hâlâ çatik kaşlarla botlarıma bakıyordum. “Evet,” dedim yavaşça ve parmaklarımı birbirine sürttüm. Kızarıp tahriş olmuşlardı. “İyiyim.”

Bir rüya görmüştüm, şimdi de dokunduğum bir şeyi hissetmişim ama her şey *yolundaydı*.

Her zamanki gibi inkâra başvurmuştum. Sadık dostuma.

Tahta bankta Harriet’in yanına oturdum ve kalçamı onun kine yasladım. Hâlâ ellerime bakıyordum. Homurdandı ve az kalsın pateniyle bacağımı kesiyordu.

“Ya sen? Her şey yolunda mı?”

Eldivenleri yanında duruyordu, atkuyruğunu omzuna atmıştı. Öfkeyle homurdanarak patenini çekiştirmeye devam etti. “Bağcıkları düğüm olmuş, açamıyorum.”

“Uzat ayağını.”

“Ne? Hayır. Ne yapacaksın ayağımı?”

“Sana yardım edeceğim.” Eğilip bileğini tuttum ve bacağımı kendiminkinin üzerine koydum. Yıpranmış bağcıkları açmaya çalıştım. “Sana yardım etmek isteyen insanlara hep bu kadar direnir misin?”

Düğümü çözdüm ve bağcıkları gevşetmeye koyuldum. Pateni bıçağından tutup çekerek Harriet’in ayağından çıkardım ve botunu aldım. Şömineden ötürü hâlâ sıcaktı ve Harriet onu Ren geyikli çorabının üzerine giydirmemi izledi. Hafifçe bileğine vurdu ve ayağını yere bırakarak diğerine uzandım.

Uysalca onu da kucağıma koydu.

“Genellikle insanlar bana yardım teklif etmez,” dedi ben işimi yaparken alçak bir sesle. Yüzüne baktım ama o bağcıkları çözen ellerimi izliyordu. Bunlar diğeri kadar dolaşmamıştı,

yine de acele etmedim. Serbest elimle bileğini tuttum ve parmaklarımı genişçe açtım.

“Ben ediyorum.”

Aslında bunu yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Harriet benim görevimdi. Zamanım daralıyordu. Buraya onun kusurlarını ortaya çıkarmak için gönderilmiştim.

Ama görünüşe bakılırsa kendime hâkim olamıyordum.

Parmak uçları elimin üzerime dokundu. “Belki birbirimize yardım edebiliriz,” diye önerdiğinde sesinde inceden bir kaygı vardı. Sihrim beni ikaz edercesine ensemi gıdıkladı. Harriet’in bu endişesinin sebebi bendim. Onu benden bir şeyler istemeye çekinir hâle getirmiştım.

Bunu düzeltmek istiyordum.

Patenin bağcıklarını çözdüm ve onu diğerinin üzerine attım. Harriet’in botunu almak için uzandım. “Bunu isterim.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dediğimde işe yaramaz kalbim göğüs kafesimi dövüyordu.

Onun teorisine inanmıyordum. Yoluma devam etmemi sağlamak elinden gelmezdi. Ama bunun için uğraşmak onu mutlu edecekse, güzel yüzündeki hüznün birazını giderecekse, onu hayal kırıklığına uğratmayan ve yarı yolda bırakmayan tek kişi olmamı sağlayacaksa...

Buna katlanabilirdim.

İşimi bitirirdim. Harriet hayatına devam ederdi ve ben... burada kalabilirdim. Harriet boşuna uğraştığım asla öğrenmezdi. Benim varlığımı unutturdu ve umut dolu kalbi kendini meşgul edecek başka bir umutsuz vaka bulurdu.

Birbirimize yardım edebilirdik. Sadece onun düşündüğü şekilde değil.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordum.

Başını yukarı aşağı sallayıp elini uzattı. “Evet.”

Eline baktım. “Yani dükkânına veya evine... Gününün geri kalanını geçirmeyi planladığın yere.”

“Vaktin kısıtlı. En iyisi gel bugün geçmişimin bize neler göstereceğine bakalım.” Elimini dürttü. “Bu sefer reçel çalmayacağım söz veriyorum.”

“Buna mecbur değiliz,” dedim. “Bir gün daha bekleyebiliriz.”

Aslında beklemememiz gerekirdi. Muhtemelen diğer hayaletler sabırsızlanıyordu. Onların vaktini çalarak bu vakanın başarıyla sonuçlanmasını zorlaştırıyordum. Ama hiç umurunda değildi. İşimi yapma şeklimle ilgili karın ağrıları varsa Isabella’ya resmî bir şikâyetle bulunabilirlerdi.

“Şimdi gidelim,” diye ısrar etti Harriet. “Bu seferiyle ilgili içimde iyi bir his var.”

“Yoksa sırların ortaya çıkmak üzere mi, Harriet?”

Sırıttı. “Göreceğiz.”

Parmaklarını oynattı ve topuklarının üzerinde yaylandı.

Ellerini tutup bir kere sıktım. Teni benimkinden çok daha yumuşaktı. Bembeyazdı. Parmak eklemlerinin üzeri yara izleriyle kaplı değildi, avuçları nasırlı değildi.

Bunun karşılığında sihrimden kıvılcımlar saçıldı, ılık bir rüzgâr ayak bileklerimin etrafına dolandı ve döne döne yükselerek Harriet’ın atkuyruğunu yakalayıp ucunu yanaklarına savurdu. Harriet’ın gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı, sonunda kahkaha atmaya başladı ve ellerimi sıkıca tuttu. Başka bir yere doğru sürüklendiğimizde bir renk ve ses cümbüşünün içinde hapsoldük. Buz pisti kayboldu ve sihrim bizi nereye fırlatacağına karar vermeye çalışırken başka yerlerin anlık görüntüleri gözümüzün önünde şimşek gibi çıktı.

Mum ışığında bir akşam yemeği. Tuğlalı bir avlu. Aşırı kalabalık bir sıra ve bir hastane koridoru. Her şey öyle hızlı görünüşte kayboluyordu ki hiçbirine tutunamıyordum. Harriet’la bir fırtınanın ortasında karşılıklı durmaya devam ettik.

Her şeyin merkezinde o varmış gibi görünüyordu.
Belki de öyleydi.

Nihayet durduğumuzda etrafta kimsecikler yoktu. Bir kumsalda sadece ikimiz vardık, dalgalar kıyıya çarpıyordu. Botlarımızın altındaki gri kum, kıyının aniden yemyeşil tepelerle birleştiği yere kadar uzanıyor ve hafif bir eğimle üzerimizde yükseliyordu. Uzakta evler vardı. Siyah ve beyaz, kalm çizgileri olan bir deniz feneri.

“Burayı tanımıyorum,” dedi yanımdaki Harriet elini gözlerine siper ederek denize doğru bakarken. Bana döndüğünde saçları yüzüne savruldu. “Bu anıyı bildiğimden emin değilim.”

Midem düğümlendi. Ellerimde başlayan titreme, bütün vücudum sarsılmaya başlayıncaya kadar sırtımdan yukarı tırmandı.

“Çünkü bu senin geçmişin değil,” dediğimi duydum. Konuşabilmem bile bir mucizeydi. “Bu benim geçmişim.”

On Üçüncü Bölüm

Harriet

*N*olan kusacakmış gibi görünüyordu.

Okyanus esintisi saçlarını karıştırıyordu, kumsalda hiç kıpırdamadan dururken yanakları irkilmeme sebep olacak kadar beyazlamıştı.

Bir hayalete en çok benzediği andı.

“Nolan,” diyerek dikkatini çekmeye çalıştım. Dalgın, âdeta görmeyen gözlerle kumsalın ardındaki sıra sıra evlere doğru bakıyordu. İki yanındaki yumruklarını sıkmaktan vazgeçti ama başka bir yeri kıpırdamadı. “Ne demek istiyorsun? Geçmişine nasıl geldik?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. Elini ağzına götürdü. “Bilmiyorum. Ben...”

Kumsalın diğer ucunda bir kahkaha çınladı ve tepenin zirvesinde küçük bir erkek çocuğu belirdi. Nolan ona dönerek çocuğun yamaçtan inmesini izledi, küçük bacakları vücudunun geri kalanına zor yetişiyor gibi görünüyordu. Pantolonu

üzerinden düşüyordu, belini göğsüne kadar çekip bir kemerle sıkılmıştı. Arkasındaki sakallı adam gülerек onun peşinden gitti.

“Nolan!” diye bağırdı adam. “Buraya gel seni küçük serseri!”

Çocuk sevinçle bağırarak kumsala daldı. Adamdan kaçmak için kumlarda yuvarlandı ama yeterince hızlı değildi. Adam onu kucaklayıp omzuna attı ve birkaç kez döndürdü. Küçük oğlan öyle saf bir neşeyle güldü ki kahkahasını bir şişeye koyup saklamak istedim.

“Bu benim babam.” Nolan güçlükle yutkundu. “Şu da benim. Ben ve babam.”

Arkaya doğru iki adım atınca suya girdi. Ama bunu fark ettiğini sanmıyordum, hayretle kumsalın diğer ucundaki iki kişiyi izliyordu. Neler olduğunu anlamamıştım ama Nolan’ın yüz ifadesini tanıyordum.

Özlem. *Kalp kırıklığı.*

“Ben...” Nolan derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha aldı. Belli ki paniğini kontrol etmekte zorlanıyordu. “Bu hangi gün hatırlamıyorum.” Gözlerini kocaman açarak telaşla etrafına baktı. “Burayı çok az hatırlıyorum. Bu kumsalı. Ama bu hangi gün hatırlayamıyorum.”

“Sorun yok.” Onu dirseklerinden tuttum. Geri geri yürümeye devam ettiğinde onu takip ettim. Su dizlerimize çarpıyordu. “Nolan. Bana bak.”

Telaşlı gözleri benimkilerle buluştu. Zar zor alıp verdiği her nefeste göğsü inip kalkıyordu. Ellerimi omuzlarına doğru çıkarıp tekrar indirerek kolunu sıvazladım ve dokunuşlarımın ona güç vermesini umdum.

“İyisin,” dedim. “Ben yanımdayım. Yalnız değilsin.” Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Yüzündeki çaresizliği silecek bir şey. İhtiyaç duyduğu şeyi bulmaya çalıştım ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Suyun dibine batıp kaybolmak istiyor gibi görünüyordu. Onu daha sıkı tuttum. “Bu yalnızca bir anı.”

Başını yukarı aşağı salladı ve elini ceketine uzattı. Kalın ve yumuşak kumaşı sımsıkı tuttu. Arkamızdaki küçük çocuk çalı çırpı topluyor ve babası da sevgi dolu bir gülümsemeyle onu izliyordu.

Nolan onlara bakmadı. Bana bakmayı sürdürdü.

“Gitmeliyim,” dedi.

“Emin misin?” Omzumun üzerinden baktım, küçük oğlan topladığı çalı çırpıyı dalgalara atıyordu. Şimdi bize daha yakındı. Adam çocuğun saçlarını karıştırdı. Ya Nolan’ın bunları görmek için tek şansı buysa? Geçmişini hatırlamak için? Kendinden bir parçayı geri almak için?

Ya bu, yoluna devam etmesinin bir parçasıysa?

Nolan çenesini sıkarak başını iki yana salladı. Gözbebekleri öyle irileşmişti ki gözleri simsiyah görünüyordu. “Burada olamam. Bunu yapamam. Ben hiçbir şey hatırlamıyorum... Olmaz...” Ağzı ince bir çizgiye dönüşmeden önce altdudağı titredi. “Gitmeliyim. Lütfen. Bu kadarı çok fazla.”

“Tamam,” dedim. O böyle sarsılmışken sihrini kullanmasıyla ilgili biraz endişeliydim ama güvenliğini sağlayacağına inancım tamdı. Nolan tepedeki deniz fenerine son bir kez baktıktan sonra elini uzattı ve parmaklarımız kenetlendi. Avuçlarımızı birbirine bastırdığımızda ayağımın altındaki yer kaymaya başladı. En son sahile vuran bir dalganın sesini, bir martının çığlığını ve küçük oğlanın gülüşünü duydum. Nolan beni daha sıkı tuttu ve bir saniye sonra buz pistindeki şöminenin önündeydik.

Nolan hemen elimi bırakıp bana arkasını döndü. Kollarını kaldırdı ve parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Saçlarım sıkıca tutarak şömineye doğru yürüdüğünde arkasından baktım, ardından bütün ağırlığını vererek şöminenin rafına yaslandı. Her bir nefesi bir öncekinden daha zor alıyor gibiydi. Elim i sırtına doğru uzattım ama ona dokunmadım.

“Geçti,” diye fısıldadım. Keşke ne söylemem gerektiğini bilseydim. Onun bu hâli başkalarının kendilerini iyi hissetmesini sağlamak için atan kalbimi sızlattı. Zar zor ayakta duruyordu. Sırtını sıvazladığımda avucumun altındaki ciğerlerinin genişlediğini hissettim.

“Artık orada değiliz. Yine buz pistindeyiz... Hoparlörlerde Mariah Carey çalıyor. Pist kapalı ve burada sadece biz varız. Biz ve muhtemelen şu anda ofisinde internetteki takı müzayede-lerini takip eden Denise. Facebook Marketplace’ten bir şeyler almaktan vazgeçmesini ona milyon kez söyledim ama bence buna ölüm kalım derecesinde bağımlı olmuş. Geçen yıl Paskalya zamanı şu portakala benzeyen küpeleri almak için birinin evine gitti. Şimdi bir hayalet olmadığı için şanslı. Bir Kötü İnternet Alışverişleri Hayaleti.”

Saçma sapan konuştuğumun farkındaydım ama Nolan ağzımdan çıkan her bir kelimeyle birlikte biraz daha toparlanıyor gibiydi. Avucumu sırtına biraz daha bastırarak okşayışlarımı yavaşlattım. Elimin sırtının ne kadarını kapladığını görmek için parmaklarımı açtım. Nolan yavaşça başını yana eğdi ve onu koluna koymak yerine omzuma yasladığında kalbimin iki parçaya bölündüğünü hissettim.

“Fark ettin mi bilmiyorum ama bugün Ren geyikli çoraplar giydim. Şimdi ıslaklar, galiba okyanusta oldu ama...” Ürperdiğini fark edince cümleme devam etmedim. “Ren geyikli pijamalarını sevmişe benziyordun,” dedim.

Bir tepki vermesi için bir davetti bu aslında. Ren geyikli pijamalarımın ne kadar nefret ettiğini biliyordum. Ömründe hiç bu kadar itici bir şey görmemiş gibi bakmıştı onlara. Ama omzumdan başını kaldırmadı ve beni duymazdan geldi. Gevşekçe aşağı sarkıttığı elleri hâlâ titriyordu. “Pekâlâ, Ren geyiğiyle ilgili yorum yapmıyoruz.” Karşımdaki boş alana baktım. Arka köşede, paten kiralanan yerin yanında bir büfe vardı.

Şimdi orada kimse yoktu ama arkada sıcak çikolata olduğunu biliyordum.

“Gelsene. Bir fikrim var.” İsteksizce doğrulduğunda elini tuttum. Ama onu ısrarla çekiştirmeme rağmen elimi sıkıca tutarak bana karşı koydu. Şöminenin önünde âdeta taş kesildi.

“Bu taraftan.” Kantini başımla işaret ettim. “Sıcak çikolata iyi gelecek.”

“Bir dakika,” dedi neredeyse hiç ağzım kıpırdatmadan. Plajdaki kadar solgun görünmüyordu ama hâlâ dalgındı. Sersemlemiş gibiydi. “Bir dakikaya ihtiyacım var,” diye yineledi.

“Ben...” Dikkatle onu izledim. “Nolan. Sarılmak ister misin?”

Nolan’la hangi dereceye kadar fiziksel yakınlık kurmamın uygun olduğunu hâlâ bilmiyordum ama biriyle kucaklaşmak bana daima iyi gelirdi. Hiçbir şey söylemedi ve bir bahane uydurup ona biraz alan tanımak için geri çekilmeye hazırlanırken beni kollarının arasına aldı.

Bir sarmaşık gibi bana sarıldı ve kollarımı omuzlarına koyduğumda yüzünü boynuma gömdü. Elleri o kadar kocamandı ki göğüs kafesimin iki yanını sarmalamış, kollarını etrafımda kavuşturabilmişti. Beni göğsüne bastırduğunda ayaklarım yerden kesildi ve botlarımın burunları hafifçe onunkilere sürtündü.

Hayretle duvara bakakaldıktan sonra ona daha sıkı sarıldım.

Vücudunun derinliklerinden boğuk bir ses geldi.

“İyi misin?” diye sordum.

Evet dercesine başını salladı ama hemen sonra başını iki yana salladı. Dağınık saçlarını okşadığımda beni daha sıkı tuttu. Tırnaklarımı ensesine sürttüğümde ürperdiğini hissettim.

Buz pistinin bekleme salonunda öylece sarıldık, beni belimden kavrayıp kucaklamıştı ve havadaki ayaklarım bacaklarına değiyordu. Kollarım uyuşana kadar ona sarıldım.

“Bir dakika daha,” diye yalvardı saçlarını yüzünden çekip kulaklarının arkasına sıkıştırdıktan sonra. Bu hareketi o kadar

çok tekrarladım ki kulaklarının birinde hilal şeklinde bir yara izi olduğunu biliyordum, oradaki narin derinin üzerindeki hafif kabarıklığı hissettim. Nolan yüzünü boynuma biraz daha gömdü ve burnuyla beni dürttü. “Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, sonra iyi olacağım.”

“İstedğin kadar durabilirsin,” dedim usulca ve yine parmaklarımı saç diplerinde gelişigüzel gezdirmeye başladım. Saçları yumuşacıktı. Bir kez daha kulaklarına dokundum, oradan ılık boynuna doğru ilerledim. Omuzlarının kıvrımlarında biraz oyalandıktan sonra yanağına avucumu koydum.

“Bu bana iyi geliyor,” diye mırıldandı.

Yine çenesine dokundum. “Ne iyi geliyor?”

Beni biraz daha sıktı. “Sana sarılmak,” dediğinde dudaklarının kıpırtısını tenimde hissettim. “Birine sarılmayalı uzun zaman olmuştu,” diye ekledi daha alçak bir sesle.

Birden burnumun üzerinde ve gözlerimin arkasında bir baskı hissettim. Bu histen kurtulmak için gözlerimi kırptırdım. Bunca yıldır kimbilir ne kadar yalnızdı. Hiç gelmeyen bir şeyi beklemişti. Bir şeylerin değişmesini istemişti. Ona bir umut vadettiğimde bana tepki göstermesine şaşmamak gerekti.

Yine derin bir nefes verdi ve kollarını gevşetti.

Hayır, diye karşı çıkmak istedim. Daha değil.

Ama mahcup bir ifadeyle yüzünü buruşturarak beni yere indirdi. Montumun çizgileri yanağında iz bırakmıştı. Elimle uzanıp orayı ovuşturdum.

“Daha iyi misin?” diye sordum.

Somurtmaya devam ederek dalgınca başını yukarı aşağı salladı. “Evet. Teşekkür ederim.” Elimi tutup yüzünden çekti. “Gitmeliyim.”

Midem düğümlendi. “Şimdi mi?” Omzumun üzerinden boş kantine baktım. “Sıcak çikolata ne olacak? Sana iyi gelecek. Söz

veriyorum.” Duraksadım. “İstemezsen hiçbir şey konuşmak zorunda değiliz. Ama bence yalnız kalmamalısın.”

Burada kalabilirsin, diyecektim az kalsın. Kendini daha iyi hissetmen için elimden geleni yaparım.

Elimi sıktı ve gözlerini kapıya dikti. “Benim geçmişime git-tiğimize göre bir terslik var. Böyle bir şey olmamalıydı.” Yut-kundu ve tekrar yüzünü buruşturdu. Çok *yorgun* görünüyordu. Sarsılmış. “Isabella’yla konuşmalıyım.”

“Isabella mı?” Göğsümde rahatsız edici bir çarpıntı his-settim.

Yüz ifadesi yumuşadı ve beni avutmak ister gibi dirseğime dokundu. “Amirim,” diye açıkladı. “Bu sorunu çözmeliyim. Ya-rın döneceğim. En geç ondan sonraki gün.”

Nerede olacaksın? diye sormak istedim. Sana nasıl ulaş-a-cağım?

İyi misin? Tekrar kucaklaşalım mı?

Hâlâ varıyla yoğunla soğukkanlılığını korumaya çalışıyor-muş gibi görünüyordu. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu ve elleri titriyordu. Ona dokunmak istiyordum. Yine ellerimi saçlarının arasına geçirmek ve onu sıkıca tutmak. Onu bir battaniyeye sa-rıp kanepeme yatırmak. Biriyle kucaklaşmanın nasıl bir duygu olduğunu hatırlayana dek ona sarılmak.

Nedense bu kez ortadan kaybolduğunda onu bir daha hiç görmeyecekmişim gibi geldi.

“Söz mü?” diye sordum.

Bir anlığına duraksadıktan sonra beni başıyla onayladı. “Ya-rın,” dedi. Dirseğimdeki elini bıraktı. “Seni bulacağım.”

Onun yüzü yerine ayaklarıma bakarak dalgınca başımı yu-karı aşağı salladım. “Peki,” dedim. “Dikkatli ol. Yarın...”

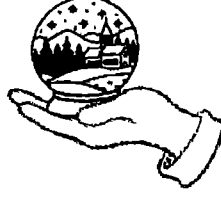
Ama başımı kaldırdığımda gitmişti.

“...görüyoruz,” diye bitirdim. Nefes verdim. Hiç olmazsa bu kez arkasından bakmak zorunda kalmamıştım.

Buz pateni pistinin kapısına bir dakika daha baktıktan sonra köşedeki kantine doğru yürüdüm. Midemdeki düğüme aldırmadan marşmelov isteyip istemediğime karar vermeye çalıştım.

Yabancıyı olmadığı bir duyguydu bu. Hayal kırıklığıyla nasıl savaşacağımı biliyordum. Önem verdiğim herkes tarafından yarı yolda bırakılmıştım ne de olsa.

Raflarımda sakladığım hazineler gibi unutulmuş bir şeydim ben.

On Dördüncü Bölüm

Nolan

“*Burada değil mi?*”

Betty masasındaki telefonu düzelttikten sonra devasa büyüklükteki bir kapkeki eline aldı. Üzerindeki kar tanesi şekilli şekeri alıp bir kenara koydu ve keki nazıkçe ısırdı. “Ne yazık ki Isabella departmanla ilgili acil bir sorun yüzünden ofis dışında.” Sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. “İstersen mesaj bırakabilirsin.”

Derin bir iç çektim. Beklemek istemiyordum. Bir mesaj bırakmak istemiyordum. Isabella’yla konuşmak ve neden birdenbire Harriet’inki yerine kendi geçmişime gittiğimi anlamak istiyordum.

“Bu iş acil,” diyerek tekrar şansımı denedim.

“Söylemiştin,” dedi Betty her zamanki sabrıyla. Arkamdaki kocaman porsuk ağacının dalları hayali bir esintiyle hışırdadı. Kendime çekidüzen vermem için bir uyarıydı bu.

Harriet’la el ele o kumsala indiğimizden beri titriyordum. Babamı karşımda gördüğümünden beri.

O günü hatırlamıyordum. O kumsalı hayal meyal anımsıyordum. Babama dair anılarım silikti, bir nehir taşı gibi zamanla aşınmıştı.

Annemle babam beni her şeyden daha çok sevmişti ama ben onları *hatırlayarak* anılarını bile yaşatamamıştım.

Başka neleri unutmuştum? Zaman benden başka neleri almıştı?

Kahretsin, neden durup dururken bu anılar karşıma çıkmıştı?

“Lütfen, Betty. Bugün müsait olduğu bir saat varsa beni araya al.”

Betty kapkeki elinden bıraktı.

“Daha önce de söylediğim gibi Isabella bugün burada değil,” dedi üzgünce. Çaresizliğimle öteki dünyadan bir resepsiyonistin bile bana acımasına neden olmuştum. “Haftanın geri kalanında da müsait olmayacak. Bir Ölüm Meleği’yle ilgili bir sorun çıktı. Herkes seferber oluyor.”

Kaşlarımı çattım. Ölüm Melekleri güçlü sihirleri olan, münzevilikleriyle nam salmış ruhlardı. Sağları solları belli olmazdı ve son derece acımasızlardı. Hesapçı ve soğuk yaratıklardı. Ayrıca şu tesadüfe bakın ki bizim departmanın her yıl düzenlediği çim topu turnuvasında rakiplerini hezimete uğratmışlardı.

“Neler oluyor?” Ölüm büyüsü kadim büyülerdendi, dünyanın kendisinden bile eskiydi. Biz buraya gelmeden önce de vardı, bizden sonra da var olacaktı.

Ebediydi. Değişmezdi.

Ve affetmezdi.

Öldüğüm gün, sırtında orak olan siyah cüppeli bir adam kazağımın yakasını tutup, *Kahretsin*, diye mırıldanarak beni suyun içinden çekip çıkarmıştı. Sonra bileğini bükmişti ve etrafımızı sihri sarmıştı. Zift gibi ağır ve yoğun bir kıvamı vardı, kendimi Isabella’nın ofisinde bulmadan önce kollarımdan yukarı doğru tırmanmaya başlamış ve onun halısına damlamıştı.

Ölüm Meleği beni bir iskemleye bırakırken İtalyan loaferları ıslanmış için sızlanmıştı, sonra da derhâl ortadan kaybolmuştu.

O zamandan beri bir Ölüm Meleği'yle konuşmamıştım.

Betty omzunun üzerinden arkasındaki kapıya göz attı. Sonra öne eğilip fısıldadı. "Söylenenlere bakılırsa, dişi bir Ölüm Meleği mesaisiyle ilgili rapor vermemiş. Ortadan kaybolmuş."

"Kayıp mı olmuş?"

Betty başıyla onayladı. "Onu hiç kimse bulamıyor. O tür bir büyüünün gerekli güvenlik önlemleri alınmadan dünyada serbestçe gezinmesini göze alamayacağımızın farkında olmalısın. Isabella ve diğer departman şefleri meleğin yerini belirmeye çalışıyor."

Sıkıntıyla çenemi kaşıdım. Tüm bunlar iyiydi, güzeldi ama benim de bir problemim vardı. Bir an evvel çözmem gereken bir problem. Ölüm Meleklerinin tatil sezonu ile ilgili bir süre kısıtlamaları yoktu.

"O zaman bir mesaj bırakayım," dedim can sıkıntısıyla.

"Harika!" Tepesinde simli bir ponpon olan, fuşya rengi bir kalem birdenbire Betty'nin parmaklarının arasında belirdi. "Hazır olduğunda söyle."

"Ona görevimde beklenmedik sorunlar çıktığını ve bunları yüz yüze görüşmek istediğimi söyle." İşte olmuştu. En mantıklısı buydu. *Neler oluyor lan?* diye hesap sormaktan daha iyiydi.

Betty simli defterinin üzerine eğilerek dikkatle mesajımı not etti. "Ne tür sorunlar?"

"Harriet'm anılarından kayda değer bir şey çıkmadı." Yutkundum. "Hepsi günlük, sıradan şeyler. Ama geçmişe yaptığımız son yolculuk biraz sıkıntılı oldu."

"Nasıl?"

"Şey. Onun geçmişine gitmedik."

Betty'nin kalemi defterin üzerinde durdu. "Kiminkine gittiniz?"

“Benimkine.”

Kalem ortadan kırıldı. Ucundan mürekkep fışkırdı. Betty yanağında mavi mürekkep lekeleriyle başını kaldırdı ve ağzı bir karış açık hâlde bana baktı.

“Ne dedin sen?”

“Onunki yerine benim geçmişime gittik. Benim anılarımdan birine.”

Betty afallayarak bana bakakaldı. Kaşları çatıldı. “Emin misin?”

Onu başımla onayladım. Babam. *Ben*. Küçük balıkçı köyümüzün kumsalı. Tepedeki deniz feneri.

Hepsi yeni kaynayan bir kemik gibi sızlıyordu. Babam hayatımdaki en önemli insandı ve onu unutmuştum.

“Daha önce hiç böyle bir şey duymadım,” dedi Betty. Buna üzölmeli miydim yoksa sevinmeli miydim bilmiyordum. Kırık kalemini ağzına vurdu. “Belki seni biriyle görüştörmeliyiz. Görevini değıştirebiliriz. Biz bu sorunu çözerken Harriet’ı başka bir hayalet devralabilir.”

“Hayır.” Düşünölmeden verilmiş, içgüdüsel bir tepkiydi bu. Göğsümün derinliklerindeki bir yerden gelmişti. Arkamdaki ağaç titredi ve ileri geri sallanan dallar usulca hışırdadı.

“Hayır,” diye yineledim daha yumuşak bir sesle. “Isabella bu görevin bana verilmesinin bir nedeni olduğunu söylemişti. Bunu çözebilirim. Sadece biraz akıl danışmak istemiştım.”

“Ama eğer geçmişini ziyaret ediyorsan...” Betty kırık kalemi bir kenara koydu. “Bu ciddi bir problem, Nolan. Normalde böyle bir şey olmaz.”

Ona rüyamdan söz etmediğime sevinliyordum. Ve elbette bir de Harriet’in geçmişinden getirdiğı incir reçelinin tadını almamdan veya bu ofisi en son ziyaret edişimden beri bir şeyler *hissedebilmemden*. Buz pistindeki şöminenin ateşini, avuçlarımı çizen buzu.

Şu an burada kendi hatıramdaki denizde ıslanan çoraplarımla duruyor olmamdan. Daha önce geçmişi hiç yanımda getirmemişim.

Betty bunları bilseydi muhtemelen beni bir yerlere kapatıp anahtarı nıda fırlatıp atardı. Harriet yalnız kalırdı ve ben...

Ben de yalnız kahırdım. Şimdikinden bile daha fazla.

“Bazı şeyleri abartıyor olabilirim,” diye çark etmeye çalıştım. Bu bir hataydı. Buraya hiç gelmemeliydim. Paniklemiş ve telaşla hareket etmişim. “Geçici bir sorun olduğundan eminim.”

“Geçici bir sorun,” diye yineledi Betty dudaklarını birbirine bastırarak. “Geçmişine gitmen *hafife* alınacak bir şey değil, Nolan.”

“Son yolculuğumuzda tam anlamıyla sihrimi kontrol edemedim. Dikkatim dağılmıştı.” Bu yalnızca kısmen doğruydu. Dikkatim dağılmıştı ama ulaşmamın imkânsız olduğu bir zaman dilimindeki bambaşka bir yere gitmemize sebep olacak kadar değil.

Ama beni Harriet’tan ayırmalarını istemiyordum.

Geri geri kapıya doğru yürüdüm. Başımın üzerindeki dallar yine hışırdadı, kadim ağaç sahtekârlığını sezmiş gibiydi. İnce ve narin yapraklardan bazıları koparak ayaklarımın dibine düştü. “Isabella döndüğünde eminim bununla ilgili bir açıklama yapar. Acele etme. Ben şey... O vakte kadar Harriet’ın yanında olacağım.” Zoraki gülümsedim. “Hatta iddiaya girerim Isabella dönene kadar bu görevi çoktan bitirmiş olurum. Endişeye hiç gerek yok.”

Betty başını yana yatırıp kapkeğini aldı. Kâğıdını biraz yırttı ve masaya dökülen kırıntıları yanındaki çöp sepetine süpürdü.

“Baskı altındaki hayaletlerde bazen böyle şeyler görülür. Yani anormallikler. Olmaman gereken yerlerde olmak gibi. Sana kendini Koruyucu Meleklerin arasında bulan Gürültücü

Ruh'tan söz etmiş miydim?" Güldü. "Düşünebiliyor musun? Haftalarca tam bir curcuna yaşandı."

Kekinden kocaman bir ısırık aldı ve onu çiğnerken düşüncelere daldı. "En son ne zaman dinlendin? Sana Kötü Ruhlar'ın kitap kulübünün iletişim bilgilerini verebilirim. Bence biraz sosyalleşmek sana iyi..."

Kitap kulüplerinin, kermeslerin ve çalışma arkadaşlarıyla kaynaşmanın faydalarını anlatmaya devam eden Betty'nin söylediklerini kulak ardı ettim.

Dinlenmek mi? Dinlenmeye ihtiyacım yoktu. Yılda sadece bir ay çalışıyordum, bunun dışında deniz kenarındaki terk edilmiş evimde oturup parmaksız eldivenler örüyordum ve gizlice mutfağıma girip tencere tutacaklarımı çalan sokak kedilerini sahipleniyordum.

Dinlenmekten başka bir şey yapmıyordum.

Dinleniyordum ve bekliyordum.

Bekliyordum.

Bir şeylerin değişmesini bekliyordum ve Harriet'in Noel ağacının arkasından çıkıp onu gördüğüm anda bir şeyler değişmeye başlamıştı. Sanki biri beni dürterek uyandırmıştı da uzun bir süredir aynı pozisyonda yatmaktan uyuşan kollarım ve bacaklarım yeniden hissetmeye başlamıştı.

Elimle ağzımı kapadım ve bir şeyin farkına vardığımda adeta vücudumda havai fişekler patladı. Harriet haklı olabilirdi. Yoluma devam etmemin anahtarı o olabilirdi. Belki de gerçekten onda eskiden bana ait olan bir şey vardı ve belki...

Belki de Harriet zamanla dönüştüğüm kara bulutun umut dolu ve iyimser bir karşıtı olarak *hayatıma* ve *davranışlarıma* ayna tutmak için karşıma çıkmıştı.

"Kahretsin," diye fısıldadım elimi saçlarımdan geçirerek. Her şeyin anahtarı o olabilirdi ve duygularımdan beni ele geçirmesine izin vermiştim.

Her şeyi tamamen yanlış anlamıştım.

Betty güneş ışığının ne denli önemli olduğunu anlattığı bir konuşmanın tam ortasında birden sustu.

“Gidiyor musun?” diye sordu. “Bu kadar çabuk mu?” Masasına ve her nasılsa daha şimdiden bitirmeyi başardığı kapkeke baktı. Parmaklarını şıklattığında başka bir tane daha belirdi. “Kapkek ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Boğazımı temizledim. “Harriet’in yanına dönmeliyim. Görevimi bitireceğim.” Ellerimi ceketimin cebine koydum. “Biliyorsun zamanım... daralıyor.”

“Bak onda haklısın. Aralığın onu oldu bile. Zaman ne çabuk geçiyor değil mi?” Ben avaz avaz bağırmamak için kendimi zor tutarken o ağzının kenarına bulaşan kremayı silerek güldü. “Bir görevini devretmen hiç bu kadar uzun sürdü mü bilmiyorum.”

Genellikle bir hafta içinde görevlerimi tamamlayıp deniz kenarındaki sıkıcı hayatıma geri dönerdim. Ama Harriet’la bambaşka bir yola girmiştik ve Noel arifesinden önceki son tarihe kadar yalnızca on dört günüm kalmıştı. Bu sırrı çözmek için on dört günüm vardı.

Eğer Harriet gerçekten yoluma devam etmemin anahtarıysa, eğer bu dünyadaki bitmemiş işimin ne olduğunu anlamama yardım edecekse...

Bu süreyi sonuna kadar kullanmaya kararlıydım.

On Beşinci Bölüm

Harriet

*D*elinin biri kapımı yumruklarken yanağıma sıkıştırdığım diş fırçamla birlikte merdiveni koşarak indim. Misafir beklemiyordum, hele Nolan'ı hiç beklemiyordum. Gidişinden bu kadar kısa bir süre sonra üstelik.

Sürgüyü açmaya çalışırken perdelerimin arkasındaki gölgesi bir aşağı bir yukarı volta atıyordu. Ellerini kalçalarına koymuş, başını öne eğmişti.

“Haklıydın,” dedi kapıyı açar açmaz bir çırpıda. Ona cevap vermediğim dört dakikada önce kapı ziline basmış, sonra öfkeyle söylenmiş ve ikisinin de işe yaramaması üzerine yumruğuyla kapıya vurmuştu. Saçları darmadağınktı, ceketini ters giymişti ve gözleri parlıyordu.

Az önce bir fıçı espresso içmiş gibi görünüyordu. Ya bunu yapmıştı ya da zaman yolculuğu, geçmişi keşfetmek ve birilerine musallat olmanın yanı sıra yeni bir hobi edinmişti. Mesela Pixy Stix lüpletmek ya da yüksekten atlamak gibi.

Ağzımda diş fırçasıyla onu endişeyle süzdüm. Pistte beni bırakıp gittiğinde zar zor ayakta duruyordu. Şimdiyse yerinde duramıyordu.

“Öyi mösin sön?” diye sordum kelimeleri ağzımda geveleyerek. Bana dik dik baktı. “Nece konuşuyorsun şu an?”

Diş fırçasını ağzımdan çıkardım. “İyi misin?” diye sordum diş macunuyla dolu ağzımla anlaşılır bir şekilde konuşmaya çabalayarak.

Kapının çerçevesine elini koydu ve gözlerini kısarak bana baktı. “Tipsiz miyim?”

Gözlerimi devirip arkamı döndüm ve evin ön tarafındaki küçük tuvalete gittim. Sokak kapısını açık bırakmam aslında sessiz bir davetti. Nolan’ın tavrındaki ani değişim aklımı karıştırmıştı.

Hukuk fakültesinde okurken bir gün çocuğun biri bir dersin ortasında kayışı koparmıştı. Kontrolsüzce gülerek kitabının sayfalarını yırtmaya başlamıştı. Çoraplarını kulaklarına takıp bir fil olduğunu söylemişti. Kampüs polisi eşliğinde dışarı çıkarılmıştı.

Salona gittiğimde Nolan’ın çoraplarını kulaklarında bulacak mıyım diye merak ettim.

Diş macununu tükürdüm ve bir el havlusu alıp yumuşak kumaşına yüzümü gömdüm. Başımı kaldırdığımda Nolan tam arkamda duruyordu.

“Tanrım,” diye inledim. “Sana bir çan lazım.”

“Çan mı?”

Arkamı dönüp lavaboya belimi dayadım. Burada iki yetişkine yetecek kadar yer yoktu. Bir yetişkin bile zar zor sığıyordu. Her nefes alışımda göğüslerimiz birbirine değiyordu.

“Banyomda ne işin var?”

Nolan kaşlarını çatarak tuvalete göz gezdirdi. Evimin içinde bir banyo olduğunu hiç düşünmemiş gibi hem aklı

karışmış hem de şaşırmış göründü. “Burası banyo mu? Ben dolap sandım.”

“Diş macununu dolaba mı tükürüyorum?”

“Ölümlülerin âdetlerini anlayamıyorum.” Elini konuyu ge-
çiştirircesine başının üzerinde salladı. “Seninle konuşmalıyım.”

“Banyoda mı?”

“Yerin önemi yok.”

“Peki.” Öyle olsun. Yine de bana neden bu kadar yakın dur-
duğunu ve neden manyaklık seviyesinde bir yoğunlukla göz-
lerimin içine baktığını anlamamıştım. Gözleri simsiyah gö-
rünüyordu. Yüzümü incelerken çenesini sıktı. Hafifçe arkama
dönerek diş fırçasını boş bardaklardan birine koydum ve elimin
tersiyle ağzımı kapayarak esnedim.

“Amirin bir açıklama yaptı mı?” diye sordum yorgunluğum-
la mücadele ederek. Neler yaşandığına dair hiçbir fikrimin ol-
mayacağı gerçeğiyle sanırım artık uzlaşmalıyım. Gözpınarlar-
ımda biriken yorgunluk yaşlarından kurtulmak için gözlerimi
kırpıştırdım. “Sana bir tavsiye verdi mi?”

“Hayır,” dedi bana dik dik bakmayı sürdürerek. Elini uzatıp
buklelerimden birini parmağına doladı ve kulağımın arkasına
sıkıştırdı. O sırada elinin üzeri yanağıma süründü. “Saçların.”
İç çekti. “Çok gür.”

“Biliyorum.” Bir elimle hepsini toplayıp omzumun arkasına
attım. “Neyin var? Tuhaf davranıyorsun.”

“Tuhaf davranmıyorum.”

“Kesinlikle öyle davranıyorsun.”

“Hangi açıdan baktığına bağlı. *Dinçleşmişsin* demeni tercih
ederdim.”

“Öyle olsun,” dedim yavaşça. “Birdenbire *dinçleşmeni* neye
borçluyuz?”

Duvara omzunu yasladı. “Amirimle konuşmaya fırsatım
olmadı.”

“Öyle mi?”

Başını iki yana salladı. “Bir Orakçı’yla ilgili acil bir durum çıkmış.”

“Orakçı mı?”

“Yani bir Ölüm Meleği,” diye açıkladı ölümle özdeşleşen bir varlıktan bahsetmesi aşağı yukarı yetmiş bin tane soruyu beraberinde getirmeyecekmiş gibi.

“Onlar gerçekten var mı?” diye fısıldadım.

“Konumuz onlar değil.”

“Keşke konumuzun ne olduğunu bilseydim.”

Burada onunla olmak istemiyordum. Yatağında olmak, Nolan bütün dikkatini bana verdiğinde hissettiklerimi düşünmemeye çabalayarak uykuya dalmak istiyordum.

Bu hafta her gece onu rüyamda görmüştüm, çoğu gerçek hayatta olanların yorumlarıydı. Sağa yerine sola dönmek gibiydi. Diğerleriyse tamamen hayal ürünüydü. Fanteziler. Nolan mutfağında kızcıkları kurdeleye diziordu. Nolan Ren geyikli, kırmızı bir pijama altı dışında çıplak hâlde kanepemde yatıyordu. Ben aynı pijamanın üstüyle kucağında oturuyordum. Boynunu öperken o parmaklarını saçlarıma geçiriyordu.

Nolan antikacının arka köşesinde kitap okuyordu, ayağını dizinin üzerine atmıştı ve beni gördüğünde gözleri parlıyordu.

Bu iş gitgide bir sorun hâline gelmeye başlamıştı. Galiba ona karşı duygularım vardı.

Ay sonundan önce ortadan kaybolacak bir hayaletle karşı romantik duygular beslemeye başlamıştım.

Ama elimde değildi. İkimiz birlikteyken Nolan bana bir hayalet gibi gelmiyordu. Gerçek bir erkek gibiydi. İsteksizce gülümseyen, son derece zeki ve oduncu gömleklerinin altında yumuşacık bir kalp taşıyan biriydi. Benim kadar yalnız biri.

“Daha fazla bekleyemedim,” dedi elini kalçamın yanındaki lavaboya koyarak. “Konumuz buydu.”

Serçeparmağıyla uzanıp pijamamın yumuşak kumaşını okşadı. Bu geceki kış uykum için üzerinde dans eden kurşun askerler olan yeşil bir takım seçmiştim.

“Beklemek istemedim,” diye ekledi usulca ve pijama altımda gezinen bakışlarını yüzüme kaydırды.

Midem Olimpiyatlara layık bir takla attı.

“Geçen günkü konuşmamızda,” dedi beni dikkatle izlemeyi sürdürerek “bitmemiş işler hakkında tartışmıştık. Bana kalırsa haklıydın.”

İrkilerek kaşlarımı çattım. *Tartışma* kelimesi yaşadığımız şey için kibar kaçardı.

“Tekrar bunu konuşmalı mıyız bilmiyorum,” dedim.

Bir kez daha kalbimin kırılmasına katlanabileceğimden emin değildim. Hele buz pistinde arkadaş olma yolunda bir adım attıktan sonra. Şöminenin önünde bana sarılıp bedeni titrerken yüzünü boynuma gömdükten ve Nolan’dan fazlasıyla hoşlanmaya başladığımı kendime itiraf ettikten sonra. *Haddinden fazla*.

“Neden?” diye fısıldadı.

“Çünkü biraz fazla heyecanlı görünüyorsun.” Onu itip yanından geçerek salona gittim ve doğruca şömine rafının üzerinde duran kardan adam şeklindeki kurabiye kavanozuna yöneldim. Duygusal destek acil durumları için orada bir baston şeker zulam vardı. Bunun uygun bir zaman olduğunu hissediyordum.

Ne yazık ki kavanozda hiç şeker kalmamıştı. Son bir buçuk aydır fazlasıyla duygusal desteğe ihtiyaç duymuştum anlaşılan.

Boş kavanozu bırakıp ağacın altındaki kurabiye evin yanına gittim. Kapağını kaldırıp içine baktım.

Nolan kurabiye evden kanepeye ve mutfaktaki ekmek kutusuna dek kuzu kuzu beni takip etti.

Tüm zulalarım boştu.

“Gerçekten bu kadar fazla mı şeker tüketiyorum?”

Nolan kapının kenarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Evet,” dedi. “Öyle yapıyorsun.”

Burnumdan nefes verip tavana baktım. Canım sıkılmıştı, hatta sinirlenmiştim.

Göz ucuyla Nolan’ın bana yaklaştığını gördüm.

“Neden beni takip ediyorsun?” diye çıktım.

“Sen nereye ben oraya, Harriet,” diye yanıtladı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Bunların hiçbirini ben istememiştim. Mecbur olduğu için yanımda kalan ve bana acıyan bir hayaletim olmasını istememiştim. Bana geçmişî hatırlatarak daha yeni kabuk bağlamış yaralarım tuz basmasını istememiştim.

Hiç kimse yanımda kalmamıştı. Hiç kimse beni tercih etmemişti. Mecbur olduğu için burada olduğunu bana sürekli hatırlatmasına ihtiyacım yoktu.

Bakışlarımı tavana çevirerek, “Çünkü bana musallat oldun,” dedim niyet ettiğimden sertçe.

Parmak uçlarıyla nazikçe yanağıma dokundu. Sonra bir baston şekeri burnumun dibinde salladı.

Önce duraksadım ama sonra onu aldım.

“Neden kızgınsın?” diye sordu ben öfkeyle naneli şekerin ucunu kemirirken. En sevdiğim markaydı, kırmızı çizgileri incecik olanlarından. “Bunun seni heyecanlandıracağını sanmıştım.”

“Işık hızıyla fikir değiştirdin. Yeterince hevesli görünmüyorsam kusura bakma.”

“Sandığın kadar hızlı değil. Ayrıca fikrimi değiştiren tek şey geçmişî değildi.”

“Ne demek o?”

“Başka şeyler de var. Bana yardım edebileceğine... ikna olmamı sağlayan şeyler. Tıpkı söylediğin gibi.”

Baston şekerimi diğer yanağıma geçirdim. “Nedir o şeyler?” Kirli sakallı yanaklarına bir pembelik yayıldı. İyice meraklandım.

“Onları seninle paylaşmak zorunda mıyım?”

Onu başımla onayladım. Bana bir açıklama yapmadan buradan gitmesine kesinlikle izin vermeyecektim. Her şeyden sonra en azından bunu bana borçluydu.

Nolan iç çekti ve yüzünü tavana çevirdiğinde boynu ve çenesindeki gerginlik kayboldu. Gerçekten başka bir dünyadan, başka bir zamandan gelmiş gibi görünüyordu. Bir sandığın dibindeki köşeleri yamulmuş, kenarları soyulmuş silik bir fotoğrafa benziyordu. Bazı yerleri karanlık, bazı yerleri daha aydınlıktı.

Arkada bırakılmış bir şey gibiydi. Unutulmuş bir şey.

“Bir şeyler değişiyor. Bunu *hissedebiliyorum*. Hani kar yağmadan önce gökyüzü değişir ya? Onun gibi. Gece nefesini tutar ve bir ağırlık çöker. Hava zifiri karanlık olmaz, sanki bulutların arkasında bir fener parlar. Bunu başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum.” Gözlerimin içine baktı, sonra bakışları kısa bir süreliğine yüzümün çizgilerinde gezindi. Orada ne aradığını merak ettim veya onu bulup bulamadığını. Dudaklarını bir yana doğru büzünce gamzeleri belli belirsiz ortaya çıktı. “Yüz yıldır ilk kez senin sayende bir şeyler hissediyorum, Harriet York ve bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum.”

Yavaşça nefes verdim. Bu sözleri duyduktan sonra takıntı yapmamak benim için zordu. Hiç kimse için özel biri olmamıştım. *Kimseye* faydalı olmamıştım. Başkalarında uyandırdığım hisler belli belirsiz bir öfke ve muğlak bir hayal kırıklığından ibaretti.

Ya da daha kötüsü, onlarda hiçbir his uyandırmamıştım.

Nolan için başka bir şey olma fikri beni cezbetmişti.

Yine de bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Ne değişti?” diye sordum.

Hafif tebessümü sertleştirdi. Buklelerimden birini işaretparmağına doladı ve bir kere çekti. “Çocukluk anılarımdan birine yaptığımız yolculuktan başka mı?”

Evet dercesine başımı salladım.

Derin bir iç çekti ve elini saçlarımdan arasına sokup enseme koydu. Belki sakinleşmeye ya da beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Korkuyorum,” diye itiraf etti.

Yumuşadım. “Neden?”

Gözlerime baktı. “Bunu yüksek sesle söylediğimde artık gerçek olmamasından.”

“Bana söyleyebilirsin.”

Ensemdeki elinin parmaklarını açtı. “Bu sabah kahvemini yaktım.” Yutkundum. “Tadı berbattı.”

“Şey... Peki?”

“Onun tadını aldım, Harriet. Bu sabah kahvemini tadını aldım. Ağaçlıkta bana verdiğin limonlu şekerin de öyle. Buz pistindeki şöminenin önünde elim yandı ve bu sabah evden çıktığımda üşüdüm. Yeniden hissedebiliyordum.” Gözlerime baktı. “Çok fazla şey hissediyorum.”

Göğsümün ortasında bir sızı hissettim. “Başka?”

“Bunlar yetmez mi?”

“Henüz bana söylemediğin bir şey var. Belli oluyor.”

Acı acı gülümsedi. Çenesi gerildi, ardından gevşedi. “Bir rüya gördüm.” Duraksadı. “Seninle ilgili.”

“Benimle mi?”

“Evet,” dedi. “Seninle.”

“Rüya görmediğini sanıyordum.”

“Görmüyorum,” diye onayladı sesini alçaltarak.

“Ah.”

Onunla ilgili rüyalarımı düşündüm. Tenimdeki sıcaklığı ve karıncalanmayı. Bazen uyandığımda elimin karnımın altında

gezindiğini fark ediyordum. Yanaklarıma ateş bastı. “Güzel bir rüya mıydı? Hiç olmazsa onu söyle.”

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sonra gözlerini pijamamın V yakasına ve aniden sutyen takmadığımı hatırlamama neden olan yerlere indirdi. Dudaklarını araladı ve ağzının kenarında dili göründü. Ensemi daha sıkı tuttu. Bütün vücudumu titreten bir iç geçirmeyle nefes alıp verdim.

“Çok güzel bir rüyaydı,” dedi boğuk bir sesle.

İçim sıkıştı. Dudaklarımı ıslattığımda Nolan’ın bütün dikkati onlara kaydı. Ensem bir az altında yavaşça parmağıyla daireler çizdi. Pijama takımımın içinde titredim.

Nabzımı bir kaya matkabı gibi hissettiğinden emindim. Burada onunla olmaya devam ettiğim her dakika biraz daha hızlı çalışan ağır bir iş makinesi gibi.

Ama bundan utanmıyordum. Kendi vücudumun ve onun-kinin farkındaydım. Her şey tembelleşip yavaşlayana kadar aramızda uzayan anın. Ağacın ışıklarının, limanda çalan bir düdüğün. Pencerelele çarpan rüzgârın ve ağzımdaki naneli şekerin yapışkan tadının.

“Bence beni hayata geri döndürüyorsun, Harriet.”

“Ne saçma bir söz bu.”

Belli belirsiz omuz silkti. “Eğer doğruysa saçma değildir.”

Yavaşça nefes verdim ve onu izledim. Dürüst ifadesini korudu ve yüzünü incelememe izin verdi.

“Öyleyse bu iyi bir sebep,” diye fısıldadım ikimizi de ele geçiren gerginliğe bir son vermeye çalışarak. Buna akademik açıdan yaklaşmak, bir ipucunu daha doğru yere yerleştirmek istiyordum. Ama aynı zamanda ona sokulup yüzümü göğsüne gömmek istiyordum.

“Bu çok şey... Yani mantıklı. Eğer yeni bir şeyler tecrübe ediyorsan. Şimdi anladım. Fikrini neden değiştirdiğini anladım.”

Göz kenarlarındaki gerginliğin bir kısmı kayboldu ve yüzünde öyle samimi bir ifade belirdi ki içimden ağlamak geldi. “Bu durumda bana yardım edecek misin?” Gülümsemeye çalıştı. “Çaresizlikle geçen yıllarıma son verip beni hayallerimdeki öbür dünyaya gönderecek misin?”

Gerçek niyetini anlamaya çalıştım. “Bunu mu istiyorsun, Nolan? Gerçekten mi?”

Alayla gülümsedi.

“Buna ihtiyacım var, Harriet,” dedi. “Yoluma devam etmeliyim. Bir değişikliğe ihtiyacım var.”

Bu sözlerin canımı acıtmasına izin vermemeye çalıştım ama aramızdaki ateşin üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissettim. Elinden kurtuldum.

Tabii ki başka bir şey istiyordu. Onlarca yıldır buradaydı ve tutunacak bir umudu yoktu. Bu şekilde var olmaktan nefret ediyordu.

Bu konuda bencil davranamazdım. Ne de olsa bir hayaletle bir geleceğim olamazdı. Bir fantezinin büyüsüne kapılmıştım ve bunun sona ermesi lazımdı.

Bu durumu toparlayıp kendi yoluma gitmeliydim.

“Elbette,” dedim zoraki bir gülümsemeyle ve bir paket lastiği gibi yavaşça göğsümü sıkan hayal kırıklığını görmezden geldim. Bunu başarabilirdim. Bu bataklık her neyse ona daha fazla batmadan Nolan’a yardım edebilirdim. Hayatına devam etmesine yardım edebilir ve o ortadan kaybolduğunda da kendi hayaletsiz yaşamıma geri dönebilirdim. Tüm bunlardan geriye... tatlı hatıralar ve son derece gülünç bir olaylar zinciri kalırdı. Penceredeki ağacımda asılı pirinç toplar gibi. Tatil bittiğinde onları özenle kutularına koyup tavan arasına kaldırırdım. Ara sıra onları çıkarıp ne kadar güzel, özel ve biricik olduklarını hatırlardım ve yine yerlerine kaldırırdım.

Her şey yoluna girerdi.

Bir şekilde idare ederdim.

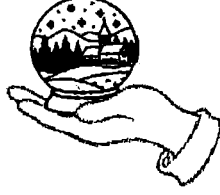
Her zaman öyle yapmamış mıydım?

Yüzüme bir tebessüm kondurdum. “Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım.”

Tam olarak insanların ihtiyaç duyduğu kişi olmakta bir numaraydım.

Düzenleme
Ny.ozlem

On Altıncı Bölüm

Nolan

Üzerinde hiçbir işaret olmayan karşımdaki kapıya gözlerimi diktim.

Zamanın geçişiyle ilgili farkındalığım pek yüksek olmamasına karşın bu altın motifli, çirkin sandalyede bacaklarımdan birinin tamamen uyuşmasına yetecek kadar uzun bir süredir oturduğumu biliyordum. Oturuş pozisyonumu değiştirmeyi her düşündüğümde baldırımın arkasına rahatsız edici bir karıncalanma yayılıyordu. Sürekli değişen varlığımdaki tuhaf yeniliklerden biriydi bu da.

Bacağımı kaldırdım ve tenime yayılan rahatsız edici kaşıntı yüzünden hemen indirdim. Belli belirsiz gülümseyen bir satış görevlisi kucağındaki ipek ve yün yığınıyla yanımdan geçti. Harriet aşağı yukarı yirmi beş dakikadır bir soyunma kabininde annesiyle babasınm yılbaşı daveti için elbise deniyordu. Bense sandalye kılığındaki bu işkence aletinde mahsur kalmıştım.

Harriet bana yardım etmeyi kabul etmişti ama o zamandan beri mesafeliydi. Onu evinin önündeki kaldırımında bulduğumda o günkü planlarıyla ilgili ketum davranmıştı. Ama ani bir hevesle ona aldığım yabanmersinli Danimarka çöreğini rüşvet olarak verdiğimde yelkenleri suya indirmişti. Önce çöreğe uzun uzun bakmıştı, o kadar ki yanlış bir tercih yaptığımı sanmıştım ama sonra yarım yamalak gülümseyip çöreği üç lokmada bitirmişti ve sabahki işlerinde ona eşlik etmemi isteksizce teklif etmişti.

Ama benimle göz teması kurmuyordu. Yüzünü güldürmek eskisinden daha zordu. Bir kabahat işlemiştim ve onu nasıl telafi edeceğimi bilmiyordum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Kararımın onu mutlu edeceğini sanmıştım. Ben demiştim demek Harriet'a göre değildi ama haklı çıkmak onu bundan daha fazla mutlu eder sanmıştım.

Kapalı kapının arkasında bir gürültü patırtı oldu ve başka bir lacivert elbise kapının üzerindeki diğerlerinin yanına gelişigüzel fırlatıldı. Ağır ve kolalı kumaşlar katliamı son hız devam ediyordu. Elimi başımın arkasından enseme doğru kaydırarak iç çektim.

“Bu senin fikrindi,” dedi Harriet kapının altından öfkeyle. “Benimle kıyafet alışverişine gelmen gerektiğini söyleyen olmadı.”

Abiyeler içindeki Harriet'ı ön sıradan izleyeceğimi *düşünmüştüm* ama soyunma odasının beyaz, puantiyeli kapısı ve Harriet'm diğer tarafta çeşitli kumaşlarla verdiği mücadeleden başka bir şey gördüğüm yoktu.

Dün gece onu yine rüyamda görmüştüm. Yine bir pijama takımı içindeydi ama bunu daha önce hiç görmemiştim. Gömlek tarzındaki, bol kesim pijama üstü kalçasını örtecek kadar uzundu ve altından beyaz, pürüzsüz bacakları görünüyordu. Kucağıma çıkarken pijamanın altını da ben giyiyordum.

Dirseklerini omuzlarıma ve dizlerini kalçalarımın yanlarına koyuyordu. Gömleğinin altına ellerimi sokup avuçlarımı sıcak sırtında gezdirirken yüzünü izliyordum.

Uyandığımda nane kokusu aldığıma yemin edebilirdim.

“Bana bunun başka bir bedenini getirebilir misin?” Harriet kapının arkasından elbiseyi uzattı. Ben fantezilerimin örümcek ağlarını zihnimden temizlemeye çalışırken elbiseyi ileri geri salladı.

Homurdanarak ayağa kalktım, elbiseyi aldım ve Harriet kapıyı kapamaya yeltendiğinde araya ayağımı koydum. Büyük, kahverengi bir göz bana baktı, dağınık bukleleri yüzünün yarısını gizliyordu.

“Birini bile görmeme izin vermedin,” dedim.

“Elbiseleri görebileceğini kimse söylemedi.”

“Ama bu ima edildi.”

“Kim tarafından?”

Kendim tarafından, diye düşündüm hasretle, ve göğsümdeki sızı tarafından. Bir türlü kurtulamadığım şu... özlem tarafından.

Onlarca yıldır hiçbir şey istemedim ama galiba seni istiyorum.

Fırlatıp attığı elbiselerden birini çatık kaşlarla inceledim. “Neden bu renk giyiyorsun?”

“Çünkü bu davetteki kıyafet kuralı bu.” Kaşlarının arasında bir çizgi belirdiğinde nazıkçe orayı dürttüm ve Harriet elime vurdu. “Bana verilen talimatların dışına çıkmam.”

Bunu gayet iyi biliyordum. Muhtemelen hem en sevimli hem de en sinir bozucu tarafı buydu. Harriet bu ona neye mal olursa olsun, karşılığında nasıl bir muamele görürse görsün her söyleneni harfiyen yapıyordu.

“Bence kırmızı giymelisin,” dedim. Ona canlı renkler yakıştırdı. Işıl ışıl parlamasına sebep olacak renkler.

“Bence bana başka bir beden getirmelisin,” dedi melodik bir sesle ve beni iterek kapıdan uzaklaştırdı. Tavana bakıp

gözlerimi devirdim, yumuşak kumaşı toparlayıp kucakladım ve Harriet'm onu aldığı koridora yöneldim.

Elbiseyi askısına astıktan sonra diğer bedenlerine göz gezdirdim. Minicik etiketlerde yazanları anlamadığım için sonunda onları bırakıp bambaşka bir tarafa doğru yürüdüm. Gözüme takılan bir elbiseyi kıs kıs gülerek aldım ve Harriet'm ıssız kalesine geri dönüp kapıyı iki kere çaldım.

Kapı açıldı. Elini uzattı. Ona yeni elbiseyi verdim.

"Nolan," dedi derhâl. "İstediğim bu değildi."

"Evet ama bu daha güzel." Koltuğa geri dönüp ayaklarımı öne uzattım. Uyuşukluğum geçmişti, artık neşeli bir telaş içindeydim. "Hadi. Dene şunu."

Harriet soyunma kabininin kapısından başını uzattı. Omuzları çıplaktı, saçlarını omzuna atmıştı. İskemle rolü yapan hilkat garibesinin arkasını öyle bir sıktım ki tahtadan isyankâr gıcırtilar yükseldi.

"Bunu giyemem."

Omzunun kavisindeki çilleri saymaya çalışmaktan vazgeçtim. "Kim diyor?"

Burnunu kırıştırdı. "Annem. Ve daha önce söz ettiğim kıyafet kuralı."

"Her zaman onun söylediklerini mi yaparsın?"

"Evet," dedi kısaca. "Herkesin söylediğini yaparım. En önemli kişilik özelliklerimden biridir."

"Benim her söylediğimi yapmıyorsun." Yanındaki elbiseyi işaret ettim. "Bu örnekte de görüldüğü üzere."

"Ama sen sensin."

Sırıttım. Bir noktada bu tepemi attırsa bile Harriet'm kurallarındaki tek istisna olmak hoşuma gidiyordu. "Oyuncak gemi çaldığı için pek keyiflenen küçük bir kızı hatırladım."

Dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi. "Bu uzun bir zaman önceydi. O günden beri bir şeyler öğrendim."

Gülümsemesi düşünceli bir kaş çatışla yer değiştirdi. “Böylesi daha kolay.”

“Senin için mi yoksa başkaları için mi?”

Harriet cevap vermedi ama üzgün yüzü her şeyi anlatıyordu.

İç çekmemek için dilimi ısırđım. Harriet olmak istediği ki-
şiyi olması gerektiğini düşündüğü kişinin arkasına saklıyordu.
Makul ve kusursuz biri olmak dışında hiçbir şeye izninin olma-
dığını düşünmesinde annesinin büyük bir rol oynadığı açıkça
belliydi. Ama Harriet’ın bir şeyi telafi etme ihtiyacı duyduğu da
çok netti. Bunun neden kaynaklandığını bilmek isterdim.

“Belki doğru bir yönlendirmeye ihtiyacın vardır.” Elindeki
mürdüm rengi ipeği başımla işaret ettim. “Kırma beni.”

Beni uzun uzun süzdükten sonra hiçbir şey söylemeden so-
yunma kabininde kayboldu. Kapıya gözlerimi dikerek hayallere
daldım.

Elbisenin vücudunu okşarcasına üzerinden kaydığı hayal
ettim. İncecik askıların omuzlarına yerleştini. Memelerine
hafifçe değen saçlarım. Narin kumaşı zorlayan meme uçlarını.
Elbisenin sırtındaki küçük fermuarı ve onu parmaklarımın ara-
sında hissetmenin nasıl bir şey olacağını. Dudaklarımı boynun-
da gezdirip burnumu saçlarına gömdüğümü. Vücuduna yayılan
kızarıklığın nereye kadar ilerleyeceğini merak ettim. O yumu-
şacık, ipeksi kumaşı avuçlarımda sıktığımı ve Harriet’ı aynaya
yasladığımı hayal ettim. Arkasında diz çöktüğümde Harriet ay-
nadan beni izlemeye devam mı ederdi yoksa bana mı dönerdi?
Yüzümü bacaklarının arasına gömdüğümde belki parmaklarını
saçlarıma geçirirdi ve...

“Burada işim bittiğinde yola koyulabiliriz,” diye seslendi ka-
pının arkasından. Sıçrayarak gündüz düşlerimden uyandığım-
da sandalyenin yanındaki küçük, işlevsiz mermer sehpayı dizi-
mi çarptım. Satış görevlisi ukala bir gülümsemeyle yanımdan
geçerken bana bilmiş bir bakış attı.

Kaşlarımı çatarak bacağımı öne uzattım. “Yola mı?”

“Seyahat etmekten söz ediyorum,” dedi bir sis düdüğü kadar yüksek sesle üzerine basa basa ve. “Bilirsin işte. *Eskiden* ziyaret ettiğimiz yerler var ya?”

Gülesim geldi. “Evet, seni anlıyorum.” Duraksayarak Harriet’m çıplak tenine ve ipek kumaşa dair görüntüleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. Dilimi şaklattım. “Hemen yola çıkabiliriz ya da önce öğle yemeği yiyebiliriz. Hangisini tercih edersen.”

“Öğle yemeği mi?”

“Bana insanların böyle şeyler yaptığını söylediler.”

Üç saniye kadar sessiz kaldı. “*İnsanlar* öyle yapar,” dedi sonunda.

Yumruğumu ağzıma bastırarak güldüm. “Seninleyken bir insan olmak istiyorum, Harriet.”

Kapının arkasındaki Harriet bir şeyler mırıldandı. Sonra homurdanmaya başladı. Derin bir nefes aldığını duydum ve tok bir ses geldi. Gürültüye bakılırsa, içeride bir porsukla cebelleşiyor olmalıydı.

“İyi misin?” diye sordum.

“Sanırım sıkıştım.”

“Elbisenin içine mi?”

“Evet, aynen oraya.” Kendi kendine anlayamadığım bir şeyler mırıldandı. “Fermuar takıldı ya da öyle bir şey oldu. Doğru bedeni getirmemiş olabilirsin.”

Doğru bedeni getirmediğimden emindim. Etikete kısaca göz atmıştım, sonra esnek kumaşa gözlerimi dikerek Harriet’m poposunda nasıl görüneceğini hayal etmiştim. Yani mantıkla yapılmış bir seçim değildi.

İki adımda kapıdaydım, kollarımı çerçeveye dayadım.

“Kapıyı aç.”

Buna alınmış gibi bir ses çıkardı. “Asla olmaz.”

“Harriet.” Kapıya alnımı koyup başımı iki kere oraya vurdum. Ah, bu kadın. “Bu kadar gururlu olma.”

“Bu bir gurur meselesi değil.” Uzunca bir süre duraksadı. “Bir ahlak meselesi.”

Sanki boğazıma bir şey takıldı ve düğüm düğüm olup sızladı. Birkaç kere boğazımı temizledim. Mürdüm rengi ipeği ve Harriet’in mermer gibi tenini hayal ettim. Vücuduna yayılan pembeliği ve bal sarısı saçlarını. “Gözlerimi kaparım,” dedim boğuk bir sesle.

“Hayır, teşekkür ederim. Ben bir yolunu bulurum.” Sabırla bekleyerek içerideki mücadelesini dinledim. “Pekâlâ. Galiba elbiseyi kesmeleri gerekecek. Görevli hanımı çağırabilir misin?”

Omzumun üzerinden baktım. Kadın ortada yoktu.

“Tabii,” diye yalan söyledim ama kılım kıpırdamadı.

“Kapının altından ayaklarını görebiliyorum, Nolan.”

Kahretsin. “Nereye kayboldu bilmiyorum. Beni içeri alırsan şu işi şipşak hallederim.” Yüzümü buruşturdum. Var gücümle çabalasam bundan daha toy ve hevesli görünemezdim. “Yani demek istiyorum ki...”

Kapının sürgüsü açıldı. Harriet’m yüzü şeye benziyordu... İlk kez geçmişine gittiğimiz günküne. Yanakları kızarmıştı ve biraz sersemlemişti. Yorgundu ama cesaretini kaybetmemişti.

Çok güzeldi.

“Ne demek istediğini biliyorum,” dedi mağlup bir ifadeyle. Kapının arasından elini uzatıp gömleğimin önüne yapıştı. Beni küçük odanın içine çektiği gibi kapıyı kapadı. Arkasını dönüp omzunu kulaklarına doğru çekti.

Askılardan biri burulmuştu. Sırtının ortalarında bir yerde fermuara takılmıştı.

Sırtı çıplaktı ve görünürde bir iç çamaşırı yoktu.

Ensesinin dibinde yoğunlaşan çillere baktım ve ruhumun derinliklerinden bir nefes verdim.

Omuzlarını oynattı. “Yardım et lütfen.”

Sanırım asıl yardıma ihtiyacı olan bendim. Bakışlarım çıplak sırtına kilitlenmişti ve resmen dilim tutulmuştu. Sırtının zarif hattı ve ipek kumaşın kıvrımlarının arasından belinde görünen gamzeler aklımı başımdan almıştı.

Elbiseyi iki yanından tutup aşağı çekmek istiyordum. Diz çökmek ve o iki gamzenin tadına bakmak istiyordum.

“Nolan,” diye çıkıştı Harriet. “Fermuarı tamir et.”

Fermuar. Fermuar. Fermuar falan görmüyordum ki ben.

“Ben... Şey... Yani diyeceğim o ki...” Çenemden çıt diye bir ses geldi ve sesimi kestim. Kendimi toplamalıyım ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. “Fermuarı bulamıyorum,” dedim.

Harriet omzunun üzerinden baktı. Bir kere okyanusta boğulmuştum ve bana kalırsa Harriet’ta da o kadar kolay boğulabilirdim. Ona gömülüp günlerce kendimi kaybedebilirdim.

Gördüğüm uygunsuz rüyalarından sonra yarı çıplak Harriet’la bu ufacık odaya kapanmak galiba pek parlak bir fikir değildi.

Bu elbiseyi hafife almıştım.

Harriet’i hafife almıştım.

“Yardım edeceğini söylemiştin,” diye yüksek sesle fısıldadı Harriet. Omuzlarını biraz daha kaldırdı. Askıların biri dirseğinin içine düştüğünde hiç düşünmeden onu kaldırdım.

“Yardım etmeye çalışıyorum.”

“Tam olarak ne yaparak? Orada dikilerek mi? Ara sıra homurdanarak mı?”

Göğsümün ortasından gelen boğuk bir sesle cevap verdim. “Bir strateji belirliyorum.”

“Strateji belirliyorsun,” diye yineledi kuru bir sesle.

“Evet. Nereden başlasam diye karar vermeye çalışıyorum.”

“*Fermuarla* başla,” dedi sertçe. “Oradan devam et.”

Duraksadım. “Emin misin?”

“Nolan yemin ederim ki...”

“Tamam, tamam.” Belindeki fermuar ucunu buldum, kumaşı kıştırmıştı. Onu tuttuğumda Harriet ürperdi ve fermuara takılan kumaşı nazikçe çektiğimde elimin üzeri çıplak tenine değdi. Fermuarın ucunu daha iyi tutabilmek için elbiseyle vücudunun arasına parmağımı soktum. O sırada elim kalçasının üst kısmına değdi ve dişlerimi sıktım.

“Bir dakika daha,” dedim parmaklarımı açıp kalçasını tutarak. Sıcaklığı avcumu doldurdu. Vücudunu benimkine yasladı. Kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettim. “Neredeyse oldu.”

Bir kez daha fermuarın ucunu nazikçe çektim ve kumaşı kurtardım. Fermuar yağ gibi kayarak elbisenin sırtını birleştirdi.

Kumaş artık buruşuk durmadığı için elbisenin Harriet’in tam bedeni olduğu ortaya çıktı.

“İşte oldu,” dedim ellerimi indirerek. Omzunun üzerinden aynadaki yansımamıza baktım. “Fermuarı onardım.”

Harriet rahat bir nefes aldı. “Teşekkür ederim.”

“Sorun değil,” dedim dalgınca ve vücudunun kıvrımlarını saran koyu mor kumaşı inceledim. Elbisenin göğüs kısmı dardı, memelerini yukarı kaldırmıştı. Kalçalarından aşağı su gibi akan etek bir kalçasında toplanıyordu. Harriet hafifçe kıpırdanınca elbisenin derin yırtmacı beyaz bacağına gözler önüne serdi.

Tanrım. Mermerden yontulmuş bir heykel gibi görünüyordu. Tapılmaya layık bir şey gibi.

“Gözün daldı,” diye fısıldadı.

“Elimde değil,” diye fısıldadım.

Anlamsızca ellerini oynattı, sonra eteğini tutarak onları yumruk yaptı.

“Kötü mü görünüyor?”

“Kötü mü?” Gözlerimi kaldırdım. “Harriet. Çok güzelsin.”

Bir kez daha eteğini düzeltti. “Bütün mesele elbisede,” dedi.

“Ben elbiseden söz etmiyorum.”

Başını yana eğdi ve saçlarını elimde toplayıp omurgasının başlangıcındaki o narin kemiği gözler önüne sermemek için kendimi zor tuttum. Parmaklarımın hep dokunmak istediği yerdi orası. Harriet hafifçe iç geçirerek rahatladı ve mutlu bir tebessüm sabahtan beri aramıza koyduğu mesafenin yerini aldı.

“Daha öbür elbiseleri görmedin,” dedi.

“Buna hiç gerek yok.”

Bütün yüzüne yayılan gülümsemeyi gizlemek için başını öne eğdi ama yine de gördüm.

“Mavisi var mı diye sormam gerek.”

“Annenin her dediğini yapmamalısın.”

Aynaya bakarken hafifçe sağa sola dönerek eteğinin ayak bileklerinin üzerinde dalgalanmasını izledi. “Bunu daha önce denedim. Benim için iyi sonuçlanmadı.”

“Ne oldu?”

Harriet kaskatı kesildi ve bakışları gölgelendi. “Kalbi kırıldı,” dedi hafifçe. “En azından benim için seçtiği renkte bir elbise giyebilirim.”

“Oyuncak gemi çalma işini ilerletip etrafa zarar vermeye mi başladın? Kundakçılık falan mı yaptın?”

“Hayır. O kadar dramatik bir şey değil.”

Ona dokunma arzuma yenik düşerek saçlarının uçlarında parmaklarımı gezdirdim. “Bilerek birinin kalbini kırdığına inanmakta zorlanıyorum. Nasıl becerdin bunu?”

Neşesizce omuzlarını kaldırıp indirdi. Aynada gözlerimin içine baktı. “Kalbimin sesini dinledim.”

Harriet’in mini tüvit eteğiyle dizine kadar gelen çizmelerini giyip alelacele örülmüş saçlarıyla kabinden çıkmasını yine o korkunç, altın motifli sandalyede bekledim. Denediği elbiseleri

görevliye verirken benimle göz teması kurmaktan kaçındı. Yığının en üstünde mürdüm rengi ipek elbise vardı.

“Bunlar olmadı,” dedi Harriet nihayet ortaya çıkan satış görevlisine ve mürdüm rengi ipeği elinden bırakmak istemiyormuş gibi son bir kez okşadı. “Teşekkür ederim.”

Mağazanın kanatlı, cam kapılarından çıktığımızda kış soğuğuna inat ıslıl ıslıl parlayan akşamüzeri güneşiyle karşılaştık. Harriet elini gözlerine siper ederek çantasını karıştırdı. Paltosuna yalnızca bir kolunu geçirebilmişti, onu sırtına giymeye çalışırken çırpınıp duruyordu. Bu mücadeleyi eğlenerek izledim. Kuyruğunu kovalayan bir köpeğe benziyordu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Tekrar döndü ve paltosunun kolunu yakalamaya çalıştı. “Her şey kontrol altında, teşekkürler.”

Bir sonraki dönüşünde nazikçe yakasını tuttum ve paltoyu omuzların sardım. Paltonun kolundan elimi sokup Harriet’in bileğini kavradım ve elini dışarı çıkarana kadar çektim. Sonra eğildim ve yere düşen çantasını alıp kolumun altına sıkıştırdım.

Kaşlarını çattı. “Kendim taşıyabilirim.”

“Biliyorum. Ama ben de taşıyabilirim.” Ona dik dik baktım. “Bugün neden benimle kavga ediyorsun?”

“Seninle kavga etmiyorum.”

“Dedi Harriet benimle kavga ederken.”

“Kavga etmiyorum. Ben...” Serbest elini bir açıklama niyetine önünde sallarken diğer eliyle ceplerini karıştırmayı sürdürdü. “Galiba sadece yorgunum. Acayip acayip rüyalar görüyorum ve...”

Cümlesini yarım bırakarak benim yerime cepleriyle kavga etmeye başladı.

“Ne arıyorsun?” diye sordum. Kurtuluşu orada bulacakmış gibi paltosunu karıştırıyordu. Bugün eldiven takmaması isabet olmuştu.

“Bir baston şeker,” diye inledi. “Buraya bir tane koyduğumu sanıyordum ama yok... Ah. Nereden çıktı o?”

Baston şekerin jelatinini yırttım ve onu Harriet’in dudaklarının arasına koydum. “Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

Diliyle şekerini ağzının kenarına itti. “Sabahtan beri bunu cebinde mi taşıyordun?”

Cebimde altı tane vardı ki aslında bu saçma bir şeydi çünkü onları sihrimle de çağırabilirdim.

“Onu köşedeki Noel Baba kılığındaki adamdan bedavaya aldım,” diye yalan söyledim. “Ve canım pahasına korudum.”

Harriet bana gülümsediğinde omzuna gelen örgüsünün ucu hafifçe sallandı. “Teşekkür ederim.”

“Boşuna kendini üzme,” dedim şekerini emerken çukurlaşan yanaklarına bakmamak için sokak lambasını incelemeyi sürdürerek. Yavaşça kendimin en kötü versiyonuna dönüşüyordum. Belki de cehennem buydu ve cezam muhtemelen asla birlikte olamayacağım bir kadına tutulmaktı.

“Bugün ipucu aramalıyız,” dedim isteksizce. “Yani *yolculuğumuz* sırasında. Tuhaf ya da sıradışı görünen bir şey var mı diye bakalım.”

“Reçel dışında.” Şeker Harriet’in huysuzluğunu geçici olarak yatıştırdığından bana gülümsedi. Sonra düşünceli göründü. “Anılarda ipuçları olduğunu mu düşünüyorsun?”

Omuz silktim. “Başka bir şeyi simgelemediği ya da içinde bir ipucu barındırmadığı takdirde neden bir ağacı kesmeni izlediğimizi bilmiyorum.”

Harriet’in tutunması için dirseğimi uzattım. Hiç tereddüt etmeden ceketimin kumaşını kavradı. Sokak lambaları kırmızı kurdelelerle ve aralarına asılmış ağır Noel çelenkleriyle süslenmiş kıvrımlı sokağın diğer ucuna doğru yürüdük.

Harriet ziyaret ettiğimiz anıları parmaklarıyla saydı. “Annemle babamın şirketinin şık lobisine gittik, sonra reçel yaptım...”

“Ağaç katliamına tanık olduk,” diye ekledim.

Güldü. “Evet, ağaç katliamım. Sonra nedense senin geçmişine gittik.” Göz ucuyla bana baktı. “Kumsalda geçirdiğin güne,” diye ekledi tepkimden korkar gibi ihtiyatla.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. İlk şoku atlattıktan sonra şimdi o hatırayı düşünmek, ona katlanmak daha kolay geliyordu. Ona kalbimin unuttuğum hayati bir parçası gibi değil de bir ipucu gibi bakarsam daha kolay başa çıkılabilir oluyordu.

“Bunların arasında doğrudan bir bağlantı göremiyorum. Yani en barizi dışında.”

“Nedir o?” diye sordu Harriet.

Kuş Yuvası’nın sokağma saparken omzumla onunkini dürttüm. Harriet’in dükkânı batan güneşin altın sarısı ışığını yansıtan pencereleriyle kaldırım taşlarının üzerinde bir fener gibi ışıldıyordu. Harriet’in çok sevdiği kurabiye evlerden birine benziyordu.

“O şık lobide oyuncak bir gemi çaldın,” dedim. “Ve ben eskiden bir balıkçıydım.”

Harriet bir kahkaha patlattı. “Bula bula *bu* bağlantıyı mı buldun?”

“Gördüğüm kadarıyla senin de noktaları birleştirdiğin yok.”

Baston şekerini diğer yanağına geçirerek düşündü. “Bunun benim hatıralarımla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bence benimle, dükkânla ve oradaki ıvır zıvırlarla ilgili olabilir. Anılar sihrinin işi, hep yaptığı şeyi yapıyor.”

Buna daha önce de değinmişti. “Dükkânında beni burada tutan bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Aşağı yukarı. Bence geçmişte bazı ipuçları olabilir ama...” Harriet dudaklarını birbirine bastırarak düşündü. “Ama ben çok eski şeyler biriktiriyorum. Ve sen...”

Gülerek lafı ağzından aldım. “Çok eski bir şeyim. Zekice.”

Ceketimin üzerinden kolumu sıktı. “Öyle söylemeyecektim.”

Hafifçe eline vurdum ve sokağın aşağısına doğru yürümeye devam ettik. “Ama doğru.”

“Söylemek istediğim şu ki... Kimbilir dükkânda neler var? Elbette envanter tutuyoruz ama kenarda köşede Matilda teyzenin sakladığı şeyleri bulup duruyorum. Dükkânda seninle bağlantılı bir şey olabilir. Boyutlar arası hazine avı gibi bir şey bu.”

Bunu düşündüm. “Boyutlar arası doğru bir tabir mi?”

“Zamanlar arası?”

“Muhtemelen.”

Aradığımız cevabın bu kadar bariz bir şey olduğunu pek zannetmesem de araştırmaya değer bir olasılıktı. Tutunacağım bir umuttu dalıydı, hâlihazırda onlardan çok az vardı.

“Tutkuyla bağlı olduğum bir eşyam olduğunu sanmıyorum. Hele onsuz kaldığım için içine düştüğüm belirsizlikten beni kurtarmasını umut edebileceğim bir şeyim kesinlikle olmadı.”

“Ya teknen?” diye sordu.

Kaşımı kaldırdım. “Dükkânda bir tekne var mı?”

Gülümsedi. “Hayır. Yine de yabana atılacak bir fikir değil.” Sokakta yürümeye devam ettik. Köşedeki takma sakallı Noel Babadan çan sesleri geliyordu. Beyaz sakalı bugün yamuk duruyordu ve muhtemelen reçelli donut yüzünden lekelenmişti.

“Belki de vardı ama hatırlamıyorsun. Daha önce de bir şeyler unuttuğun oldu,” dedi Harriet ben Noel Baba’nın parlak kırmızı kovaasına bir bozuk para atarken.

“Doğru. Oldu.”

Bana yaklaştı. “O zaman belki de bir şey hafızanı canlandıracak. Geçmişe yaptığımız yolculukların amacı bu olabilir. Gözlerimizi ve kulaklarımızı dört açmalıyız.”

Söylemesi kolaydı, özellikle gözlerim ve kulaklarım Harriet’a odaklanmışken. “Ne macera.”

Harriet bana gülümsedi. “Bu fikir hoşuma gitti.” Kuş Yuvası’nın girişine varınca yavaşladık, penceredeki ağaçların ışıkları her şeye sıcak bir parıltı katmıştı. Güneş limanın sularının üzerinde eriyordu ve gökyüzü pamuk şeker pembesiydi.

Denize açıldığımda en çok bu saatleri severdim. Güneşin son demlerine veda ederken bütün dünya sessizliğe gömülürdü.

Harriet kapı tokmağına elini uzattı. Altın rengi, süslü püslü bir aslan pençesiydi

“Şunu da söylemeden geçemeyeceğim,” dedi biraz kurnaz bir tebessümle. “Şansına, ben eski şeyleri çok severim.”

On Yedinci Bölüm

Harriet

“*A*radığın belirli bir şey var mı?” diye seslendim tezgâhın arkasındaki taburemde bir öne bir arkaya dönerek.

Dükkânın ortasındaki bir düğme tepsisinin üzerine eğilmiş Nolan beni duymazdan geldi. Bir bomba imha uzmanı gibi titizlikle çalışıyor, her bir düğmeyi dikkatle inceliyordu.

“Düğmelere bakıyorsun.” Elimi çeneme dayayarak onu izledim. “Kurtuluşunun anahtarının bir düğme olduğuna gerçekten inanıyor musun?”

Arka duvardaki kitaplarla işe başlayabilirdi. Pencerenin yanındaki duvarda asılı, birbiriyle uyumsuz sanat eserlerine bakabilirdi. Ama hayır. Neredeyse hiçbir işe yaramayan eski düğmeleri incelemek için ısrar etmişti.

Nolan kaşlarını çatarak tepsiyi karıştırdı. “Zamanında bir sürü ceketim vardı.”

“Bir sürü ceket,” diye yineledim.

“Belki birinin düğmesi düşmüştür.”

Gülümsemesini bekledim ama ciddiyetle düğmeleri ayırmaya devam etti. Kehribar rengi bir tanesini eline alıp ışığa tuttuktan sonra diğerlerinin yanına koydu.

“Nolan.” Tezgâha dayanarak sırtımı dikleştirdim ve avuçlarımı üzerine koydum. “Geçmişe gitmekten korkuyor olabilir misin?”

Tepsiye çarpan düğmelerin çıkardığı sesler bıçak gibi kesildi. “Efendim?”

Saçlarımı arkaya attım ve hâlâ tezgâhın üzerinde duran kuş kafesli müzik kutusuyla oynadım. İç içe geçmiş dallardan birinde parmağımı gezdirdim ve metal yüzeyindeki aşınmayı hissettim. Sevilen eşyalara dokunmak beni rahatlatırdı. Bir başkasının da onlara böyle dokunduğunu bilmek. Bu hep daha az yalnız hissetmeme neden olmuştu. Daha sosyal.

Sözlerimi dikkatle seçtim. “Son yolculuğumuz... senin açından kötü bitti. Yine kendimizi seninkinde buluruz diye mi geçmişe gitmekten korkuyorsun?”

Bütün gün Nolan’ın sihrini kullanmasını beklemiştim. Ama ne zaman hazır olduğumu söylesem türlü türlü bahanelerle bunu erteliyordu. Önce kıyafet alışverişimde bana eşlik etmek için ısrar etmişti. Sonra Paula’dan öğle yemeği almayı önermişti. Şimdi de düğmelere bakıyordu.

Alaycı bir kahkahayla bunu geçiştirmeye çalıştı. “Korkmuyorum.”

“Peki.”

“Gerçekten,” dedi küçük hazine sandığından başını kaldırarak. Mozaik lambaların cılız ışığında gözleri gece mavisinde parlıyordu. Yoğun gece karanlığı pencerelere vuruyordu. Koca bir günü harcamıştık.

“Tamam,” dedim rahat bir tavır takınarak. “Söylediklerimi unut.”

Çenesinde bir kas seğirdi. “Bana korkak ım diyorsun, Harriet York?”

Her nedense adımı ve soyadımı birlikte söylemesi vücuduma ateş basmasına neden oluyordu. El bileklerimin içlerini birbirine bastırdım. “Hayır. Yok öyle bir şey, Nolan...”

Duraksadım. Soyadımı bilmiyordum.

“Callahan,” dedi yoğun bir aksanla.

“Sana korkak demiyorum, Nolan Callahan.”

Gözleri parladı ve tepsiyi bırakıp tezgâha yaklaştı. Kendimi bir kedinin pençesine taktığı fare gibi hissettim. Yırtıcı bir hayvanın ona yaklaşmasını aptal aptal izleyen tropik bir kuş gibi. Nolan tezgâha yaklaşıp ellerini köşelerine koyduğunda kazağımın önünü düzelttim.

“Bu hoşuma gitti,” dedi.

“Ne?” diye sordum. “Düğme tepsisi mi? Eğlencenin dozunu artırmak istersen sana kapı tokmaklarını da gösterebilirim.”

“Hayır, düğme tepsisi değil.” Gözlerini ağzımın yakınında bir noktaya dikti. “Adımı söylemen. Çok uzun zamandır...” İç çekti. “Adımı ve soyadımı bir arada duymamıştım.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. “Adını söylemek hoşuma gitti,” demeyi becerebildim cılız bir sesle. Altımdaki tabure gıcırdadı.

“Güzel.” Nolan’ın yanağında bir gamze belirdi. “Şimdi asıl konumuza dönelim. Bana korkak demene.”

Gözlerimi devirdim. “Sana korkak demedim.”

“Emin misin?” diye sordu. “Çünkü ben öyle duydum.”

“O zaman kulaklarına baktır, ihtiyar.” Tezgâha dirseklerini dayadığında nefesimi tutmaktan vazgeçtim. Rıhtımdaki gezintimizde üzerine sinen tuz kokusunu hâlâ alabiliyordum. Öğleden sonranın büyük bir kısmında elinden düşürmediği kahvenin. Pamuklu kumaşın ve karanfilin. Sıcak bir tenin, fısıldanan düşüncelerin ve karanlık bir odada kalçalarımı kavrayan ellerin. *Nefis* kokuyordu. “Bir planımız olduğunu sanıyordum ama sen düğmelere bakıyorsun. Kaçınılmaz bir şeyi engelliyormuşsun gibi görünüyor buradan.”

Gözleri parladı. “Düğmeler önemli.”

Gülümseyerek gözlerimi devirdim. “Tabii.”

“Küçük şeyler önemli olabilir.”

Artık neden bahsettiğimizi bile bilmiyordum. “Peki.”

Aramızdaki tek engel tezgâhtı. Nolan kollarını serbest bırakmış, rahat ve tembel bir tavır takınmıştı. Etrafımızdaki hava sanki elektrik yüklüydü. Belki Nolan’ın sihri yüzündendi. Ya da belki sadece onun yüzündendi.

Bu sabah uyandığımda duygularımı bastırmaya karar vermiştim. Ama bütün öğleden sonrayı birlikte geçirdikten sonra şimdi karşımdaydı ve...

Bu imkânsızdı. Bana hissettirdiği duyguları seviyordum. İlgişi ve beni heyecanlandırmasının zihnimde yarattığı sisi seviyordum. Bakışları ve dokunuşlarını seviyordum.

Bunları görmezden gelemezdim. Zaten öyle bir isteğim de yoktu.

Nolan gözlerini yüzümde gezdirdi. Aklımda bir şeyler var gibiydi.

“Bana elini ver,” dedi sonunda.

“Ne?”

“Elin,” dedi yine ve üzerinde bir yara izi olan kaşını kaldırdı. “Elini bana ver.”

Bu gezegendeki çoğu insan söz konusu olduğunda daima benden isteneni yapardım. Beklentileri karşılamaktan hoşlanırdım. Onları aşmaktan.

Ama Nolan nedense bende ona karşı koyma arzusu uyandırıyordu.

“Lütfen de,” diye fısıldadım.

Hoşnut olmuş gibi gülümsedi. Saçları alnına düştü ve dilini yanağının içinde gezdirdi. Uzun uzun beni süzdü ve dudaklarına bakarken gözlerinde bir şehvet pırıltısı gördüm.

Bir şey yap, diye düşündüm. Bana dokun. Öp. Ne olacaksa olsun.

Kendini tutmaktan vazgeç. Sal gitsin.

“Lütfen, Harriet,” dedi alçak ve boğuk bir sesle. Soyunma kabininde elleri belime değdiğinde hissettiğim gibi hissettim. Buz pistinde boynuma burnunu soktuğundaki gibi. Bana avcunu uzattığında titredim. “Elimi tutarsan sana kanıtlayacağım bir şey var.”

Elini tuttum ve dünya tepetaklak oldu.

On Sekizinci Bölüm

Harriet

*N*olan'ın sihrinin çekim gücünü çok kuvvetliydi, sanki birden etrafımızda alev almıştı. Biz oradan koparılıp zamanda yuvarlanmaya başlarken tezgâhtaki müzik kutusu devrildi. Sihrin şiddetiyle gözlerimi kıstım, Nolan serbest elini kalçama koyarak parmaklarını açtı ve kazağımın altındaki çıplak tenime doğru kaydırды. Elinin kalçamda gezintiye çıktığını hissedince titrek bir ses çıkardım ama çevremizdeki yoğun gürültü onu yuttu. Sihrin, devinimimizin ve birbirine değen çıplak tenlerimizin etkisiyle içimde bir ateş yandı, ateşböcekleri gibi parlayan altın rengi kıvılcımlar çağıl çağıl omuzlarıma aktı.

Yavaşlayarak durduğumuzda gözlerimi açmadım. Önümde duran Nolan hafifçe yer değiştirdi. Omzuma sarılarak beni göğsüne çekti ve sıkıca orada tuttu.

“Harriet,” dedi.

Gömleğine burnumu gömdüm, hâlâ kendime gelememiştim.

“Harriet,” dedi yine. Sesi telaşlıydı.

Gözlerimi açtım. Kuş Yuvası'ndaki tezgâhın arkasındaydık. Kaşlarımı çatarak çevreme bakındım. "On dakika öncesine mi döndük?"

Nolan başını çevirip düğme tepsisine baktı. "Emin değilim." "Galiba tezgâhın üzerinden atladık."

Bana dik dik baktı.

"Ne?" diye sordum. "Farklı olan tek şey o."

"Yalnızca tezgâhın üzerinden atlasaydık sihrimi böyle hissetmezdim, Harriet."

Doğru söylüyordu. Faydasız bir açıklama daha yapmak için ağzımı açtığım sırada dükkânın arka tarafından gelen sesler dikkatimi çekti. İki kişi konuşuyordu. Birinin sesi tizdi, sanki ağlıyor gibiydi. Diğeriyse onu teselli ediyordu. Bu ses bana fırından yeni çıkmış tarçınlı karamelli çörekleri hatırlattı. Denize doğru açılan pencerelerden giren nemli ve tuzlu havayı. Yanaklarıma dokunan serin elleri.

Geri geri yürüyerek tezgâhtan uzaklaştım ve bir Noel süsleri standına kalçamı çarptım. Buna rağmen süsler yerinden oynamadı, ürkütücü bir sessizlikle raflarında öylece durmaya devam ettiler. Bir yıl önce o standı dükkânın iç tarafına taşımıştık ama Matilda teyze onu her zaman ön tarafta ortaya koyardı. Pirincin üzerindeki ışık oyunlarını sevdiğini söylerdi.

Nolan yoğun bir dikkatle beni izliyordu. "Ne oldu?"

Pencerelerden giren ışık. Lambalara bağlanmış kırmızı kadede kurdeleler. Geçen sene yerine yenisini aldığım çelenk. Ortasındaki dallar kırılmıştı ve onu yerinden oynatmayı sadece *aklımdan geçirdiğimde* bile çam iğneleri yere saçılıyordu.

"Zamanda yolculuk yaptık," diye açıkladım rafların arkasını görmeye çalışarak. "Geçmişime gittik. Şeye..." Boğazım düğüm düğüm oldu, yutkunmaya çalıştım. Düşündüğüm şey içimi parçalıyordu. "Matilda teyzemin hayatta olduğu bir zamana."

Nolan dirseğimi tuttu. "İyi misin?"

Sertçe başımı yukarı aşağı salladım. “Evet,” diye fısıldadım. “Sadece... O benim için çok önemliydi. Ona veda etmeye hazır değildim.”

“İstersen gidebiliriz,” dedi Nolan. Dükkânın arkasındaki sesler daha yakından gelmeye başladı. Matilda teyze gülünce hemen gözlerim doldu, burnum sızladı. Bu sesi duymalı çok uzun zaman olmuştu ve ona dair anılarım silikleşmişti. Buz tutmuş bir camdan dışarı bakmaya ya da bir gölün dibini görmeye çalışmaya benziyordu. Onu seçebiliyordum ama şu an gerçek olması, sesi, onu burada duymak...

Bir armağandı. Kaybettiğimi sandığım çok özel bir şeydi.

“Hemen şimdi gidebiliriz,” diye tekrarladı Nolan. Başımı iki yana salladım ve rüyadaymışım gibi o fısır fısır seslere doğru yürüdüm.

“Hayır,” dedim usulca. Burada, bu zaman diliminde olmak kutsal bir şeydi. Sihirli bir şey. “Onu görmek istiyorum.”

Uyumsuz kupları olan çam giysi dolabımın yanından geçip çaydanlık kılıfları ve el örgüsü atkılarının durduğu rafların arasında yürüdüm. Sanat eserlerinin yanından sola döndüm ve biraz daha yaklaştım. Nolan’ın peşimden geldiğini hissettim; varlığıyla rahatlatan, sıcak bir gölge gibiydi. Ama sonra her şey kayboldu: açık denizde seyreden bir yelkenliyi tasvir eden kocaman tablo, Nolan’ın derin ve rahat nefesleri, vitraylı camlardan sızan güneş ışığı ve döne döne tavana doğru yükselen toz zerrecikleri. Koridorun ucunda *onları* gördüğümde hepsi kayboldu.

Bizi.

Matilda teyze tahta bir sandığı tutuyordu ve ben on yıl önceki okul formamlaydım. Gözyaşlarım yanaklarımda yol yol izler bırakmıştı.

“Annenle baban senin için çok endişelenecek,” dediğini duydum Matilda teyzenin. Yüzümü silmek için elini uzattı. Ona yaslandığımı ve titreyen elimle burnumu sildiğimi gördüm.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim ağlamaklı bir gülümsemeyle. “Fark etmezler bile.”

Matilda teyzenin dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Kıvrıkcık saçlarını ensesinden atkuyruğu yapmıştı. Saçları benimkiler kadar kabarık ve vahşiydi, nadiren onlara şekil verirdi. Ama yeni bir teslimat olduğunda daima saçlarını toplardı.

Saçlarımızın benzemesi hoşuma giderdi. Bu bana yalnızca bizde olan özel bir şey gibi gelirdi. Özellikle de annem saçlarımdan nefret ediyor gibi görüldüğü için. Oldum olası zor şekil alırlardı ve dağınık görünürlerdi.

Koridorun ucundaki teyzeme dair her ayrıntıyı iştahla inceledim. Kırmızı, yarasa kollu Noel kazağını. Çimen yeşili sabolarını ve gri, kalm çoraplarım. Kot pantolonunun dizi delinmişti ve yüzükparmağındaki renkli oje muhtemelen kutuları taşırken soyulmuştu.

Onu görmek canımı acıttı ama güzel bir can acısıydı bu. Unuttuğum ne kadar çok şey vardı.

Yanımdaki Nolan endişeyle kıpırdandı. “Harriet...”

Alelacele yanağımı sildim. “İyiyim. Gerçekten.” Elimi arkama uzattım ve onun elini bulup sıktım. “Güven bana.”

Nolan bir şeyler homurdansa da beni dinledi ve avucunu yukarı çevirerek parmaklarımızı kenetledi. Gözümü kırpmaya bile korkarak koridorun ucundaki iki kişiyi izledim. Bu hatıradan Matilda teyze kırk küsur yaşındaydı, şakakları yeni yeni kırılaşmaya başlamıştı. Annem beyazlarını gizlemek için canla başla saçlarını boyatırdı ama Matilda teyze onlara aldırmazdı.

Saçlarında daha fazla beyaz tel olacak kadar yaşamasını istemedim.

“Orada kalamazdım,” dediğimi duydum boğuk bir sesle ve kıyafetimin koluyla burnumun altını ovuşturdum. “Korkunçtu.”

Matilda teyze tahta sandığı tutan parmaklarını esnetti. Kutunun yan yüzünde parlak kırmızı boyayla ANNAPOLIS CANNING CO. yazıyordu. Onu bir yol kenarında bulup eve getirmeye karar verdiğine bahse girerdim. Her zaman kırık dö-kük ve istenmeyen eşyalar toplardı.

“Tüm erkekler aptaldır, hayatım ama en kötüsü ergen oğlan-lardır.” Sandığı daha sağlam tuttu. “Neler oldu anlat.”

O günü hatırlıyordum. Öğleden sonra okulun oradaki duraktan bir otobüse atlayıp Kuş Yuvası’na gelmişim. Yol boyunca arka koltukta sessizce ağlamışım. Göğsümün nasıl sızladığını hatırlıyordum. Utançtan yanaklarımın nasıl yan-dığını.

Koridorun ucundaki kız biraz daha burnunu çekti ve ayak-larını yere sürttü. Yanımdaki Nolan elimi daha sıkı tuttu.

“Kantine ökseotu asmışlardı. İlk başta onu görmedim ama beni durdurdular ve onu görünce sandım ki...”

Kıyafetimin kollarının içine gizlediğim ellerimle yüzümü örttüm. “Tommy Hildenbrand’in beni öpmek istediğini san-dım ama öpmedi. Seni kim ister diye dalga geçti benimle,” diye sözlerimi bitirdim hıçkırığa hıçkırığa. Matilda teyze tahta sandığı ayaklarının dibine koydu ve bana sarıldı. Vücuduna oturma-yan kazağıyla biraz tuhaf görünen ve sevilme için çırpman bu gencecik, uzun boylu, çelimsiz kız için yüreğim sızladı. Oku-lun en popüler çocuğuyla ökseotunun altında öpüşmek isteyen ama bunun yerine herkesin ortasında utanç verici bir duruma düşen kız için.

Matilda teyzenin başımın yanına kondurduğu öpücüğü şu an da hissettiğime yemin edebilirdim.

“Şu anda bunun gözüne imkânsız gibi göründüğünü bili-yorum ama bu acı geçecek,” diye fısıldadı Matilda teyze. Elini aşağı yukarı kaydırarak sırtımı okşadı. Bazen uyku tutmadı-ğında, ona duyduğum özleminden nefesim kesildiğinde teyzemin

sırtımı sıvazladığını hayal ederdim. “İlk öpüşmenin dangalak bir ergenle olmasını istemezsin değil mi?”

“Hayır,” diye yanıtladım. Kazağının arkasına yapıştım. “Yani galiba.”

“Hayır, istemezsin,” dedi beni kollarının arasında iki yana sallayarak. “Özellikle de Tommy Hildenbrad adındaki bir çocukla.” Beraber öylece salınırken teyzem dükkânın arkasındaki pikapta çalan eski bir Noel şarkısının ritmine kendini kaptırdı. “Bahse girerim iyi öpüşmüyordur. Dudakları da çatlaktır.”

“Herhalde öyledir,” derken alayla güldüğümü duydum.

“Gördün mü bak? Büyük bir kayıp değil.” Matilda teyze beni hafifçe itti ve yanaklarımı sildi. “Şimdi şöyle yapacağız.”

Dirseklerini tutarak başımı dinlediğimi gösterircesine salladım ve ona dünyanın merkeziymiş gibi baktım. Birçok bakımdan öyleydi. Bana sevgi ve şefkat gösteren tek yetişkindi. Beni olmadığı gibi birine dönüştürmeye çalışmayan tek kişiydi. Matilda teyzem beni görmüştü. Beni *sevmişt*i. İkimiz birlikte olduğumuz sürece dünyanın tüm zorluklarını yeneriz gibi gelmişti ve onu kaybettiğimde yapayalnız kalmıştım.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve elimin tersiyle onu sertçe sildim. Nolan bana sokuldu.

“Bugün dükkânı erken kapatacağım ve bana gideceğiz. Sevdğin tavuklu kişten yapacağım, sonra kalan sebzeleri Tommy Hildenbrand’in evine fırlatacağız.” Nolan’la aynı anda alayla homurdandık. Ona kaçamak bir bakış attığımda hafifçe gülümsemiğini gördüm. Yüzü yumuşadı.

“İyi misin?” diye sordu.

Onu başımla onaylayıp tekrar teyzeme döndüm. Türlü türlü vandallık fikirlerini sıralamaya devam ediyordu.

“Posta kutusuna tuvalet kâğıdı doladıktan sonra dondurmacıya uğrayacağız. Sonra seni eve götüreceğim.”

Hayal kırıklığıyla kaş çatığımı gördüm. Matilda teyze kollarımı okşadı.

“Biliyorum,” dedi usulca. “Seni başka türlü sevmelerini istiyorsun ama bu seni sevmedikleri anlamına gelmez.”

“Hiç emin değilim. Belki birilerini seviyorlardır ama beni değil.”

“Sözüme güven, hayatım. Seni seviyorlar.” Duraksadı ve dudaklarını birbirine bastırdı. “Annenle farklı yönlerimiz var ama lütfen bunun yükünü sem taşıma. Biz tercihimizi yaptık. Bu bizim kavgamız, senin değil.”

Fikrimde direterek başımı iki yana salladım. “Onlara uyum sağlayamıyorum.”

Matilda kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun?”

Genç Harriet omuz silkti. Onu böyle uzaktan izleyip başka biri olduğunu varsaymak ne kolaydı. Ama bu kız hâlâ benim bir parçamdı. Onun duygusal yaraları benim duygusal yaralarım-
dı, zaman içinde ruhuma sardığım sargıların altında gizliydiler.

Hâlâ çevreme uyum sağlayamadığımı hissediyordum ama bana uygun olmayan yerlere zorla sığmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Elimden geldiğince bundan rahatsız değilmişim gibi davranıyordum. Annemle babamın beklentilerini yüzümde bir gülümsemeyle karşılamak için çırpıyordum. Buna rağmen acınacak derecede yetersiz kaldığımı bilmek benim için çok zordu.

“Onlar başka bir şey istiyor,” diye fısıldadığımı duydum. “Bunun ne olduğunu anlamaya çalıştım, Samantha gibi olmaya çalıştım ama mesele o değil. Onlar beni...”

Yine ağlamaya başladım ve Matilda yüzümü omzuna yasladı. Kulağıma şimdi duyamadığım bir şeyler fısıldadı ama ne hissettiğimi hatırlıyordum. Sevgisiyle tüm deliklerime yama yapmaya çalışmıştı. Kendimi güçlü hissetmem için ne söylemesi gerektiğini daima bilirdi.

Onu *çok* özlüyordum.

Nolan elime asılarak dikkatimi çekti. Kaşları çatılmıştı, suya dayanıklı olmayan rimelimin yanaklarımda yarattığı etkileyici desenleri inceliyor olmalıydı. Elini uzatıp tıpkı Matilda teyzemin yaptığı gibi nazikçe yüzümü sildi.

Titrek bir gülümsemeyle ona baktım. Kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşti.

“Gitme vakti,” dedi. “Daha fazla bu hatırada kalmamıza gerek yok.”

Ama aradığımız şeyi bulamamıştık. Bu hatırada gizli ipuçları varsa onları görememiştim. Görmeye de çalışmamıştım ya neyse. Dikkatim dağılmıştı.

Elini bıraktım. “Biraz daha kalalım,” diye ısrar ettim âdeta yalvarırcasına. “Lütfen. Yalnızca...”

Nolan başıyla beni onayladı ve anlayışlı bir ifadeyle gözlerini kıstı. “Tamam, birkaç dakika daha. Ama yanıma gel,” dedi beni kendine doğru çekerek. “Çok uzak duruyorsun.”

Omzuma sarılıp elini kürekkemiğimin üzerine koymasına ses çıkarmadım. Sahiplenici bir tavır takınmıştı. Ben de bu ilgiye, bana verdiği güven duygusuna ve kalp atışlarını sırtımda hissetmeye muhtaçtım. Çenesini başımın üzerine koyduğunda minnetle iç çektim. Nolan’ın kollarındayken kendimi daha sakin ve güçlü hissediyordum. Buradan giderken belki de ayaklarımın altındaki yer kaymayacakmış gibi güvende hissediyordum. Ona tutunduğum gibi bu hatıraya da tutunabilirmişim gibi.

Gecenin içinde erimeye hazırlanan günün son ışıklarında teyzemle ergenlik çağındaki Harriet’in birbirlerine sıkı sıkı sarılmalarını izledik ve nadiren kendimi kaptırdığım türde bir kederin her hücreme nüfuz etmesine izin verdim. Ama uzun bir zamandır ilk kez o kederinin biraz altında bir ışık parlıyordu. O ışık bana büyük bir acı çekmeden de hatırlamanın mümkün olduğunu anımsatıyordu. Gittiğim her yerde Matilda

teyzemin bir parçasını yanımda taşıdığımı. Her gün onun şimdi olduğu yerde durduğumu ve hayatıma nasıl dokunduğunu hâlâ görebildiğimi.

Ben gitmesine izin vermediğim sürece teyzemin hayatımdan çıkması gerekmezdi.

İki kadın Nolan'la beni dükkânın ortasında yalnız bırakarak çıkıp gitti. Nolan'ın koluna asılarak derin bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha aldım.

“Tamam. Hazırım galiba.”

Beni daha sıkı tuttu ve sihri bacaklarıma dolanıp belimi kavradığında döne döne oradan uzaklaşmaya başladık. Bu hatıradan koparılışımızı izlememek için sıkıca gözlerimi yumdum.

Yere indiğimizde gözlerimi açmadım. Durduğumuzu ve omzumu kavrayan parmakların baskısını hissettim. Nefeslerimizi ve Nolan'ın usulca ismimi söyleyişini dinledim. Sakalları saçlarıma takıldı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım çatlak bir sesle.

Parmaklarının baskısını artırdı. “Seni ağlattığım için mi?”

“Beni ağlatmadım. Sevinç gözyaşları bunlar,” diye açıklamaya çalıştım. “Onun bir parçasını bana geri verdin. Hatırlamamı kolaylaştırdın.” Bakışlarımı yukarı çevirdim, Nolan hâlâ omzumu tutuyordu. “Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Nolan ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. Sessizliği uzayınca yanlış bir şey söylediğimi sandım. Ama sonra onu hissettim. Tenimin üzerinde patlayan sabun köpükleri gibi hafif ve neşeli bir histi. Nolan'ın sihri bana dokundu ve oyunbaz bir tavırla geri sıçradı.

“Nolan ne?..”

Başımın arkasını tutarak beni nazikçe yönlendirdi ve tekrar karşı karşıya durduk. Alnını benimkine yasladı, ben de bileklerini tuttum. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu, hızına yetişmekte güçlük çekiyordum. Sihri gitgide hızlanarak etrafımızda

dönmeye devam etti. Bize sarıldı ve üzerimizden geçti. Fırtına-
da kabaran bir denize benziyordu.

Yeşil bir şey gözüme ilişti. Ne olduğunu görmek için başımı
çevirdiğimde hayretle inledim.

Mozaik camlı lambaların arasında bir ökseotu tomurcuk-
lanmaya başlamıştı, antika dükkânımın teneke tavanına doğ-
ru hızla yayılıyordu. Yeşil yapraklı yüzlerce dal canlı bir orman
gibi yavaş yavaş filizlendi ve her saniye biraz daha büyüdüler.
Parlak kırmızı yemişlerle ağırlaşan dallar panellerin arasından
fışkırdı. Daha narin dallar ise lambalara sarıldı. Bütün tavan
her çeşit ve biçimde ökseotuyla titreşmeye başladı. Yaprakların
arasında dans eden ve birinden diğerine sıçrayan minik, altın
rengi kıvılcımlar gördüm.

Bunun Nolan'ın sihri olduğunu fark ettim.

Tavanı izlemekten vazgeçerek ona baktım. Dudaklarımızın
arasında birkaç santim vardı.

“Sihrini kullandın,” diye fısıldadım keyifle.

Başımı yukarı aşağı salladı ve burnunu benimkine sürttü.
“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü bana bir bahane lazımdı.”

Nefes almaya bile çekindim. “Ne için?”

“Bunun için,” dedi.

Başımı eğdi ve beni öptü.

On Dokuzuncu Bölüm

Nolan

*T*adı nane şekerine benziyordu.

Nane şekerine ve bir de suyunu çeneme akıta akıta ısırdığım taptaze bir portakala. Harriet'in tadı beni öyle iştahlandırdı ki onu açgözlülükle öptüm. Nazik davranarak ânın keyfine varamadım.

Harriet beni sürekli şaşırtmaya devam ediyordu. Hayat ona yalnızca zalim yüzünü göstermesine karşın başım dik tutmuştu. Üzüntüleri gülerek karşılamıştı ve ben de yapamamıştım işte, daha fazla kendimi tutamamıştım.

Altdudağını emdim, ağzının kenarını ısırdım ve onu içime çekmek ister gibi öptüm. Formdan düşmüştüm, tamamen kontrolümü kaybetmiştim ve aceleci davranmamak için harcadığım çaba yüzünden ellerim titriyordu. Ama Harriet'i her gördüğümde kendime yalan söylemiş, eğer yeterince güçlü olursam zamanla bu duygunun hafifleyeceğini sanmıştım.

Ama güçlü değildim ve Harriet'in tadı nane şekerine benziyordu.

Onu yine öptüm, burnumu yanağına yasladım ve belini tutarak onu kendime çektim. Belli belirsiz, hayret dolu bir iç çekiş koyverdi. Sonra gömleğimin önüne yapıştı ve bana karşılık verdi. Parmak uçlarına yükselerek dudaklarıyla dudaklarımı kovaladı.

Ne yaparsam yapayım ona yeterince yakın olamıyordum. Ona ne kadar dokunursam dokunayım *doyamıyordum*.

“Nolan,” diye fısıldadı ıslak ve telaşlı öpücüklerimizin arasında. “Nolan, *lütfen*.”

Vücudumun alt tarafı alev almıştı, baş döndürücü bir şehvetin esiri olmuşum. Burnumla yanağını dürttüm ve daha iyi bir açığı bulmak için çenesini kaldırdım. Daha hızlı, daha derin, daha sert. Harriet inledi ve sihrim ateş olup enseme yayıldı. Oradan da kollarıma ve göğsümün ortasına geçti.

Siktir.

Yavaş değildim. Nazik değildim. Sakar ve aşırı istekliydim. Ona duyduğum açlık fiziksel bir şeydi. Kafamın içinde bir ses tekrar tekrar, *Al onu, al, al*, diyordu. Harriet yumuşaktı, sıcaktı, benim kadar arzuluydu ve bunu çok uzun zamandır istiyordum.

Harriet diğer eliyle yanağıma buldu, beni sıkıca tuttu ve zevkle inleyerek mini eteğinin üzerinden kalçalarını okşamaya başladım. Her zaman en gülünç, en kullanışsız şeyleri giyiyordu. Rengârenk kazaklar ve minicik etekler. Bacaklarını kilometrelerce uzun gösteren çizmeler, gösterdiklerinden fazlasını vadeden incecik, yarı transparan bluzlar. Ona yaslandım ve tezgâhın arkasındaki dar alanda sendeledik.

Harriet’in sırtı duvara çarptı ve bir şey gürültüyle yere yuvarlandı. Ama ikimiz de durmadık ve bu bizim tek şansımızmış gibi çılgınca öpüşmeye devam ettik.

“Daha fazla,” dedim ağzının içine doğru ve poposunu tutarak onu tezgâha doğru yönlendirmeye çalıştım. İtiraz etmeden

benimle birlikte hareket etti ve dudaklarını emmeye devam ederek bacaklarını araladım. Kasıklarımız birleşti. Mükemmel bir uyum içindeydik, onun yumuşak kıvrımları benim sert köşelerime yaslanmıştı. Yüz küsur yıldır hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Ne bu hayatta ne öncekinde.

“Benim şeye ihtiyacım var...” dedi Harriet soluk soluğa ve dükkânın arkasında sanki bir şeyler kırıldı. Sihrim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde mırıldanıyor, damarlarımda şarkı söylüyordu. Harriet’ın gür, muhteşem saçlarına parmaklarımı geçirdim ve *çektim*.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Benim de buna ihtiyacım vardı.

Boynunda nefes alıp vererek sık buklelerini parmaklarıma doladım. Bu sahneyi kaç kez hayal etmişim? Yüzüm boynundaydı ve saçları avuçlarıma dökülüyordu. Nabzının attığı yeri ısırdığımda kollarımın arasında titredi. Aynı noktaya dilimi bastırarak telaşlı kalp atışlarını hissettim.

“Lütfen,” diye fısıldadı ve kendimle mücadele ederek yüzüne baktım. Harriet başım arkaya atıp gözlerini kapadı. *Lütfen, lütfen, lütfen*.

Ne için yalvardığını bilmiyordum ama bunu ona verecektim. Ona her istediğini verecektim.

“Harriet,” diye inledim sırf o kollarımdayken adım fısıldamanın zevkine varmak için. Ellerini gömleğimin altına soktu, avuçlarını sırtıma koydu. Tırnaklarını yukarı kaydırırken kalçalarımı istemsizce öne ittim. Kürekkemiklerime tırnaklarını batırdığında az kalsın dizlerimin üzerine yığılıyordum.

“Biz...” Kazağının yakasını burnumla açarak omzuna ıslak öpücükler kondurmaya başladığımda sustu ve derin bir nefes aldı. Bacağını tutup kaldırdım. “Bunu konuşmalıyız. Ben böyle istemiyorum...”

Birden kendime geldim. Durdum ve boynunun altına alnımı dayayıp poposundan ellerimi çekerek tezgâhın üzerine koydum. Aşınmış ahşap yüzeye avuçlarımı bastırdım.

“İstemiyor musun?” diye sordum soluk soluğa.

“Acıdığın için beni öpmeni istemiyorum,” dedi. Ağzını gömleğime bastırdığı için sesi boğuk çıktı.

Arkama yaslandım. “Acıdığım için mi?”

Yüzünü göğsümden kaldırmadan başını yukarı aşağı salladı. Benden saklanıyordu. “Evet, bilirsin işte. Şu aptal ergen oğlan yüzünden.”

Az kalsın gülecektim. *Acıdığım için mi?* O oğlan da onu ağlatması dışında Harriet’a ne yapıp yapmadığı da umurumda değildi.

Onu istediğim için öpmüştüm. Karşısında dururken bunu yapmamam *imkânsız* olduğu için.

Bu konuşmayı yaparken gözlerine bakmak istiyordum ve belki bencillikti ama öpüşmemizin dudaklarında bıraktığı izleri görmek istiyordum. Ellerimi saçlarına geçirdim ve yüzünü kaldırarak başparmağımı kırmızı ve şiş dudaklarında gezdirdim.

Dudaklarını araladı ve bir anlığına dili tenime değdi. Derin bir nefes aldım.

“Seni acıdığım için öptüğümü düşünmenin nedeni ne?”

Hafif bir tebessümle dudakları yukarı kıvrıldı ve tavandaki ökseotuna baktı. Bakışlarını takip ederek titreşen ve parıldayan yapraklara baktım. Yüzlercesi karoların tamamını kaplamıştı.

“Vay canına,” diye fısıldadı. “Çok güzel.”

Yine anlamsız bir ses çıkardım, sihrim daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Harriet’ı öpmeyi ve ökseotunu düşündüğümüdü.

Harriet tavana bakmayı sürdürerek yüzünü avucuma bastırdı. “Beni sadece içinden on milyon tane ökseotu fişkırdığı için öpmüş olabilir misin?” Kendini hafife alır gibi gülümsedi.

“Noel hayaletleri gelenekleri yerine getirmediğinde cezalandırılıyor mu?”

Elimi çenesinden zarif boynuna doğru kaydurdum ve teninde bıraktığım küçük morluğa dokunduğumda sevinçle karışık bir tatmin duygusu hissettim. Başka bir sihir kıvılcımı tavandaki yaprakları titretti.

“Seni istediğim için öptüm, Harriet,” dedim. Gözlerimiz buluştu. “Eğer istersen seni yine öperim. Ama bunun acımayla ya da bir mecburiyetle hiçbir ilgisi olmadığını bilmelisin. Onlarca yıldır varlığımı sürdürüyorum. İstemediğim hiçbir şeyi yapmam.”

Başım yukarı aşağı sallayıp çenesini göğsüne doğru eğdi. “Tamam.”

“Tamam.” Yine saçlarına dokundum. Haftalardır onlara dokunmak için bir bahane arıyordum. Saçlarını her yerimde hissetmek istiyordum. Göğsümde, kasıklarım, yatakta ona sokulduğumda omuzlarımda.

Boğazımı temizledim. “Ama şu Tommy Hildenbrand denen çocuğun ileri seviyede bir geri zekâlı olduğuna karar verdim.”

Harriet alayla homurdandı ve kollarını gevşekçe belime doladı. Yanağımı kalbimin üzerine koydu. “Öyle. En azından öyleydi. Kimbilir şimdi neler yapıyordur?”

Başımı onunkine dayadım ve Harriet ellerini sırtımda gezdirmeye başlayınca gözlerimi kapadım. Aradan dakikalar geçtikçe ona daha fazla yaslandım ve belimi kaşındığında yüzümü boynuna gömdüm. Harriet güldü ve o noktayı daha sert kaşdı.

Ilık teninden dudaklarımı ayırmadan konuştum. “İyi geliyor.”

“Ne güzel,” dedi.

“Çok uzun zamandır kimse bana böyle dokunmamıştı.”

Rahat ve huzurlu bir sessizliğe gömüldük. Harriet elini tenimde dolaştırırken kendimi bu rahatlatıcı okşayışa kaptırarak dinginliğin tadını çıkardım. Kendimi bir yere bu denli ait hissetmeyeli yıllar olmuştu.

“Sanırım seni yine öpmek istiyorum,” diye fısıldadım tenine. “Bana izin verir misin?”

Ellerinin ritmi bir anlığına bozuldu, ardından hafif ve kışkırtıcı dokunuşlarla hareket etmeye başladı.

“Evet.” Derin bir nefes verdi ve vücudu gevşedi. Gardını düşürmüştü ve aynı anda hem bu kadar rahatladığımı hem de bu kadar büyük bir baskı hissettiğimi hiç hatırlamıyordum. Güvenine layık olmak istiyordum. Onu kazanmak istiyordum.

Harriet’ın küçük dükkânında yalnızca biz ve ökseotu vardık, zaman yavaşlamıştı. Ziyaret ettiğim hatıraları seçebilseydim bu âna dönmek isterdim.

“Nolan?” dedi tembel bir sesle. “Bu iyi bir fikir mi?”

“Bu mu?” diye sordum.

Omurgamı parmağıyla takip etti. “Bu,” dedi alçak bir sesle. Onu daha sıkı tuttum.

“Bilmiyorum,” dedim. Harriet’tan istediğim şeyler er geç olacaklarla uyuşmuyordu. “Ben...” Birden boğazım kuruyunca yutkunma ihtiyacı duydum. Gerçeklerden nefret etsem de bilmek Harriet’ın hakkıydı. Ona yalan söyleyemezdim.

“Burada kalamam,” dedim boğuk bir sesle. “Seninle bir geleceğimiz olamaz. Burada kalsam bile beni hatırlamayacaksın. Noel arifesinden sonra beni unutacaksın.”

“Hayır,” dedi nefesi kesilmiş bir hâlde. Çenesini kaldırıp gözlerimin içine baktı ve altdudağını ısırды. “Seni hatırlayacağım.”

Başparmağımla dudağımı dişlerinin arasından kurtardım. “Hatırlamayacaksın,” diye düzelttim nazikçe.

Başımı iki yana salladı. “Seni hiç unutmayacağım. Seni unutamam.” Çenesini sıktı. “Hayır, seni unutmayacağım, Nolan.”

“Bu senin elinde olan bir şey değil. Bizim sihrimizle ilgili bir şey. Hatıraların silikleşecek ve sonunda tamamen unutulacaklar.”

“Sen beni hatırlayacak mısın?” diye fısıldadı.

“Evet,” dedim. “Ben her şeyi hatırlayacağım.”

Yüzünü buruşturdu. “Nolan.”

“Şşş.” Ensesine elimi koyup başparmağımla okşadım. “Bu böyle olmak zorunda.”

“Ben buna inanmıyorum. İnanamam.”

“İnan,” dedim usulca. “Bizim değiştirebileceğimiz bir şey yok.”

İkimiz bir olsak bile bizden daha büyük güçler vardı. Kum saatlerimizdeki kumlar hızla diğer tarafa akıyordu ve zamanımızı uzatma çabasıyla onları ne kadar tutmaya çalışırsam çalışayım gidişatı değiştiremezdim. Noel arifesine kadar vaktimiz vardı.

Harriet sırtındaki ellerini yumruk yaptı. “Ya...”

“Ne?” diye sordum.

Hüzünle gülümsedi. “Yanımda kalamayacağını biliyorum ama...” Altdudağını ısırды ve iri, kahverengi gözlerini bana dikti. O, duygularını açıkça belli ediyordu ama benimkiler boğazıma düğümlenmişti. “Biraz daha böyle devam etsek olmaz mı? Senin gitme vaktin gelinceye dek? Yani hiç ayrılmayacakmısınız gibi davranamaz mıyız?”

İçim parçalandı. “Harriet,” diye fısıldadım.

“Biraz daha birlikte olamaz mıyız? Yani mümkün olduğu kadar?”

Kederle inledim.

“Bunu istemezsen de dert değil. İşleri zorlaştırmayacağıma söz veriyorum. Ne olursa olsun öteki hayatına kavuşmana yardım edeceğim.” Harriet derin bir nefes alarak cesaretini topladı. “Ama eğer benim seni istediğim gibi sen de beni istiyorsan...”

“Evet,” dedim hemen. “İstiyorum. Tabii ki istiyorum.” Başımı eğdim ve onu dudağından öptüm. Bunun kısa süren bir ikna öpücüğü olacağını sanmıştım. Ama boğazından yükselen hafif inilti dikkatimi dağıttı. Sıcak ağzını yaladım ve saçlarını kavrayarak altdudağını emdim.

Ondan uzaklaştığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, Harriet gömleğimin önünü sıkıca tutuyordu.

“Seni istiyorum,” dedim alnımı onunkine dayayarak.

Harriet rahatladı. “O zaman belki de bizim payımıza düşen budur. Sadece bu. Mümkün olduğunca. Beklentilere kapılmadan. Gelecek için endişelenmeden. Bugünü yaşayarak.”

“Evet.” Onunla aynı fikirdeydim. Göğsümdeki baskı bir kat daha artmıştı, başımın arkasında ve avuçlarımda tuhaf bir karıncalanma vardı. “Hiç olmazsa bunu yapabiliriz.”

Az kalsın bu duyguyu tanımayacaktım ama boğuk bir uğultuyla birlikte ayaklarımın altındaki zemin titremeye başladı. *Sihir*. İradem dışında oradan götürülüyorduk. Harriet inledi ve tam sihrim bizi alıp götürmeden önce ona uzandığım için Harriet’i yeterince sıkı tutamadım. Bacaklarını kalçalarımaya doladı, birden tezgâh kayboldu ve Harriet’i kucaklayarak bana daha sıkı tutunmasını sağladım.

Zaman bizi sertçe çektiğinde midem ağzıma geldi. Harriet da ben de sihrime hazırlıksız yakalanmıştık. Bacakları kayınca onları bana dolamak için mücadele etti.

“Yakaladım seni,” diye bağırdım uğultuda sesimi duyurmaya çalışarak. Onu biraz daha sıkı tuttum. Sesler ve görüntüler hızla yanımızdan akıp geçti. Harriet’in saçları yüzüme savruldu.

Harriet bana yapıştı. “Beni sakın bırakma!”

“Bırakmam.”

Boşuna bağıryor olabilirdim. Etrafımızdaki gürültü diğer sesleri bastırıyordu. Bu kadar kısa bir molayla ikinci bir yolculuğa çıktığım hiç olmamıştı. Üstelik sihrim benim kontrolümde değildi. Başına buyruk ve dizginlenemez bir şekilde hareket ediyordu. Hoyrat ve talepkârdı.

Sonunda tökezleyerek durabildik. Harriet’i bırakmadan geriye doğru sendeledim ve boyu benden daha uzun bir dolaba sertçe çarptım.

Çevremizdeki hiçbir şey hareket etmedi. Hiçbir şey bize tepki göstermedi.

Harriet boynumdan yüzünü kaldırdı ve sersemlemiş bir hâlde gözlerini kırıştırdı. “Ciddi bir konuşmadan kaçmak için bizi geçmişime götürmediğini söyle lütfen.”

Belime doladığı bacaklarını indirdim ve o eteğini düzeltirken çevreme baktım. “Keyif aldığım bir sohbetten neden kaçayım?” Elimin tersiyle çenesini dürttüm ve burnuna bir öpücük kondurdum. Onu hayal kırıklığına uğratmayı âdet edinmediğimi iyice anladığımı umdum. Tabii elimde olduğu sürece. “Hayır, bu küçük geziyi ben planlamadım.”

“Sık sık olur mu bu?”

“Daha önce hiç olmadı.”

Kapalı dudaklarıyla gülümsedi. “Başka bir tuhaflık daha.”

Esmer ekmek ve deniz tuzu kokan bir odadaydık, karşı duvardaki tek pencereden hafif bir ışık sızıyordu. Duvarlar kireç taşıydı, alçak tavan sazdan yapılmıştı. Küçük, tahta masanın ortasında bir mum yanıyordu. Dışarıdan dalga sesleri geliyordu. Biri alçak bir sesle bir Noel şarkısının ilk notalarını mırıldanıyordu.

Harriet bana elini uzattı. “Bu sesi biliyorum,” dedi.

Uzun boylu biri odaya girdi, gömleği dışarıdaydı ve pantolon askılarını aşağı sarkıtmıştı. Görüntüleri hafifçe deforme gösteren bir aynaya bakmak gibiydi. Şakaklarımla ensemdeki saçlar şu anki hâlimden daha uzundu. Denizde rüzgârdan dağılmışlardı.

Adam bize doğru yürüdü ve kendimle burun buruna geldim. 1902 kışıydı, hatırladığım tarihten bir iki ay öncesi ya da sonrası olabilirdi. Ölümümünden hemen öncesi.

“Evet,” dedim cılız bir sesle. Kendimin masaya oturup mumu önüne çekmesini izledim. Kolumun altındaki kitabı çıkarıp masaya koydum ve aradığımı bulana dek sayfaları karıştırdım. “Ben de biliyorum.”

Yirminci Bölüm

Harriet

*B*ir Nolan dikkat dağıtıcıydı.

İki Nolan kişisel bir saldırı gibi geliyordu.

Önünde dumanı tüten bir çorba kasesiyle mutfak masasında oturan Nolan'la dolaba yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, sert bakışlarla gençliğini izleyen Nolan arasında dikkatim bölünmüştü. Bu yolculuğu sonuncusundan daha iyi idare ediyor gibi görünüyordu ve burada bizden başka kimse olmasının bunda ne kadar payı olduğunu merak ettim.

Ben, Nolan ve geçmişteki Nolan.

“Bu hayatımın en tuhaf günü,” diye mırıldandım.

Odanın diğer tarafındaki Nolan alayla güldü. “Seni anlıyorum.”

“İyi misin?” diye sordum ihtiyatla.

Başını yukarı aşağı salladı. Pencerede yanan mumu ve kalın, aşınmış camda dans eden alevi izlerken bakışları mesafeli ve dalgındı.

“Evet, çok iyiyim.” Masada sessizce çorbasını içen adama ve dirseğinin dibinde açık duran kitaba baktı. Kulağının altını kaşıdı. “Geçen seferki gibi... paniklemedim.”

“İyi.” Parmaklarımı kenetledim ve odayı incelemeye çalıştım ama masada kamburunu çıkarmış oturan adama ikide bir gözüm takılıyordu. Nolan şimdi de böyle oturuyordu, ne kadar küçülmeye çalışırsa çalışsın her zaman geniş bir yer kaplıyordu. Gerçi bu versiyonunun kıyafet seçimleriye kesinlikle daha enteresandı.

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Nolan odanın karşısından.

“Sana bakmıyorum. Ona bakıyorum.”

Homurdanmayla gülme arası bir ses çıkardı. “Kelime oyunlarını seviyorsun, Harriet.” Bana yaklaştı ve tembelce avucunu sırtımda gezdirdi. “Neden *ona* dik dik bakıyorsun?”

Çünkü eski, beyaz gömleğinin düğmeleri göğsüne kadar açıktı ve kalın pantolon askılarını beline indirmişti. Steroidli bir dönem dizisi kahramanına benziyordu. Düşüncelerim ah-laksızlık sınırlarında geziniyordu.

“Gömlek,” dedim soluk soluğa. “Ve pantolon askıları,” diye ekledim.

Ne demek istediğimi anlayınca hınzırca gülümsedi.

“Ah,” dedi.

Şu tek heceyi söylerken bu denli ukala görünebilmesine akıl sır erdiremiyordum. Kolunun altına elimi uzatıp gövdesinin yan tarafını çimdikledim.

“Kapa çeneni.”

“Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.” Güldü ve onu bir kez daha çimdiklemem için beni yakınına çekti. “Demek etkilendin, Harriet?”

“Tabii ki etkilendim.” Gevşeyerek beline sarıldım. Geçmişteki Nolan bir parça ekmek kopararak sayfayı çevirdi. “O sensin.”

Küçük pencerenin ardında dalgalar kayalıklara çarpıyordu. Uzakta bir kuş öttü. Suyun üzerinden bir kilise çanının sesi yankılandı.

Nolan tek sandalyesi olan tahta masada yalnız başına oturuyordu ve yegâne dostu kitabıydı.

Bu sahne bana tanıdık gelince yüreğim sızladı. Mutfak masamdan denizdeki tekneleri izleyerek bir şeylerin değişmesini umduğum kaç sabah geçirmiştım? Yalnızlık çekmemek için hayatımdaki boşluğu beni meşgul eden şeylerle doldurarak?

“Annem her Noel arifesinde pencerede bir mum yakardı,” dedi yanımdaki Nolan. Yine pencereye bakıyordu. “Bunun, yollarını kaybeden denizcilerin tatil için evlerine dönmesine rehberlik ettiğini ve şans getirdiğini söylerdi.” Dudakları ince bir çizgiye dönüştü, sırtımı okşayan eli biraz yavaşladı ama sonra yine sırtımı okşamaya devam etti. “Bazen limanda teknemdeyken o mumun pırlıtlısını gördüğümü sanırdım. Bunu unutmuşum.”

“Hoş bir gelenek.”

“Unuttuğum o kadar çok şey var ki,” dedi gergin bir sesle. “Kumsaldaki o gün. Ne kadar çok şeyi unuttuğumun farkında değildim. Ta ki yeniden hissedene dek. Babamın gülüşünü. Mumu. Burayı. Yuvamı.”

Yanağımı koluna dayadım. “Bana aileni anlatsana.”

“Hatırladığımdan emin değilim.”

“Dene.”

Nolan titrek bir nefes verdi ve çenesi başımın üzerine süründü. Saçlarıma bir öpücük kondurmuş gibi belli belirsiz bir baskı hissettim.

“Annemin adı... Caoimhe’ydi,” dedi konuşmak için kendini zorlayarak. “Yemek yaparken şarkı söylemeyi severdi. Bir de örgü örerken. Babama yamuk yumuk kazaklar örerti. O da teknede onları gururla giyerdi. Diğer denizcilerin alaylarına hiç aldırmazdı.” Duraksadı ve düşüncelere daldı. *Geçmiş*

hatırlıyordu. “Evden çıkarken babam başımın üstünü öperdi. Büyüdüğümde bile bundan vazgeçmedi. Denizde gereğinden daha fazla zaman geçirdiğimi düşünürdü.”

“Haklı mıydı?”

Nolan omuz silkti. “Muhtemelen. Bir türlü denizden kopamazdım. Sadece işim olduğu için de değildi. Deniz beni çekiyordu. Sanki orada bulmam gereken bir şey vardı.”

“Neydi o?”

“Bilmiyorum,” dedi düşüncelere dalarak. “Onu bulamadan öldüm.”

“Yazık olmuş.”

Güldü. “Birçok sebepten dolayı evet.”

Masadaki adamı izledim. Tıpkı Nolan gibiydi ama bir bakıma farklıydı. Ondan daha gençti. Daha toydu. Zaman ve hayal kırıklıkları henüz onu katılaştırmamıştı.

“Şimdi daha kolay geliyor,” dedi alçak ve kederli bir sesle. “Sen burada olduğun için.”

İçime sıcak ve yumuşak bir his yayıldı. Eğer sihrim olsaydı muhtemelen böyle hissederdim.

“Ne o kolay gelen?” diye sordum.

“Hatırlamak,” dedi. “Her şey.” Bana döndüğünde gözlerinin kenarlarının kırıştığını gördüm. Gamzelerinin biri görünüp kayboldu ve parmağımı üzerinde gezdirdim. Nolan’ın yüzü yumuşadı, başını çevirip avucumu öptü.

Masadaki adam bir Noel ilahisinin birkaç notasını titrek bir sesle söyledi ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yalnız değilsin, demek istedim ona. Ben yanımdayım.

“Sesin ne güzel,” dedim bunun yerine. Masada açık duran, sırtı yıpranmış ve sayfaları sararmış kitabı andıran doğal, eğitimsiz bir sestti. Gerçek olan her şey gibi biraz kusurluydu. Bu sese bayılmıştım. “Bana şarkı söylemen için seni nasıl ikna edebilirim?”

“Edemezsin.” Bana baktı, kaşlarının ortasındaki minik çizgi düşünceli hâlini yansıtıyordu. “Şu anda baya uzlaşmacı olup çıktın.”

“Öyle miyim?”

“Hı-hı.” Parmağını sırtımdan yukarı kaydırды. “Belki de seni daha sık öpmeliyim.”

“Ben her zaman uzlaşmacı olduğumu düşünmeyi tercih ederim.” Yanaklarım yanmaya başladı. “Ama belki de öyle yapmalısın.”

Beni istediğin kadar öp, diye yalvardım içimden. Hatta o kadar çok öp ki seni unutmam mümkün olmasın.

Noel arifesinin son gününe kadar zamanımız olduğunu, sonra sihri onu buradan götürür götürmez onu unutacağımı söylemişti. Ama ona karşı duygularımı bastıramıyordum. Artık olmuyordu.

Dolayısıyla yeni bir şey denemeye karar verdim. Bundan sonra olacakların korkusunu duymadan ânı yaşayacaktım. Birlikte geçirdiğimiz dakikaların tadını çıkarıp onlar için şükran duyacaktım. Beklentilerime dört elle sarılmayacaktım.

Nolan umutla başını eğdi.

“Şimdi beni öpemezsin.” Güldüm. “Dikkatini toplamalısın.”

Burnunu yanağıma sürttü. “Dikkat kesildim.”

“Hatıradan söz ediyorum, Nolan.”

Homurdandı ve doğruldu. “Öyle olsun. Ne arayacağım?”

“Tam olarak emin değilim. Denizde bir şey aradığımı söylememiş miydin?” Önümüzdeki sahneyi gösterdim. “Yarım kalmış bir iş neye benzer?”

“En ufak bir fikrim yok.”

Dudaklarımı büzdüm. Bu anının ilham verici olduğu söylemezdi. Nolan tek başına çorbasını içerken kitabını okuyordu. Mobilyalar basitti. Gördüğüm kadarıyla mutfak tezgâhının üzerinde ıvır zıvır bir şey yoktu. Yalnızca yarısı yenmiş bir elma

ve birkaç madeni para vardı. Buruşuk bir kâğıt parçası ve bir kalem. Nolan'm bir manavla yarım kalmış bir işi olmadığı sürece burada ne yaptığımızı cidden bilmiyordum.

“Belki kitapla ilgilidir.” Masaya yaklaştım ve başımı eğerek ismini görmeye çalıştım.

“Kaşıkla da ilgili olabilir,” diye homurdandı arkamda duran Nolan.

Geçmişteki Nolan'ın üzerine eğilip elimi masada onunkinin yanına koyarken gözlerimi devirdim. Geçmişteki varlığı daha silikti. Tenindeki tuz kokusunu alamıyordum. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedemiyordum. Nolan sayfayı çevirdi ve çorbasından bir kaşık daha almadan önce usulca ilk satırı okudu. Başının üzerine doğru gülümsedim.

“Kes şunu,” dedi Nolan omzuma.

“Neyi?”

“Bana göz süzmeyi.”

Kıs kıs güldüm. “Sana göz *süzmüyorum*.” Masadaki adama arkamı dönüp duvarları incelemeye başladım. Mobilyalar kadar sadeydiler. Gelişigüzel dizilmiş kitaplarla dolu bir kitaplık ve pencere pervazında yanan mum. Ön kapısının yanındaki küçük masada balıkçılık malzemeleri. Bir şapka. Bir mendile sarılmış bisküviler. Köşede duran botlar. Askıdaki paltosu. Zinciri kopmuş, çiziklerle kaplı bir pusula.

“Bak sen,” dedim onu işaret ederek. “Ne bu?”

Nolan güldü. “Pusulayı mı soruyorsun?”

Başımı yukarı aşağı salladım.

“O şey hiçbir zaman doğru düzgün çalışmadı. Oku fırıl fırıl dönerdi ve bırak kuzeyi göstermeyi belirli bir noktada bile durmazdı.” Duraksadı. “Babam onu bardaki ahbaplarının birinden ucuza almış olmalı. Belki de bir bahsi kaybettiği için almak zorunda kalmıştır.”

Kahretsin.

Kalabalık kitaplığa doğru yürüdüm. Kitapların arasında bir şey olabilirdi. Gördüğüm kadarıyla belirli bir sıraya göre dizilmemişlerdi ama...

“Harriet,” dedi Nolan sertçe. Sesindeki muzip tını tamamen kaybolmuştu.

“Ona göz süzmüyorum!” diye yineledim. Birden fazla hayat yaşamış birinin bazı özgüvensizlikleri olması normaldi tabii ki. “Ayrıca bunu yaptıysam bile,” diye ekledim kitapların sırtlarında parmaklarımı gezdirirken. “Sadece sana bakıyorum.”

Nolan bana aldırmadı. “Harriet,” dedi yine gergin bir sesle. “Buraya gel.”

Ona bakmak için arkamı döndüm. İki yanında yumruklarını sıkmıştı, parmak eklemlerinin arasında çakan kıvılcımlar ellerinin üzerinde dans ediyordu. Sonra o kıvılcımlar gergin kaslarım sarmaladı ve incecik, parıltılı iplikler kollarına dolanmış gibi göründü. Nolan bir enerji akımıyla titriyordu ve buna zor dayanıyor gibiydi.

İki saniye boyunca gözlerini yumdu, sonra tekrar açtı. İçlerinde altın parıltılar vardı.

“Yanıma gel,” dedi. “Hemen gel lütfen.”

Dediğini yaptığımda atılıp beni yakaladı ve kendine çekti. Beni göğsüne bastırırken ellerinin ısınısını hissettim. Beni yakmadılar ama rahatsız edici bir histi.

“Sihrim beni çekiyor. Gidiyoruz.”

“Şimdi mi? Ama daha...”

“Bunu isteyerek yapmıyorum, Harriet. Bana sıkı tutun.”

Yirmi Birinci Bölüm

Harriet

Öfkeli bir rüzgâra yakalanmadan önce Nolan son anda beni uyarmaya fırsat buldu. Geçen seferkinden daha sertti, öyle bir esiyordu ki bacaklarımı bıçak gibi kesiyordu. Dengemi kaybederek sendeledim. Nolan belime sarılıp beni göğsüne bastırdı. Yüzümü boynuna gömdüm ve oduncu gömleğine sıkı sıkı yapıştım. Gözlerimi kapayıp dayanmaya çalıştım. Kafatasımın içinde beynim sallanıyordu sanki.

Sanki minicik bir tüpün içine zorla sokulmaya çalışıyorduk. Bedenimde müthiş bir baskı vardı ve hiç geçmiyordu. Gitgide biraz daha ağırlaşıyor, nefesimi kesiyordu.

Sonra durdu. Başladığı gibi bir anda bitti ve kendimizi kalabalık bir sokağın ortasında bulduk. Gözlerimi kırpıştırarak çevremizdeki parlak ışıklara baktım. Baltimore'daki bir Noel pazarında olduğumuzu hayal meyal fark ettim. Bir yürüyüş yoluna küçük, tahta kabinler sıralanmıştı. Başımızın üzerinde birbirini kesen ışıklar asılıydı. Limanda simli süslerle süslenmiş

bir tekne vardı. Yakınlarda bir yerde bir grup Noel şarkıcısı *Silent Night*'in caz versiyonunu söylüyordu.

Yüzümü buruşturarak avucumu alnıma bastırdım.

“İyi misin?” diye sordu Nolan yüzümü görmek için hafifçe geri çekilerek. Ensemi sıkı. Altın iplikler kaybolmuştu ve gözleri normale dönmüştü. Başını eğdi. “Harriet. İyi misin?”

Alnımdaki elimi indirdim. “Neden bir kıyma makinesindeymişiz gibi hissettim?”

Bu benzetmeyi duyunca yüzünü ekşitti. “Tekrar sıçradık.” Çevreye göz gezdirdikten sonra yine bana baktı. “Hiç böyle...” Aniden suratını buruşturdu. “Bir terslik var,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Evet. Gariplikler yakamızı bırakmıyor.” Dirseklerini tuttum. “Asıl *sen* iyi misin?”

“Doğrusunu istersen biraz allak bullak oldum.” Gözlerini yüzümde gezdirdi, vücudu diğer yerlerinden daha ağır hareket ediyor gibiydi. Başını yana eğdi, sonra sertçe iki yana salladı. Suyun derinliklerinden yüzeye çıkmış da kendine geliyormuş gibi kirpiklerini kırptırmasını izledim.

Döndü ve çevremizdeki kalabalığa baktı. “Burayı tanıyor musun?”

“Baltimore’un şehir merkezi.” Birkaç saniye daha onu süzdükten sonra Alman saat kulelerine benzeyen sıcak şarap standını gösterdim. “Rıhtıma kurulan geleneksel Alman Noel pazarındayız. Yıllardır buraya gelmemiştim.”

Nolan’ın arkasında kiraz kırmızısı bir şey gözüme çarptı. Sarı saçlı, tanıdık bir kafa gördüm. Bu kez o saçlar kıvrıcık değildi, dümdüzdü. Geçmişteki Harriet çizme şeklindeki seramik bir bardağı deri eldivenli avuçlarının arasına sıkıştırmıştı ve kalabalık yolun kenarındaki eliş tezgâhlarını ilgiyle inceliyordu. Annem birkaç adım arkamdaydı ve telefonla konuşan genç bir adamın koluna girmişti. Yüzünde... Nasıl anlatsam? Muzaffer bir ifade vardı.

“Ah,” dedim.

Nolan bakışlarımı takip etti ve soru sorar gibi tekrar bana baktı.

“Ne gördün?”

Bir dizi küçük, cam süsü incelemek için bir kabinin önünde duran geçmişteki Harriet’i işaret ettim. “İşte orada.”

“Nerede?”

Tekrar gösterdim. “Şurada işte. Cam tezgâhının başında.”

Nolan daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. “O *sen* misin?”

“Evet.”

“Hayır.”

“Benim,” dedim gülerek.

“Saçların,” dedi cılız bir sesle. “Ne yaptın onlara?”

Alayla homurdandım. Sesi kulağıma çok mutsuz geliyordu. *Âdeta yıkılmıştı.* “Düzleştirdim.”

“Neden?”

Çünkü iki adım arkamda telefonuyla konuşan adamı düz saç seviyordu. Brent. Onunla hukuk fakültesindeki ilk yılımda tanışmıştım ve sonbahar tatilinde beraberdik. Çekici ve dinamikti. Karizmatikti. Yakışıklıydı. Herkes onunla arkadaş olmak istiyordu ve o *beni* seçmişti. Vücuduna uygun olmayan kazaklar giyen ve herkes bilgisayar kullanırken sınıfın arkasında çalaka-lem not alan, çekingen Harriet York’u. Bana ilgi göstermesi karanlıktan aydınlığa çıkmak gibiydi.

Brent’le çıkmaya başladığımızda annem mest olmuştu. Nihayet beklentilerini karşılamıştım ve bunun tek sebebi başka birinin bana duyduğu ilgiydi. Öyle bile olsa annemin onayını almak hoşuma gitmişti. Hayatımda ilk kez görüldüğümü hissetmişim. Gerçekten görüldüğümü ve sevildiğimi.

Fakat Brent’in ilk başlarda birer öneri olarak dile getirdiği tercihleri yavaş yavaş taleplere dönüşmüştü. Saçlarımı, kıyafetlerimi ve küçük apartman dairemdeki uyumsuz mobilyalarımı

değiştirmemi istemişti. Daha tarz sahibi, daha zarif ve profesyonel olmamı istemişti. Bunların benim iyiliğim için olduğunu söylemişti. Aksi takdirde beni kim ciddiye alacaktı?

Beni sorarsanız, ben sadece sevilmek istemiştim. Brent'in sevgisini ve annemin onayını kazanmam karşılığında tüm bunlar bana kolaylıkla yerine getirilebilecek istekler gibi gelmişti. Annem Brent'e bayılmıştı, ben de *en sonunda* onun ilgisine layık olmaya. Bir bütünün yarısı olarak ansızın annemin onlarca yıldır benden esirgediği sevginin hedefi olmuştum. Öğle yemeği davetleri. Kayıkhane kokteyller. Brent'in hoşuna gidecek kıyafetler almak için düzenlenen spontane alışveriş turları. Görünüşe bakılırsa, annemin gönlünü kazanmak için tek yapmam gereken kendimle ilgili her şeyi değiştirmekti.

Ben de öyle yapmıştım. Ve bunun kalbimde kâğıt kesigi gibi yaralar açtığını görmezden gelmiştim.

"Düzken daha kolay şekil alıyorlar," diye kaçamak bir cevap verdim geçmişteki Harriet'in ısrarla Brent'e yanma gelmesini işaret etmesini izleyerek. Brent'le annem birbirlerine bakıp alayla gözlerini devirdi. Brent yanıma gelmedi.

Bak sen şu küçük Harriet'a, der gibiydi bakışları, yine saçma sapan bir şeylere takılıp kaldı.

O küçümseyici bakışları kaç kez görmezden gelmiştim? Kaç kez onların istediği gibi biri olmak için mazeretler uydurmuş-tum? Kendimden ne kadar ödün vermiştim?

"Aslına bakarsan," diye düzelttim birdenbire geçmişteki hâlimi savunma ihtiyacı hissederek. Onu koruyan hiç kimse yoktu. Kendisi bile yapmıyordu bunu. "Düz saçtan nefret ederim. Hem fön çekmek çok vakit alıyor hem de düz saçlar kafamı tepsi gibi basık gösteriyor."

Nolan buna alınmış gibi bir ses çıkardı. "Kafan tepsi gibi değil."

"Öyle. Tıpkı bir pankek gibi."

Nolan sesini çıkarmadı ve tezgâhtaki bir süsü alıp Noel ışıklarına doğru tutmamı izledi. Geçmişteki Harriet şık paltosunun kolundaki rengârenk ışık oyunlarına bakarak güldü. Nolan başını iki yana salladı.

“Hoşuma gitmedi.”

“Onu anladım.”

Nolan geçmişteki Harriet’a dikkat kesilmişti. Her zamankinden biraz daha yavaşça, sanki bunda zorlanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

“Nolan sen...”

“Sana benzemiyor,” diye devam etti. “Fazla ölçülü, fazla... kontrollü.”

“Saçlarım mı?”

“Evet, saçların ama diğer her şey de öyle.”

“Ne olmuş yani? Ben ölçülü olamaz mıyım?”

Nolan gözlerini kısıtı ve başını iki yana salladı. Geçmişteki Harriet sokağı yarılamıştı, Brent’le annemden gitgide uzaklaşıyordu. Bunun farkında bile değillerdi.

“Hayır,” dedi Nolan bilmiş bir tavırla. “Sen hayat dolu, kabına sığmayan birisin.”

“Kabına sığmayan,” diye tekrarladım ruhsuzca.

“Evet. Öylesin,” dedi. “Sonsuza kadar seni tanımak için uğraşsam bile az sonra ne yapacağını kestiremem. Duygularım dilediğin gibi gösterebiliyorsun. Sen...tutkulusun. Harikuladesin. Ben birçok hayata şahit oldum, Harriet ama senin gibi yaşayan birini hiç görmedim.”

Ağzım kurudu. “Ben mi?”

Bana baktı. “Sen,” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. Bugüne dek beni böyle anlatan biri olmamıştı. Bir kenara atılmak yerine kıymeti bilinmesi gereken biriymişim gibi. *Harikulade*. Bu kelimeyi dilimde yuvarladım. Çok lezzetliydi. *Özeldi*. Yanaklarım yanıyordu.

Ellerim karıncalanıyordu. Sanki ozon tabakasından serbest düşüşe geçmişim ve gitgide hızlanırken vücudumun kenarları alev almıştı.

İlk başta Nolan'ın söyledikleri yüzünden kendimden geçtiğimi sandım ama sonra beni yanına çekip kollarının arasına aldı. Hissettiğim şeyin onun sihri olduğunu fark ettim. Yine. Gümbür gümbür sesler geldi, Nolan'ın sihri ceketimin arkasına yapıştı ve beni arkaya doğru savurdu. Sanki uzun bir ipin ucundaydım, koşuyordum, koşuyordum, koşuyordum ama sonra biri ipin öbür ucunu sertçe çekerek beni durdurmuştu.

Geçmişe gittik ama bu kez durmadık. Suyun üzerindeki taştan bir iskeleye kayığını bağlayan genç Nolan'ın olduğu yeni bir hatıraya ayak basar basmaz tekrar dönmeye başladık. Bu kez kendimizi loş bir tavernada bulduk. Köşede bir adam keman çalıyordu. Nolan'ın babasının yüzü asıktı, endişeli görünüyordu. *Orada çok fazla zaman geçiriyorsun, Nolan. Ne arıyorsun?*

Yine uzaklara gittik. Çılgın saçlı, küçük bir kız antikacı dükkânının alt raflarından birine eğilmişti. Matilda teyze gülüyordu. *Ne arıyorsun?*

Suyun üzerindeki bir deniz feneri ve korkuluklara dirseklerini dayamış, yalnız biri. Uzun, resmî bir masa. Titrek mum ışıkları. Üzerinde eski, sararmış bir defter duran bir mezar taşı. Bir buket kır çiçeği bırakılmış başka bir mezar taşı daha.

Tek kişi için kurulmuş bir masada akşam yemeğini yiyen yalnız bir adam.

Kanepenin arkasına kollarını dayamış, limandaki gemileri izleyen yalnız bir kadın.

Ne arıyorsun?

Anılar eğilip büküldü ve birbirlerine dolandı. Benimki, onunki, yine benimki. Bu böyle devam etti ve sonunda gözlerimi kapayıp Nolan'a yaslandım. Beni biraz daha yakınına çekti

ve sıkıca sarmaladı. Söylediklerini duyamadım ama kelimelerinin onun vücudundan benimkine akan titreşimlerini hissettim. Bölük pörçük bazı şeyler duydum. *Harriet... Sıkı tutun... Seni tutuyorum... Seni asla bırakmam.*

Elini saçlarımın arasından enseme götürdü ve beni sımsıkı tuttu.

Seni bırakmayacak, dedim içimden korkumu bastırmaya çalışarak. *Seni bırakmayacak.*

Ben neredeyse bunu düşünür düşünmez sert bir zemine bastık. Ses bir vakumla çekilir gibi oldu. Bacaklarım titriyor, kulaklarım çınlıyordu.

Mozaik lambalar. Arkada bir pikap. Eşya dolu raflar ve devrilmiş bir müzik kutusu.

Zaman ansızın bizi Kuş Yuvası'na fırlatmıştı. Başladığımız yere. Ani bir mide bulantısıyla tezgâha doğru tökezledim.

“Neydi bu?” dedim nefes nefese ve Nolan’a baktım.

Ama Nolan bana bakmıyordu. Tavandaki ökseotunu ilk kez görüyormuş gibi ona bakıyordu. Yalpaladığını fark ettim. Yüzü bembeyazdı, yumruklarını sıkmıştı.

“Bana kalırsa,” dedi yavaşça ve boğuk bir sesle “bir şeyler ters gidiyor.”

Sonra yere yığıldı.

Yirmi İkinci Bölüm

Nolan

*Ç*ocukken uçabileceğimi sanırdım.

Doğal olarak, annem beni bu fikirden caydırmaya çalışmıştı. Enseme bir tokat patlatıp çamaşırları ayırmamı söylemişti. “O kadar istiyorsan çamaşırların başına *uç*,” demişti.

Gelgelelim o fikir aklımda kalmıştı ve aşağı yukarı bir hafta sonra küçük balıkçı köyümüzdeki alçak bir yamaçtan atlamaya yeltenmiştim. Tabii ki uçamamıştım ama dizimi burkmayı becermiştim. Bir aya yakın doğru düzgün yürüyememiştim.

Bu anıyı yıllardır düşünmemiştim ama şimdi aklıma gelmişti ve yine o kayalık çıkıntının sert köşelerine çarpıyormuşum gibi bütün vücudum acıyla seğiriyordu.

Sıçrayarak uyandım. Boğazım düğüm düğüm olmuştu, gözlerim kurumuştu. Biri şakağıma bir kürek indirmiş gibi başım zonkluyordu. Ama koynumda küçük, sıcak bir vücut vardı.

Bilincim yavaş yavaş açıldı, sahile çarpan tembel dalgalar gibi zihnimin kıyılarına vurdu ve tekrar geri çekildi. Onu bir türlü yakalayamadım.

Harriet, diye düşündüm önümdeki vücut kıpırdandığında. Hâlâ uyku sersemiydin. Hatırladığım en son şey zamanda yuvarlandığımızdı. Renkler, ışıklar ve çok fazla ses vardı. Başka bir acı dalgası kafatasıma çarptı.

Harriet'i yakınımıa çektim, parmaklarımı açıp kapadım.

Ona tutundum.

O burada, diye avutmaya çalıştım kendimi. *Güvende.*

Onu bırakmadın.

“Ne...” diye mırıldandığımda sanki ağzıma pamuk doldu. Dudaklarımı yaladım ve tekrar denedim. “Ne oldu?”

Harriet kıpırdandı ve bana yaslandı. Bacaklarını öne uzatıp gerindikten sonra tekrar karnına çekti.

Göğsümün derinliklerinden boğuk bir ses yükseldi. Bazı rüyalarım tam olarak böyle başlamıştı.

Başım yine feci derecede zonklayınca inledim. O kadar ki cevabı zaten bilmesem ölüp ölmediğimi sorardım.

İpeğe sarılmış bir kalçada elimi gezdirdim. “*Harriet?*”

“Buradayım,” diye fısıldadı. Sesi uyku mahmuruydu. Her zamankinden daha boğuktu. Sesini duymamla omuzlarım gevşedi ve rahatlama vücudumun alt kısımlarına doğru ilerleyerek *Harriet*'in bana yaslandığı noktaya yerleşti. “Döndün mü?”

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Yumuşak sabah ışığı perdele- rin arasından odaya doluyordu. Pamuklu bir çarşafı nane yeşili, kalın bir yorganın arasmda birbirimize sokulmuştuk. Çarşaf krem rengiydi ve üzerinde kızak kayan minik ayılar vardı. Şaşkınlıkla onlara baktım.

Harriet'm odasıındaydım. Daha açık konuşmam gerekirse, *Harriet*'in yatağıındaydım ve çarşafındaki ayılardan birine sarılır gibi onu sıkıca tutuyordum.

“Döndün mü derken?”

“Gece boyunca bir geldin bir gittin.”

Kaşlarımı çattım. *Bir geldin bir gittin* bilincimin açılıp kapandığı anlamına mı geliyordu? Kafatasımı ikiye ayırmakla tehdit eden baş ağrısının açıklaması bu olabilirdi.

“Sanırım döndüm.” Hareket etmeye çalıştım ama bir yük gemisinin altında kalmışım gibi hissediyordum. Sanki kafamın içinde kurşun bilyeler yuvarlanıyor ve onların ağırlığı beni aşağı çekiyordu.

“Ne oldu?” Yorgana biraz daha gömüldüm ve gömleğimin üstümde olmadığını fark ettim. Bacaklarımı oynattım. Pantolonum da yoktu. “Giysilerim nerede?”

“Benimkiler neredeyse orada olmalılar.” Harriet benden uzaklaştı ve doğrulup yumuşak karyola başlığına omuzlarını dayadı. Başlığın yeşili üzerindeki pijama takımına mükemmel uyuyordu. Süt gibi teninin büyük bir kısmını gözler önüne seren küçücük bir şeydi ve ipek kadar kaygandı. Saçlarını arkaya atıp dikkatle bana baktı. “Ne hatırlıyorsun?”

Bluzunun incecik askısı dikkatimi dağıttı. “Ne?”

“Ne hatırlıyorsun?” diye sorusunu yineledi. Dudaklarında bir gariplik vardı, sanki ağırlaşmış gibi daha yavaş konuşuyordu. “Dün geceye dair?”

Her şey yavaş ve ağırdı, buğulu bir camın arkasından bakmaya benziyordu. Yatakta sırtüstü dönerken inledim. Çarşaf gövdeme dolandı. Yumruklarımı gözlerime bastırdım. “Sihrim kontrolden çıkmıştı. Onu durdurmaya çalıştım ama yapamadım.”

Sihrimin altın sarısı ipliğini yumruğuma dolamaya çalışıp onu yakalayamadığımda beni iliklerime kadar titreten bir paniğe kapıldığımı hatırlıyordum. Bu kez o beni zaptetmişti ve kalın, parıltılı şeritler hâlinde kollarıma dolanmıştı.

Birbirlerini kovalayan ve şimşek gibi çakan görüntüleri hatırlıyordum. Harriet’in ve benim geçmişimden görüntüler öyle hızlıca iç içe geçiyordu ki ne oldukları bile anlaşılmıyordu. Bir-

birini yansıtan görüntülerdi hepsi de. Sanki hepsi kaynaşarak aynı alanı işgal ediyordu.

Kuş Yuvası'na indiğimizi de hatırlıyordum. Kafatasımın dibine keskin bir acı saplanmıştı. Avuçlarım karıncalanmıştı ve sonra...

Sonrası yoktu.

Hiçbir şey hatırlamıyordum.

“Bayıldım mı?” diye sordum Harriet’a.

Altdudağmı ısırarak başıyla onayladı. “Evet.” Elini uzatıp alnıma dokundu. Tam sol kaşımın üzerindeki bir noktada bir hassasiyet vardı. Dokunuşuna doğru başımı eğdim ve Harriet parmaklarını saçlarıma kaydırды.

Bana gülümsedi. “Başımı tezgâha çarptın. Ruhani bir şifacı çağırmam gerekecek diye düşünmeye başlamıştım.”

“Öyle bir şey yok,” dedim gözlerimi yumarak. Hayaletleri tedavi eden doktorlar ve hemşireler yoktu çünkü hayaletler ne hasta olurdu ne de yaralanırdı. Biz bu dünyadan değildik. Kanımız akmazdı. Hatta hiçbir yerimin morarmaması gerekiyordu. “Beni buraya nasıl getirdin?”

“Zar zor da olsa seni yerden kaldırabildim ama pek kendinde değildin.”

Çarşıftan fırlayan bir ipliği kopardı. Şüpheyile gözlerimi kısıtım. Harriet duygularını gizlemezdi. En azından benimleyken.

Sabretmeye çalıştım ama doğrusu bunda zorlandım. “*Pek kendinde değildin* de ne demek?”

“Sayıklıyordun.”

“Ne dedim?”

“Uzun uzun saçlarım hakkında konuştun,” dedi. Söz konusu saçlar omuzlarına döküldü. “Saçlarımda evrenler gizlediğimi söyledin, o her ne demekse artık. Bir battaniye gibi onlara sarılmak istiyormuşsun.”

Pekâlâ. Hiç olmazsa neden tereddüt ettiği anlaşılmıştı.

“Ya? Bu çok şey...” *Trajik. Utanç verici. Son derece uygunsuz.* Kulağımın arkasını kaşıdım. “Başka bir şey söyledim mi?”

“Babanla ilgili bazı şeyler söyledin. Tanımadığım insanlar ve bilmediğim yerlerle ilgili. Uçmaktan bahsettin. Yamaçlardan. Sonra nane şekeriyle ilgili bir konuşma yaptın ve her nasılsa sözü ne kadar yorgun olduğuna getirdin.” Kaşlarını çatıp somurttu ve yorganın altındaki kolumun üzerine elini koydu. Dalgınca tenime desenler çizmeye başladı. “Daha fazla limonlu şekerim var mı diye sordun ve çok... sevgi doluydun.”

“Sevgi dolu,” diye yineledim.

Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu ve hemen ardından tekrar uzaklara baktılar. Yanakları pembeleşti. “Evet.”

“Şey...” Sakin olmaya çalıştım. “Uygunsuz bir şey yapmadım, değil mi? Yani seni... rahatsız etmedim?”

Yorganın altında çıplak olduğumu bir türlü unutamıyordum ve bundan rahatsızdım. Onun önünde soyunmuş muydum? Zorla yatağma mı girmiştin? Uyandığımda ona nasıl sarıldığımı hatırladım. *Yoksa onu zorlamış mıydım?*

Harriet paniğimi hissetmiş olmalıydı ki yüzündeki gerginlik kayboldu. Bu kez daha bilinçli bir hareketle koluma dokundu. “Hayır, Nolan. Aklından neler geçiyorsa hayır.” Yatakta aşağı kaydı ve yorganın altındaki dizi benimkine çarptı. “Hiçbir şey yapmadın.”

İşıl işıl bir gülümsemeye baktı bana. “Aslında çok hoştu. Kocaman, oyuncak bir ayıcık gibiydin. Sana sarılmamdan ne kadar hoşlandığını söyleyip durdun. Seni buraya getirip yatırdığımda yalnız bırakmaktan korktum. Aslında biraz sarhoş gibiydin. Sihir sarhoşu. Sana daha rahat bir şeyler giydirmeye çalıştım ama sen bir şey yaptın ve giysilerin *buhar olup uçu*tu.” Ben homurdanırken o güldü. “İç çamaşırın dışında. O hâlâ üzerinde.”

“Küçük mucizeler,” dedim. Parlak yeşil pijama takımını gözüme takıldı. “Ya sen?”

“Ben mi?”

Başımla bluzunu işaret ettim. “Senin giysilerinin de aynı kaderi paylaştığını söyledin ama hâlâ üzerindeler.”

“Ah.” Kendine bakıp güldü. “Pek öyle sayılmaz. Benim giysilerimi de yok ettin ama onların yerine bana bunları giydirdin.” Askılı bluzunu çekiştirdi. “Bunları rüyada gördüğünü söyledin.”

Tanrım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve tavana gözlerimi diktim. “Ah.”

Harriet güldü. “Yerde yatmak istedim ama birlikte yatmamız için ısrar ettin ve işte buradayız.” Çıplak omzumu parmağıyla dürttü. “Biliyor musun? Uyurken bayağı yapışkan oluyorsun.”

Hayır, bilmiyordum. Uzun bir zamandır Builn dışında yatağımı hiç kimseyle paylaşmamıştım ve o da nasıl uyuduğumla ilgili bilgi vermiyordu.

Harriet elinin tersiyle ağzını örterek esnedi. Bir kolunu başının üzerine doğru uzattı. Minik, yeşil üstü sıyrıldı ve beyaz, pürüzsüz karnı göründü. Dün geceki küçük nöbetim hiç olmazsa bir işe yaramıştı. Harriet uykudan sonra harikulade görünüyordu. Yanağında yastık izi vardı ve iyice mayışmıştı. Tembel tembel gülümsüyordu. Teninden tatlı bir sıcaklık yaylıyordu.

Dikkatle yüzünü izledim. “Seni rahatsız ettiysem...”

“Nolan, dur,” diye sözümü kesti. “Rahatsız olmadığımı söyledim. Gayet iyiydin.” Dizlerini karnına çekti ve yan döndü. “Daha iyi misin?”

Ben de yan döndüm ve kolumu yastığın altına sokup bacağımı ona doğru uzattım. Gerekirse geçirdiğim nöbeti suçlayabilirdim. Hâlâ sersem gibiydim ama baş ağrım katlanılabılır bir seviyeye gerilemişti. “Evet.”

“İyi. Senin için kaygılandım.” Harriet yüzüne düşen saçları çekti ve elini yanağının altına koydu. Komik nevresim takımı ve komik pijamalarıyla yatağında inanılmayacak

kadar yumuşak görünüyordu. “Sence sihrin neden...” Belli belirsiz bir jest yaptı ve yanaklarını şişirip nefes vererek bir patlamayı taklit etti.

Burnumu çeke çeke güldüm.

Harriet gülümsedi. “Sence sihrin neden çıldırdı?”

“Bilmiyorum. İlk kez bir görevim bu kadar uzun sürdü.” Bu kelimeyi telaffuz ederken zorlandım. Bir süredir Harriet’ı bir görev olarak düşünmüyordum. Uygunsuz bir etiketti bu ama uygunu suratıma çarpsaydı bile bunu anlar mıydım bilmiyordum. Harriet apayrı bir kategoriydi ve bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

“Belki de sihrim bana isyan ediyor. İşimi bitirmem için beni zorluyor. Bu gecikme yüzünden her şeyi üzerimize fırlatıyor.”

“Genelde kaç hatıra ziyaret edersin?”

“İki ya da üç tanesi işimi görür. Çetrefilli bir süreç olduğu söylenemez.”

Gözlerimin içine baktı. “Benimle farklı oldu.”

“Evet.”

Harriet’la durumum birçok bakımdan farklıydı.

Departmana geri gidip Isabella’yla görüşmek için ısrar edebilirdim ama bu şüphe çekebilir diye kaygılanıyordum. Ne olursa olsun bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıyım.

Harriet’la mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istiyordum.

Harriet çıplak kolumda parmaklarını yukarı aşağı gezdirdi. Bana dokunmasına doyamadığım için işini kolaylaştırmak istedim ve yorganı biraz açtım.

“İşe yarar bir şey görebildin mi?” diye sordu. “Yani dün gece?”

O şiddetli fırtınada gördüklerimizi anımsamaya çalıştım ama Harriet’in yüzüme savrulan saçları ve onun göğüskafe-sine sertçe bastırdığım avuçlarımdan başka bir şey gözümde

canlanmadı. Elimden kayıp düşecek diye çok korkmuştum. Zamanın girdabında onu kaybetmekten korkmuştum. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. “Hayır. O sırada telaşlanmakla öyle meşguldüm ki işimize yarayacak bir şey aramak aklıma gelmedi. Ya sen?”

Başımı iki yana salladı. “Bir sonraki adıma geçmene yardımcı olabilecek hiçbir şey görmedim.”

Göğsüm sıkıştı. Birkaç on yıldır bundan sonraki sayfaya geçmekten başka bir motivasyon kaynağım yoktu. Ama üzerinde minik aylar olan bir nevresim takımının üzerinde, Harriet’m şampuanı gibi kokan bir yastıkta yatarken başka bir dünyayı düşünmek zor geliyordu.

Başka bir yerde olmak istemiyordum. Burada olmak istiyordum.

Tereddüdümü başka bir şeyle karıştırdı.

“Endişelenme,” dedi hemen ve tırnaklarını kolumda gezdirmeye başladı. “Aramaya devam edeceğiz. Çocukluğumda şu gizli resim bulmacalarında gerçekten çok iyiydim.”

“Ne o?”

“Hani dergilerin arkasında olanlar.” Ona boş boş baktım. “Unut gitsin. Bence birazcık zaman alacak ama eninde sonunda bir yolunu bulacağız.”

“Evet,” diye onayladım çatallı bir sesle. “Biraz daha zaman lazım.”

Biraz daha zaman.

Biraz daha zaman.

Biraz daha zaman.

Bütün varlığım boyunca zaman hızla akıp gitsin istemiştım. Şimdiyse zamanın yavaşlaması için çırpıyordum.

“Mücadeleye devam edeceğiz,” diye güvence verdi bana. Kolumu uzun uzun ve daha sert okşamaya başladı. Hafifçe ürpererek ona sokuldum. Tüylerim diken diken oldu.

Benim için bunun mümkün olabildiğini bile bilmiyordum.
“Harriet.”

“Efendim?” Elini kolumun üstünden omzuma doğru götürdükten sonra oradan göğsüme indirdi. Boynumu okşamaya başladığında başımı yastığa bastırdım.

“Ne yapıyorsun?” diye homurdandım alçak sesle.

“Ah.” Elini kaldırdı. “Sadece... Durmamı mı istiyorsun?”

Bileğini yakaladım ve elini tekrar çıplak göğsüme koydum.
“Hayır.”

Gülerek beni yavaşça okşamayı sürdürdü. “Dün gece bir şey söyledin...”

Bir gözümü açıp ona baktım.

Parmaklarını tenimde kocaman açtı. Kalbim avucunun altında atıyordu. “Sırtını sıvazlıyordum ve bunun sana ne kadar iyi geldiğini anlatıyordun. Yüz yıldır sana hiç kimsenin dokunmadığını söyledin.”

İçimi yakan bir utanç duygusuyla savaştım. Uzun zamandır bana hiç kimse dokunmamıştı ve bunun özlemini duymamın utanılacak bir yanı yoktu. Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra Harriet’in ilgisinden keyif almam normaldi.

“Evet, epey olmuştu,” diye onayladım. Tekrar duraksadım ve yutkundum. “Bende uyandırdığı hisler hoşuma gidiyor.”

Sırtüstü döndüm ve yorgan kasıklarına kadar sıyrıldı. Yumuşak sabah ışığında bunu yapmak utanmazca geliyordu ama Harriet’in ellerini tenimde hissetme arzum utancımdan daha ağır bastı. Harriet avucunu karnıma kaydırды ve bu yeni bölgeyi keşfe çıktı.

“Böyle iyi mi?” diye sordu.

Başımı yukarı aşağı salladım. Sanki dokunuşlarıyla vücuduma hayat veriyordu. Kaslarım sabırsızlıkla yanmaya başladı, elinin gezindiği her yer hazla karıncalandı. Belirli bir rota izlemiyordu, bir sonraki adımda ne yapacağımı kestiremiyordum.

Nereye gideceğini bildiğimi sandığım her seferinde yönünü değiştiriyordu.

Vücudumun yan tarafını boylu boyunca okşadı. Avuçlarını göğsüme koydu. Çilli bir bölgeye hafifçe tırnaklarını sürttü ve saçlarının uçları boynuma değdi. Dişlerimi sıkarak bir ses çıkardım.

Harriet usulca güldü ve parmaklarını köprücük kemiğimin biraz altındaki beyaz, ince yara izinde gezdirdi. “Bu nasıl oldu?”

“Hatırlamıyorum,” dedim sıkıca yumduğum gözlerimi açmadan. Aletim sertleşmişti, vücudumun alt kısmı kurşun gibi ağırdı. Kucağımda toplanan yorgana minnettardım çünkü Harriet’in masum dokunuşlarından bu kadar çok tahrik olduğum için utanmıştım.

“Ya bu?”

Kalçamın yanındaki bir yere parmaklarını kaydırды ve sırtım geriye doğru yay gibi büküldü. Gırtlığıma bir bıçak dayayıp sorsaydı bile o yara izine dair anımı hatırlayamazdım.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım tembel bir sesle. “Hayatta olduğum zamanlara dair fazla bir şey hatırlamıyorum.”

Harriet’in saçları karnına döküldü. Ilık ve ıslak bir şey yara izime değdi.

Yorganın altındaki ellerimi yumruk yaptım.

“Senin için zor olmalı. Hatırlamamak.”

Benim için zor olan *buydu*. O beni okşarken kendimi tutmak. Tepki göstermemeye çalışmak. Utanç verici bir duruma düşmemeye çalışmak.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Güzelliği kanımı tutuşturdu. Bir elini kalçamın yanına koymuştu, diğeri karnımdaydı. Bütün vücuduyla üzerime eğilmişti. Yine askısı omzundan kayarak dirseğine kadar düşmüştü. Memeleri yakasından taşmıştı ve sert meme uçları ince kumaşın üzerinden belli oluyordu. Bana bakarken altdudağını dişlerinin arasına kısırmıştı ve sarı saçları omuzlarına dökülmüştü.

Gözlerimin içine bakmaya devam ederek elini biraz aşağı indirdi ve parmaklarını göbek deliğimin altındaki esmer tüylerde gezdirdi.

“İzin verir misin?”

“Lütfen,” diye inledim daha fazla konuşmasma izin vermeden. Yorganın altındaki kalçalarımı kaldırarak dokunuşlarını kovaladım. “Lütfen, Harriet. Ben...”

Ellerini üzerimde hissetmek için her şeyi yapardım.

Bir tebessümle beni susturdu ve biraz doğruldu. Parmağının ucunu kalçamın sağından soluna kaydırdığında inledim ve başımı yastığa bıraktım. Harriet bana gülümsedi.

“Emin olmanı istiyorum,” dedi.

“Eminim,” diye mırıldandım şehvet sarhoşu bir hâlde. Zamanda yolculuk yapmak gibi bir şeydi bu. Sanki göğsüme bir ip bağlanmıştı da biri onu sertçe çekiyordu. “Sakın durma.”

“Durmayacağım,” diye söz verdi. Kucağımdaki yorgana dokundu ve onu hafifçe çekti. “Kaldır kendini,” diye mırıldandı.

Dediğini yaptım ve kalçalarımı kaldırarak yorganı açmasına izin verdim. Utancım geçmiş, yerini haz dolu bir beklenti almıştı. Birkaç masum dokunuşla sertleşmiş olmamı artık umursamıyordum. Harriet’in görececeklerini umursamıyordum.

Hatta görmesini *istiyordum*. Onu ne kadar arzuladığımı bilmeyi hak ediyordu.

Yorganı çekip hiç bakmadan yatağın ayak ucuna fırlattı. Ellerini kasıklarına koydu. Yastığımın altına kollarımı soktum ve kuş tüyü kumaşa yapıştım. Kollarım kasıldı. Sihrimi ilk kullanışında böyle hissetmişim. Kontrolden çıkmış gibi.

Harriet bakışlarını aşağı kaydırdı ve aletimin iç çamaşırımı zorladığımı görünce gözleri irileşti.

“Ah,” dedi altdudağını diliyle ıslatarak.

“Evet,” dedim zar zor. Artık onu gizleyemezdim. Sırf ona bakarak bile boşalabilirdim. “Özür dilerim,” diye ekledim ağır bir sessizliğin ardından hiç de içimden gelmeyerek.

Harriet tekrar bana baktı. “Özür mü?”

Çamaşırımın belinden içeri parmağımı soktu ve kasığımın iç kısmındaki hassas bölgeyi okşadı. Dokunduğu nokta belli ki aletimle doğrudan bağlantılıydı.

“Evet.”

Bu sefer elinin tamamını çamaşırımın lastikli belinden içeri kaydırды. Dokunmasını en çok istediğim yere mahsus dokunmadan kasığımın içinde parmaklarını gezdirdi. “Neden özür diliyorsun?”

“Bilmiyorum,” diye inledim. “En doğrusu bu gibi geldi.”

Alayla gülümsedi. “Elim çamaşırının içindeyken neyin doğru olduğunu düşünmemiz gereken bir zamanmış gibi gelmiyor.”

Tanrım. Ben de öyle umuyordum. Harriet yer değiştirdi ve aletimi kavradı. Çok gevşekçe.

Bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

“Harriet. *Lütfen,*” diye yalvardım.

“Canını mı yaktım?”

“Hayır.” *Evet.* “Daha sıkı tut. *Lütfen.* Eline al. *Evet.* İşte böyle. Ben...”

“Şşş.” Yine beni susturdu ve ağırlığı yer değiştirdi. Beni daha sıkı tuttu ve yumruğunu aşağı yukarı hareket ettirmeye başladığında yüzündeki belli belirsiz muziplikten eser kalmadı. Boğuk bir sesle inledim. “Seninle ilgileneceğim.”

“Biliyorum,” dedim ne söylediğimi bilmeden. Aletimi sıvazlayan küçük elini hissetmeye odaklanmışım. Uzun, uzun tembelce okşuyordu beni. “Hep öyle yapıyorsun.”

Bana ne kadar iyi baktığının farkında bile değildi. Dudağının ucunda bekleyen gülücükleri ve özenli dokunuşlarıyla. Yufka yüreği ve akıllı sözleriyle. Birkaç haftada onlarca yıldır

hissettiğimden daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Hiç olmadığım kadar enerjiktim. Harriet tüm karanlık köşelerimi aydınlatmıştı.

“Daha sert. Daha sert yap.”

Harriet hoşnut bir ses çıkardı ve aletimi biraz daha sıkı kavradı. Elini yukarı aşağı birkaç kere daha hareket ettirdikten sonra doruğa ulaşmama çok az kalmıştı. Kalçalarım onun dokunuşlarını takip ediyordu. Kendimi eline doğru ittim. Arkamdaki karyola başlığının kenarlarına tutundum. Tahtalar gıcırdadı.

Gözlerimi yumarak kendimi tutmaya çalıştım. Bunun bitmesini istemiyordum. Çok güzeldi.

“Harriet,” diye inlediğimde bana alçak bir mırıltıyla karşılık verdi. Vücudumdaki titreşimi kemiklerime kadar hissettim. Bana dokunduğu yerde hissettiğim beklenti dolu baskı yukarı doğru yayıldı. Sihrin çekim gücü gibiydi ama daha sıcaktı. Daha ısrarcıydı. Bu his göğsüme yayıldı ve kalp atışlarıma karışarak damarlarımdaki kanla ve Harriet’ın elinin ritmik hareketleriyle ahenk yakaladı.

“Boşalacağım,” dedim. “Çok az kaldı.”

Harriet bunu duyar duymaz elini gevşetti. “Henüz değil,” diye fısıldadı.

“Hayır. Lütfen.” Haz hafifledi ve keskin bir sancı nefesimi kesti. Çıldırılmış gibiydim, vücudunun ihtiyaçları tarafından yönetilen akılsız bir varlığa dönüşmüştüm. Gözlerimi açtım ve dirseklerime dayanarak biraz doğruldum. Harriet çamaşırımı bacaklarıma kadar indirdi.

“Seninle ilgileneceğim,” dedi yine ve ben niyetini anlayamadan ellerini kalçalarımın yanına koyup başını kucağıma indirdi. Beni sıcak, ıslak ağzına aldı.

“Siktir,” diye inledim. Titrek elimi saçlarına gömdüm. “Dayanamayacağım. Öyle... Siktir.”

Gözlerini kaldırıp bana baktı, avucumda topladığım saçlarını kullanarak temposunu artırmaya çalıştım. Bana uyum sağladı ve başını aşağı yukarı hareket ettirirken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Söyle,” diye inledim. “Boşalabileceğimi söyle.”

Yavaşça gözlerini açıp kapadı ve beni daha sertçe emmeye başladı. Dilini aletimin etrafında gezdirdi ve bardağı taşıran son damla bu oldu. Daha fazla dayanamadım. Yastığım üzerine düştüm ve iki elimle saçlarını kavrayarak ağzında hızlı hızlı gidip gelmeye başladığımda bir haz fırtınasına tutuldum. Harriet istediğimi yapmama izin verdi ve doruğa ulaştığımda benimle birlikte inledi.

Bedensel hislerden ibaret bir varlığa dönüşmüştüm. Ateş, şehvet ve çılgınlık seviyesinde bir tutku. Ham sihir çevremde başıboş gezinerek kıvılcımlar saçtı ve bunlar kar tanelerine dönüştü.

Hayal meyal Harriet’m üzerimden kalktığını hissettim. Elleri hâlâ gövdemdeydi.

“Nolan.” Sesi çok uzaklardan geldi. “Nolan aç gözlerini.”

“Yapamam,” dedim nefes nefese.

Harriet güldü. Yine göğsüme yattı. “Bak.”

Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Oda kar taneleriyle dolmuştu, döne döne tavandan çıplak tenlerimize doğru süzülüyorlardı. Kendi kontrolümü kaybettiğimde sihrimin kontrolünü de kaybetmiş olmalıydım. Kar tanelerinin arasında altın kıvılcımlar dans ediyor, sihrim derimin altında uğulduyordu. Harriet gülerek elini uzattı ve kar tanelerini yakalamaya çalıştı. Sersemlemiş bir hâlde tavana bakarken çıplak göğsümde eridiklerini hissettim. Soğuk değillerdi, tenime sıcak öpücükler kondurdular.

Sihrim yine bir nabız gibi attı ve tavandan yeni kar taneleri fışkırdı.

“Bir kar küresi yarattın,” dedi Harriet sevinçle.

Ona uzandım. Yakınımda olmasına ihtiyacım vardı. Boğuk bir mırıltıyla göğsüme yattı. Saçlarında kar taneleri vardı.

O, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

“Hayır,” dedim neredeyse kalbim kadar hızlı atan sihrimle. Altın çilli kar taneleri ona yetişmek için hızlandı. “Bunu sen yaptın.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Harriet

*K*endimle gurur duyuyordum.

Daha önce bir erkeğe yeni bir hava durumu yaratması için ilham vermemiştim. Ama galiba bunun nedeni daha önce Nolan gibi bir erkekle birlikte olmamamdı. Teni. Tadı. Çıkardığı sesler. Tavırları, çaresizliği ve muhtaçlığı. *Bana*, benim dokunuşlarıma ihtiyaç duyması.

Kendimi güçlü hissediyordum. Büyüleyici. Arzulanan.

Nolan yastıkta başını çevirdi ve yarı kapalı gözleriyle bana tembel tembel baktı. Tavandan hâlâ kar taneleri süzülüyor ve saçlarında eriyordu. Elini kaldırdı ve dudaklarımın kenarını başparmağıyla okşadı.

“Bu hâlini beğendim,” dedi şaşılacak kadar boğuk bir sesle.

Başımı omzuna dayadım. “Ben de *seninkini*,” dedim. Koluna çenemi dayadım ve yüzüne baktım. “Şey görünüyorsun...”

Yaşadığı cinsel tatminin izlerini hâlâ taşıyordu; yanakları pembeleşmişti, saçları dağılmıştı ve mutlu bir tembellik içindeydi. Onu ilk kez bu kadar rahatlamış görüyordum ve bundan ötürü bir madalyayı hak ettiğimi düşünüyordum.

“Coşkulu mu?” Uykulu bir ifadeyle gözlerini kırptırdı. Elini saçlarımın arasına sokarak enseme dokundu. En sevdiği yerdi orası. “Işıl ışıl mı?”

Dayanamayıp güldüm. Kar taneleri havada asılı kalıp titredi, sonra yeniden hızlandılar ve yeni bir desen oluşturarak aşağı süzıldüler. “Öyle bir şey.”

Bana öyle içtenlikle gülümsedi ki nefesim kesildi. Nolan’ın tepkileri daima çok ölçülüydü, kolay kolay duygularını göstermezdi. Dolayısıyla böyle bir gülümseme ele geçirilmesi zor ve kıymetli bir şeydi. Tıpkı dükkânımda sakladığım hazineler gibi.

Elimi uzattım ve yanağındaki gamzeyi nazikçe okşadım.

Parmaklarımı öpmek için başımı çevirdi ve karnımın alt kısmına bir sıcaklık yayıldı. “Eğer sonrasında böyle olacaksan daha sık orgazm olmalısın.”

Hâlâ tavandan süzülen kar taneleri gibi tenimde hızla kayan boğuk bir kahkaha attı. “Müthişsin.”

Yanaklarım alev aldı. Biraz önce, ayıcıklı nevresim takımlarımın üzerinde ona oral seks yapmıştım ve bana iltifat etmesi yüzümü kızartmıştı. Gerçekten inanılmazdı. “Sanırım sen değil de orgazmın konuşuyor.”

Birden ciddileşti. “Neden iltifatları kabul etmiyorsun? Neden onları geçiştiriyorsun?”

“Çünkü,” dedim yüzü yerine boynuna bakmayı sürdürerek, “biraz önce yüz yıllık bir kuraklığı sona erdirdim. Endorfinlerin bayram ediyordur.”

“Ne düşünüyorum biliyor musun?”

Ona dik dik baktım. “Düşüncelerini açıkça söylemekten hiç kaçınmadın.”

Dikkatimi üzerinde tutmak için nazikçe çenemi çimdikledi. “Bence bir iltifatı kabul etmeyi bilmiyorsun.”

“Bu...” Söylediği şeyi inkâr etmeden önce tekrar düşündüm. “Muhtemelen doğru,” dedim iç çekerek.

Kaşlarını çattı. Bunu bu kadar kolay kabul etmemi bekle-miyordu sanırım. Birkaç saniye boyunca beni izledikten sonra yüzünü benimkine yaklaştırdı ve gözlerini dudaklarıma dikti. “Bu üzerinde çalışmamız gereken bir konu, Harriet.”

“Tabii,” dedim ve yavaşça elini aşağı kaydırmayı sürdürdü-günde nefesim kesildi. Avucuyla beni göğsümden iterek tekrar yanına düşürdü. Yatağa çarptığımda bir of sesi çıkardım ve No-lan dirseğinin üzerinde hafifçe doğruldu. Ensemdeki elini çek-medi, beni gevşekçe tutmaya devam etti.

“İltifat işine hemen şimdi başlıyoruz,” dedi.

“Ne?” Güldüm. “Biz...”

“Şu pijamaların var ya?” dedi üzerimdeyken. “Beni çılgına çeviriyorlar.”

“Bu bana bir iltifat gibi gelmedi.”

Omzuma düşen ince askıyla oynadı. “Seni onların içinde gördüğüm ilk geceden beri dikkatimi dağıtıyorlar.”

“Dün gece bana bunları sen giydirdin. Onun için bu senin sorunun, ahbap.”

“Hiç sorun falan değil,” dedi boğuk bir sesle. Askıyı döndü-rüp omzumdan dirseğime doğru indirdi. Bluzum hafifçe düştü ama memelerime takılarak durdu. Nolan altdudağını yaladı ve diğer askımı da indirerek zaten yok gibi olan pijama üstümü tenimden biraz daha sıyırdı.

“Bu rengi giydiğinde tenin ışıldıyor.” Gözlerini sıyrılan blu-zumun açıkta bıraktığı tenimde, dirseklerime düşen askılarda ve yastığa saçılan saçlarımda gezdirdi. “Aslında her zaman par-lıyorsun,” diye ekledi.

Bana böyle bakarken gerçekten de parladığımı hissettim. Nolan’ın altında hafifçe kıpırdandım ve nefesim hızlandı.

Bakışlarını yüzüme çevirdi ve gözlerimin içine baktı. “Te-şekkür ederim demelisin.”

“Ne?”

Üzerimi örtmemek için kendimi zor tuttum. Vücudumla barışık olduğum söylenemezdi. Şimdiye kadar beraber olduğum erkekler küçük memelerimi ve geniş kalçalarımı coşkuyla övmemişti. Sırık gibi uzun kollarımla bacaklarımı ve dizginlenemeyen saçlarımı da öyle. Soyunmayı yapılması gereken bir eylem olarak görmüştüm hep. Ilık bir tatmin duygusunun başlangıcı olarak.

Ne var ki Nolan beni mutfak masamdaki kavanozda sakladığım şekerlerin renkli ambalajlarını açar gibi soyuyordu ve benim gitgide daha fazla gözler önüne serildikçe gözlerinden fışkıra ateş şiddetlendi.

“Biri sana bir iltifat ettiğinde,” dedi yavaşça “ona teşekkür etmelisin.”

“Ah.” Dudaklarımı ıslattım ve gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. “Teşekkür ederim.”

Dudağını şaklattı. “İçinden gelerek söylemedin.”

“Hayır, gerçekten içimden gelerek söyledim.”

“Daha inandırıcı olmalısın.” Eğildi ve boynumu hafifçe emerek ıslak ıslak öptü. Yastıktaki saçlarımın arasına parmaklarını geçirdi. “Bir deneme daha yapalım.”

Kısa, boğuk sesler çıkararak ve tenimi minik minik ısırarak öpmeye başladığında gözlerimi kapadım. Kendini tuttuğunu biliyordum ve bu başımı *döndürüyordu*. Özenle koruduğu iradesinin sınırlarını zorlamak istiyordum. Oynadığı oyunu unutup memelerimi öpmesini istiyordum. Ama o tam bir görev adamıydı, zonklayan nabzıma ve bacaklarımın seğirerek biraz daha açılmasına neden olan kulağımın altındaki o noktaya odaklanmıştı.

Zihnim boşalmıştı, kanım tutuşmuştu ve her yerim hazla sızlıyordu ama Nolan hiç acelesi yokmuşçasına dudaklarını boynumda gezdirmeye devam etti.

Ne hoş.

“Cildin öyle yumuşak ki,” dedi bir süre sonra. Ne kadar geçtiğini bilmiyordum ama neredeyse derimin içinden fırlayacak gibi hissediyordum. Boynum hiç bu kadar hassas olmamıştı.

“Ah,” diye inledim. “Şey... vücut losyonu kullanıyorum.”

Nabzımın attığı yerin hemen altındaki hassas noktayı uzun uzun öptü. “Cildinin yumuşaklığının losyonla bir ilgisi yok, Harriet.” Tenimi dişlerinin arasına alıp ısırды. “Ayrıca teşekkür etmeyi unutma.”

“Te-teşekkür ederim,” diye kekeledim çıldırmış kalp atışları eşliğinde. Ona uzanıp avuçlarımı sıcak sırtında gezdirdim ve üzerimde hareket ettiğinde kürekkemiklerinin birbirine yaklaştığını hissettim. Zevkle mırıldandı ve bel çukuruna tırnaklarımı batırdığımda o sonsuz sabrı nihayet taşıtı.

Bluzumun önüne yapıştı ve bu kez hafif, oyunbaz dokunuşları boş verip ipeksi kumaşı belime kadar indirdi. Çıplak tenime kar taneleri yağarken meme uçlarım sertleşti. Nolan eserini seyretmek için ellerine dayanarak kendini biraz yukarı kaldırdı.

“Şu hâline bak,” diye fısıldadı. “Çok güzelsin.”

İri elleriyle memelerimi avuçladı ve başparmakları meme uçlarımı buldu. Sırtım yay gibi gerildi ve Nolan beni tamamen altına çekti.

“Harriet teşekkür ederim de.”

Dudaklarımı yukarı doğru kıvırdım. “Harriet teşekkür ederim.”

Nolan’ın gözleri bir anlığına parladı ve isteksizce gözlerini devirdi. Sonra memelerimin arasını, göğsümden fırlayacakmış gibi atan kalbimin tam üzerini öptü. Başını hemen kaldırmadı, burnunu tenime sürttü ve şehvetim ılık, tembel bir duyguyla bölündü.

“Kalbin,” dedi dudaklarını üzerimden ayırmadan. “Bu güzel, aptal şey. Geçmişte yaralandı değil mi?”

Parmaklarım göğüs kafesini tırmandı, her nefes alıp verişinde göğsünün genişlediğini ve daraldığını hissettim. Nolan'ın bakışları gitgide daha ısrarcı oldu. Onu başımla onayladım.

“Yine de onun sesini dinliyorsun.” Bir bacağına bacaklarının arasına sokarak üzerime yattı. “Ne büyük bir lütuf. Bir armağan. Hâlâ dilemek, hayal kurmak ve istemek. İyiliği bulmak ve onu açıkça gösterebilmek.”

“Bu hiç de bir armağanmış gibi gelmiyor.” Gözümün kenarından bir damla yaş aktı ve çevremizde süzülen kar tanelerine karıştı. Nolan elini uzatıp onu sildi. “Daha çok bir lanet gibi geliyor. Dersimi almamışım gibi. Yeni bir hayal kırıklığına zemin hazırlıyormuşum gibi.”

Her şeyin farklı olmasını umut etmek bana saflık ve aptallık gibi geliyordu. Yeterince hayat dolu ve olumlu biri olursam bunun birazını çevremdekilere bulaştırabileceğimi sanmak. Kolayca bir kenara fırlatılmama, hiçe sayılmama sebep olan şey her neyse onu düzeltebileceğimi düşünmek.

Nolan başını iki yana salladı. “Beni anladığını zannetmiyorum, Harriet. Bu bir tartışma değil.” Sesi nazikti ve içinde bir tebensüm gizliydi. “İltifatlar, unuttun mu? Bir tartışma dinlemek istemiyorum. Bir teşekkür duymak istiyorum.”

Fısıltısının kıyısında köşesinde kalmış buyurganlığı sezdiğimde güçlkle yutkundum. İçimde bir şey yumuşayıp kırıldı. Kontrolü bir başkasına bırakmak beni rahatlattı. Bana böyle kolayca bir rol biçilmesi. Tam olarak ne yapacağımı bilmek.

Karnımdaki düğüm çözüldü ve oradan sıvı bir ateş fışkırdı.

“Peki,” diye fısıldadım. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi oldu.” Nolan'ın gözleri bir ton koyulaştı, öyle ma viydiler ki neredeyse siyaha dönmüşlerdi. Derin ve durgun bir suya benziyorlardı. “Hiç kimsenin yaşamadığı kadar uzun yaşadım. Sahte samimiyete karnım tok. Eminim şimdiye kadar bunu anlamışsındır,” dedi.

Meme ucumu çekip hafifçe büktü. Birdenbire, Nolan'a kim-senin aşağı yukarı yüzyıldır dokunmadığı gibi onun da kimseye dokunmadığı kafama dank etti. Asi saçlarımla, çırlıçıplak bir hâlde onun altında yatmak benim için bir onurdu.

Yastığa biraz daha gömülerek kendimi ona sundum.

“Bir tane daha deneyelim mi?”

“Evet,” dedim bir çırpıda.

Bir delikanlı gibi tatlı tatlı gülümsedi bana ve öyle sevim-liydi ki dayanamayıp ben de gülümsedim. Dizlerini bacakları-mın arasına koydu ve onları biraz daha aralayarak kalçalarını benimkilere yapıştırdı. Kol kasları gerilip gevşedi, dişlerinden önce sakalı tenime sürtündü.

“Seninle olmak...” Derin bir nefes alarak devam etti. “Senin-le olmak öyle güzel ki. Gördüğüm rüyaların hepsinden daha güzel.” Kalçamı tutup hafifçe yukarı kaldırdığında vücutlarımız birleşip ayrıldı. “Sıcacıksın.”

Ayağımı dizinin arkasına taktım ve onu biraz daha yakını-ma çekmeye çalıştım. “Teşekkür ederim,” dedim nefes nefese.

“Gerçekten seninle olabilir miyim?” Ağırlığını üzerime ver-di. “Yoksa bu da başka bir rüya mı?”

“Hayır, bir rüya değil. Ben buradayım, sen buradasın ve seni...”

Beni susturdu ve vücuduyla beni yatağa bastırdı. “Benim hiç acelem yok, Harriet.”

Homurdandım.

“Sen o kırmızı pijamayı giydiğinde bunu yapmayı aklımdan geçirdim,” dedi. “Şortunu indirip diz çökmeyi ve seni yalamayı düşündüm.”

Karnım düğüm düğüm oldu. “O pijamadan nefret ettiğini sanmıştım.”

“O pijamadan nefret ettim,” dedi. “Çünkü o pijama beni ap-tallaştırdı. O pijama yüzünden dolabında başka neler olduğunu

merak etmeye başladım. Bir de şu elbise var tabii.” Boğuk ve titrek bir ses çıkardı. Tenimde dişlerini sıkıldığını hissettim. “O elbisenin *canı cehenneme*.”

“Hangi elbise?”

“Hangisi olduğunu biliyorsun.” Üstümü biraz daha aşağı çekti ve ipeksi kumaş belimde toplandı. “Senin için seçtiğim elbise. Çok güzeldin.”

İç çekerek gözlerimi kapadım. *Çok güzel*. Daha önce de bana böyle söylemişti. Daracık bir soyunma kabiniinde ılık nefesi en-
sime değerken. Şimdi de o zamanki kadar heyecan vericiydi.

Bana bakıp beklentilerin çok altında kalmış biri dışında bir şey gören hiç kimse olmuş muydu? *Güzel* kelimesi başka insanlar içindi. Pamuklara sarılıp sarmalanan, narin ve pırıl pırıl insanlar için.

“Ne söylemen gerekiyordu?” diye fısıldadı tenime ve karnımdaki gerginlik arttı. Kalp atışlarımla uyumlu ve bir nabız gibi zonklayan bir şey kalçalarımın tam ortasına yerleşti.

“Teşekkür ederim,” dedim bir çırpıda ve soluk soluğa.

“Aferin, Harriet,” dedi ve bu kelimelerin yarattığı elektirik akımı neredeyse ağzının üzerimde olmasından bile iyiydi. “Gördün mü? Hiç zor değil, öyle değil mi?”

Başımı iki yana salladım ve bilmiş bilmiş kıkırdayarak elini bacaklarımın arasına koydu. Çaresizce hareket ettirdiğim kalçalarımın ritmini takip ederek kadınlığımı okşadı. Bu sürtünme beni öyle rahatlattı ki ağzımdan çıkan ses yüzünden utanmak aklıma gelmedi.

“Çok güzelsin,” dedi yine ve inlememek için dudağımı ısır-dım. “İhtiyacın olan bu mu?”

Başımı yukarı aşağı salladım ve ayaklarıma dolanarak hareketlerimi kısıtlayan çarşafa rağmen bacaklarımı biraz daha açmaya çalıştım. Parmaklarımı onun vücudundan çekip saç-larımın arasına daldırdım ve onları terden ıslanan ensemden

çektim. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı yoksa kar taneleriyle birlikte süzülüp gidebilirdim.

Tenimin üzerine karlar yağmaya devam etti, Nolan'm elinin ritmine uyarak hızlandılar, minik beyaz kristaller çıplak memelerimi gıdıklayıp göbek deliğimde birikti. Bacaklarımın arasına ve açık ağzımın içine doldular. Her biri bir öpücük gibiydi. Nolan'm elleri ve dudakları her yerimdeymiş gibi.

Nolan başını eğdi ve aramızdaki elini izledi.

"Daha fazlasını ister misin?"

"Lütfen."

Elini bacağımdan yukarı doğru kaydırды ve şortumun bol paçasından içeri soktu.

"Buna ihtiyacın varmış." Boğuk bir ses çıkardı. "*Siktir*. Islanmışsın."

Normalde utanırdım ama utanmadım. Nolan'layken utanmazdım. O beni *güzel* buluyordu.

"Evet," dedim.

"Seni bu hâle getiren benim değil mi? Bu ufak dokunuşlarla." Ateşli ve ısrarcı bakışlarım yüzüme dikti. "Aletimi ağzına verdiğimde."

"Evet." Önce bir, sonra iki parmağını içime soktuğunda hıçkırma ile inleme arası bir ses çıkardım. Nolan'm sabrı birdenbire taşmıştı sanki, iki ucundan büyük bir kuvvetle çekilen bir ip gibi bütün kontrolü bir anda kopmuştu.

"Söyle." Başparmağıyla klitorisimin üzerinde daireler çizirken eğildi ve dudaklarımı yalayarak bana ıslak, ateşli bir öpücük verdi. "Buna ne kadar istediğini söyle," dedi her bir kelimesiyle parmaklarını sertçe içime iterek.

"İstiyorum. Çok istiyorum," gibisinden bir şeyler mırıldandım. Bunu bilmeyi hak ediyordu. Haklıydı. Beni bu hâle getiren oydu. "Bunu düşündüm. Seni. Bana dokunmanı istedim. Beni arzulamanı istedim."

Kelimeler üzerinde düşünmeden, şehvet sarhoşluğuyla ağzımdan dökülüyordu. Kar taneleriyle birlikte dans ederek odada yankılandıklarında irkildim. Gereğinden fazla konuşmuştum. Yalnızca ödenecek bedellerin çok uzakta, rüyalarınca parmak ucumda olduğu uykuyla uyanıklık arası o âlemde tahlil ettiğim ve kalbime en yakın tuttuğum sırlarımı Nolan'a vermiştim. Ona olan zaafım gitgide idare edemediğim bir şeye dönüşüyordu. Göğsümün ortasında birdenbire patlayıp beni paramparça bir hâlde yere sermesinden korktuğum bir balon vardı.

Gözlerimi kapayıp nefesimi tuttum, onun altındaki vücudum kaskatı kesildi. Nolan'm dokunuşları yavaşladı ve kendimi savunmasız hissederek çıplak göğsümü kolumla örttüm.

Hep yaptığım bir şeydi bu. Çok fazla konuşuyordum. Bir şeyi olmaması gereken bir şeye dönüştürüyordum. En başından beri benim onun için yalnızca bir görev olduğumu üzerine basa basa söylemesine rağmen Nolan'ın ilgisini başka bir şeyle karıştırmıştım. Oysa ben hedefe giden yolda bir araçtım yalnızca. Nolan'ın çok, çok uzun zamandır beklediği bir hedefe.

Ondan duygularımın yükünü taşımasını istemem haksızlık olurdu.

"Harriet," diye fısıldadığında yüzümü diğer tarafa çevirerek yastığıma saklandım. Bacaklarımı kapamaya çalıştım ama Nolan diğer elini dizime koyarak yatağa bastırdı ve onları bana engel oldu. Üzerime çıkıp şakağıma burnunu bastırdı. "Harriet," dedi bu kez daha sertçe.

"Özür dilerim," dedim hemen. Ağlamamak için mücadele verdiğimden sesim normalden daha yüksek çıktı. Her şeyi mahvetmişim. Eğleniyorduk ve bunu mahvetmişim. "Ben öyle söylemek istemedim. Sadece şey..."

Fazla geldi, diye düşündüm. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Sihir, ateş ve şehvetin öyle keskin kenarları vardı ki bir bıçak gibi etimi kesiyorlardı.

“Öyle söylemek istemedin mi?” diye sordu. O sırada konuşabileceğimden emin olmadığım için başımı iki yana sallamakla yetindim. Belki hazza geri dönebilirsek itirafımın içimi nasıl yaktığını unutabilirdim. Kalçalarımı oynatarak kendimi ona doğru itmeye çalıştım ama Nolan beni sıkıca tuttu ve kulağıma eğilip tıslar gibi bir sesle benimle konuştu. “Bana bak.”

Onu duymazdan gelerek dudağımı ısırdım. Parmak uçlarıyla çeneme dokundu ve yüzümü kendine doğru çevirdi. “Bana bak,” dedi bu kez daha yumuşak bir sesle. “Seni arzulamamı mı istedin?”

Gözlerimi yüzünde gezdirdim ve her şeyin altüst olmasını bekledim. Ama Nolan’ın altındayken kaçıp saklanabileceğim hiçbir yer yoktu ve kendimi aksine ikna etmeden önce başımı yukarı aşağı salladım. Henüz en kötü yanıma görmemiş olabildi ama çoğu insandan fazlasını görmüştü. Tek başıma onarmak için elimden geleni yaptığım kırık yerlerimi.

“Seni arzulamamı istedin,” diye yineledi ve bu seferki bir soru değildi. Bunu söylerken sesi çatladı.

Altında büzüldüm ve çenemi göğsüne dayadım. Gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Utanç içindeydim.

“Önemli değil.” Avuçlarımı omuzlarına bastırdım. “Hiçbir şey yapmamız şart de-”

“Harriet.” Nolan’ın sesi sertti, aksanı yoğunlaşarak adımın son hecesini yuttu. “Beni yanlış anladın.”

“Hayır, ben...”

“Birbirimizi *arzulama* safhasını çoktan geride bıraktık.” Başım iki yana salladı. “Pijamaların, baston şekerlerin. Sivri dilin ve kocaman kalbin. Şu güzel saçlar.” Serbest elini saçlarımın arasına soktu ve kısa tırnaklarıyla kafa derime masaj yaptı. “Bir an için bile olsa seni *istemediğimi* nasıl düşünebilirsin?”

“Bilmiyorum,” dedim nefes nefese. Ağlamamak için hâlâ büyük bir mücadele veriyordum. “Bana bağırıp duruyorsun.”

Nolan tek kaşını kaldırdı. “Beni görür görmez bana saldır-maya çalıştın.”

“Gizlice evime girdin.”

“Evine gizlice girme–” Dudağının kenarı muzipçe seğirdi. “Gerçekten şu anda bunu mu tartışmak istiyorsun?”

Eliyle tam göbek deliğimin altında yavaş bir gezintiye çıktı. Parmaklarında hâlâ benim ıslaklığım vardı, isteğim sönmüştü ama sıcaklığı hâlâ oradaydı.

“Tam olarak neden bahsettiğimizden bile emin değilim,” dedim bir solukta.

Nolan başını bana doğru eğdi ve elini tekrar bacağımdan yukarı doğru çıkardı. “Seni ikna etmeme gerek var mı?”

Sıkıca gözlerimi yumdum. “Hayır.”

İki parmağıyla bacaklarımın arasındaki sıcak noktayı sertçe okşadı, sonra dokunuşları yumuşadı. Şimdi daha yavaş ve baş-tan çıkarıcıydılar. Genzimin arkasından boğuk bir ses yükseldi.

“Pekâlâ. Belki.”

Çenemde gülümsediğini hissettim. “Buna sevindim, Harriet çünkü niyetim o.” Bacaklarımın arasına avucunu koydu ve bileğini yukarı aşağı hareket ettirerek ona tam olarak ihtiyaç duyduğum noktaya sürtmeye başladı. Enfes bir histi. Bacaklarımı biraz daha açtım ve dokunuşlarının izini sürerek yatakta aşağı kaydım. “Bu ilk adım.”

Nolan bir an bile bocalamadan aynı tempoyu yakaladı ve aniden kendimi yine doruğa ulaşmaya çok yakın olduğum o noktada buldum. Ama bu kez durmadı, iki parmağının sert ve ısrarcı baskısını içimde hissettim. Başımın yanında duran kolunu tuttum ve birdenbire her şey çok fazla gelmeye başlayınca pazısına tırnaklarımı batırdım.

“Nolan,” diye inlediğimde göğsünden vahşi bir hırıltı koptu. Serbest eliyle çenemi tutup dudaklarımı yüzüne yaklaştırdı ve dilini ağzıma soktu.

“Bir dahaki sefere sabırh olacağım,” dedi ağzımın içine doğru. Benden ayrıldığında ikimiz de nefes nefeseydik. Nolan beni delirmenin eşiğine sürüklerken ondan başka bir yere bakmamam için çenemi sıkıca tutmaya devam etti. Bacaklarımın arasındaki parmakları hızlandı, buna benim kadar ihtiyaç duyuyor gibiydi. “Hiç acele etmeyeceğim ve sana haklı olduğumu ispatlayacağım. Deminki gibi adımı ağzından duyacağım. Defalarca. Bir dahaki sefere şu kahrolası şortu çıkaracağım ve beni nasıl içine aldığını izleyeceğim.” Dişlerini sıkıyordu, bembeyaz parlıyorlardı. O da kendini zor tutuyordu. Üzerimde hareket ederken kalçası eline çarptı. Beni parmaklarından daha fazlasıyla beceriyor gibiydi.

“Yavaş yavaş içine gireceğim ve bundan çok hoşlanacaksın,” dedi boğuk bir sesle. “Teşekkür ederim diyeceksin. Öyle değil mi, Harriet?”

“*Aman Tanrım,*” diye inledim ve bana dair her şey sanki bir uçurumun kıyısından aşağı yuvarlandı. Nolan’ın fantezisinin devamı kafamın içindeki uğultunun arasında, onun hırçın ve hoyrat dokunuşlarının arasında kayboldu. Daha fazlasının değil, bunun bir *tekrarı* olacağının vaadi bile Nolan’ın altında titreyerek tutunacak bir şey aramama sebep oldu.

Bunu mahvetmemiştim. Hiç de değil.

Aksine her şeyin *daha iyi* olmasını sağlamıştım.

Onun altında ürperip titreyerek boşalırken Nolan alnını şakağıma dayadı ve hafif bir mırıltıyla beni teşvik etti. Delicesine inip kalkan göğüslerimiz çarpıştı. Gözlerimi açmadım ve bunun her anını hissetmek için kendime izin verdim. Nolan’ın *harikulade, güzel* gibi hiçbir zaman kendimle özdeşleştirmedığım bir sürü kelime mırıldanmasının tadını çıkardım.

Ama Nolan bana belki de artık onları kendimle özdeşleştirebileceğimi düşündürüyordu.

Haz kıydan çekilen dalgalar misali yavaşça vücudumu terk ederken omuzlarına avuçlarımı koydum, oradan bileklerine

doğru indim ve tekrar yukarı çıktım. Birdenbire yorgun düşmüştüm ve vücudum ısınıp gevşemişti.

Nolan güldü ve elini kalçamdan çekmeden yanıma yığıldı. Popomu bir kere sıktı. Sonraki kısmı beklerken ılık tenini okşadım. Bana burada az zamanının kaldığını söyleyeceği kısmı. Hiçbir söz veremeyeceğini söyleyeceği kısmı. Yaptığımız şeyin bir hata olduğunu ve bunu bir daha yapamayacağımızı söyleyeceği kısmı.

Ama kar taneleri tamamen kaybolana dek dudaklarını kulağında gezdirmekten başka bir şey yapmadı.

“Şimdi bana inanıyor musun?” diye sordu tenini tenimden ayırmadan. Bir anda umutla dolan kalbimi zaptetme çabalarım sonuçsuz kaldı.

Hâlâ bir giyotin gibi başlarımızın üzerinde sallanan bir kum saati vardı. Nolan’ın bilmedikleri vardı. Bunun ötesinde, bu çalıntı ve uçucu anlar dışında aramızda hiçbir şey olamazdı.

Ama Nolan sırtının aşağısını süsleyen hilal şeklindeki tırnak izlerimle ve dağılmış saçlarıyla bir yuvarlanışta yatağımdan kalktığında ister istemez kaygılarım uçup gitti. Omzunun üzerinden bana baktı ve yüzümde gördüğü şey her neyse onu gülümsetti. Ayak bileğimi tutup sıktı.

“Evet,” dedim ona. “Sana inanıyorum.”

Düzenleme
Ny.ozlem

Yirmi Dördüncü Bölüm

Nolan

*H*arriet'in antikacısının arka köşesindeki gümüş bir servis tabağını yüzüme yaklaştırıp kendime baktım. Tezgâha başımı çarptığımda oluşan morluğun kenarlarında parmağımı gezdirdim. Sonra tabağı biraz eğerek başımı yana çevirdim ve boynumdaki ize baktım. Bu başka türlü bir morluktu.

Sırıttım.

Harriet'la böyle bir sabah geçirmeyi beklemiyordum. Hâlâ bunu yapabilen ve yabancısı olduğum bir parçamla bunu ümit etmişim elbette. Ama onunla uyanmak. Vücudunun sıcaklığını hissetmek. Dudaklarını. Bacaklarının arasındaki ıslak ateşi...

Servis tabağını elimden düşürdüm, parkelere çarpan metal kulakları sağır eden bir gürültü koparttı.

"Neydi o?" diye seslendi dükkânın ön tarafındaki Harriet.

"Hiçbir şey," diye bağırdım yüzümü buruşturarak. Tabağı aldım ve rafa geri koydum.

Son bir buçuk saattir pencerelerin yanındaki rahat koltuğa yerleşmiş, dükkânın gizli saklı köşelerinde bulduğum kitapları

karıştırıyor ve Harriet'in içeride kendi kendine bir şarkı mırıldanarak gezinmesini dinliyordum. Ara sıra sokağın köşesindeki Noel Baba kılığındaki adamın çanlarının çingirtisini ve pence-relerin önünden geçen çocukların gülüşmelerini duyuyordum.

Orada oturmak güzeldi. İnsana huzur veriyordu. Geçmişle alakalı bir şey bulmak için envanteri incelemeliydim ama açıkçası zahmet edip uğraşmamıştım. Hiç içimden gelmemişti.

Harriet kapıda belirdi. Bu sabah evden çıkmadan önce daracık bir kot pantolonla büyük, kırmızı fiyonklu krem rengi bir kazak giymişti. Açmak istediğim bir hediyeye benziyordu.

"Bir şey bulabildin mi?"

"Hayır."

Tek kaşını kaldırdı. "Bunun için çabaladın mı?"

"Evet," dedim yanımdaki kitap yığınının göstererek. "Geçmişe yaptığımız son ziyarette kitabıma dalmıştım. İşe oradan başlayabileceğimi düşündüm."

"Pek başlamışa benzemiyorsun," diye takıldı Harriet, meyve ve sebze biçimindeki çaydanlıklarla dolu bir rafın üzerinden bana muzip bir bakış atarak. Sonra lahana şeklindeki küçük çaydanlığı raftan alıp ona gülümsedi ve kazağının kenarıyla tozunu almaya başladı. Bir anlığına beyaz karnını gördüm ve ağzım kurudu.

Şimdi teninin tadını biliyordum. Sakalımı tenine sürttüğümde Harriet'in tam olarak nasıl bir ses çıkardığını biliyordum.

Harriet'in yatağından çıktığımdan beri bir endorfin sarhoşluğu içindeydim. Yeşil şortunun gözler önüne serdiği çıplak bacağı dikkatimi dağıtana dek küçük mutfağında kahve içmiştik. Harriet'i tatlı sözlerle kandırarak kucağıma oturtmuştum, sonra saçlarını avuçlayıp onu küçük, kesik sesler çıkarmaya başlayana ve benimkilerin üzerinde duran bacaklarını açana dek öpmüştüm.

“İşe yarar bir şey var mı bari?” diye sordu lahana çaydanlığı rafa geri koyarken. Ona boş boş baktığımı görünce güldü. “Kıtaplar, Nolan.”

“Ah,” dedim dalgınca. “Hayır. Henüz değil.”

Başımı yana eğdi. “İyi olduğundan emin misin?”

“İyiyim,” dedim. Öne eğildim ve parmağımı pantolonunun kemer halkalarından birine taktım. Harriet nadiren kot giyerdi ve bu üzerindeki kıvrımlarım ikinci bir ten gibi sarmalamıştı. Bayılmışım.

Bacaklarımın arasına girene dek onu kendime doğru çektim. “Sen bir şey buldun mu?”

Harriet çenemi avuçlarının arasına aldı ve başparmaklarını yanaklarıma koydu. Utanç verici bir ses çıkardım. Hırlamayla homurdanma arası bir şeydi. Bunu duymasıyla Harriet’in yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Sihrim göğsümü zorladı.

“Aramadım ki bulayım,” diye mırıldandı.

Rahat bir nefes aldım ve alnımı karnına dayayarak saçlarımla arasmda tırnaklarını gezdirmesi için onu teşvik ettim. Kalçalarındaki parmaklarımı esnettim. “Al benden de o kadar.”

“Şey ister misin?..”

“Evet,” dedim hemen.

Gülümsemesi biraz daha genişledi ve gözlerinin kenarları kırıştı. “Sözümü bitirmedim.”

“Umurumda değil.”

“Tekrar buz pateni yapmaya gidelim mi diyebilirdim.” Gözleri muzipçe parladı. “Gidip bir Noel ağacı keselim mi diyebilirdim.”

“Sen ne istersen.”

Harriet ne isterse onu yapmak istiyordum. Sessizce oturalırdık veya dükkânda satılan eşyaları büyüklüklerine göre sıraya dizebilirdik. Görünüşe göre Harriet’in pek sevdiği şu soğanın ucundaki küçük fırına gidebilirdik ya da Noel ağacına

başka süsler asabilirdik. Yanında olmak, kalan bütün vaktimi onunla geçirmek istiyordum.

Güçlkle yutkundum. “Belki şey yapabiliriz...”

Dükkânın ön tarafında şaşkınlık dolu bir çığlık yankılandı ve hemen arkasından bir şey gümüş servis tabağından bile daha büyük bir gürültü çıkararak yere düştü. Biri bağırdı ve *hasiktir* gibisinden bir şey homurdandı. *Bu ne lan böyle?* dedi sonra.

Harriet irkildi ve bacaklarımın arasından çıkmadan kasaya doğru döndü.

“Galiba Sasha burada.”

Onu daha sıkı tutarak homurdandım.

Harriet güldü. “Gidip neler olduğuna baksam iyi olur.” Onu bırakmadım. “Hani burası benim ya?” Onu yine bırakmadım. “Hani o benim çalışanım ya?” Yüzümü karnına biraz daha gömdüm. “Nolan.” Harriet bir kahkaha attı.

“Ya da burada benimle kalabilirsin.” Göbeğine burnumu sürttüm ve nefesinin kesildiğini duyunca sevindim. Avuçlarımı poposuna kaydırıp sıktım. “Ne kadar sessiz olabileceğine bakarız.”

Harriet mırlar gibi bir ses çıkardı. Ellerimi kalçalarının kıvrımlarında gezdirdim. Bu sabah kucağında otururken ağzındaki kahve tadını nasıl alabildiysem iradesinin zayıfladığını da öyle hissedebiliyordum. Bana iyice sokuldu.

Sonra dükkânın önünde bir gürültü patırtı daha koptu ve ona bir çığlık eşlik etti.

“Harriet! Galiba ökseotu hareket ediyor!” Duraksadı. “Konuyla bağlantılı bir soru. Bu ökseotları nereden çıktı be?”

“Hemen geliyorum!” diye seslendi Harriet omzunun üzerinden ve kollarımın arasından sıyrıldı. “Birazdan dönerim,” dedi bana. “Sadece...” Omzunun üzerini işaret ederek suratını buruşturdu. “Aşağı yukarı on yedi bin tane ökseotu dalının tavanımızda ne işi olduğunu açıklamaya çalışacağım.”

Öpüşmemizi ve onun sihri me neler yaptırdığını hatırlayarak koltuğa gömüldüm. “Bundan pişman değilim.”

“Ben de.”

“İyi.”

Harriet’in yüzü yumuşadı ve içimde tomurcuklanan tatlı bir duygu sihrimle beraber dans etmeye başladı. Harriet gerçekten *iyiydi* ve böyle hissetmemin bu sabah yatakta birbirimize yaptıklarımızla hiçbir ilgisi yoktu. O bana asla hissetmemem gereken şeyler hissettiriyordu.

“Harriet,” diye başladım dilimin ucunda bir itirafla. “Ben...”

Dükkânın önünden başka bir gürültü geldi. “Harriet!” diye bağırdı Sasha.

“Geliyorum!” diye seslendi Harriet ve gözlerini devirerek ön tarafa doğru yürüdü. Dar kotunun içinde ahenkle sallanan kıcını ve sırtını süpüren sarı saçlarını izledim. Koltuğun arkasına başımı dayadım. Konuşmamızın bölünmesine hem sinir olmuştum hem de doğrusu biraz rahatlamıştım. Madem bunları hissetmemem gerekiyordu, o zaman hislerimi Harriet’la paylaşmaya da hakkım yoktu. Bencillik gibi geliyordu. Harriet bundan daha iyisini hak ediyordu.

Eğilip bir kitap aldım ve arkasını çevirdim. Bir dükle bir ada prensesi hakkındaydı. İlgimi çekti. Merakla ilk birkaç sayfayı karıştırdım.

“Tarihi aşk romanlarını sevdiğin aklıma gelmezdi,” dedi pencerenin yanındaki köşeden yumuşak bir ses. Korkuyla sıçradım, az kalsın kitap elimden fırlayacaktı.

Isabella arkasındaki raftan doğruldu ve bana anlamlı anlamlı gülümsedi. Ren geyikli saç bandı yerine bu sefer sol kulağının biraz üzerine altın sarısı bir toka takmıştı. Kazağının kenarından sarkan küçük bir ipliği kopardı. “Benden kaçıyorsun.”

“Senden kaçmıyorum.” Sihrim kollarımda gezinip kıvılcımlar saçarak beni uyardı. İyi bir günümde bile Isabella’yla karşılaşmak

sinirlerimi geriyordu. Bu yüzden ölümlülerin dünyasmda birdenbire karşıma çıkması savunmacı bir tavır takınmama sebep olmuştu. “Bir Ölüm Meleği meselesiyle uğraştığımı sanıyordum.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve tavana baktı. Karoları kaplayan ökseotlarını uzun uzun inceledi. Her nasılsa dükkânın en arkasına kadar ulaşmışlardı. Muhtemelen bundan gurur duymak için kötü bir zamandı.

“Bir Ölüm Meleği meselesi vardı,” diye onayladı yavaşça. Yine bana baktı. “Ama Gideon duruma el koymaya karar verdi ve bu süreci herkesten daha iyi yönetti. Tüm ofis şefleri günlük işlerine geri döndü.”

Sırtımı dikleştirdim. “Gideon mı?”

Ölüm Melekleri genel olarak korkutucu varlıklardı ama Gideon... gerçekten başa çıkılması zor ve ürkütücü biriydi. Ölüm Meleklerinin en yaşlısıydı ve bazıları onun ölümün ta kendisi olduğunu söylerdi. Soğuktu. Kötücüldü. Hesapçıydı. Eğer o ölümlülerin dünyasındaysa ortada Isabella’nın söylediğinden daha karmaşık bir durum olmalıydı.

“Ölüm Meleklerinden o *sorumlu*,” dedi Isabella. Harriet’in incelediği çaydanlığı raftan aldı ve yüzü asıldı. “Üç yüz yıl sonra aniden ortaya çıkışı sıradışı bir durum olsa da bu konu artık beni ilgilendirmiyor.” Çaydanlığı rafa geri koydu ve ellerini kavuşturdu. “Buraya seninle konuşmaya geldim.”

“Ne olmuş bana?”

Bakışları tavana kaydı. Sihirli ökseotu onun bakışları altında titredi. “Sihirini kontrol etmekte zorlanıyor musun, Nolan?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

“Hımm.” Üzerinde tavus kuşu resmi olan meşe bir komodinin üzerinde parmağını gezdirdi. Sonra belli belirsiz bir tiksintiyle parmağındaki tozu terzi elinden çıkma, siyah pantolonuna sildi. “Öyleyse önce ben sana gözlemimi söyleyeyim, sonra sen bununla ilgili fikrini söylersin.”

“Anlaştık,” dedim isteksizce. Kendimi pencereden atıp körfezi yürüyerek geçmeyi yeğlerdim ama bu bir öneriden ziyade bir emirdi.

“Sekreterim beni aradı ve panik içinde oraya geldiğini anlattı. Ona geçmişine yaptığın yolculuklardan ve acayip rüyalarından söz etmişsin. O en doğrusunu yaparak sana farklı bir strateji önerdiğinde birdenbire ağız değiştirmişsin.” Bir adım yaklaştı. Sırtımı koltuğun arkasına bastırdım ve kürekkemiklerimi yumuşak kumaşa yapıştırdım. “Görevin gereğinden daha uzun sürdüğü için buraya uğrayıp nasıl olduğuna bakmak istedim ve bir de ne göreyim? Sihir müsrifliğinin canlı bir kanıtı karşımda duruyor.” Yine çatık kaşlarla ökseotuna baktı. “Bu kurallara aykırı, Nolan.”

Ensemi sıvazladım. “İstem dışı gelişti.”

“İstem dışı,” diye yineledi. “Sihrin sana karşı mı geliyor, Nolan?”

“Her şey kontrol altında.” Isabella tek kaşını kaldırdıncı açıklama gereği duydum. “Yani *şu an* öyle. Her şeyi kontrol altına aldım.”

“Alnın çürümüş,” dedi.

“Biliyorum. Ben... ben hallediyorum.”

“Hayır, halletmiyorsun,” diye çıkıştı Isabella. “İdrak edemediğin güçlerle oyun oynuyorsun, Nolan. Görevinin bitiş tarihini hatırlatmama gerek var mı? Noel arifesi süratle yaklaşıyor. O günden önce Harriet’i sonraki hayaletine devretmek zorundasın.”

Sessizliğimi korudum.

“O tarihi geçirirsen sana neler olacağını hatırlatayım çünkü gördüğüm kadarıyla bunu umursamıyorsun. Alnındaki çürük yalnızca bir başlangıç. Her şey değişmeye devam edecek. Ve bu işin sonuçlarına katlanmak zorunda kalan tek kişi sen olmayacaksın.”

Buz gibi bir endişeye kapıldım. Sihrim sertçe ensemi çekti. “O da ne demek?”

Isabella yılgın bir tavırla iç çekti. “Sana söylemiştim. Harriet’ın sana verilmesinin bir nedeni var. Senin kararların ikinizi de etkileyecek.”

“Peki bu ne demek?”

“Aynen söylediğim gibi.”

“Hiçbir şey söylemedin ki!” Harriet’in dikkatini çekmemek için dişlerimi sıkarak alçak bir sesle konuşuyordum. Isabella bu işi bitirmem için beni teşvik etmeye çalışıyorsa bunun oldukça etkili bir yolunu bulmuştu. “Harriet’i tehdit mi ediyorsun?”

“Görevinde başarısız olduğunda neler olacağını açıklıyorum,” diye yanıtladı Isabella sakince. “Çok basit. Bu senin işin. İşini bitirmezsen yoluna devam edemezsin.” Başını yana yatırınca siyah saçları yüzünü perdeledi. “Gerçi en sonunda senden bir tepki almama neden olan şeyin Harriet’i tehdit ettiğimi düşünmen olmasını epey ilginç buldum. Ona gereğinden daha fazla bağlandın, Nolan. Bunu inkâr mı ediyorsun?”

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Ben...” Birden dilim tutuldu. Bunu inkâr etmek istedim. Konuşmamızın gidişatına bakılırsa muhtemelen öyle yapmalıyım. Ama yapamadım. Onu gördüğüm ilk gecedan beri Harriet’in etrafında dönüp duruyordum. Kafama bir televizyon kumandası fırlattığından ve beni bir dizi hafif suçla itham ettiğinden beri. En başta Harriet’i eğlenceli ve ilgi çekici bulmuştum ve yavaş yavaş onu sevmeye başlamıştım. Ama geçirdiğimiz sabahın ardından, bunun yalnızca buzdağının görünen kısmı olduğundan korkuyordum.

“Hayır,” dedim en sonunda. “İnkâr etmiyorum.”

Isabella düşünceli bir ifadeye büründü ve yüzü asıldı. “Bu konuda yalan söylememeni takdir ediyorum.”

“Belki de söylemeliydim,” diye homurdandım yargısının ağırlığını sırtlanmaktansa zemini inceleyerek. Dükkânın ön tarafından gelen alçak sesleri duyabiliyordum. Harriet’la Sasha bir şeylerin yerini değiştiriyordu. İçim sıkıldı. “Beni yeni bir göreve atamaya niyetin varsa hiç olmazsa ona veda etmeme izin ver.”

Harriet'ı hayal kırıklığına uğratanlardan biri olmak istemiyordum. Onu terk edenlerden. Bu görevden alınacaksam bunu Harriet'a açıklama fırsatım olmasını istiyordum. Ona anlatma fırsatım olmasını...

Aslında ona ne anlatacağımdan emin değildim.

"Gittiğinde seni hatırlamayacak," dedi Isabella.

Ellerime baktım. "Öyleyse sadece kendim için istiyorum bunu."

Evet, ona veda etmek için bir fırsat *istiyordum*.

Isabella gözlerini devirdi. "Mağdur edebiyatını kes, Nolan. Görevini değiştirmeyeceğim." Hızla başımı kaldırdım. "Emirleri biliyorsun. Uyarını aldın. Ona göre bir yol haritası çizmeni bekliyorum. İçindeki kaptanı harekete geçir ya da eskiden olduğun kişi kimse onu."

"Bu kadar mı?"

"Daha dramatik bir şey mi bekliyordun?" Isabella tırnaklarını inceledi. "Sihirle biraz cehennem ateşi yaratmama ne dersin? Gırgırına?"

"*Gırgırına*," diye yineledim yavaşça. "Bu deyişi bildiğini bilmiyordum."

Bana sıırttı. Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Gerçekten korkutucu biriydi. "Ölümlülerin kullandığı küçük deyişleri seviyorum." Elini beni geçiştirircesine salladı. "Şimdi gel. Bana kızı göster."

Rahatlamam yerini tedirginliğe bıraktı. Bu konuşmanın sonunda ülser olmam işten bile değildi. "Efendim?"

"Buralara kadar gelip onu görmek istemeyeceğimi düşünmedin herhalde?" Isabella özenle saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve beni beklemeden dükkânın ön tarafına doğru yürüdü. "Uğruna gözünü karartıp tüm kurallarımızı çiğnediğin kadınla tanışmak isterim."

Yirmi Beşinci Bölüm

Harriet

*S*asha tavandaki ökseotlarını gösterdi. “Şimdi sen bana bunların hepsini bir kıyı kasabasının bilmem neresindeki dandik bir ağaç çiftliğinin indiriminden aldığını mı söylüyorsun?”

“Dandik bir ağaç çiftliği değil, gayet sağlam bir müessese,” diye açıkladım. “Ayrıca buz pateni pistleri ve bir pastaneleri var.”

Sasha gözlüğünün üzerinden beni süzdü. “Peki. *Sağlam bir müesseseden* dört ton ökseotu aldığını söylüyorsun. Ve tek başına bunları buraya taşıyıp yerleştirdin. Bu hafta izinli olduğum tek günde.”

Yerden bir avuç daha düğme aldım ve kirpi şeklindeki bir vazoya attım. Sasha’nın devasa büyüklükteki çantasına kurban giden cam kavanozun kırık parçaları parke zemine saçılmıştı. Sasha ağzı bir karış açık tavanı seyretmekle meşgul olduğundan mevsimlik stokumuzun yarısını tahrip ettiğinin farkında bile değildi.

“Evet,” dedim. “Öyle diyorum. Üçüncü kez.”

“Üslubumuza dikkat edelim lütfen.” Gözlerini kıstı. “Ne kullandın?”

“Ne için?”

“Ökseotları için.” Sinirli bir tavırla tavanı işaret etti. “Onları oraya nasıl tutturdun?”

“Ah, şey.” Gözlerimi kısarak ökseotlarını süzdüm. “İp. Ve çift taraflı bant.”

Sasha hayret dolu bir ses çıkardı. “Çift taraflı bant bir işe yaradıysa bu işin içinde bir tür sihir olmalı.”

Evet, demek istedim ona. Bu işin içinde bir sihir var. Geçmiş Noellerin Hayaleti’ni öptüm ve onun sihri kontrolden çıktı. Yarım kalmış işini çözmesi için ona yardım etmem gerekiyordu ama ben tuttum ona bağlandım. Eninde sonunda ortadan kaybolduğunda yaptığım seçimlerden ötürü incineceğim ama kendimi nasıl frenleyeceğimi bilmiyorum. Ayrıca frenlemek de istemiyorum.

Bir avuç daha düğme aldım ve minik, dikenli kirpinin içine attım. Ortamdaki en uygunsuz adama âşık olma konusunda kimse elime su dökemezdi.

Bu sabah evden çıktığımdan beri bulutların üzerindeydim ama yavaş yavaş ayaklarım yere basmaya başlamıştı. Nolan bir hayaletti. Ortadan kaybolacaktı. Ve kaybedecek hiçbir şeyim yokmuş gibi duygularıma yenik düşmüştüm.

Ama yüreğimdeki umudu söküp atamıyordum. Aldığım nefes gibi o da benim bir parçamdı.

Telefonumdaki bir dizi cevaplanmamış mesaj bunun yeterli bir kanıtıydı.

Bu sabah Nolan benim banyomda duştayken iç dünyamda olup bitenleri biriyle paylaşma ihtiyacıyla ablama mesaj atmıştım. Kısa, baştan savma bir yanıt vermişti: *Toplantıdayım, sonra yazarım.*

Ama sonra başka bir şey yazmamıştı.

Neden hâlâ çabaladığımı bilmiyordum.

Çünkü yanlış bir şey yapmışsın gibi hissetmekten nefret ediyorsun, diye fısıldadı kafamın içindeki cılız ses. *Çünkü ablamı özölüyorsun.*

Eskiden aidiyet duygusunu hissettiğim tek yerin Samantha'nın yanı olduğunu sanırdım. Çalkantılı çocukluğumuzu atlatabilirsek, sürekli bizi birbirimize düşürmeye çalışan annemize karşı koyabilirsek daima sığınacak bir limanımız olacağmı. Ama sanırım artık birbirimizin limanı değildik, ateşli bir tartışma esnasında söylenen birkaç kırıcı söz her şeyi mahvetmişti.

Belki de ben hiçbir yere uyum sağlayamıyordum. Belki de olması gereken buydu.

Belki de en iyi seçeneğim suçluluk kompleksi olan bir hayaletti.

Biraz isterik bir kahkaha attım ve sehpanın altına saçılan düğmelere elimi uzattım. Sasha beni kaygıyla süzdü.

“Sen iyi misin?”

“Evet,” dedim. Boyumu aşan bir işe kalkışmam ve gitgide zamanımın daralması dışında iyiydim.

Sasha beni kuşkuyla süzdü ama üstelemedi. Onun en sevdiğim yönlerinden biriydi bu. Gerektiğinde yanlışlarımı yüzüme vururdu ama ihtiyacım olduğunda küçük, hayali dünyamda yaşamam için bana alan tanırdı.

Sasha tavanla ilgilenmeye devam etti. “Bunları sulamamız falan gerekiyor mu?” Doğruldu ve büyülenmiş gibi bir dala dokundu. “Çok güzeller.”

Gerçekten güzellerdi. Güzel ve yürek burkacak kadar romantik. Dükkânımın her yerini kaplamışlardı. Depo dolabının değiştirmeye üşendiğim patlak ampulünün etrafını bile sarmışlardı.

“Vay be,” diye fısıldadı Sasha. Geriye doğru bir adım attığında az kalsın başka bir cam objeyi yere düşürüyordu. Kazanğından tutup onu kristalden uzaklaştırdım ama Sasha parmak

ucuna yükseldi ve omzumun üzerinden baktı. “Bunlar da çok güzel.” Arkama bakmam için başımın tepesine vurmaya başladı. “Başından beri burada mıydılar?”

Elini tokatladım ve doğrulup kotumun arkasını silkeledim. Düğme dolu kirpi vazomu kolumun altında korumaya aldım. “Ne diyorsun? Vurmasana ya.”

“Şunları diyorum,” diye fısıldadı beni sarsarak. “Şunlara baksana.”

Nihayet baktım. Nolan çatık kaşlı, yakışıklı yüzüyle rafların arasındaki koridorda bize doğru yürüyordu. Dükkânın arkasında bıraktığım sevecen ve ilgili adamdan eser kalmamıştı ama en az onun kadar çarpıcıydı. Sert ve becerikli hareketlerle termal üstünün kollarını sıvadı. Öfkeliyken daha bir vahşi görünüyordu, seksi bir korsan gibiydi.

Nolan’ın hoşnutsuzluğunun kaynağı, ömrümde gördüğüm en güzel kadın biçiminde arkasında belirdi.

“Vay canına,” diye fısıldadım ve Sasha beni onaylayan bir ses çıkardı. Nolan bakışlarıyla bir şeyler söylemeye çalışıyor gibiydi ama bir iki adım gerisinden yürüyen göz kamaştırıcı kumralı incelemeye daldığım için pek bir şey anlamadım.

“Harriet,” dedi Nolan. “Seni Isabella’yla tanıştırmak istiyorum.”

Isabella. Isabella. *Isabella*. Bu isim bana hayal meyal tanıdık geldi. Onu nereden hatırladığımı çıkarmaya çalışırken kadın zarif elini uzattı ve delici bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzdü. Kazağımın kenarıyla oynamamak için kendimi zor tuttum. Koyu kahverengi parlak saçları, biçimli kaşları ve etkileyici elmacıkkemikleri vardı. Ayakkabısının topuğuyla adam öldürüp plastik bir pipetle ruhunu emebilecek birine benziyordu.

Benimse üzerimde dev gibi, kırmızı bir fiyonk vardı. Keşke şaka yapsaydım! Ve popoma toz topakları yapıştığından emindim.

Onunla tokalaşırken ezilip büzüldüm, gözüm korktu ve kendimi aptal gibi hissettim.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye ciyakladım ama nedense cümle ağzımdan soru sorar gibi çıktı.

“Bence olma,” diye mırıldandı Nolan kendi kendine.

Isabella’nın yüzü bir kediye benzedi ve dudakları bir tebessümle seğirdi. “Nolan’ın senden çok bahsettiğini söylemek isterdim ama... ser verip sır vermedi.” Nolan gibi hafif bir aksanı vardı. Bakışlarını ona kaydırdı. “Şimdi görüyorum ki bunun bazı nedenleri var.”

Elini bırakıp vazomu tuttum. Beni rahatlatmasını umarak Nolan’a baktım ama o burun köprüsünü sıkıyordu. Tekrar Isabella’ya döndüm ve gözlerimi kırıştırdım. “Ne demek istiyorsunuz?”

Genizden bir kahkaha attı. “Boynun morarmış.”

Nolan’ın bu sabahki boğuk iniltilerini hatırladım; parmakları bacaklarımın arasındaydı ve dudaklarını tenimde gezdirdiyordu. Evden çıkarken holün aynasında kulağımın altındaki yarım ay şeklindeki morluğu görmüştüm ve bir kapatıcıyla onu elimden geldiğince gizlemeye çalışmışım.

Yeterince iyi becerememiştim demek ki.

Hemen elimle izi örttüm ve yüzümü ateş bastı. “Saç maşası,” diye açıkladım.

Sasha, Isabella ve Nolan’ın içlerinde çeşitli kuşku seviyeleri barındıran bakışlarına maruz kaldım. Isabella’nınkinde alay vardı. Nolan’ınkinde belli belirsiz bir hoşnutluk.

Sasha çantasından bir paket patlamış mısır çıkarıp dükkândaki büfelerden birinin üzerine kurulmaya hazırlanır gibi görünüyordu.

“Sen saçlarını maşalamazsın ki,” diye fısıldadı çarpık bir gülümsemeyle.

Biraz daha kızardım. “Sağ ol, Sash.”

“Öpücük izi mi o?” diye üsteledi.

“Sasha.”

“Onda da bir morluk var. Bu seksi herifle yiyiştin mi?” Duraksadı ve kıyın kıyın yaklaştı. “Bıyığı var,” dedi dehşetle ve belki biraz da hayranlıkla.

O hissi biliyordum.

Dudaklarım seğirdi. “Sasha. Lütfen.”

“Kim bu insanlar? Nereden çıktılar? Baştan beri burada mıydılar? Müşteri mi bunlar? Ökseotunu onlar mı getirdi? Çiftlik çalışanlarına da benzemiyorlar ki.”

Isabella’nın gülümsemesi yırtıcı bir havaya büründü.

“İçeri girdiklerini görmedim,” diye ekledi Sasha. “İçeri nasıl girdiler?”

Aslında onları hiç görmemesi gerekirdi. Görse bile onları *fark etmemeliydi*.

Demek ki başka değişimler de oluyordu. Isabella’yla Nolan göz göze geldi.

Isabella, “Ne demek istediğini anladım,” dedi Nolan’a. Bakışları Sasha’yla benim aramda mekik dokudu. “Bu kesinlikle sıradışı bir durum.”

Nolan sıkıntıyla iç geçirdi. “Sana söylemiştim,” dedi usulca. Bana baktı ve güvence verircesine dudaklarını oynatarak, “Her şey yolunda,” dedi. “Isabella... ortak çalışmamızın durumunu öğrenmek için uğradı.”

Yavaşça taşlar yerli yerine oturdu. Isabella, Nolan’ın öteki dünyadaki amiriydi. Her şey tepetaklak olduğunda konuşmak istediği kişi.

Isabella sinsi bir gülümsemeyle beni süzdüğünde ürperdim.

Sasha beni dirseğiyle dürttü.

“Ah. Bu, Sasha. Dükkânda bana yardım ediyor.” Dördümüz tuhaf ve rahatsız edici bir sessizlik içinde karşılıklı dikilmeye devam ettik. “Belki size burayı gezdirebilir. İlginizi çeken bir şey var mı?”

“Ben göreceğimi gördüm,” dedi Isabella keskin bakışlarla. Arkamdaki tezgâha doğru baktı, üzerinde ıvır zıvır bir sürü şey vardı. “Gerçi biraz daha bakınsam fena olmaz. Sattıkların ilgimi çekti.”

“Bu gerekli mi?” diye sordu Nolan sabrımın sonuna gelmiş gibi. Beni yorgun bakışlarla süzdü. Omuz silktim.

“Hiç sorun değil,” dedim. New Balance’lı adamdan daha kötü olamazdı. Isabella’ya ürkekçe gülümsedim. “Hakkında bilgi almak istediğiniz bir parça olursa bana sorabilirsiniz.”

Tatil sezonu için ayrı bir rafa yerleştirdiğim kar kürelerinin yanına gitti. O, odanın karşısına doğru yürürken ansızın ve son derece mantıksızca bir dürtüyle Nolan’ı savunmak istedim. Isabella’nın neden burada olduğunu bilmiyordum ama bazı tahminlerim vardı. Nolan benim ikilemlerim yüzünden üzülme-yi hak etmiyordu.

“Nolan harikaydı,” deyiverdim nabzım kelebek kanatları gibi çırpınırken. “Bu süreçte bana... çok yardımcı oldu. Onun için... eğer başı dertteyse... yani öyle bir şey varsa bu haksızlık olur.”

Sasha bana kaş çattı. “Sen neyden bahsediyorsun? Nolan kim?”

Nolan elini kaldırdı. “Benim.”

“Hangi süreç?” diye tısladı Sasha onu duymazdan gelerek. Yine kuşkuyla tavana baktı. “Ökseotlarıyla mı ilgili? Yasadışı Noel bitkileri ticaretine mi bulaştın?”

Onu susturdum ve Isabella’yla göz temasımı korudum, gerçi bunu yapmak omurgam boyunca titreşen bir ses çatalı varmış gibi hissetmeme neden oldu. “Eğer Nolan bir kuralı çiğnediyse... *yani bitkilerle ilgili...* sizi temin ederim ki o aslında bu ürünü zamanında teslim etmek için elinden geleni yapıyor.”

Buradaki ürün sanırım benim kendimle hesaplaşmamdı.

Isabella’nın yüzü yumuşadı, gözlerindeki ateş sönmeye yüz tuttu. “Her şey yolunda, Bayan York,” diye güvence verdi.

“Nolan’ın projeyi zamanında teslim edeceğinden şüphem yok.” Gözlerini kısarak ona uyarı dolu bir bakış attı. “Her zamanki gibi.”

Nolan ellerini ceplerine koydu ve topuklarının üzerinde yaylandı. “Seni görmek daima bir zevk, Isabella.”

“Oldum olası berbat bir yalancıydın.” Isabella güldü. Ardından bana baktı. “Harriet. Aydınlatıcı bir karşılaşma oldu. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedim. “Galiba.”

Nolan’la göz göze geldim ve Isabella yine kar kürelerinin durduğu rafa yöneldi. Bu konuşmanın hâkimiyetini yitirmiştim. Nolan bana yarım adım yaklaştı ve dirseğime uzandı.

“Harriet,” dedi. “Biz şey yapalım mı...”

“Bunu nerede buldun?” dedi Isabella birden sertçe. En alt rafın önüne çömelmiş, yerine koymadığım kuş kafesli zarif müzik kutusunu kucaklamıştı. Tatil alışverişi yapan birinin fark etmesini umarak onu kar kürelerinin yanına koymuştum.

“Müzik kutusunu mu?”

Isabella beni başıyla onaylayıp yavaşça doğruldu. Elini attığı gibi müzik kutusunun altındaki mandalı buldu ve kolayca üç kere sağa doğru çevirdi. Tatlı ve yumuşak ezgi odayı doldurduğunda gözleri kapandı ve sallanmaya başladı.

“Galiba teyzem onu Baltimore’daki bir bitpazarından satın almıştı,” dedim, gerçi Isabella beni dinliyor gibi görünmüyordu. “Orada çoğunlukla çerçöp olur ama güzelce karıştırırsan bazen iyi parçalar bulabilirsin.”

“Bitpazarı,” diye fısıldadı. Isabella’nın sert köşeleri kayboldu ve altındaki naiflik meydana çıktı. Kuşun üzerinde parmağını gezdirdi. “Küçük bir kızken babam bana bunun aynısını hediye etmişti. Voliere de la Cour,” dedi fısıltıyla. Başını kaldırdı ve onu göğsüne bastırdı. “Bunun için ne kadar istiyorsun?”

“Sizin olsun,” dedim hayaletlerin ufak tefek ve ürkütücü amirinin hiç olmazsa birazcık gözüne girme umuduyla. Belki bunun Nolan’a da faydası olurdu.

Koyu kahverengi gözleriyle beni dikkatle süzdü. “Emin misin?”

“Elbette. Sorun değil.” Nolan karşı çıkar gibi hafif bir ses çıkardı. Onu duymazdan geldim. “Altın rengi bir paket kâğıdımız var, ben çok seviyorum. İsterseniz ona sarabilirim?”

“Harriet,” diye sözümü kesti Nolan. “Buna mecbur değilsin.”

“Neden? Belli ki hoşuna gitti.”

“Ama onu sen de seviyorsun.”

“Böyle değil,” dedim.

Kasanın başındaki Isabella etrafındaki konuşmalardan habersizce müzik kutusunu kucağında tutuyordu. Gözü küçük, metal kuştan ve altındaki kıymetli kutudan başka bir şeyi görmüyordu. Teyzem Matilda da Kuş Yuvası’nın kapısına gelen kolilere böyle bakardı. Bir kutunun kapağı aralanıp içindeki toz zerrecikleri dışarı fışkırdığında ve eski, soluk şeyler yerlerine yerleştiğinde. O ufak tefek parçaların değerinin paranın satın alabileceğinden katbekat daha fazla olduğunu bilirdi. Onların anılar barındırdığını bilirdi.

Ve gereken saygıyı gösterirdi.

Müzik sustu ve Isabella derhâl mandalı yeniden kurdu. Ezginin ilk notası ahenksiz çıktı.

Nolan elini saçlarının arasından geçirip çenesini sıktı. “Başkalarını mutlu etmek için bir şeyler yapmak zorunda değilsin.” Bana yaklaşıp başını eğdi. “Kimseye paspas olma, Harriet.”

Güldüm. “Paspas mı?”

“İnatla fedakârlık yapıyorsun.” Nolan iç çektiğinde tebessümüm soldu. “Keşke kendini daha iyi ifade edebilseydin.”

Bu cümleyle bamtelime bastı.

Kendini ifade et. Daha güçlü ol, Harriet. Bu o kadar da zor değil. Neden ağlıyorsun? Yapma, Harriet. Çocuk gibi davranıyorsun.

Aşağı yukarı yirmi yıldır buna benzer sözler işitmiştim. Yanaklarıma ateş bastı. Nolan sarardı ve derhâl pişman göründü. “Sadece başkalarını mutlu etmek için sevdiğin şeylerden vazgeçmek zorunda olmadığını söylemeye çalışıyordum.”

“Ne demek istediğini biliyorum,” diye fısıldadım. Elimden gelenin en iyisi buydu. “Farkındaysan burası bir antikacı. Biz antika eşyalar satıyoruz.” O müzik kutusunun ilk alıcısı serçeyle kumru arasındaki farkı bilmeyen, eşofman takımlı, nankör kadındı. Bana göre şimdi ondan çok daha kıymet bilen bir dinleyiciye emanetti.

Nolan dudaklarını ince bir çizgi hâlinde birbirlerine bastırdı. Konuşmamızı ilgiyle izleyen Isabella’ya baktım. “Sasha onu sizin için paketleyebilir,” dedim. “Ben arkadan bir süpürge getireyim. Şunlar...” Sasha’nın biraz önceki sakarlığı yüzünden yere saçılan ıvır zıvırı gösterdim. Yan yatmış, kırık kristal servis kâsesinin hâlini benden daha iyi anlayan biri bulunmazdı. “Şunlar için,” diye bitirdim sözümü.

Yanından geçerken Nolan bileğimi yakalamaya çalıştı ama bir an önce karanlık depo dolabına sığınma arzusuyla bu dokunuştan kaçındım. Nolan’ın sözlerinin neden göğüskafesimin altına sıkışmış ve yavaşça sönen bir balon gibi hissettirdiğini anlamam için çok fazla iç gözlem yapmama gerek yoktu.

Bu sabah Nolan bana yufka yürekliliğimin en iyi özelliğim olduğunu hissettirmişti. Şimdi onu bana saldırmak için bir silah olarak kullanıyordu. Amirinin aniden ortaya çıkması sinirlerini germiş olabilirdi, bunu anlıyordum ama hıncını benden çıkarması haksızlıktı.

Nolan bana karanlık sığınağında tam olarak otuz iki saniye tanıdıktan sonra kapıyı omzuyla iterek içeri girdi. Bir rafa yaslandım.

“Burada buluşmaya son vermeliyiz.”

“Özür dilerim,” dedi hemen. “Öyle demek istemedim.”

“Biliyorum,” dedim karanlıkta bir rafa gözümü dikerek. Yolunu kaybetmiş bir gümüş cilasını yerine koydum ve göğsümdeki kaya parçasından kurtulmaya çalıştım. “Ama bu söylediklerinin doğru olmadığı anlamına gelmez.”

Bunları ondan duymanın canımı acıtmadığı anlamına gelmez.

“Harriet,” dedi yine ve elinin sırtımın ortasına süründüğünü hissettim. Buklelerimden biriyle oynadı. “Öfkeme yenik düştüm. Isabella’yla... karşılaşmayı beklemiyordum.” Duraksadı. “Eşyalarına dokunmasından hoşlanmıyorum,” diye ekledi homurtuyla.

“Hiçbiri benim değil,” dedim usulca. “Bunlar benim bulduğum şeyler. Şimdilik onları koruyup kolluyorum. Ama bana ait değil.” Karanlıkta kaldığı için yalnızca yüz hatlarındaki gölgeleri ve çizgileri seçebiliyordum. Bu bana kalbimi tepetaklak eden ilk buluşmamızı hatırlattı. “Endişeli misin?” diye sordum. “Isabella konusunda?”

“Tam anlamıyla emin değilim,” dedi. “Bence bu bir uyarıydı. Ya da Isabella’nın kendince uyarma biçimi diyebilirim.” Alçak ve öfkeli bir ses çıkardı. “Burada seni göremiyorum.”

Tavanı gösterdim. “Hâlâ ampulü değiştirmedim.”

Yukarı bakmadan elini uzattı ve patlak ampulü çevirdi. Yumuşak, sarı bir ışık odayı doldurdu.

Güldüm. Sihrini her kullandığında ister istemez etkileniyordum.

“Gösteriş budalası.”

Elini indirirken yanağında bir gamze belirdi. Çenemi Isabella’nın müzik kutusunu tuttuğu gibi tuttu.

“Böyle daha iyi,” dedi. “Gülümsemeni daha çok seviyorum.”

“Öyleyse beni kızdırma.” Bileğinin etrafında parmaklarımı gezdirdim ve yüzündeki ifade bana kızgınlığımı unutturdu. “Konuş benimle,” diye fısıldadım. “Neler olduğunu anlat.”

“Isabella dedi ki...” Güçlkle yutkundü. “Isabella dedi ki davranışlarımın sonuçları ikimizi de etkileyecekmiş.”

Kaşlarımı çattım. “Yani?”

Elini yüzümden çekip kalçama koydu. Parmakları kalın kazağımın altındaki tenimle buluştuğunda rahatlamış bir nefes aldı. “Görevimi bitirmem gereken tarihi kaçırırsam ne olur bilmiyorum. Bunun cezasını tek başıma çekerim sanmıştım ama şimdi...”

Ah, şimdi anlaşılmıştı. “Bunun beni de etkilemesinden endişe ediyorsun.”

Nolan tereddütle başını yukarı aşağı salladı.

“Peki, ne olabilir?”

“Emin değilim.”

Gözümün önünde paslı zincirler belirdi. Tek kişilik bir hücre. Şömine maşaları. Kesintisiz bir *Keeping Up with the Kardashians* yayını. “Bunu... ona sorsam mı?”

“Boşuna olur. Zaten gitti.” Kalçalarımın tutup beni kendine çekti ve çenesini başımın tepesine dayadı. Verdiği nefes saçlarımı uçuşturdu. “Burada olması hoşuma gitmedi.”

“Dünyaların birbirine karışıyor.” Ona istediğim gibi dokunma arzuma yenik düştüm. Avuçlarımı sırtından yukarı kaydırarak hafifçe omuzlarının arasını kaşıdım. Bana yaslandı.

Bu sabah çok uzakta kalmıştı, kaçtığımız gerçeğin bir tutamı bile yaptığımız şeyin üzerine kara bulutların toplanmasına neden olmuştu.

Daha kaç kez ona böyle dokunabilirdim? Nolan gitmeden önce kaç saniyeyi saatlere uzatabilirdim?

Alnımı göğsüne dayadım ve gözlerimi kapadım. Ödeyeceğim bedeli biliyordum. Bunları *unutacaktım*. Ökseotlarıyla kaplı tavanı ve kenarlarında ince kırışıklıklar olan derin mavi gözleri. Saçlarımda dolaşan elleri ve kalbimdeki bu yumuşacık, narin hissi. Fevkalade bir Noel tatilinde biri için önemli olduğumu unutacaktım. Birinin beni *güzel* bulduğunu.

Nolan belimi daha sıkı kavradı. Sert yüz hatlarına kararlı bir ifade yerleşti.

“Seni koruyacağım,” diye söz verdi.

Başımı yukarı aşağı salladım. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirdi ve yavaşça ensesini, tam saçlarının uçlarının kıvrıldığı yeri kaşıdım.

Ona gülümsedim. “Bunu biliyorum.”

Sihri içinden fışkırdığında gözleri parladı; bu kez parlak bir altın sarısı yerine beyaz köpüklü dalgalara ve yıldızlarla bezeli bir gökyüzüne benziyordu. Bacaklarıma dolandı, omuzlarıma sarılarak beni kucakladı. Saçlarım bir perde gibi dalgalandı ve sihri oyuncu bir tavırla saçlarımın asında sıçrayarak tıpkı Nolan’ın parmakları gibi buklelerimi döndürdü. Çıplak ayakla çimenlere basmaya, gıdıklayan dokunuşlara benzeyen bir histi. Güldüm. Ve Nolan’ın ciddi yüzü umutla doldu. Özlemle.

Zaman bizi geçmişe sürüklemeden, yalnızca sesler ve renkler kalmadan önce gördüğüm son şey buydu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Nolan

*K*oloni dönemi mimarisi tarzında inşa edilmiş, bakımlı bir evin önüne sessiz sedasız indik. Girişin iki yanındaki simetrik, peyzajlı bahçelerde beyaz ışıklar yanıp sönüyordu. Venedik maskesi biçimindeki bronz kapı tokmağı bizi ilgisizce izliyordu.

Harriet alayla kıkırdadı. “Buradaki ironi dikkatimden kaçmadı.”

“İroni mi?”

Kapı tokmağını işaret etti. “Biliyorsun işte. Filmi? Kitabı? Kapıdaki yüzle ilgili şeyi.” Harriet ciddi bir ifade takınmaya çalıştığında güldüğümü belli etmemek için yumruğumu ağzıma bastırdım. Harriet’ın yüzü kaş çatmak için yaratılmamıştı.

“Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim.

Hayretle gözlerini kırptırdı. “Dickens’i hiç okumadın mı?”

“*Bir Noel Şarkısı*. Evet, okudum.”

“Ve?”

“Sağken onu sıkıcı bulmuştum. Öldükten sonra da fikrim değişmedi.”

Harriet burun kıvrıdı. “Yazdığı her şey gerçek olmasına rağmen mi? Bundan bile etkilenmedin mi? Azıcık bile mi?”

Gözlerimi devirdim. “O kitapta yazan şeyler doğru sayılmaz, Harriet. Sence ben titreyen bir muma benziyor muyum?”

Bana baktığında dudakları seğirdi. Üzerimizde asılı fenerin ışığında çikolata kahvesi gözleri altın gibi parlıyordu.

Belki de mum oydu ve ben de alevine çekilen budalaydım. Kahretsin, çok güzeldi.

“Hayır,” dedi. “Sen asık suratlı bir denizciye benziyorsun.”

“Daha önce kullandığın kelime neydi, *haşin* mi?”

“Öyleyse haşin ve asık suratlı bir denizci olsun.”

“Bu daha iyi.”

Harriet kapıya dönerek tokmağı inceledi. “İnsanın gizli evreninin kapılarının aralanmasının daha etkileyici bir şey olmasını beklerdim,” dedi düşünceli bir sesle.

“Gizli evren mi?”

“Bütün bu geçmişe yolculuk işi. Hayaletler, ruhlar ve benzeri şeyler. Dickens’ın bir *bildiği* varmış.”

“Ah. Evet. Pekâlâ.” Ellerimi kavuşturdum. “Ben her zaman *Muppet Noel Şarkısı* uyarlamasını tercih etmişimdir. Bayan Piggy’nin tuhaf bir çekiciliği var.”

Harriet güldü. “Ne kadar şaşırtıcı birisiniz, Nolan Callahan.”

“Sürprizlerle doluyum.”

“Öyle görünüyor.”

Ön verandada oyalanmaya devam ettikçe Harriet’in neşesi yavaşça kayboldu. Geçmişin ona anılarıyla uzlaşması için diğer herkesten daha fazla zaman tanıdığını fark ettim. Asla bir anının ortasına bodoslama dalmıyorduk. Harriet’in her zaman duruma alışmak için yeterince zamanı oluyordu.

“Sanırım içeri girmeliyiz,” dedi.

Omuz silktim. “Veya bekleyebiliriz. Acelem yok.”

Omuzları düştü. “Hayır, içeri girmeliyiz. En iyisi bir an önce olup bitmesi.”

Bu anı başkaydı. Harriet meraklı ya da sevinçli değildi. Bir şey için cesaret topluyordu.

Bu mekânı tanıyordu.

Tarihi biliyordu.

Arkamızdaki patikada ayak sesleri yankılanınca o tarafa döndük. Geçmişteki Harriet patikanın ucunda duruyordu. Saçlarını derli toplu bir topuz yapmıştı. Şimdikinden çok da genç görünmüyordu, belki birkaç yıl öncesiydi. Ama aynı anda birden fazla meseleyle uğraşmak zorunda kalmış gibi yorgun ve bezgin bir hâli vardı. Ağzının kenarlarında çizgiler belirmişti ve daima neşeyle parlayan kehribar rengi gözlerinin ferisi sönmüştü. Telefonlu dangalak onun birkaç adım gerisindeydi ve hâlâ çok meşguldü, Harriet’la ilgilendiği yoktu. Harriet dönüp ona baktı ve kaşlarını çatı. Kapı tokmağına elini uzattı. Deri eldivenler takmıştı. Ceketini vücuduna tam oturuyordu, jilet gibiydi. Pembe palto yoktu. Baston şekerler yoktu. Renk namına hiçbir şey yoktu.

Tokmağı iki kere çaldı ve omuzlarını dikleştirerek bekledi. Bir savaşa hazırlanıyor gibiydi.

“İpuçlarına dikkat edelim mi?” diye önerdim geçmişteki Harriet’in deri eldivenlerinin uçlarını ısırarak onları ellerinden çıkarmasını ve cebine tıkmasını ilgiyle izlerken. Tırnakları ojesizdi, şimdiki gibi renkli ojeler sürmemişti ve neredeyse bu da saçlarına yaptığı şey kadar şaşırtıcıydı.

“Bu yolculuğun amacı ipucu bulmak değil,” dedi Harriet. “Neden burada olduğumuzu biliyorum.”

Kapı içeri doğru açıldı ve Harriet’in annesi eşikte belirdi. Trenli hatıradakinden daha yaşlıydı ama en az oradaki kadar vakurdu. Kızının yanaklarına doğru uzanıp havaya öpücükler

kondurdu ama gerçek coşkusunu onun arkasındaki adama sakladı. Onu karşılarırken gülümsemesi bütün yüzünü kapladı.

Yanımdaki Harriet iç çekti. “Annemin kalbini kırdığım gece bu.”

Anısını takip ederek eve girerken Harriet’in gerginliği yavaşça arttı. Geçmiş hâli pırıl pırıl, gümüş çatal bıçak takımlarıyla dolu bir sofraya oturduğunda Harriet biri dokunsa paramparça olacaktı gibi görünüyordu.

Harriet için kötü bir anıydı bu. Ona elimi uzattım ve benden kaçmayınca rahatlardım.

“Buradayım,” dedim. “Yanımdayım.”

Parmaklarımızı kenetledi ve elimi sımsıkı tuttu. “Biliyorum,” dedi ve titrek bir nefes verdi. “Bunu biliyorum,” diye yineledi bu kez daha hafif bir sesle ve belki de sorun buydu.

Burada olmam. Bu anıyı onunla birlikte tecrübe ediyor olmam.

Sihrim huzursuzlanarak göğsünün içinde bir tur attı. Harriet’m bu sessiz ve soğuk hâli beni tedirgin etmişti ve sihrim buna tepki gösteriyordu. Avuçlarım karıncalanıyordu. Sırtımın alt kısmında rahatsız edici bir hassasiyet vardı.

Şık yemek odasında kibarca tabaklarına bakan beş kişi oraya oturduklarından beri birbirlerine hâl hatır sormak dışında hiç konuşmamıştı. Sevgi dolu bir aile taklidi yapan karton bebeklere benziyorlardı. Harriet’in annesi ve babası masanın iki ucunda oturuyordu. Harriet’la ablası da karşılıklı oturuyordu. Telefonu ameliyatla eline tutturulmuş gibi ondan bir saniye bile ayrılamayan züppe herif Harriet’m solundaydı.

Kaşlarımı çattım. “Ne kadar neşeli bir sofradır.”

Harriet kıpırdandı ama hiçbir şey söylemedi. Odayı inceleyerek oyalandım. Harriet’m bunun bir keşif görevi olmadığı konusundaki ısrarına rağmen benim gözümde hepsi aynıydı.

Porselenler. Estetik bir aranjmanla düzenlenmiş çiçekler. Son derece iç karartıcı ve muhtemelen aşırı pahalı sanat eserleri. Burası yemek odası rolü yapan bir anıt mezara benziyordu.

“Galiba sana yalan söyledim,” diye fısıldadı Harriet. Masanın ortasındaki alçak avizenin üzerindeki bazı kabartmaları inceliyordum. Birinin zor durumdaki bir tilki mi yoksa çok çirkin bir adam mı olduğuna karar veremiyordum.

Zenginlerin tuhaf zevkleri. Asla anlamayacağım bir şeydi bu.

“Nasıl yani?” diye sordum dalgınca.

“Sanırım kötü biri olabilirim,” diye fısıldadı.

Çatık kaşlarla başının tepesine baktım. Harriet elimi avuçlarının arasında tutuyordu, hafifçe büzülmüştü. “Ah, evet. Renkli kazaklara bayılan ve şekeri ana besin gruplarından biri gören minyon bir kadın. Gerçekten de tam bir suçlu profilisin.”

“Ben ciddiym, Nolan.”

“Ben de öyle.”

Sessizleştii. Karşımızda oturanlar Harriet’a aldırmadan konuşurken o çatalıyla patateslerimi dürtüyordu. Masadaki bir vazodan farkı yoktu. Kimse ona nasıl olduğunu sormadı. Kimse ona fikrini sormadı.

Ailenle dolu bir odada kendini bu kadar yalnız hissetmek ne kadar üzücü olmalıydı.

“Benimle ilgili fikrin yanlışsa ne olacak?” diye sordu Harriet annesi isimlerin baş harflerinin süslü bir şekilde yazılmasıyla ilgili bir konuda gevezelik ederken. “Asıl *benim* kendimle ilgili fikrim yanlışsa ne olacak?”

“Hiç sanmam.”

“Ama ya...”

“Hayır,” diye sözünü kestim.

Harriet’m neden özgüvenini yitirdiğini ve her fırsatta kendini küçük göstermeye başladığını bilmiyordum ama bundan hoşlanmamıştım. Saç modelinden, yanında oturan aptaldan ve

Harriet'in masada oturduğunu kimsenin fark etmemesinden hoşlanmamıştım. Bu anıdan hoşlanmamıştım. "Yerinden fırlayıp servis çatalını babana mı saplayacaksın?"

"Hayır, ama..."

"Perdeleri ateşe mi vereceksin?"

"Hayır, ama..."

"Bunu kesinlikle hak ederlerdi. Sana davranışları kabul edilemez."

Çalkantılı duygularını yansıtan yüzünde küçük bir tebessüm belirdi. Sonra elimi bıraktı. "Benimle ilgili bilmediğin şeyler var."

"Senin de benimle ilgili bilmediklerin var." Omzumla omzunu dürttüm. "Aşırı resmî bir yemekle fikrim değişmez."

Camlar tıngırdadı. Sessizlik tırmandı. Masadaki kısıtlı sohbetin odayı ne kadar doldurduğunu ancak ondan yoksun kaldığımızda fark ettim. Dikkatim yanımdaki Harriet'tan masadakine kaydı. Çatalımı öyle bir sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Harriet çatalını tabağın yanına koydu ve ellerini kucağında kavuşturdu.

"Benim için en doğrusu bu," dedi hafifçe titreyen bir sesle. Cesaretini toplamasını, başını kaldırıp annesine ve sonra yine uzaklara bakmasını izledim. Derin bir iç geçirdi. "Hayal kırıklığına uğradığınızı biliyorum ama..."

Masanın başında oturan annesi acı acı güldü. "Hayal kırıklığından öte bir şey bu, Harriet. Düpedüz ihanet."

İki Harriet da irkildi. Görünüşe bakılırsa konuşmanın bir kısmını kaçırmıştım.

"Şu anda neler oluyor?" diye sordum.

"Biraz önce anneme avukat olmak istemediğimi söyledim."

Şok beni pençesine geçirdiği gibi silkeledi. Bir sirkte aslan terbiyeciliği yaptığını söyleseydi bu kadar şaşırmazdım. Ya da

yazın piknik yapılan aylarda Annapolislilerin pek sevdiği şu 'kim daha çok yiyecek' yarışmalarından birinde yarıştığını. Harriet bana Yabanmersinli Çörek Kraliçesi seçildiğini söyleseydi bile bundan daha anlamlı olurdu. "Sen avukat mıydın?"

"Bunu konuşmaktan hoşlanmıyorum." Bana baktıktan sonra heinen gözlerini kaçırdı. "İnanması zor biliyorum. Söylediğimde kulağa saçma geliyor."

"Saçma kelimesini kullanmazdım ben," diye yanıtladım. Belki *alakasız* olabilirdi. Karakterine aykırı. Harriet'la Kuş Yuvası tencere kapak gibiydi, birbirlerinin ayrılmaz bir parçasıydılar. Onu bir mahkeme salonunda hayal edemiyordum.

Orası ona çok dar gelirdi. Çok... kasvetli.

"Hukuk alanında yalnızca birkaç yıl çalıştım." Kollarını gövdesine dolayıp avuçlarıyla dirseklerini tuttu. "Bu gece aneme saygın bir firmada benim için ayarladığı pozisyondan ayrılmaya niyetli olduğumu söyledim. Annem... buna çok alındı."

Alınmak kelimesi masanın başında resmen öfkeden kudurmuş Donna York'u tarif etmeye yetersiz kalırdı.

"Anne," diye araya girdi ablası. "Bırakalım da Harriet sözünü bitirsin."

Annesi baston yutmuş gibi dimdik oturdu ve suratını buruşturdu. "Evet, Harriet. Ailenin itibarını nasıl yerle bir etmeyi planladığını anlatmaya devam et lütfen."

Harriet'm erkek arkadaşı yumruğunu ağzına bastırarak alayla homurdandı. "Sana söylemiştim," dedi Harriet'a masadakiler duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Harriet'ın yanakları pancar gibi oldu ve o herifin suratını tabağma yapıştırmak istedim. Yapışık yaşadığı telefonunu gırtlığına sokmak da iyi bir fikir olabilirdi.

"Biraz daha düşünsen," diye önerdi Harriet'm babası duygusuz bir suratla. Yeşil fasulyelerinden başını kaldırdı ve sıradan

bir pazar akşamı sohbetindeymiş gibi yemeğine devam etti. “Bu büyük bir karar. Enine boyuna düşünmeden karar vermişsin.”

Acaba Harriet kaç kez konuşmak için cesaretini toplayıp da sanki hiç ağzını açmamış gibi duymazdan gelinmişti?

“Ben şey...” Harriet duraksayıp güçlkle yutkundu ve sandalyesinde kıpırdandı. “Hepiniz fark etmişsinizdir. Ben...”

“Tanrı aşkına,” diye çıkıştı masanın başında oturan annesi. “Lafı ağzında gevelemekten vazgeç. Ne söyleyeceksen söyle.”

“Avukat olmayı sevmiyorum,” diye patladı Harriet. Sonra bu sözleri geri almaktan daha fazla istediği hiçbir şey yokmuş gibi elini ağzına bastırdı. “Ben... Bu beni mutlu etmiyor. Mutlu olmak istiyorum.”

“*Mutlu.*” Annesi alayla gülümsedi. “Kariyerinin seni *mutlu* etmesi gerekmiyor. Kendine *saygın bir isim* yaratmak için kariyer yapıyorsun. Ailenin mirasını devam ettirmek için. Yoksa unuttun mu?”

“Buna katılmıyorum,” dedi Harriet. Annesiyle göz temasını korumak için mücadele etti. “Aile mirasımı devam ettirmemin başka yolları var. Hukuk bana uygun değil. Öyle olmadığını biliyorsun. Matilda teyze diyor ki...”

Donna York taş kesildi. Harriet yangına körükle gitmişti. “Bunu Matilda’yla mı konuştun?”

“Evet.” Harriet duraksadı. “Ama düşündüğün gibi değil.”

“Ne düşünüyormuşum?”

Masa sessizliğe gömüldü. Şimdi babası bile dikkat kesilmişti, bir karısına bir kızma bakıyordu.

“Zorla ağzımdan laf aldı. Ona yakınma niyetiyle gitmedim. Ama anladı, anne. Mutsuz olduğumu anladı.”

Annesi biçimli kaşlarından birini kaldırdı. “Ve ben anlayamadım mı?”

Harriet cevap vermedi ama sessizliği yeterince etkili oldu.

Hayır, anlayamadın. Anlamak istemedin.

“Demek öyle.” Annesi çatalını bir kenara bıraktı ve ellerini çenesinin altında kavuşturdu. “Kardeşim bizim ailemizi ilgilendiren bu meseleyle ilgili ne söyledi?”

“Bence...”

“Hayır, hayır. Matilda’nın bu konudaki fikrini öğrenmek istiyorum. Ne de olsa *kendisi*,” diye ekledi iğneleyici bir sesle “ailevi sorumluluklarını göz ardı etmede son derece beceriklidir. Sana bu işin püf noktalarını öğretti mi? En etkili yöntemlerini?”

Harriet destek için ablasına baktı ama Samantha tabağına gözlerini dikmiş, çatalıyla sebzelerini itip kakıyordu. Harriet’in erkek arkadaşı da Samantha kadar etkisizdi, sandalyesinde kaykılıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve bu konuşmayı bir tenis maçı gibi izlerken kaşlarını kaldırmıştı.

“Geçen haftaki Jacobs davasından sonra kahve içtik,” diye anlatmaya başladı Harriet.

“Ah, ne güzel,” diye sözünü kesti annesi. “Bu kararı *bir haftadır* kafanda tartıyorsun demek.”

“Bir haftadan daha uzun bir süredir,” dedi Harriet titrek bir sesle. Depo dolabındaki bir tartışmada onu aceleci olmakla suçladığını hatırladım. *Bunu ne kadar zamandır düşünüyordun?* Avucumdaki elini sıktım.

“Jacobs davasını eline yüzüne bulaştırdın,” dedi babası biftliğini keserken alayla kıkırdayarak. Harriet’in yüzü kıpkırmızı kesildi. “Katipler bütün hafta bunu konuştu.”

“Ne oldu?” diye fısıldadım Harriet’a.

Başını iki yana salladı ve titreyen eliyle alnını silerek anısının devamını izledi. “Mahkemede heyecanlandım. Açılış savunmamın ortasında... bir çöp kutusuna kustum. Sonra çöp kutusunu devirdim.”

“Ah, aşkım.” Harriet’m başkalarının düşüncelerine ne kadar değer verdiğini biliyordum. Çok utanmış olmalıydı. “Bu korkunç.”

“Gerçekten öyleydi,” diye onayladı.

Masadaki Donna kızına dik dik bakmayı sürdürdü. “Ee? Kız kardeşim ne söyledi?”

Harriet yerin dibine girmek istiyormuş gibi görünüyordu. “Bana gerçekten ne istediğimi düşünmem gerektiğini söyledi. Senelerdir körü körüne bu yolda yürüdüğümü. Belki... küçük bir mola vermenin o kadar da kötü bir fikir olmayacağını.”

Donna ona neşesiz bir gülümsemeyle baktı. “Elbette. Matilda hayatı boyunca aklıma eseni yaptı. Saçma sapan heveslerinin peşinde koşup durdu. Mahallemizin küçük esnafı! Bu arada her şeyi *ben* devam ettirmek zorunda kaldım. O bir peri masalında yaşıyor, Harriet. Bu ise gerçek hayat.” Donna dudaklarını büzdü ve yemeğini yemeye devam etti. “Bu günler geçecek. Bir kere tökezledin diye her şeyden vazgeçecek değilsin. Sadece daha sıkı çalışmalısın. Kendini işine adanmalısın.”

Harriet kirpikleri yanaklarına çarpacak kadar hızla gözlerini kırptırdı. “Öyle yaptım,” dedi usulca. Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

“Kendisini adamak şöyle dursun, duyduğuma göre mahkeme salonuna *kendini bırakmış*,” dedi babası kıs kıs gülerek. Brent havlar gibi bir kahkaha atarak ona katıldı.

Brent, “Ben de aynı şeyi söyledim, Donna,” dedi Harriet’la alay etmesi bittiğinde. Kumaş peçetesiyle ağzının kenarını sildi ve çekici olduğunu zannettiği bir gülümsemeyle masadakilere baktı. Harriet’in böyle bir adamla ne işi olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.

“Brent,” diye fısıldadı Harriet ve ona kırgınlıkla baktı ama Brent oralı bile olmadı. “Beni... beni anladığını söylemiştin. Bu sorunu çözmeme yardım edecektin.”

“Mesleğini bırakman için sana yardım edeceğimi söylemedim.” Harriet’in yanağını yumruğuyla dürterek onun irkilmesine neden oldu. Karşısındakini hafife alan, çocukça bir

davranıştı. İyice hiddetlendim. “Anlıyorum. Utandın. Ama bir iki haftaya kalmaz düşüncelerin değişir. Jim’le konuşacağım. Bakalım seni yeni bir davaya verebilir mi?” Harriet’in omzuna vurduğunu görünce yumruklarımı sıktım.

“Sonunda yapıcı bir çözüm önerisi geldi.” Harriet’in annesi ona gülümsedi. “Mükemmel bir fikir, Brent. Teşekkürler.” Ona kalırsa mesele kapanmıştı. Bıçağıyla Harriet’in ablasını işaret etti. “Samantha. Bize üzerinde çalıştığınız tahkimi anlatsana. Sorumlu avukat sensin, değil mi?”

“Hank çalışmalarınızdan çok memnun,” diye söze karıştı Harriet’in babası yeşil fasulyeyle dolu ağzıyla. Çatalıyla kızını işaret ederek ona göz kırptı. “Yaman kızsın. Harika bir iş başardın.”

Samantha göz ucuyla Harriet’a baktı. Harriet tabağına gözlerini dikmişti, altdudağını ısırıyordu ve loş ışığa göre gözleri şaşılacak derecede parlaktı. Bir kez daha görmezden geline bir eşya muamelesine maruz kalmış, duyguları, düşünceleri ve hayalleri olan bir insan olduğu unutulmuştu.

Harriet kendini seçmesini gerçekten *en büyük kabahati* olarak mı görüyordu?

“Teşekkürler,” dedi Samantha kardeşinden gözlerini kaçırarak. Zorla gülümsedi. “Bu fırsatı elde ettiğime seviniyorum.”

Tıpkı ötekiler gibi.

Sihrim zonkladı ve parmak eklemlerimin arasında altın kıvılcımlar oynamaya başladı.

“Gitme zamanı,” dedim Harriet’a.

“Henüz değil,” dedi. “Dahası var.”

“Daha fazlasını görmeme gerek yok.”

“Benim var,” dedi tamamen çökmüş ve mağlup olmuş bir ifadeyle. Bir anlığına gözleri beni buldu. “Bence senin için de iyi olacak. Böylece her şeyi anlayacaksın.”

“Sana söyledim. Nasıl biri olduğunu biliyorum.”

“Göreceğiz.”

Geçmişini, masada nasıl sararıp solduğunu izlemeyi sürdürdüm. O anda Harriet’i tanımakta güçlük çektim. Saçları, suskunluğu. Aşırı resmî kılığı ve boynundaki bir sıra inci. Ama bakışlarını tanıyordum. Kırgınlığını saklamak için çırpınıyordu.

Ama sonra bir şey değişti. Masada kahkahalar koptu ve Harriet gözlerini kaldırdı. Tek tek herkesi süzdü, en çok da ablasını. Onlara meydan okumak için cesaretini toplamışa benziyordu.

Elinde bir gemi maketi tutan küçük kızı hatırladım.

“Sözümü bitirmedi,” dedi. Masadakiler sustu. “Ben kararımı verdim ve bunun Matilda teyzeyle hiçbir ilgisi yok.” Yutkundu. Kendini hazırladı. “Firmadaki görevime devam etmeyeceğim. İşten ayrılacağımı bildirdim.”

Annesinin yüzü sarardı. “Ne yaptın?”

“İstifamı verdim,” dedi Harriet. “Ocak ayının sonunda işi bırakıyorum. Bu konu tartışmaya açık değildi zaten. Size kararımı bildirdim o kadar. Bu iş bitti.”

Donna çatalıyla bıçağını masaya öyle sert koydu ki kristal kadehler tıngırdadı. “Peki ne yapacaksın? İnzivaya mı çekileceksin? Hayattaki asıl amacını bulmak için terapi seanslarına mı katılacaksın?”

Harriet çenesini sıktı. “Henüz buna karar vermedim.”

Donna güldü. “Ah, harika. Yani bir planın yok.”

“Gerçekten ne yapmak istediğime karar vermek için biraz ara vereceğim.” Duraksadı. “Bu arada Kuş Yuvası’nda Matilda teyzeyle yardım edeceğim.”

Donna başını iki yana salladı. “Elbette öyle yapacaksın.”

“Birkaç görüşme ayarladım ama galiba en çok zamana ihtiyacım var,” diye devam etti Harriet berrak bir sesle. Özgüvenle. “Orada... orada mutluyum. Orası bazı şeyleri çözmem için iyi bir yer.”

Masanın başındaki Donna duygusuz bir ifadeyle kızına bakmayı sürdürdü. “Benim için ne kadar güzel bir ceza tasarlamışsın, Harriet. Aferin sana.”

“Ceza mı?”

“Bu bir ceza değil mi? Sözde hayallerinin peşinden gitmek için en zalimce yöntemi seçmişsin.”

Harriet bembeyaz oldu. “Ben... Benim zalimlik etmeye çalıştığım falan yok. Bu karar benimle ilgili. Seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Aksine, tamamen benimle ilgili,” diye köpürdü annesi. “*Kardeşime* akıl danıştın. Benimle ilgili hayal kırıklığını her fırsatta yüzüme vuran tek kişiye. Yıllardır benimle konuşmaya tenezzül etmiyor ama seninle konuşmakta sakınca görmedi. Onun seni pırpırlama taktiklerine hemen kanıyorsun, ben seni daha başarılı olmaya zorlarken sense tamamen sıradan biri olmakla yetiniyorsun. Dolayısıyla evet. *Bu karar* benimle ilgili. Yaptığın şey *zalimlik*. Ve bencillik. Bunların ikisini de yapamazsın sanırdım ama eninde sonunda beklentilerimi aşmayı başardın. Tebrik ederim.”

“Ben öyle...”

“Gitmeni istiyorum.”

Harriet’in yüzünde bir şok belirdi. “Ne?”

Donna çatalını aldı ve yemeğine devam etti. “Tarafını seçtin. Şimdi evimden çıkıp gitmeni istiyorum.”

“Ben bir taraf seçmedim. Bunu kendim için yapıyorum çünkü...”

“Bunu kimin ya da ne için yaptığın umurumda bile değil. Sen kararını verdin ve ben de bir karar verdim. Evimi terk et. Bu bir aile yemeği.”

Masadaki hiç kimse bir tek kelime etmedi. Harriet’in hareketsizliği yalnızca birkaç saniye sürdü.

Sonra sandalyesini arkaya itti, kumaş peçetesini özenle katladı ve tabağının yanına koydu. “Eğer istediğin buysa.”

Duraksadı, birinin onu savunmasını beklediğine emindim. Ama hiç kimse bunu yapmayınca Harriet'ın aile üyelerinin oturduğu sandalyelerin arkasından geçerek odadan çıkmasını izlemek zorunda kaldım. Baş eğikti ama derli tolu topuzu yüzünü gözler önüne seriyordu. Mum ışığında gözlerinin nasıl ıslak ıslak parladığını. Dudaklarını nasıl birbirine bastırdığını.

Harriet ve umut dolu kalbi.

“Eğer benim ne istediğimi umursasaydın *kız kardeşim* yeri-ne benimle konuşurdun,” dedi annesi sertçe Harriet tam odadan çıkmak üzereyken. Başını koridora doğru eğdi. “Giderken paltonu al.”

Harriet'ın tek başına dışarı çıkmasını izlemeye dayanamadım. Eline uzandım ve oradan gideceğine sevinen sihrim telaşla içimde patladı. Zamanda döne döne yuvarlandık. Harriet taş kesilmişti. Yumruk yaptığı eliyle gömleğimin önüne yapışıp göğsüme alnını dayamıştı. Bir elimle saçlarının arasından ensesini buldum ve diğeriyle sıkıca kalçasını tuttum.

Yine de onu yeterince sıkı tutamadığımı hissettim. Çevremizdeki gürültüyü susturmak ve kimsenin yerimizi bilmediği bir zaman ve mekân bulmak istiyordum. Beklentilerin ya da bedellerin olmadığı bir yer. Dakikaları geri sayan bir saate tabi olmadığımız, yalnız olduğumuz daha karanlık zamanların hatıralarıyla yüzleşmediğimiz bir yer.

Karanlık ve yalnız bir geleceğin kapının ardında bizi beklemediği bir yer.

Durmak istedim. Nefes almak istedim. Harriet'a sarılmak istedim.

Tok bir sesle Kuş Yuvası'nın depo dolabına düştük. Başımdan vurulmuşu dönmüştüm. Bir merdivenden yuvarlanmış gibi hissediyordum. Zaman hiçbir şey *istemeye* hakkım olmadığını lafı dolandırmadan bana hatırlatıyordu. Bana verilen görevin kölesiydim. Tek gerçeğim buydu.

Harriet yüzünü perdeleyen saçlarıyla bir adım geriledi. Bana bakmadı ve bu da bende bambaşka türde bir hayal kırıklığı yarattı.

“Harriet.”

“Ön tarafa geçmek zorundayım,” dedi alçak sesle. “Bir süredir ortada yoktum. Sasha nerede olduğumu merak etmiştir.”

Sasha için yalnızca birkaç saniye geçtiğini ikimizin de bilmesi dışında bir sorun yoktu. Harriet sol gözünün altını elinin tersiyle hızlı hızlı sildi. İçim parçalandı.

“Harriet,” diye bir kez daha şansımı denedim ve ona uzandım.

“İyiyim,” diye mırıldandı burnunu çekerek.

“Lütfen ağlama.” Nazikçe dirseğini tuttum ve onu tekrar kollarıma almaya çalıştım. “Ağlamana dayanamıyorum,” diye itiraf ettim başının tepesine yaslanarak.

“Ben... şu anda bunu konuşamam, tamam mı? İşe dönmeliyim.” Parmak ucuna yükselip çabucak yanağımı öptü ve gözlerine bakmaktan kaçındı. “Sonra görüşürüz.”

Harriet onu kalmaya ikna etmeme fırsat vermeden gitti. Peşinden gitmekle orada kalmak arasında bocalayarak duraksadım. Bu küçücük odada beni alıkoyan bir şey vardı, başımın üzerinde titreyen ampul ışığı kararsızlığımın vücut bulmuş hâliydi. Bir yanıp bir sönüyordu.

Ampulü sıkıştırmak için elimi uzattığımda en üst rafın arkasından çiziklerle kaplı metal bir yüzeyden bir ışık yansıdı. Onun ne olduğuna bakmak için yaklaştım. Dolaşmış bir zincir gördüm. Çatlamış, cam bir yüzey. Lekeli, yeşil bir boya ve asla doğru yönü göstermeyen minik bir ok.

İçim buz kesti.

Harriet’in antikacısının arka köşesindeki küçük depo dolabının en üst rafında zinciri kopuk bir pusula vardı.

Benim avcumda tuttuğum bir pusula. Atlantik’in dibinde olması *gereken* bir pusula.

Harriet haklıydı. Onda bana ait olan bir şey vardı.

Çünkü o pusula benimdi.

Teknemle azgın dalgalara bata çıka yol alırken olduğu gibi midem hop oturup hop kalktı. Yeterince nefes alamadığımı hissettim. Sevinçten havalara uçmalıyım. Rahatlamalıyım. Hayatıma devam etmemin anahtarı karşımda duruyordu, bir depo dolabının arka rafında toz tutuyordu.

Ama tek hissettiğim panikti. Bu böyle olmamalıydı.

Sakla şunu, diye fısıldadı zihnim. Pusulayı sakla. Harriet'in bunu öğrenmesine gerek yok.

Yalnızca bir anlığına duraksadım. Sonra eski bir kasa bulup onunla pusulayı rafın en dibine ittim.

Bununla daha sonra ilgilenecektim. Harriet bu kadar üzgün olmadığında ve ben kendimi bu kadar kontrolsüz hissetmediğimde.

Bu iş bekleyebilirdi.

Belki yarma kadar. Ya da ertesi güne.

Ama burada daha fazla oyalanamazdım. Kontrolüm sıkıca göğüs kafesime dolanan altın bir ipliğin ucundaydı. Gözlerimi kapadım ve hızla yıpranan o sihirli ipe asılıp ortadan kayboldum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Harriet

*B*ir saç tutamını daha düzeltip bir tel tokayla tuttururken kafa derim acıdı ve yüzümü buruşturdum. Bu saç modelinden nefret ediyordum. Tel tokalardan ve saç spreyinden nefret ediyordum ama kıvrıcık saçlarımı kontrol altına almalıyım.

Ellerimi yana düşürdüm ve aynadaki yansımama baktım. Makyajım kusursuzdu. Asi saçlarımı dize getirmiştım. Başucumdaki çekmecedeki bulduğum inci kolyeyi takmıştım ve yatağın kenarına serilmiş şalım beni bekliyordu. Tam olarak nasıl görünmem gerekiyorsa öyle görünüyordum. İhtiyaçları ailesi tarafından karşılanan kız evlat rolüne bürünmeye hazırdım.

Tüm beklentilerin aksine davranan ve ailesi için kimsenin tahmin etmediği kadar büyük bir hayal kırıklığı olan kız evlat.

O akşam yemeğindeki yüzleşmeden sonra annem aylarca benimle konuşmamıştı. Sonra tatil sezonu gelip çatmıştı ve York Ailesi geleneksel Noel partisinin resmî davetiyesini posta kutumda bulmuştum. O mektubu açtığımda göğsüme çöreklenen buz gibi duyguyu hâlâ hatırlıyordum. Bu bir zeytin dalı olmadığını biliyordum. Bir dikkat dağıtma taktiği idi.

Annem dışarıya karşı verdiği izlenimi her zaman diğer her şeyden daha çok önemsemişti. Dolayısıyla elbette rolümü oynamaya devam etmemi istiyordu.

Ben de samimiysiz olduğunu bilsem de bu ilişkiyi korumak istiyordum. Şovun bir parçası olmayı kabul ettiğim için en az onun kadar suçluydum. Annemin önüme attığı kırıntılarla yetinip bunlar için teşekkür etmiştim.

Utanç yüzünden bütün vücuduma ateş basması tanıdık bir histi fakat bu kez onu yeni ve yabancı bir duygu kovaladı. Öfke. O anıyı bin kere zihnimde evirip çevirmiştim. Gecenin en sessiz saatlerinde kafama taktığım düşüncelerden biriydi bu. Bazen de sabahın köründe geçmişin muhasebesini yaparken düşerdi aklıma. Ablamın yanıtsız bıraktığı her mesaj ve annemle babamın kutlamadığı her bir başarımda telefonumun siyah ekranına gözümü dikerek o geceyi düşünmüştüm.

Evimi terk et. Bu bir aile yemeği.

Bu benim yüzümden olmuştu. Annemin o şekilde davranmasının sebebi bendim. Zaten hassas bir ilişkimiz vardı ve ben narin çatlaklarla dolu bu yapıyı tuzla buz etmiştim. Avukatlığa devam etmemeye karar vermemin onu nasıl etkileyeceğini biliyordum. Matilda teyzenin bu kararındaki rolüyle ilgili neler hissedeceğini de biliyordum. Ama annemin bunu bir ihanet olarak algılayacağını bile bile seçimimin arkasında durmuştum.

Kararımın sonuçlarma hiç şikâyet etmeden göğüs germiştim çünkü onları hak ettiğimi hissetmiştim.

Ama artık buna bakış açım değişmeye başlamıştı.

Bu kadar korkunç olan neydi? Kariyerimi değiştirmiştim, nadide bir çiçeği ateşe vermemiştim. Odanın karşısına bir çatal fırlatıp yanlışlıkla birinin gözünü çıkarmamıştım.

Geleceğimle ilgili bilinçli bir karar vermiştim. Kendi haklarımı korumuştum.

Nasıl biri olduğunu biliyorum, Harriet.

Mürdüm rengi, ipek eteğimi düzelttim ve hafifçe arkamı dönerek çıplak sırtıma baktım. Annemin bu geceye dair beklentileriyle uyumsuz tek şey bu elbiseydi. Dün gece, Kuş Yuvası'ndan eve yürürken onu vitrinde gördüğümde bu bana bir işaret gibi gelmişti.

Ama şimdi annemin kıyafet kurallarını cesurca çiğnemeye hazır olduğumdan pek emin değildim.

Hâlâ üzerimi değiştirebilirdim. Zamanım vardı. Bu elbiseyi başka bir gün giymek üzere dolabıma asabilirdim ve banyonun kapısında beni bekleyen lacivert elbiseyi giyebilirdim. Bunu kendimi daha cesur hissettiğim başka bir zamana saklayabilirdim.

Askıya elimi uzattım. Parmaklarım kumaşa değer değmez kapı çalındı. Donup kaldım.

“Harriet.” Nolan’ın sesi pencereden içeri süzülüp merdiveni tırmandı. “Orada olduğunu biliyorum. Sonsuza dek benden kaçamazsın.”

Lacivert elbiseyi bıraktım ve ipek eteğimi tutup arkamı döndüm. Ahşap basamakları yavaşça indim.

“Asıl sen benden kaçıyorsun,” diye söylendim tahtalar çıplak ayaklarımın altında gıcırdarken. “Hiçbir şey söylemeden depo dolabından çekip gitmek nedir!”

Alelacele dolaptan çıkıp dükkânın ön tarafına gitmeme rağmen Nolan er geç yanıma gelir sanmıştım. Belki köşedeki rahat koltuğa geri döner de her ihtiyaç duyduğumda ona kaçamak bakışlar atabilirim diye düşünmüştüm. Bir doz dopamin ya da yabanmersinli Danimarka çöreklerim gibi bana moral verirdi. Tekrar envanter kayıtlarına bakabilirdik veya sessizce oturabilirdik. Geçmişim sahiden geçmişte kalana dek Nolan’m bende uyandırdığı o hafif ve köpüklü hissin izini sürebilirdim.

Ama Nolan gitmişti. Bana veda bile etmemişti ve buna üzülmemeliydim. Ondan bana biraz alan tanımasını istemiştım ve o da bunu yapmıştı.

Hayal kırıklığımı bir türlü atlatamamamı anlayamıyordum.

Çünkü yanında olmasını istedin ama o gitti. Çünkü tezgâhın arkasında umutla onu bekledin ama gelmedi.

Belki de korktuğum başıma gelmişti ve o anıyı gördükten sonra benimle ilgili fikri değişmişti. Saklamak için elimden geleni yaptığım kırık dökük taraflarımı gördükten sonra buna, yani yaptığımız şey her neyse ona devam etmek istememişti.

Enteresan bir karışımdım ben. Yılgınlık, kalp kırıklığı ve galiba bir de yorgunluk; bunların hepsi vardı bende. Çevremdekileri mutlu etmek için bu kadar uğraşıp didindikten sonra bunu asla başaramamaktan çok ama çok yorulmuştum. Tekrar, tekrar ve tekrar.

Nolan her zamanki sabırsızlığıyla tekrar kapıyı yumrukladı.

“Geliyorum!” diye bağırdım niyet ettiğimden daha sert bir sesle. Kapıyı açtığımda eli havada asılı kaldı, duraksadı ve hafifçe gözleri irileşti. Beni baştan aşağı süzdü.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Keşke elbisemi değiştirseydim, diye düşündüm. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Olmadığım birinin kılığına bürünmüş gibi. Bir beden küçük bir kostüm giyen bir çocuk gibi.

“*Vay canına.*” Hafifçe başını iki yana salladı, gözlerini göğsümün ortasında bir noktaya dikmişti ve ensesini ovuşturup duruyordu. “Bu elbiseyi almışsın.”

Rahatsızca kıpırdandım. “Evet. Dün gece.”

“Çok...” Duraksadı. “Çok hoş olmuşsun,” derken konuşmasına hafif bir aksan sızdı.

“Hoş,” diye yineledim. Hayal kırıklığı kalbime pençesini geçirip sertçe sıktı. Dün Nolan’ı beklerken hissettiklerimden bile daha kötü bir duyguydu.

Eskiden beni *harikulade* buluyordu, şimdi ise yalnızca *hoştum*.

“Evet. Çok.” Ellerini ceplerine soktu. Ayaklarıma gözümü diktim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. Kapımın alt kısmında, menteşenin orada bir çatlak vardı. Bunca baskının altında zorlanmış mıydı? Ağırlığın altında çökmüş müydü? “Yolculuk etmek için geldiysen,” dedim yavaşça “bunu ertelememiz gerekecek.”

“Ne demek istiyorsun?”

Eteğimi düzelttim ve hayali kırıksıklıkları parmaklarımla düzelttim. “Bu gece başka bir işim var. Uygun değilim.” Yalnızca bir anlığına yüzüne baktım. Çenesini sıkıyordu. “Yarın gelebilir misin? Ya da başka bir gün belirleyelim...”

Bakışları beni buldu. Kaşlarının arasındaki minik, inatçı çizgi tekrar ortaya çıktı. “Bir gün mü belirleyelim?” dedi.

Onu başımla onayladım. “Evet. Eğer istersen.”

Kapının çerçevesine elini koydu ve ahşabın üzerinde parmaklarını büktü. Dikkatimi oraya yönelttim.

“Buraya görev icabı geldiğimi mi sanıyorsun?”

“Başka neden olabilir?”

“Başka neden öyle mi?” Kısaca güldü. “Buna geri mi döndük?”

“Buna mı?”

“Buna,” dedi ve aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı aştı ki arkaya doğru sendeledim. Nolan geri adım atmadı ve bana tepeden baktı. Arkasındaki kapı gürültüyle kapandığında öfkeyle kesik kesik solumaya devam ediyordu. “Evet, *buna* Harriet. Olmadığımız kişilermişiz gibi davrandığımız bu dansa.”

“Biz neyiz ki?” Boğazım düğümlendiği için zar zor konuşabildim.

“Bunun için bir kelime var mı?” diye sordu. Bakışlarını bana kilitlemişti. “Varsa bile ben bilmiyorum. Sabahtan akşama kadar seni düşünüyorum. Uyumaya ihtiyacım olmadığı hâlde uykuya dalıyorum ve rüyamda seni görüyorum. Gülümsemi, kahkahanı ve tadını. Çıkardığın sesleri. Sabah uyanır uyanmaz nerede olduğunu, nasıl hissettiğini merak ediyorum

ve ümit ediyorum...” Gözlerimin içine baktı. “Beni düşündüğünü ümit ediyorum. Senin sayende yeniden umut doluyum, Harriet. Arzu doluyum. Aklım fikrim sende. İçim seninle dolu. Sen bana musallat oldun.” Elini boynuma götürüp enseme sıktı. “Benim iyi bir adam olduğumu sanma. Buraya gelişimin gurur ya da sorumluluk duygusuyla hiçbir ilgisi yok. Senden ilgi ve sevgi beklediğim için geldim.”

Titrek bir nefes verdim. “Dün gece hiçbir şey söylemeden gittin.”

“Evet.” Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. “Orada kalamayacak kadar kızgındım.”

Birden panikledim. “Bana mı?”

“Hayır, sana değil,” dedi. “Evrene. Belki bu berbat zamanlamaya.”

“Ne demek bu?”

“Önemli değil.” Gözlerinin derinliklerinde bir gölge belirip kayboldu. “O şekilde gittiğim için özür dilerim,” dedi boğuk bir sesle.

Çenemi kaldırdım. “Bir daha yapma.”

Başparmağını ensemden boynuma kaydırıp nabzımın attığı noktayı buldu ve hafifçe okşadı. “Yapmam.”

Avuçlarımı omuzlarında gezdirdim. Böyle bir söz vermesi güzeldi ama ikimiz de bunun içi boş bir vaat olduğunu biliyorduk. Veda etmeden ve hiçbir açıklama yapmadan hemen yarın gidebilirdi. Beraber geçirdiğimiz zaman bize ait değildi.

“Sürekli senden özür diliyorum,” dedi usulca.

“Dert etmiyorum.”

“Gerçekten mi?”

Başımı iki yana salladım. “Özür dilemen tekrar denemek istediğini gösterir.” Gevşeyerek dokunuşlarına teslim oldum ve ona baktım. “Ama sana bir teklifim olabilir. Özrünü pekiştirmen için. Tabii ilgilenirsen.”

Bakışlarını dudaklarıma kaydırды ve cevap verirken de onlardan ayırmadı. “İlgileniyorum.”

“Beni öpebilirsin,” dedim ciddiyetimi korumaya çalışıp bunu başaramadan.

Nolan koyu kahverengi kaşlarından birini kaldırdı ve bana sokuldu. “Bunu kesinlikle yapabilirim.”

Başımı arkaya yatırdım ve aramızda mesele olan tüm karmaşık konuları bir kenara bıraktım. Bunun yerine iyi duygulara odaklandım. Olumsuzluklar arasındaki en olumlu şeye.

“Unutulmaz bir öpücük olsun,” diye fısıldadım. “O zaman seni affederim.”

Güldü. “Elimden geleni yapacağım.”

Gerçekten de Nolan beni bir şey için özür diliyormuş gibi öptü. Yavaş yavaş, her saniyesinden zevk alarak ve bana zevk vererek, enseme sıkıca kavrayarak. Ama sonra küçük bir ses çıkarıp ismini fısıldadığımda kontrolünü kaybetti.

Bu bir özür öpücüğü olmaktan çıkıp talepkâr bir şeye dönüştü. Cümlelerin sonuna eklenen bir ünlem gibiydi. Nolan merdivenin dibindeki duvara sırtım çarpana dek beni geri geri yürüttü. Sertçe üflediğim nefesi ağzıyla benden çaldı. Ensemdeki eliyle beni sıkıca tutarken diğer eli yırtmacımı buldu ve eteğimi yukarı kaldırarak avucunu çıplak baldırıma koydu.

Titremeye başladım ve bacaklarımı açtım.

“Bu elbise için geri döndün,” dedi dudaklarını benden ayırmadan.

“Evet.”

“Güzel.” Nolan hafifçe inledi ve boynumun altını dişlerken parmakları iç çamaşırımın ince, narin kumaşını buldu.

Başımı duvara yaslayarak ona alan açtım ve tavanımdaki altın yaldızlı, kâğıt yıldızlara baktım. Duvar-kâğıdı çıplak enseme gıdıkladı ve Nolan’ın kirli sakalı boynuma sürtündü. Beni duvarla arasına kısırmış, parmaklarıyla bacaklarımın arasında

geziniyordu, ben de dizimi kalçasma dayamıştım Hislerden ibaret bir varlığa dönüşmüştüm. Parmak eklemleri külotumun önüne hafifçe süründü ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

“Rüya gibisin,” diye mırıldandı.

Güldüm. “Sen rüya görmüyorsun.”

“Görüyorum. Seni görüyorum,” dedi alçak sesle. “Gözlerimi her kapadığımda gördüğüm sensin. İstedğim sensin.”

Tam o anda zamanı durdurmak istedim. Geçmiş, gelecek ve bizi bekleyen sıkıntılar yok olsun istedim. Sadece bu an kalsın. Sadece bu.

Sadece biz.

“Ben de seni istiyorum,” diye fısıldadım.

Nolan titrek, mutlu bir ses çıkardı ve başparmağıyla çenemi tutarak yine ağzımı dudaklarına yaklaştırdı.

“Üstünü başını dağıtmak istiyorum.” Altdudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekti. “Bu elbiseyi kalçalarına kadar sıvayıp önünde diz çökmek istiyorum.”

Nefes nefese gülerken midem kasıldı. “Onca emeğimi heba mı edeceksin?”

Nolan başımı iki yana salladı. Parmaklarını bacaklarımın arasına bir kez daha bastırdıktan sonra elini oradan çekip daha güvenli bir bölge olan kalçama koydu. Aramızda yaşanan o ateşli çılgınlık ânı geçti, boynuna burnumu gömdüm ve her nasılsa tenini hiç terk etmeyen tuz kokusunu içime çektim. Gözlerimi yumdum ve bu âna dair her ayrıntıyı hafızama kazımaya çalıştım. Vücutlarımızın bir bütün olmasını. Kalçamda tempo tutan parmaklarını, popomu sıkan avucunu. Beni bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tutuşunu.

Bunu hatırlamak istiyordum. Hepsini.

Umarım hatırlayabilirdim.

“İmkânsız şeyler istememe neden oluyorsun, Harriet.”

O duyguyu biliyordum. “Evet.” İç çektim. “Sen de öyle.”

Tırnaklarımı boynuna sürtünce ürperdi. Odanın karşısında bir yerlerde ağacımın süsleri sallandı. Omzunun üzerinden baktım ve şöminenin rafındaki ışıkları izledim. Gitgide daha fazla parladılar ve yavaşça söndüler. Nolan'ın kalp atışlarını hissetmek için elimi boynundan aşağı kaydırdım. Işıkların nabzıyla uyumlu bir şekilde yanıp söndüğünü gururla fark ettim.

Gülümsedim.

Keşke benim de sihrim olsaydı. Eminim bütün oda ampul-
lerimin sarı ışığında neşeye dans ederdi.

Nolan geri çekildi ve burnumun üzerine bir öpücük kon-
durdu. "Bu gece parti var."

Hafifçe sağa sola sallandım. "Evet. Dün sana söylemeliydim
ama..." *Hayal kırıklığına uğramıştım. Sinirlenmişim. Neden si-
nirlendiğim ve son on yılın büyük bir kısmında yükünü taşıdığım
vicdan azabının öfkeye dönüşmesi aklımı karıştırmıştı.* "Dikka-
tim dağıldı."

"Annenin düzenlediği davet, değil mi?"

"Aslında ailem düzenliyor ama Noel partisi annemin sosyal
takviminin her zaman en önemli etkinliği olmuştur. Bu olayı
abartmaya bayılır."

"Ondan eminim," dedi. Nolan yüzümü inceledi. Buna izin
verdim ve ondan hiçbir şey saklamadım. Göz kenarları kıışı-
tı ama gülümsemesi dudaklarına ulaşmadı. "Hadi, dün geceyi
konuşalım."

"Neyi konuşacağız?"

Eteğimin altından elini çıkardı ve yanımdaki duvara avucu-
nu koyarak benim alanıma girdi. Üzerime Nolan şeklinde, ka-
ranfil ve oduncu gömleği kokulu bir battaniye örtmüş gibiydim.

"Geçmişini," dedi. "O hatırayı ve gördüğün kötü muameleyi
hak edecek kadar büyük bir ihanet ettiğinle ilgili inancını."

"Ne söylememi istediğini bilmiyorum."

Nolan'ın sert ifadesi yumuşadı. Muhtemelen çılgınca öpüşmemiz sırasında tokadan kurtulan bir saç buklesini parmağına dolayıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözlerimi kapadım ve alnımı çenesine dayadım. Bu ânın tadını çıkarmak için kendime izin verdim ve onu yumuşak bir şeker gibi uzatabilmeyi diledim.

“Hiçbir şey söylemeni istemiyorum,” dedi bana kumsaldaki çakıl taşlarmı anımsatan pürüzlü bir sesle. “İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin. Ama benim söyleyecek birkaç sözüm var.”

Alayla güldüm. “Hiç olmaz mı?”

Beni uyarırcasına kıcıma küçük bir şaplak attı ve nefesim kesildi.

“Seninle tanıştığımda,” dedi dudaklarını alnımdan çekmeden, “çekilmez biri olduğunu düşünmüştüm.”

Şaşkınlıkla güldüm. “Bu bir motivasyon konuşması mı yoksa...”

“Şşş. Sözümü bitirmedim.”

“Ne güzel. Gerisini duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Seni saf, çocuksu ve fazla neşeli bulmuştum.”

Yüzümü çenesinden omzuna düşürdüm ve gülerek aşımlı iki yana salladım. Sadece Nolan bu cümleyi göğsümün orta yerinde havai fişekler patlatacak kadar sevgi dolu bir yılgınlıkla telaffuz edebilirdi. Kocaman avucunu belime koydu.

“Sonra seninle zaman geçirmeye başladım ve...”

“Bana musallat oldun,” diye düzelttim.

“Ve böyle olmayı tercih ettiğini anladım.”

Yüzüne bakmak için kollarından sıyrıldım. Gülümsedim. “Bu duyduğum en kötü moral konuşması olabilir.”

Nola'nın bakışları yumuşadı, gözlerinin koyu mavi derinliklerinde minik ışıklar yanıp söndü. Okyanustaki yıldızlara benziyorlardı. Şimdiye dek en büyüleyici görüldüğü andı bu.

“Her sabah bir seçim yapıyorsun, Harriet. Uyanıp renkli kazaklarından birini giyiyorsun ve kıvrımlı bir yolda yürürken gördüğün herkese gülümsüyorsun. Teyzenin anısını onurlandırdığın bir yerde olmayı seçiyorsun. Önemli bulduğun, sana iyi gelen bir iş yapıyorsun. Bu senin tercihindir. Ve hayatın kucağına bıraktığı tüm hayal kırıklıklarına rağmen...” Eli elbisemin ince askısına değdi. Parmaklarını köprücük kemiğimin kenarlarında gezdirdi. Memelerimin ortasındaki çukurda. Sonra hafifçe göğsüme vurdu. “Tüm hayal kırıklıklarına, kırgınlıklara ve kalp yaralarına rağmen böyle rengârenk ve eğlenceli biri olmayı tercih ettin.”

Yavaş, titrek bir nefes verdim. Ona inanmayı çok istiyordum ama insanların bana koyduğu sınırlara uymaya çalışmakla geçen bir ömürden sonra bunda zorlanıyordum. Annemin düşmanlığını kazanmayı hak eden bir şey yaptığıma inanmak kolaydı çünkü diğer seçenek bundan daha yıkıcıydı.

Ortada hiçbir sebep yokken böyle bir hayal kırıklığı olmak? Annemin ben doğmadan önce başlayan bir kan davasını inatla sürdürmeye çalışmasından dolayı üstelik?

Bunu hak edecek bir şey yaptığımı düşünmek annemin zehrine tahammül etmemi kolaylaştırıyordu.

Nolan bunu görebiliyordu. Bunu biliyordum. Bana kederli ve anlayışlı bir gülümsemeyle baktı.

“Hikâyedenki kötü karakter sen değilsin.” Elini duvardan indirdi ve gömleğinin kolunu düzeltti. “Ayrıca bu davete yalnız gitmeyeceksin.”

“Öyle mi?”

“Doğrusunu istersen bir davet almamak beni gücendirdi.”

“Smokin giymekten hoşlanan birine benzemiyorsun.”

“Şimdi daha çok alındım. Takım elbise bana çok yakışır.”

“Bu davette smokin zorunluluğu var.”

“Yüce Tanrı ve azizler adına,” diye mırıldandı. “Peki.”

“Noel ilahileri söylenecek. Sosyalleşmen gerekecek. Seni bunlardan kurtarmak istemiştım.”

Gözlerini devirdi. “Zaten ölüyüm, Harriet. Bir gece insanlarla hoşbeş etmeyi dert etmem.”

“Ölü şakaları yapmayı seviyorsun.”

“Şaka değil.” Ağzını çarpıtarak gülümsedi. “Ölümün kendisi kadar ciddiym.”

Nolan homurdandı ve başımı göğsüne yaslayarak boğuk kahkahasını dinledim. Beni kollarına alıp sıktı. Güçlü sırtını okşadığımda gülüşü keyifli bir mırıltıya dönüştü.

“Hadi sor, bekliyorum.”

Burnumu gömleğine gömdüm. Bir şeyler istemekte hâlâ zorlanıyordum. Benim için bu, yırtık bir kası kullanmaya ya da ağrıyan bir dize yük bindirmeye benziyordu.

“Benimle annemin davetine gelmek ister misin? Şampanya, mini minnacık ikramlar ve saçma sapan danslar olacak. Berbat zaman geçireceksin.”

“Evet, Harriet,” dedi dudaklarını şakağımdan ayırmadan konuşarak. Sesinde hınzır bir tını vardı. Vücudu sertleşip gevşedi ve sihrinin sıcak rüzgârı eteğimi havalandırdı. Birdenbire gömleği sert ve kolalı bir kumaşla yer değiştirdi ve papyonu burnumu gıdıkladı. Resmî kıyafetine bakmak için geri çekildim.

“Elbette seninle gelirim.” Gözleriyle uyumlu, deniz yeşili iki küçük kol düğmesini düzeltirken gözleri muzipçe parladı. Ağzım kurudu. “Beni davet etmen büyük incelik.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

Nolan

*H*arriet'a pusuladan söz etmemiştim.

Ona bu gece söylemeyi planlamıştım ama koyu mor elbise-
siyle kapıyı açtığında bunu yapamamıştım. Bu umutlu ve yaralı
kadın beni derinden sarsmıştı.

Senin kararların ikinizi de etkileyecek.

Kararlar. Bedeller. Zaman çizelgeleri. Anılar, gizemler ve ba-
şıboş kalan bir sihir. Bir şeyler değişiyordu. Bu fırsata dört elle
sarılmalıyım, her ne pahasına olursa olsun *buradan* başka bir
yerde olmak için çabalamalıyım.

Ama bunun yerine solgun bir ışık saçan, sömürge mimarisi
tarzında inşa edilmiş bir evin kıvrımlı tuğla patikasının ucuna
doğru yürüyordum. Evin açık kapısından Noel ezgileri yayılı-
yordu. Bu gece bencil olmaya karar vermiştim. Bütün dikka-
timle bu geceye ve Harriet'a odaklanmıştım. Olası sonuçlar için
endişelenmeyi bırakmıştım. Bu gece rol yapmak istiyordum.
Onunla olmak istiyordum.

Çakıl taşlı araba yolundan tekerlek sesleri geliyor ve
Harriet'ın topukları tıkırdıyordu.

“Yanımda yürüyebilirdin, biliyorsun değil mi?” dedi omzunun üzerinden ve bana bilmiş bir bakış attı. Buraya yaptığımız yolculuk sırasındaki ruh hâlimden sonra bu büyük bir değişiklikti. Burayı geçmişte ziyaret ettiğimizde omuzları her geçen an biraz daha sertleştiği için sonunda taştan oyulmuş bir heykele benzemişti.

Bakışlarımı aşağıya kaydırdım ve poposunun kıvrımlarını takdirle süzdüm. “Buranın manzarası hoşuma gitti.”

Harriet güldü, sonra elini arkaya uzatıp bileğimi tutarak beni yanına çekti. Denize yakındık ve oradan esen hafif rüzgâr, Harriet’in vücudunu pamuk şekerden yapılmış bir zırh gibi saran paltosunun kenarını kaldırdı. Israrla arabayı sokağın aşağısındaki küçük kiliseye park etmek istemişti, voleyi beklemekten daha hızlı kaçabileceğimizle ilgili espri yapmıştı. Ama sonra çenesini sıkıdığı ve gözleri nemlenip bakışları donuklaştığı için aslında bunun bir şaka olmadığını düşünmüştüm. Araba yolculuğumuzun geri kalanında sessizliğe gömülmüştük.

Adımlarımı onunkilere uydurdum ve elimi beline koydum. “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

Harriet başını yukarı aşağı salladı ve verandanın geniş basamaklarını çıkarken bakışlarını ayaklarına dikti. Kapının yanındaki görevlilerden birine zoraki gülümsedikten sonra bir adım kenara kaydı. Kollarını gövdesine doladı ve evin karanlık bahçesine doğru baktı.

Suyun üzerinde bir iskele vardı, gelgitle yükselip alçalan iskele babalarının etrafına minik ışıklar dolamışlardı. Beyaz, aydınlık bir çadırın üzerine doğru bel veren bir salkım söğüt rüzgârda nazlıca sallanıyordu. Yiyecek içecek servisi yapan personel avuçlarında dengede tuttıkları tepsilerle içeri girip çıkıyordu. Süslü püslü ve kaliteli görünümlü bir Noel Baba kostümü giyen bir adam kısa çitin arkasında sigara tütürüyordu ve Ren geyiği kostümlü iki kişi çoraplarını düzeltiyordu.

Saçmaydı. Hepsi.

“Yalnızca bir dakikaya ihtiyacım var,” dedi Harriet tehditkâr görünümlü topuklu ayakkabılarının üzerinde ağırlığını bir ayağından diğerine vererek. Derin bir iç geçirdiğinde nefesi beyaz bir bulut hâlinde etrafımızı sardı. “Bir saniye sonra hazır olacağım.”

Onu kollarıma alıp bahçenin patikalarından birinde kaybolmak istedim. Yıldızlar ve bir şişe şampanya tek eşlikçimiz olabilirdi. Eğer Harriet buradan hızlıca kaçıp gitmek isterse ona birkaç fikirden daha fazlasını sunabilirdim.

“Acelem yok,” dedim ellerimi ceplerime koyarak. Smokin giymeye alışkın değildim. Neredeyse otuz yıldır bir yağmurluktan daha karmaşık bir giysiyi sırtıma geçirmemiştim. “İstediğin kadar bekleyebiliriz.”

Beyaz kürk giymiş yaşlıca bir kadın yanımızdan geçerken bizi merakla süzdü. Bütün hayalet enerjimi toplayıp ona ateş püsküren gözlerle baktığımda kadının yüzü sarardı ve hızlı adımlarla malikâneye doğru uzaklaştı.

Harriet ellerini silkeleyip hafifçe bir şeyler mırıldandı. Aralarından birkaç kelimeyi seçebildim: *Halledeceksin, sadece bir gece, hem yalnız da değilsin.*

Birden endişeye kapıldım. Bu kez yalnız değildi ama muhtemelen gelecek sefere öyle olacaktı. Ondan sonrakinde ve diğerinde de. Ta ki başka bir erkek yerime geçene dek. Başka biri Harriet’in elini tutacaktı ve onu küçük, dağınık evinin duvarına yaslayarak öpecekti. Başka biri ceplerini her ihtimale karşı baston şekerle dolduracaktı.

Bu düşünce, yani Harriet’in yanında olmama izin verdiği her yerde başka birini hayal etmek beni zar zor bastırdığım bir panikle doldurdu.

Şu âna kadar yalnızca hayatıma devam etmek istemiştim ama şimdi tereddüt ediyordum. Kararsızdım, bocalıyordum.

Harriet'ı burada yalnız bırakma fikrinden neredeyse burada biraz daha zaman geçirme fikrinden olduğu kadar çok nefret ediyordum. Hatta belki daha fazla.

Başka bir çift arkamızdan içeri girdi ve Harriet yapmacık bir tavırla gülümsedi. En çok da bundan nefret ediyordum.

"Harriet." Ona biraz daha sokularak yolunu kestim. İri, kahverengi gözleriyle bana bir can simidiymişim gibi baktı. "Dinle beni."

Parmaklarımı kenetledim ve elini sıkarak onu güven vermeye çalıştım.

"Şimdi içeri gireceğiz," dedim arkamızdaki görevliler ve malikâneye girip çıkan konuklar duymasın diye alçak bir sesle. "Şampanya içeceğiz. Minik ikramlardan yiyeceğiz ve sonra dans edeceğiz."

Gözleri parladı. "Benimle dans mı edeceksin?"

Yine göğsümün içinde bir balon varmış gibi hissettim ve parmaklarını biraz daha sıktım. "Evet. Seninle dans edeceğim. Kulağına uygunsuz sözler ve etrafımızdaki insanlarla ilgili sert eleştiriler fısıldayacağım."

Gülümsedi. "Beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi? Bir an bile?" Bir yürek sızısıyla başımı iki yana salladım. "Hayır. Söz. Sen istemediğin sürece. Bunu birlikte atlatacağız, anlaştık mı?"

"Birlikte," diye yineledi. Belli belirsiz gülümsedi. "Anlaştık." Başını yukarı aşağı salladı. "Tamam, hazırım galiba."

"Daha değil." Birkaç saat önce evine gittiğimden beri içimi kemiren bir şey vardı; damarlarımda akan kanı tutuşturan, mide spazmları geçirmeme neden olan bir şey.

Elimi ensesine koydum ve oradaki minik saçlarla oynayarak Harriet'in itinaıyla yaptığı topuzu bozdum.

"Ne yapıyorsun?" Elim itmeye çalıştı. "Saçlarımı mahvedeceksin."

"Biliyorum."

Sihrim avuçlarımda hayat buldu ve Harriet hareket etmekten vazgeçip bana yaslandı. Altın rengi kıvılcımlar saçlarının arasında gezinerek sıkı topuzunu kolayca açtı. Saçları omuzlarına düştüğünde Harriet rahat bir nefes almış gibi küçük bir ses çıkardı. Düz saç tutamları kıvrılarak tuhaf bir şekilde saplantı hâline getirdiğim buklelere dönüştü. Başparmağımı kulağının kavisinde gezdirdiğimde minik kırmızı yemişler belirdi ve altın bir tarağın içine yuvalandılar.

“İşte oldu,” dedim eserimi hoşnutça süzerek. “Böyle daha güzel.”

Harriet’in vişne rengi dudakları neşeyle kıvrıldı. “Buna gerek var mıydı?”

“Hem de nasıl.” Elini tuttum ve onu girişe doğru çektim. Ne kadar çabuk içeri girersek o kadar çabuk gidebilirdik. “Şimdi kendine benziyorsun.”

“Şeyden farklı olarak...”

Kapıdan girdiğimizde yün paltomu çıkarıp solumuzda duran görevliye verdim. Görevli, Harriet’ında paltosunu almak için davrandı ama yolunu kestim ve Harriet’in belindeki kalın kuşağı çözüp paltosunu omuzlarından aldım. Bu sırada başparmağımı çıplak sırtından aşağı kaydırduğımda Harriet titredi. Başının arkasına bir öpücük kondurup kulağına eğildim.

“İnsanların onu küçültmesine göz yuman kadından farklı olarak. Kim olduğunu hatırla, Harriet. Ve unutma, yalnız değilsin.” Paltosunu verdim ve onu hafifçe içeri doğru ittim. “Gel, birer içki alalım.”

Harriet sertçe nefes verdi. “Hadi.”

Harriet’m annesi bizi şampanyadan önce buldu.

Nazik bir gülümsemeyle Harriet'in yanaklarını havadan öptü. İlk anıdan bu yana sanki hiç yaşlanmamıştı. Bal sarısı saçlarında bir tane bile gümüş tel yoktu, alnı kırışksız ve pürüzsüzdü.

Yaşını sadece gözleri ele veriyordu. Bakışları yorgundu.

"Harriet," dedi kibar ve mesafeli bir gülümsemeyle. Onu baştan aşağı süzdü. "Mor giymişsin."

Ne bir *merhaba* ne bir *mutlu Noeller* vardı. Sadece annemin eski muhasebe defterlerinden yaptığı kâğıt Noel taçları gibi insanın kucağına bırakılan bir eleştiri vardı.

Birdenbire içimde bir koruma duygusu kabardı ve sihrimle kaynaştı. Ama Harriet ezilip büzülmedi. Gülümsedi. "Evet." Gözleri beni buldu. "Ne güzel, değil mi?"

Koltuklarım kabardı, çabucak ona göz kırptım.

"Lacivert diye özellikle belirtmiştim," dedi annesi.

"Evet," dedi Harriet sakın bir sesle ve arkasına baktı. Duygularım ele veren tek şey hafifçe elinin titremesiydi. "Çok güzel görünüyorsun, anne. Her şey çok güzel görünüyor. Fevkalade bir ortam yaratmışsın."

Annesi bu iltifatı duymazdan geldi. "Ve saçların."

Harriet'in gülümsemesi kayboldu. "Evet?"

"Değişik olmuş."

"Normalde böyle kullanıyorum," dedi Harriet ve kulağının arkasındaki kırmızı yemişli tarağa dokundu. "Aslında her zamankinden biraz daha süslüyüm."

Annesi dudak büktü. "Biraz daha süslü," diye yineledi kuru bir sesle.

Bir adım yaklaşıp elimi Harriet'in beline koydum. "Bence çok güzel görünüyor."

Sesim tehditkârdı. *Umarım yabanmersinli martininle boğulursun veya kendinden utanmalısın ya da seçtiğin kumaş peçeteler çatal bıçak takımlarına uymamış ve bunca şatafatın arasında sırtmış diyecek olsam muhtemelen bu ses tonuyla söyledim.*

Donna York'un dikkatinin odağında olmak tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi. Öbür dünyada bir işe ihtiyaç duyarsa gürültücü hayaletlerin ofisinde faydalı olabilirdi.

"Ya bu kim?" diye sordu.

Harriet belindeki elime yaslandı. "Bu, Nolan. Bir arkadaşım."

Donna York suratını ekşitti. "Birlikte katılacağını belirtmediğin bir arkadaşın. Geçen gün telefonda davetli listesinden konuşurken ondan bahsetmedin."

"Son anda karar verdik. Gelebileceğinden emin değildim."

"Görünüşe bakılırsa son anda başka kararlar da vermişsin." Üstdudağı küçümser bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı ama sonra toplum içindeki davranış kurallarını hatırlayarak yüzünü düzeltti. Ondan daha sıcak bir yüz ifadesi olan heykeller görmüşlüğüm vardı.

Ah, bu kadın. Harriet'in annesine dair anıları fazlasıyla iyi niyetliydi, onun kökleşmiş iyimserliğinin ışıltısını taşıyorlardı. Donna York'un gerçek yüzünü görmek eski bir aynanın tozunu almaya benziyordu ve şimdi tüm kusurlarıyla karşımda duruyordu.

Üçümüz tuhaf bir sessizlik içinde karşılıklı dikilirken parmaklarımla Harriet'in sırtında tempo tuttum. Sessizliği doldurmak için hiç acele etmeden şampanya servisi yapan bir garson aradım. Harriet bir köşedeki yaylı çalgılar dördlüsünün çaldığı *Little Drummer Boy* şarkısına ayağıyla ritim tutarak eşlik etti. Donna beni göz ucuyla süzerken kayıtsız bir ifade takındım. Ondan onay almak veya kabul görmek gibi bir isteğim yoktu ve o da bunu hissetmişe benziyordu.

"Ne iş yapıyorsunuz, Nolan?"

"Mali denetmenim," diye yanıtladım sinsi bir sırıtışla.

Harriet alayla güldü.

"Ah, öyle mi? Yoksa dükkânın başı dertte mi?" Bu ihtimal Donna'yı pek keyiflendirmişe benziyordu.

Harriet'in neşesi söndü ve elimi yukarı kaydırarak elbisesinin kenarındaki çıplak tenini okşadım.

"Kesinlikle hayır," dedim rahatça. "Harriet dükkânda mükemmel işler başarıyor. Onunla gurur duymalısınız."

Son cümleyi biraz kindar bir tonla söylemiştim.

Yanımdaki Harriet nefesini tuttu ve annesinin zehirli sözlerine kendini hazırladı. Ama Donna York ya beni duymamıştı ya da geçtiğimiz üç dakikada sessizlik yemini etmişti çünkü tek kelime etmeden yanımdan uzaklaştı. İpek ve inciler kuşanmış, sahte sarışın oldukları bariz olan bir çifti kibar bir gülümsemeyle karşılamaya gitti.

Sanırım sözlerime verebileceği en iyi cevap buydu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Harriet ve şampanya servisi yapan bir garsonu durdurdu. "Aynı yıl içinde hem Nobel Barış Ödülü'nü hem de Daytona 500'ü kazansam bile annem yine de hayal kırıklığına uğramak için bir sebep bulurdu."

"Daytona 500 ne?"

"Bir araba yarışı," diye açıkladı. "Gerçekten hiç duymadın mı?"

Omuz silktim. Bunu daha az umursayamazdım. "Bu konuyla yeterince ilgili olduğumu söyleyemem."

"Pekâlâ." Harriet şatafatlı odaya göz gezdirdi. Duvarlardaki kocaman yağlı boya tablolar ve altın yaldızlı tabaklara baktı. Şık giysiler içindeki güzel ve yozlaşmış insanlara. "Benimle dans etmekle ilgilenir misin?"

"İşte bu ilgimi çekiyor." Parmaklarımı onunkilere kenetledim. "Hadi gidelim."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Harriet

Nolan'ın ağzımı açık bırakacak kadar iyi bir dansçıydı.

“Ne?” diye sordu dans pistindeki üçüncü turumuzda. Adımları kayar gibiydi, beni zarifçe döndürmeden önce kısa bir an için bacağıma benimkilerin arasına soktu. Havada süzülüyor gibiydik, sanki partideki diğer insanlardan uzakta, bulutların üzerindeydik. Nolan belimdeki avucunu yarım santim aşağı, popoma doğru kaydırды, dudaklarını benimkilere yaklaştırdı ve dönmeye devam ettik. Muhtemelen bizimkilerin Noel davetine fazla kaçan bir danstı ama umursamadım.

Bence Nolan'ın sihri *buna* benziyordu. Gözlerinin kenarları her kırıştığında göğsümde biraz daha parlayan bu kıvılcıma. Burnunu yanağıma sürttüğünde karıncalanan ellerime. Gözlerimi kapadım, nefes verdim ve dansı onun yönetmesine müsaade ettim.

Başımdaki ve kalbimdeki hafiflik olağanüstüydü. Nolan'ın bana olan mutlak güveni. Her ne olursa olsun.

Nolan iki adım kaydı, kolunu uzattı ve lastikli bir top gibi beni fırlatıp tekrar tuttu. Göğsüne çarptığımda dudaklarımdan

sessiz bir inilti döküldü ve beni bir kez daha döndürdüğünde saçlarım savruldu.

“Kıçımından süslü bir ağaç çıkarmışım gibi bakıyorsun,” dedi hınzır bir gülümsemeyle.

“Bunu yapabilir misin?”

“Çok şaşıracaksın ama söz konusu parti numarasını hiç demedim.”

Bunu düşündüm. “Şimdi bu sahne gözümün önünden gitmiyor.”

“Belki daha sonra.” Güldü ve parmaklarıyla yanağımı boydan boya okşadı. “Bu ifadenin sebebi ne?”

“İyi bir dansçısın,” dedim. “Ve gerçekten eğleniyorum. Benim için ikisi de beklenmedik şeyler.”

Bana çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Bana inceden laf mı çarpıyorsun?”

“Lütfen.” Ona bir bakış attım. “Seni buz patenleriyle gördüğümü unutuyorsun.”

“Mantıklı.” Dans pistinde bir kez daha döndük ve Nolan’ın kollarına kendimi bıraktım. Beni yumuşak bakışlarla izledi. “Normalde ne yaparsın?” diye sordu. “Yani bu tür davetlerde?”

“Genellikle mutfakın yanında dikilip ikramları beklerim.” Nolan’ın omzunun üzerinden başımı uzattım ve birkaç masanın ortasında ayakta duran anneme baktım. Deminki korkunç karşılaşmadan sonra bir daha suratıma bakmamıştı ama bir ara beni karanlık bir köşeye çekip hatalarımı yüzüme vuracağından emindim. Bu partiye ailenin henüz onaylamadığı bir kavalyle gelmişim, mor bir elbise giymişim ve... saçlarımı doğal hâliyle bırakmışım. Bu neredeyse perdeleri tutuşturup bir golf arabası çalmamla eşdeğerdi.

Belki de gerçekten perdeleri tutuşturup bir golf arabası *çalmalıydım*. Belki hâlâ bunları *yapabilirdik*.

“Bilmiyorum,” diye devam ettim. “Genelde saklanmaya çalışırım.”

Hiçbir zaman burada hoş karşılandığımı hissetmediğim için genellikle bir köşeye sinedim. Dikkat çekmezdim. Ailemin bana ayırdığı yıllık üç saatlik zamanı değerlendirip evime döner ve pijama takımlarımdan biriyle kanepemde dışarıdan söylediğim pizzayı yerdim.

Bu sabah bana yabancı gelen o öfkeye yine kapılmıştım. *Bunu neden yapıyorum?* diye sormuştum kendime. *Ailemin bana böyle davranmasını hak edecek ne yaptım? Ne olursa olsun beni sevmesi gereken insanlardı bunlar.*

Nolan haklıydı. Hikâyemdeki kötü karakter ben değildim. Alakasız bile yoktu.

“Bunu neden yaptığımı bilmiyorum,” diye fısıldadım. Gözlerim yanmaya başlamıştı. “Sanırım beklentileri karşılamak bana daha kolay geliyor. Sebep olduğum diğer hayal kırıklıklarını bu yolla telafi etmeye çalışıyorum. Galiba hakkımda fikirlerini değiştireceklerini umuyorum. Ama belki de artık vazgeçmeliyim. Mutlu değilim, başkalarının da öyle olduğunu sanmıyorum. Ama sanırım bir köşeye saklanıp kanepede yemekten sıkıldım.”

Yanıp sönen ışıkların altında Nolan’ın gözleri parladı. Sonra beni kararlı bakışlarla süzdü. “Bu gece saklanmıyoruz.”

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. “Hayır,” dedim. “Saklanmıyoruz.”

“Güzel,” diye mırıldandı. Bu kelime karnımın alt kısmına yerleşerek orayı sertçe çekti. Başkalarından onay alma arzumu sönmeye yüz tutsa bile Nolan’ı memnun ettiğimi bilmek hoşuma gidiyordu.

Bundan gerçekten çok hoşlanıyordum.

Nolan koyu kahverengi gözleriyle beni izlerken bir kez daha başparmağını çıplak sırtımda gezdirdi. Aynı başparmağın

bilinçli dokunuşların vücudumun her yerinde gezindiğini hayal ettim. Parmağını ağzıma sokup dilime bastırdığını. Yavaş ve sertçe bacaklarımın arasında gezindiğini, güzel, mor elbisemin kalçalarımın kadar sıyırdığını ve ince iç çamaşırımı bileklerime düşürdüğünü.

“Akıldan neler geçiyor?” diye sordu Nolan boğuk bir sesle.

Kuytu bir köşede dizlerinin üzerinde olduğunu düşünüyorum. Eteğimi yumruğunun içine hapsedmişsin. Ellerim saçlarında.

“Hiç,” dedim nefes nefese ve gözlerimi kırpıştırarak bu görüntüyü zihnimden silmeye çalıştım. “Neden sordun?”

“Yanakların kızardı.”

“Hep kırmızı olduklarını söylemiştin.”

“Böyle değil,” dedi. “Dudaklarım üzerindeyken böyle görünüyorsun.”

“Nolan,” diye fısıldadım durmasını mı yoksa devam etmesini mi istediğime karar veremedim.

Müzik grubu son notaları çaldı ve dans pistinin kenarında durduk. Nolan elimi dudaklarına götürüp parmaklarımın üzerine bir öpücük kondurdu. “Gel, içki alalım. Sonra belki seni şu edepsiz düşüncelerini bana anlatmaya ikna edebilirim.”

“Edepsiz şeyler düşünmüyordum,” diye yalan söyledim.

Nolan ukalalık sınırlarında gezinen bir gülümsemeyle bana baktı. “Tabii.”

İnkâra devam etmek üzereyken Nolan’ın omzunun üzerinden gördüğüm tanıdık, sarışın bir kafa dikkatimi dağıttı. Gülümsemem yüzümde dondu ve ortadan ikiye ayrıldı.

Dans pistinin diğer ucundaki Samantha buzdan yapılmış bir heykelin olduğu bir masanın yanında ayakta duruyor ve mavi, kadife ceketli bir adamla konuşuyordu. Elleriyle zarif bir jest yaptığında adam güldü. Samantha’nın rahat ve özgüvenli duruşu beni afallattı. Bunca zamandır ben kıyıda köşede saklanırken Samantha sahne ışıklarının altına atılmıştı.

Nerede yanlış yapmıştım? Ne zaman kolayca bir kenara itilen biri olmuştum?

“Ablamı gördüm,” dedim Nolan’a usulca. Kalbim heyecanla atıyordu. Nolan’a bu gece saklanmadığımızı söylerken samimiydim. “Onunla konuşacağım.”

“Bana ihtiyacın var mı?”

Bunu sessizce ve içtenlikle sormuştu. Kalbim mutlulukla doldu. Nolan’a bu sohbette bir tabak dolusu Brie peynirine ihtiyacım olacağını söyleseydim tek kelime etmeden peynir tabağını bulmaya giderdi. Hiç kimse benimle onun gibi ilgilenmemişti. Bundan sonra da birinin yapacağını sanmıyordum.

Başımı iki yana salladım, parmak ucuma yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kısa bir öpücüktü ama Nolan öpücüğüme karşılık verdi ve bir eliyle nazikçe başımın arkasını tuttu. Alınlarımızı birbirine yaslayıp burnunu burnuma dokundurdu.

Olağanüstü sevimli bir hareketti ve bir kez daha kalbim göğsümden taşacakmış gibi hissettim.

“Barda olacağım. Bana ihtiyacın olursa bir işaret çak.”

“Nasıl bir işaret?”

Bunu düşündü. “Kuş sesi çıkarabilir misin?”

Sırıttım. “Bir örnek vermeni isteyebilirim ama olabileceklerden biraz korkuyorum.”

Gözleri muzipçe parladı. “O zaman sürpriz olsun.” Kalçamın yanma vurarak beni ablama doğru yönlendirdi. “Gözüm üzerinde.”

“Teşekkürler.” Cesaretimi toplayarak iki adım attım, sonra birden içimden geldiği için ona döndüm. “Burada olduğun için de teşekkür ederim. İyi ki bu gece kapımı çaldın.”

Nolan’ın yüzü yumuşadı. “Ben de burada olduğuma memnunum.” Beni dürttü. “Git hadi. Beni kurtların arasında uzun süre yalnız bırakma.”

Cesaretimi kaybetmeden önce Samantha'ya doğru yaklaştım. Yanına vardığımda konuştuğu adam yanından daha yeni ayrılıyordu. Eteğine doğru genişleyen, yere kadar uzanan bir elbise giymişti. Elbette lacivertti. Saçlarını sımsıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. Beni gördüğünde duraksadı ama ben olduğumu algılaması birkaç saniye sürdü.

Gözleri irileşti.

“Son görüşmemizin üzerinden o kadar uzun zaman geçmedi,” dedim ona yaklaşıırken. Eteğimi düzeltme arzuma karşı koydum. İki hafta önce kendimi onun *sonrası* fotoğrafının *öncesi* gibi hissederdim, hayatımın büyük bir kısmında savaştığım bir yetersizlik duygusuydu bu.

Ama bu gece değil.

Belki elbise yüzündendi ya da bana değer veren bir erkekle dans etmenin sarhoşluğunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Nolan'ın keskin ve korumacı bakışlarının çıplak omuzlarımda gezindiğini hissetmem de bir sebep olabilirdi. Ama şu anki en baskın duygum bıkkınlıktı. Sevginin serbestçe dağıtılabildiğini öğrendiğimden beri kırıntılar dilenmekten bıkip usanmıştım.

“Neredeyse bir yıl oldu,” dedi Samantha berrak ve etkileyici bir sesle. Düşünürken saçlarıma göz gezdirdi ve karamel rengi, biçimli kaşları çatıldı. “Galiba ilkbahardı.”

“Bana da öyle geliyor.”

“Harika görünüyorsun.” Zoraki gülümsedi. “Elbisen yıkıyor.”

“Evet, güzel.” Güldüm. “Böyle mi devam edeceğiz gerçekten, Sam?”

Boş şampanya kadehini bıraktı. “Nasıl?”

“Havadan sudan mı konuşacağız? Biz?” Ona yaklaştım ve sesimi yükseltmemek için elimden geleni yaptım. Eski alışkanlıkları unutmak kolay değildi ve ablamla yüzleşmek benim için yeterince zordu. Bunu yaparken olay çıkarmak istemiyordum.

“Aylardır benimle doğru düzgün konuşmuyorsun. Mesajlarıma cevap vermiyorsun, telefonlarımı açmıyorsun. Neler oluyor?”

“İşler yoğundu,” diye yanıtladı benimle göz teması kurmadan kaçınarak. “Dava yükümü artırdılar, şirketler hukukunda uzman yeni bir çalışma grubunun başkanıyım. İşim başımdan aşkın, Harriet. Üzerine alınma.”

Boğazıma bir buz parçası takılmış gibi hissettim. *Üzerine alınma*. Halbuki bu tamamen benimle alakalı olmalıydı. Öyle olmasını *istiyordum*.

“Tebrik ederim, Sam ama...” Altdudağımı ısırarak bu konuyu kurcalamaya devam etmek istiyor muyum diye karar vermeye çalıştım. “Benden uzaklaşmanın nedeni bu mu? Yani iş mi?”

Samantha’nın yüzündeki sert maske bocaladı ve altındaki daha yumuşak ve hassas bir ifadeyi gözler önüne serdi. Ama sonra o ifadeyi hızla yüzünden sildi ve yine soğuk ve ilgisizlik maskesini taktı. Annemize öyle çok benziyordu ki ağlamak istedim.

“Senden uzaklaşmadım, Harriet. Yalnızca işim var.”

“Böyle yapma,” dedim. “Hepsi benim uydurmamış gibi davranma. Benden kaçırıyorsun.”

“Söyledim ya, yeni bir...”

“Evet, şirketler hukuku grubu.” Güçlkle yutkundum ve cesur olmaya çalıştım. “Ama ben seni merak ediyorum, Sam. İşini değil. Bir tartışma yaşadığımızı biliyorum ama seni kendimden uzaklaştırmak istememiştim.”

Herkesten gizlediğim şeylerin küçük bir kısmını ona göstermişim ve o da bu yüzden beni cezalandırmıştı. Bu yüzden beni cezalandırmaya devam ediyordu.

“İşte sorun da bu, Harriet.”

“Ne?”

“Sana işimi anlattığımda aslında *kendimi* anlatıyorum.” Yine gözlerini kaçırdı ve nereye baktığını görmek için bakışlarını takip etmeme gerek yoktu. Annem ve babam odanın

merkezindeydi ve bütün ilgi onların üzerindeydi; konukları ışığa yönelen pervaneler gibi çevrelerinde toplanmıştı. “Şu anda gayet iyi gidiyorum ve her şey yolunda. Bunu bozmak istemiyorum.”

“Bozmak istemiyorsun,” diye yineledim hissizce.

Samantha yanımdan geçen garsondan bir kadeh şampanya daha aldı. “İşimde başarılıyım. Bir aile dramının beni hedeflerimden alıkoymasını istemiyorum.”

Gülüşüm boğazıma takıldı. “Ah, anlıyorum. *Benim* ortalığı karıştırmamı istemiyorsun.”

Can sıkıntısıyla başını iki yana salladı. “Demek istediğim bu değildi.”

“Hayır, buydu,” dedim sesimi kontrol etmekte zorlanarak. “Tam olarak bunu kastettin. Herkesin istediği gibi biri olmaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım ama ailem bana bir baş belasıymışım gibi davranıyor. Bunu hak edecek ne yaptım anlamıyorum.”

Yanakları kızardı. “Gerçekten çaba gösterdiğini mi sanıyorsun, Harriet? Bir tanecik engelle karşılaştın ve her şeyden vazgeçtin. Senin verdiğin zararı telafi etmek için neler çektiğimden haberin bile yok.”

Tokat yemişim gibi yüzümü yana çevirdim. Sadece tek bir engel yoktu. Sürekli olarak kendimi uyumsuz hissediyordum. Kendi mutluluğumu seçmişim, sahte bir mirasın yerle bir olmasını değil. Samantha beni sandığım kadar iyi tanısaydı bunu anlardı.

Yutkundum ve ablamın gözlerinin içine zar zor baktım. “Rol yapmaktan usandığımda *beni* bir kenara attın. Annem ve babamla kötü olmak işine gelmedi tabii, haksız mıyım?”

Aylardır aramızdaki uçurumu kapamaya çalışıyordum ama bunun için çabalayan tek taraf bendim. Bazı köprülerin yeniden inşası mümkün olmazdı. Ben ilişkimizi onarmaya çalışırken aslında *onun* işini zorlaştırdığım fikrine tahammül edemiyordum.

Yıllar boyunca annem benim bencil ve zalim biri olduğuma inanmıştı. Görünüşe bakılırsa, böyle düşünen tek kişi o değildi.

Matilda teyzeme söylediklerim doğruduydu. Bu aileye uygun değildim, hiçbir zaman olmamıştım.

Belki de bu yüzden çabalamaktan vazgeçmeliydim.

“Önemli değil,” dedim usulca. Daha şimdiden Nolan’a bakınmaya başlamıştım. Müzik grubu eğer yanılmıyorsa Ariana Grande’nin *Santa Tell Me* parçasını çalmaya başlamıştı ve dans pistinde eğlenen emeklilik çağındaki hukukçuların sayısı endişe verici boyutlara ulaşmıştı. “Bu konuyu konuşmak zorunda değiliz. Hatta konuşmak zorunda bile değiliz.” Nolan’ı söylediği yerde değil de barın öteki ucunda gördüm. Sert bir ifadeyle bizi izliyordu.

Yine Samantha’yla göz göze geldim ve öfkem balon gibi söndü. Onun yerini yorgunluk aldı. Kendimi zorlayarak gülümse-dim. “Senin adına sevindim, Sam. Senin için her şeyin en iyisini diliyorum.”

Arkamı döndüğümde Samantha bileğimi yakaladı.

“Harriet, dur.” Birden umutlandım. “Birkaç dakika sonra aile fotoğrafı çekilecek. Annem kalmanı ister.”

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kırıştırdım.

“Doğru ya,” dedim. Bunu nasıl unutmuştum? Annemin bu geceye dair en sevdiği gösteriydi bu. Noel ağacının önünde hepimizi özenle sıraya dizerdi ve koluma girip hiç bu kadar mutlu olmamış gibi rol yapardı. “Orada buluşuruz.”

Samantha’nın maskesi düştü. “Harriet,” dedi yine ve bunun hemen ardından bir kez daha adımla geldim. İki metre kadar arkamdan gelmiş, daha yüksek bir sesle ve sertçe söylenmişti.

“Harriet,” diye fısıldadı annem öfkeyle. Stilettolarıyla dans pistinden bana doğru yürürken yanından geçtiği insanlara gülümsedi ama aynı nezaketi bana göstermedi. Kolumu sıkıca tutup beni yanına çekti. “O adamı nereden buldun ve neden *burada*?”

Omzunun üzerinden şaşkın şaşkın Nolan'a baktım. Gözlerimiz buluştuğunda Nolan'ın kaşları çatıldı. İçkisini yudumladı, sonra onu bir kenara bıraktı. Yavaşça bana doğru yürümeye başladı.

"Söyledim ya. Bir arkadaşım."

Nolan'ın yanında taşıdığı hayalet duman bulutu sayesinde soruları bertaraf edeceğini düşünmüştüm. Ama annem onun buradaki varlığına odaklanmıştı. Sanırım Nolan'ın değişen taraflarından biri de buydu.

Annem yüzünü buruşturdu. "Çok kaba biri. Bana ne dedi biliyor musun?"

Birden tepem attı ve korumacı hissettim. Nolan ona her ne söylediyse annemin bunu hak ettiğinden ya da bir şekilde onu kışkırttığından emindim. Bir çekişte kolumu ondan kurtardım.

"Ne söylediği umurumda değil."

Bana bakakaldı. Şimdiye kadar onunla hiç bu tarzda konuşmamıştım. Ne tuhaftır ki... son derece rahatlamıştım.

"Ne bu tavırlar?"

"Tavrım. Saçlarım. Elbisem. Kavalyem. Listeye eklemek istediğin başka bir kabahatim var mı?"

Annem bir adım geriledi, gücenmiş görünüyordu. "Sana ne oldu böyle?"

Tahta gemiyi sıkı sıkı tutan küçük kızı düşündüm. Sanırım hayatımda ilk kez *kendim* gibi davranmıştım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Nolan yanıma geldiğinde ve her zamanki gibi elini belime koydu. Sakinleşmeye çalıştım. Buraya kavgaya çıkmaya ve olay çıkarmaya gelmemiştim.

Buraya gelmemin nedeni bir kapıyı açık tuttuğumu sanmamdı ama o kapının menteşeleri uzun bir zaman önce kırılmıştı. Bunu istemeyen insanlarla bir ilişki sürdürmeye çalışmak anlamsızdı.

"Her şey yolunda," dedim müthiş bir yorgunlukla. "Sen iyi misin?"

Nolan'ın yüzündeki gerginliğin birazı kayboldu. "İyiym, aşkım. Artık eve gidelim mi?"

Aşkım. Ev. Bu iki kelime yıldızlara bakarak tutulan bir dileğin gerçekleşmesi gibiydi. Onları avucuma hapsedip üzerime yapıştırmak istiyordum. Böylece Nolan gittiğinde ve yalnız kaldığımda sevilmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayabilirdim. Kısa bir süre için bile olsa.

"Evet." Ona hafifçe gülümsedim. "Hadi eve gidelim."

"Kesinlikle olmaz," diye araya girdi annem ve yine bileğimi yakaladı. Beni zorla orada tutmaya mı niyetliydi yoksa sadece dikkatimi çekmek mi istemişti bilmiyorum. Her halükârda son derece kontrollü biri olan annemden beklenmeyen bir davranıştı. Tırnaklarını etime batırdı. "Henüz aile fotoğrafı çektirmedik."

Nolan'ın yüzü sertleşti.

"Onu derhâl bırakmanızı öneririm."

"Ben de kızım~~la~~ ilgili fikirlerini kendine saklamayı öneririm." Annemin gözleri parladı, yine hiç onluk olmayan bir şekilde duygularını açık ediyordu. "Bence bu akşam yeterince konuştun."

Annemin elinden kurtuldum ve kolumda bıraktığı hilal şeklindeki izleri avucumla gizledim. Bu geceye dair beklentilerim düşüktü ama şu an tam bir facia yaşıyordu. Hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmemişi.

Öte yandan, ailemin benim hakkımdaki fikirleri konusunda endişelenmeme gerek kalmamıştı çünkü zaten en kötüsünü düşündüklerini biliyordum. Onun için yeni bir şey deneyebilirdim. Mesela bir şeyler için uğraşmamayı deneyebilirdim.

"Ona ne söyledin?" diye sordum Nolan'a.

"Bana aptal dedi," diye atıldı annem. "Ömrüm boyunca hiç kimse bana böyle..."

"*Aptallık* ettiğini söyledim," diye düzeltti Nolan bütün dikkatini bende tutmayı sürdürerek. "Senin tarafından sevilme"

gibi büyük bir ayrıcalığa sahipken sırf bir şeyleri eleştireceğim diye bu lütfu görmezden gelerek aptallık ettiğini söyledim.” Gözlerini anneme çevirdi ve ısrarla ona bakmayı sürdürdü. “Tam olarak böyle söyledim.”

Annem aralarındaki mesafeyi yarıladi ve Annapolis yüksek sosyetesinin görgü kurallarının elverdiği bir yakınlıkta Nolan’ın karşısına dikildi. “Bu tür şeyler söyleme hakkını sana kim veriyor? Bizim ilişkimizle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yeteri kadarını biliyorum,” dedi Nolan kısaca. Yeteri kadarını görmüştü.

Avucumu onun göğsüne koydum. Biraz önce söylediği şeyi irdelersem hemen oracıkta dans pistinin kenarında dağılırım diye korktum.

Daha önce hiç kimse beni savunmamıştı.

“Eve gitmek istiyorum,” dedim gergin bir sesle.

Nolan beni başarıyla onayladı ve dikkatinin bir kısmını anneme verdi. “Eğer eminsen.”

“Öyleyim.” Güçlkle yutkundum ve titreyen elimi yanağıma götürdüm. Yüzüm uyuşmuştu. Parmaklarım buz kesmişti. Kulaklarımdaki uğuldamayla birlikte göğsümdeki baskı da gitgide artıyordu. Bir şeyin kıyısında duruyordum. Kendi kanatlarımı kesip ne kadar yüksekte düşeceğimi görmek üzereydim.

“Paltomu alır mısınız?” diye rica ettim. “Kapıda buluşuruz.”

Nolan buna karşı çıkmak ister gibi göründü. Elini sıktım. “Lütfen,” diye ekledim.

“Peki, tamam,” dedi. Sadece birkaç saniye daha oyalandı, sonra öne eğildi ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. Sihri bana güven verir gibi boynuma dokundu, ellerinin okşayışlarından daha hafif ve katbekat daha sıcaktı. “Seni bekleyeceğim.”

“Hâlâ fotoğraf çektirmedik,” dedi annem Nolan dans pistinden geçerek uzaklaşırken. Sakin ifadesini bozmamaya özen gösteriyordu. *Fındıkkırandan*’dan *Çiçeklerin Valsi*’nin tembel ezgileri

çevremizi sardığından az kalsın gülecektim. Kendimi bir çiçek gibi hissettim, titrek sapının üzerinde ışığa doğru eğilen narin bir şey gibi. Görülmek ve büyümek için çabalayıp duran bir çiçek gibi. Bir bukete dahil olup diğer çiçeklerle birlikte serpmek için.

Kahretsin, çok yorulmuştum.

“Sanırım bu yıl es geçeceğim,” dedim duruşumu bozmamaya gayret ederek. En doğrusunun bu olduğunu bilmeme rağmen yine de zordu. Zihnim ve kalbim ortamı yumuşatmam için haykırıyordu. Kırılan şeyleri tamir etmem için. Herkesi rahat ettirmem için. Bu hissi bastırdım ve yumruklarımı sıktım. “Hayatımla ilgili aldığım bazı kararları onaylamadığını biliyorum ama ben böyle mutluyum. Şimdiki hayatımın bir parçası olmak istemiyorsan canın sağ olsun fakat sırf senin istediğinden daha farklı bir yol seçtim diye beni korkunç bir insan gibi göstermeye kalkma. Hayali günahlarım yüzünden küçük görülmekten bıktım. Senden ilgi ve sevgi dilenmekten sıkıldım. Uğraşıp duruyorum ama ne için? Sen çabamın farkında bile değilsin. Tüm bunlardansa” – süslü püslü yemek odasını gösterdim– “bana karşı dürüst olmanı yeğlerdim.”

Tüm bu şarkılar ve danslardı kastettiğim. *Ailemin* hoşlandığı birine dönüşebileceğime dair anlamsız umudumdu. Yeterince irade ve olumlu düşünceyle tüm garip huylarımı ve alışılmadık davranışlarımı bastırıp herkesin gurur duyacağı biri olabileceğime, aileme uyum sağlamama sadece bir adım kaldığına dair inancımdı.

“Suçlu olan benim galiba, değil mi?” Annem sıkıntılı bir ifade takındı. “Korkunç bir anneyim? Seni bu hâle ben getirdim? Matilda teyzen sana bunu asla yapmazdı. Doğru mu?”

Hayal kırıklığı kalbimi avucunun içine aldı. Ona karşı ilk kez bu kadar dürüsttüm ve beni hâlâ dinlemiyordu.

Samantha’ya göz attım ama sık stiletto larımı delici bakışlarla süzmeye dalmıştı. Her zaman olduğum gibi bu konuşmada da yalnızdım.

“Kimseyi suçlamıyorum,” dedim elimden geldiğince sabırla.
“Duygularımı paylaşıyorum.”

“Alınganlık yapıyorsun,” dedi annem sertçe.

“O zaman demek ki ben hassas biriyim,” diye yanıtladım.
“Alınganım, yufka yürekliyim, duygusalım ve muhtemelen fazlasıyla kırılganım. Acıklı reklamlara ağlıyorum, çoğu zaman neden dilediğimi bilmesem de sürekli özür diliyorum. Hiçbir zaman avukat olmak istemedim. Tartışmaktan nefret ediyorum. Şu anda bu konuşma beni öldürüyor çünkü göğsümün içindeki şu his geçene kadar sana benden istediğin şeyi vermek istiyorum.”

Yumruklarımı sıktım ve daha hızlı konuşmaya başladım.
“Onun için, evet. Her şeyi çok fazla önemsiyorum. Hep öyleydim. Sorumsuz biriyim. Kahvaltıda pasta yiyorum. Komşumun kedisini besliyorum ve üzerlerinde Disney prenseslerinin olduğu yara bantları kullanıyorum. Renkli biriyim, duygusalım ve bu yönlerimi seviyorum. Tıkış tıkış dükkânımı ve beni mutlu eden eşyalarla dolu olan küçük evimi seviyorum. Kıvrırcık saçlarımı seviyorum. Bu elbiseyi seviyorum. Ve buradan kaçması için yapılan her şeye rağmen beni sabırla kapıda bekleyen adamdan hoşlanıyorum.” Derin bir nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. “Ben buyum. Bununla gurur duyuyorum. Beni tanımak istersin ya da istemezsin. Artık bu sana kalmış. Ama ben daha fazla çabalamayacağım.”

Annem çenesini sıktı. “Şu anda bu kapıdan çıkıp gidersen başka bir şansın olmayacak.”

Kendimi zorlayarak gülümsedim. Bir zamanlar bu sözler muhtemelen beni yerle bir ederdi. Şimdi mi?

Eğilip annemin yanağına bir öpücük kondurdum. Birini beni sevmeye zorlamak için başka bir şansa ihtiyacım yoktu.

“Sanırım bunu dert etmiyorum.”

Otuzuncu Bölüm

Harriet

*D*avetten eve dönerken yolculuğumuz sessiz geçti, Nolan da ben de düşüncelere dalmıştık. Küçük kilise otoparkından çıktığımızda elini dizime koydu ama bunun dışında bana alan tanıdı ve camdan dışarıyı izledi.

Derhâl vicdan azabına kapılırdım diye düşünmüştüm. Kararlarımı sorgularım diye. Ama bunların yerine tuhaf bir hafifleme hissediyordum. İstersem şu an gökyüzünde süzülebilirmişim gibi.

Yolcu koltuğundaki Nolan boğazını temizledi.

“Yedi dakikadır çeneni direksiyona dayamış vaziyette oturuyorsun,” dedi sakince.

“Ah.” Arkama yaslanıp kontağı kapadım ve direksiyonu sıkı sıkı tutan parmaklarımı gevşettim. Evimin arkasındaki küçük park alanında durduğumuzun farkında bile değildim. Zihnim aşırı düşünme olimpiyatlarında rekora koşarken kas hafızam beni evime getirmişti.

Motorun boğuk sesi kesildi. Arabanın içi sessizliğe gömüldü. Anahtarı cebime atıp koltuğa yerleştim. “Özür dilerim.”

“Benden özür dileme.” Kaşlarını çattı. “İyi misin?”

“İyiyim.” Bu duyguyu yoklayarak bir çatlak aradım ama sapasağlamdı; cidden iyiydim. Kendimi iyi hissediyordum. Hatta iyiden de öte. Çok iyiydim. Âdeta mutluluk sarhoşuydum. Aklımdan geçenleri nihayet söyleyebilmenin verdiği güçle kendimden geçmişim. “Aslında sanırım çok iyiyim.”

Söylemek istediklerimi söylemişim ve dünyanın sonu gelmemişti. Hâlâ buradaydım.

Bir kapı açmışım... ya da bir çakıl taşını bir uçurumun kenarından aşağı yuvarlamışım da denebilirdi. En nihayetinde kendimi seçmişim ve bunun ilişkilerimi nasıl etkilediğini dert etmiyordum. Başka birinin rahatı için kendimi olmadık bir kalıba sokmamışım. Güçlüydüm, cesurdum ve biraz da çetin cevizdim.

Doğrusu rahatlamışım.

“Cidden mi?” diye sordu Nolan kuşkuyla.

Onu başımla onayladım. “Evet, cidden.”

Ona baktım. Yolcu koltuğunda iki büklüm olmuştu, dizleri neredeyse göğsüne değiyordu. Avuçlarım karıncalandı. Bu duygunun izinden gitmek istiyordum. Ona dört elle sarılmak istiyordum.

“İçeri gelmek ister misin?” diye sordum.

Nolan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “İçeri gelmemi mi istiyorsun?”

“Neden istemeyeyim?”

“Paltonu almamı söylediğinden beri benimle tek kelime konuşmadın.”

“Ah,” dedim yine. “Özür...”

Nolan uzun parmaklarıyla bacağımı sıktı. Arabaya bindiğimizden beri eli oradaydı. “Bir kere daha özür dilersen,” dedi yavaşça, “aklımı kaçırabilirim.”

Dudaklarıma fermuar çeker gibi yaptım. *Özür dilerim* cümlesi dilimin ucuna kadar geldi ama yutkundum. Nolan burnundan

nefes verdi ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Güzel,” dedi boğuk bir sesle.

Yine o kelime. Sıcak ve sıvı bir şey omuzlarımdan aşağı kaydı ve karnımın ortasına çörekledi. Titredim.

Nolan ciddiyetle beni izledi.

“Özür dilemesi gereken benim,” dedi alçak ve çatlak bir sesle. “Bu gece haddimi aştım. Bunun için üzgünüm.”

“Nasıl?”

“Barda seni beklerken annen yanıma geldi.” Bacağımı sıkıp bıraktı ama bırakmakta zorlandığını hissettim. “İkimizin arasında nasıl bir ilişki olduğunu öğrenmek istedi. Çok şeydi... Yani nasıl söylesem, annen biraz cadı bir kadın.”

Burnumdan bir ses çıkararak güldüm. “Cidden öyle, değil mi?”

Annem hiç değişmeyecekti. İşin tuhafı, bunu bilmek beni rahatlatıyordu. Beni sevmesi için kendimde bir sürü değişiklik yapmaya çalışmışım ama mesele ben değildim. Şimdi bunu biliyordum. Annem eski kırgınlıklarına dört elle sarılmıştı, unutmaya ya da bağışlamaya istekli değildi.

Ona söylemek istediklerimi söylediğime göre artık o yarının kapanmasına izin verebilirdim.

Nolan başını koltuğun arkasına dayadı. “Çileden çıktım. Hâlbuki onun davranışlarını düzeltmek bana düşmez.”

Tarafsızca mırıldandım ve ona biraz daha yaklaştım. Bu konuşmayı arabada, aramızda bir konsol varken yapmak istemiyordum. Yüzünü görebildiğim bir yerde olmak istiyordum. Sıcak tenini ve kabarık yara izlerini okşayıp kendimi onun hâlâ burada, yanı başımda olduğuna ikna edebileceğim bir yerde.

Bacağımın üzerinde ellerimizi kenetlemekle yetinmek zorunda kaldım. “Başka neler söyledin ona?”

Nolan’ın gerginliği geçmemişti, güçlkle yutkundu. “Kafasının patatese benzediğini söylemiş olabilirim.”

Aniden kahkaha attım. “Ne?”

“Birazcık da olsa bir kök sebzeyi andırdığını kabul etmelisin.” Nolan’ın gamzesi belirdi. “Senden bahsederken kullandığı üslup hoşuma gitmedi,” dedi usulca. Dizimin iç kısmına dokundu. “Öfkeme yenildim.”

Yine güldüm ve eğilip onu öptüm. Parlak ve köpüklü o his bütün vücuduma yayıldı. Bu gece Nolan benim için oradaydı. Benimle gelmişti, orada kalmıştı ve onurumu korumuştı. İyi hissetmemi sağlamıştı.

Altdudağını dişlerimin arasına kıştırıp emdim. Bu kışkırtıcı öpücük yerinde kıpırdanmasına neden oldu. Bana doğru eğildi.

“Kızgın değilsin,” dedi dudaklarımı boynuna kaydırduğımda nefes nefese.

“Elbette değilim.” Papyonunu çekiştirdim. Aramızdaki düğmeler, kopçalar ve çıtçılar beni çileden çıkarıyordu. Boynuyla gömleğinin kumaşının arasına parmağımı sokup hafifçe tırmaladığımda inledi. “Neden kızgın olayım ki?”

“Anneni pancara benzettiğim için.”

“Patates dememiş miydin?”

“Patateslerle ilgili bir deyiş vardır ama İrlanda klişelerine girmek istemiyorum.”

Boynuna doğru güldüm ve alnımı çenesine dayadım. Bu gece kötü Geçmiş Noellerin anıları koleksiyonuma eklenebilirdi ama öyle olmamıştı. Dans etmiştim, gülmüştüm ve yıllardır kalbimi delik deşik eden sözleri nihayet söyleyebilmiştim. Cessur davranmıştım ve hepsi Nolan’ın sayesindeydi.

“Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum,” diye mırıldandım.

“Ne konuşmak istersin?”

“Konuşmak istemiyorum.”

“Anlaşıldı.”

Parmakları bacaklarımdan yukarı tırmandı ve elbisemin derin yırtmacının altında kayboldu. Karşı koymadığımı görünce elini tamamen eteğimden soktu. Dar sürücü koltuğu

elverdiğince dizlerimi açarak Nolan'ı teşvik ettim. Ondan ne istediğimi anladı ve avucunu kalçama doğru çıkararak beni öperken popomu sıkıca kavradı. Vücuduma ateş bastı, kendimden geçtim ve ona yaslandım.

"Hadi içeri girelim," dedim nefes nefese boynuna sarılarak.

"Evet," diye homurdandı. "Bana sıkı tutun."

"Tutunu-" Nolan'ın sihri içinden fişkırdığında çılgılık attım. Altın rengi iplikler ayak bileklerime sarıldı ve bacaklarımın arkasından belime doğru tırmandı. Birden nabzım hızlandı, o mutlu ve baş döndürücü his karnımın alt tarafını sardı. Gözlerimi yumdum ve sıkıca ona tutundum. Yatağımın tam ortasına düşüp yaylandığımızda yine güldüm.

Nolan üzerimdeydi, avuçlarını yatağa koymuştu. Papyonu yana kaymış ve saçları dağılmıştı. Yumuşak ve hayret dolu bir ifadeyle gülümsüyordu. Sanki şansına inanamıyor gibiydi.

Bu duyguyu tanıyordum.

"Böyle gülmeni seviyorum," dedi.

Sırıttım. "Sırtlan gibi mi?"

"Mutlu gibi." Saçlarımın birazını yüzümden çekti. "Mutluluğunu içinde tutamıyormuşsun gibi."

Göğüs kafesimin içindeki o hassas, yumuşak nokta ısıldadı. "Beni mutlu ediyorsun," diye itiraf ettim usulca. Birkaç saniye önce arabamdaydık ve şimdi yatağıma serilmiştik. Nolan dirseklerine dayanmıştı ve ben hâlâ boynuna sarılıyordum. "Bu gerçekten çok işlevsel oldu."

"Onlarca yıldır sihrimi en etkili kullandığım andı."

Bir elimi indirdim ve elbisemin askısı boyunca kaydurdım. "Onu başka nasıl kullanabileceğine dair bazı fikirlerim var."

Gülümsemesi şehvetle sertleşti. "Henüz değil." Elini boynuma koydu ve başparmağıyla çenemi yukarı itti. Gözlerimin içine baktı. "Kendimi zor tutuyorum, Harriet. Biraz yavaşlamalıyım."

Kendini tutmasını isteyen kimdi? Madem vaktimiz azdı, o zaman onun hiç olmazsa bu süre içinde benim olduğuna dair bir kanıta ihtiyacım vardı. Odama kar yağmasını istiyordum. Karnımda ısırık izleri istiyordum. Nolan'm avuçlarından fışkıran sihrin pencere pervazlarını titretmesini istiyordum.

"Benimleyken dikkatli olmana gerek yok," diye fısıldadım onu çekiştirerek. Nihayet papyonunu yakalayıp boynundan çıkarmayı başardım ve yatağın kenarına fırlattım. "Bunu kaldırabilirim."

Nolan verdiği nefesle birlikte boğuk bir kahkaha attı. "Onu biliyorum." Üstten iki düğmesini açtığımda boynunun çukuru göründü ve Nolan'm gülüşüne karanlık bir ifade sızdı. Orayı hafifçe tırmaladım.

"Ve bunu yapacaksın," diye inledi. "Söz veriyorum yapacaksın. Sana verdiğim her şeyi alacaksın, öyle değil mi?"

Tenim yanmaya başladı. Başımı yukarı aşağı salladım.

"Ama belki de senin bana özenli davranmana ihtiyacım vardır." Avuçlarına dayanarak bana baktı. "Seninle istediğim öyle çok şey var ki."

"Sana nazik davranacağım," diye fısıldadım.

Bakışları yumuşadı. "Bunu da biliyorum."

Neyin adil olup olmadığı konusuna hiçbir zaman fazla takılmamıştım. Bu daha önce önemli olmamıştı. Evrenin bana verdiklerini alıp onları en iyi şekilde değerlendirmiştim. Ama beni bekleyen kalp kırıklığını gülümseyerek atlatabileceğimden emin değildim.

Nolan başka bir zamana aitti. Başka bir yere. O, öteki hayata geçmeyi hak ediyordu ve onu arzu ettiği şeylerden alıkoymak gibi bir isteğim yoktu.

Dolayısıyla daha şimdiden açılmaya başlayan yaraları bir kenara bırakıp anı yaşamak için elimden geleni yaptım.

"Hüzünlendin," diye fısıldadı. "Nerelere gittin?"

"Hiçbir yere," dedim. "Tam buradayım."

Sonradan olacakları düşünerek bu geceyi heba edemezdim. Burada olacaktım. Nolan'la beraber.

Parmaklarımı aşağı kaydırarak birkaç düğmesini daha açtım. Göğsüne vurdum. "Kalk."

Bir an bile duraksamadan dizlerinin üzerinde doğruldu. Onun kadar istekli olmasaydım buna gülerdim. Sevgi dolu yakınlığımız telaşlı bir çılgınlığa dönüştü. Nolan gömleğinin alt düğmelerini, ben üsttekileri açmaya başladım. Gömleğini yırtarcasına çıkardı. Hafif kıllı, pürüzsüz göğsü ve biçimli adaleleri gözler önüne serildi. Kalçasında derin bir kesik izi vardı. Çok çalışmayla gelişmiş ve zamanla onurlandırılmış bir bedendi bu.

Dirseklerime dayanıp doğruldum ve hızla atan kalbinin üzerine dudaklarımı değdirdim. Nolan ellerini saçlarımın arasına daldırıp beni göğsüne bastırdı.

Bu hâliyle bir hayalete benzemiyordu. Gerçek bir erkek gibiydi. Teni ateş gibi yanıyordu ve boğuk sesler çıkarıyordu. Göğsü ve kolları yara izleriyle kaplıydı.

Şu anda Nolan *benimdi*. Benimmiş gibi hissediyordum.

Kalçalarına tırnaklarımı batırdığımda, "Harriet," diye inledi sığıdığı dişlerinin arasından. Sol bacağıma altına almıştı ve ona istediğim kadar yaklaşmıyordum.

"Ne?" diye fısıldadım ağzımı aşağılara kaydırıp kalçasının hemen üzerindeki yara izini yalayarak. Kemerini çözdüğümde bütün vücudu sertleşti.

Elim aletine değdiğinde nefesini tuttu.

"Ben yapamayacağım," dedi. "Daha fazla dayanamam..."

Durdum ve çenemi ona dayayıp yukarı baktım. Kollarımı gövdesine doladım. "Ne oldu?"

Bakışları mahmurlaştı, ellerini saçlarıma gömdü. Darmadağın olmuştu ve bu hâli çok çekiciydi.

"Boşaldığımda içinde olmak istiyorum."

Göbek deliğimin altı kasılıp sızlamaya başladı.

Gözlerimi kırıştırdım. “Ah.”

“Yaptığın şeye devam edersen muhtemelen o kadar ileri gidemeyiz.”

Elini kaldırıp avucunu yanağıma koydu ve başparmağıyla ağzımı okşadı.

“Ah,” diye inledim yine.

Dudaklarımı araladım ve başparmağını ağzımın içine kaydırmasına izin verdim. Nolan’ın yüz hatları sertleşti, bütün dikkatiyle ağzıma odaklandı. Başparmağını ağzımın içine biraz daha soktu ve dilimi parmağının etrafında döndürdüm. Nolan inlemeyle homurdanma arası bir ses çıkardı.

“*Siktir*,” diye fısıldadı. Elini ağzımdan çıkardı. Bakışları vahşileşti. “Daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Daha fazlasını istiyorum,” dedim hemen. Bunu öyle çok istiyordum ki içim içime sığmıyordu. Yastıklara serildim. “Buraya gel.”

Nolan üzerime yattı ve kollarını başımın iki yanına dayadı. Ağzını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni sanki ortadan kaybolacak olan *benmişim* gibi öptü. Ellerimi saçlarına geçirdim ve hiç acele etmeden, ıslak ve ateşli bir şekilde öpüşmeye başladık. Nolan’ın altında gevşedim ve bütün vücuduma ateş basana dek bu yakınlığın her ânını uzatmak için elimden geleni yaptım. Vücudumun tüm boşlukları sızlıyordu.

Sırtım yay gibi gerilip yataktan kalktı, el yordamıyla belimdeki fermuarımı bulmaya çalıştım.

“Hayır.” Nolan sertçe kalçalarımı yatağa bastırdı. “Elbisen üzerinde kalsın.”

“Neden?” diye sızlandım.

Nolan eteğimi kalçalarımın bir ipek yığınının dönüşüne dek yukarı sıvadı. Tozpembe, yüksek kesimli bir külot giymiştim. Nolan bir kez daha, *Siktir*, diye mırıldandı. Dilini yanağının içinde gezdirdi.

“Çünkü,” dedi, “seni tam olarak böyle istiyorum.”

Sonra üzerimden kalktı, diz çöktü ve beni kalçalarımın altına tuttu. Kalçalarımı yatağın kenarına getirirken ciyakladım, bacaklarım gevşekçe aşağı sarkıyordu. Beni istediği pozisyona getirdi, sonra sertçe bacaklarımı ayırdı ve araya girdi. Yalnızca dağınık saçlarının tepesini görebiliyordum.

“Buna ihtiyacım var,” diye fısıldadığında arzu dolu, boğuk sesi bana kendimle ve bedenimle ilgili tüm düşüncelerimi unutturdu. Tam göbek deliğimin altına küçük bir öpücük konurdu. “Bana bunu bahşeder misin, Harriet?”

Bacaklarımı biraz daha açtım.

“Evet, lütfen,” diye fısıldadım.

Nolan tereddüt etmedi, dantelli güzel külotumu iki parmağıyla kaldırdı ve yana çekip başparmağıyla bacağıma bastırdı. Sonra ağzını üzerime kapadı ve sırtımda şimşekler çaktı.

Nolan’ın her zamanki hâli gibi, yoğun, samimi ve dürüst bir deneyimdi. Öyle ki resmen nefesim kesildi. Üzerimde ağzını açması, beni yalaması ve emmesi olağanüstüydü. Mümkün olduğunca hızlı ve çok tadımı almak ister gibiydi.

Ellerimi başının üzerine doğru uzattım. Parmaklarımı saçlarının arasına daldırmak istedim ama yapamazdım... Bunu asla...

Bacaklarımın arasındayken ellerimi fark etti ve gözlerinin kenarlarında en sevdiğim kırışıklıklar belirdi. Nolan sırtıttı ve bir elimi başının arkasına koydu.

“Hadi, bana nerede olmamı istediğini göster.”

Saçlarına yapıştım ve gözleri kapandı. Saçlarını çektiğimde inledi, acı ve zevk yüz hatlarında birbirine karıştı. Duygularımın esiri olmuştum, tamamen kontrolden çıkmıştım. Kalçalarımı ağzına bastırıp hareket etmeye başladım. Beni tutup istediğini yapmasını bekledim ama Nolan beni yine şaşırttı. Ağırlaşmış gözkapaklarını kırıştıtararak açtı ve beni tembelce süzerek ağzına sürünmeme izin verdi. İhtiyacım olanı almama izin verdi.

Daima ihtiyacım olanı almama izin veriyordu.

Onu görmek için elime dayanarak biraz doğruldum, bu açı daha iyiydi. Diğer elim saçlarındaydı, başımı bacaklarımın arasında tutmaya devam ettim. Yine kalçalarımı oynattım. Tekrar ve tekrar.

İlk kez bu kadar bencil davrandım.

Olağanüstüydü.

Göbeğimdeki sıcaklık biraz daha yayıldı, başım arkaya düştü, saçlarımın uçları çıplak sırtımı gıdıkladı ve kalçalarımı oynatmayı sürdürdüm.

“Nolan,” diye inledim. “Evet.”

Nefes nefese geri çekildiğinde ağzının yerini parmakları aldı. Klitorisimin üzerinde ıslak daireler çizmeye başladı. Bacağımın kenarını iz bırakacak kadar sertçe emdi. Parkeye çarpan kemer tokasının metalik sesini duydum.

“Ah, çok güzel,” diye inledim kafa derisini tırmalayarak ve yine ağzını üzerime koymaya çalıştım. Boşalmaya öyle yakındım ki titriyordum. “Lütfen. Sana ihtiyacım var.”

Bakışları karardı, beni yine, parmaklarıyla dokunduğu yerin tam üzerinden öptü. “Üstünü çıkar,” dedi boğuk sesiyle.

Askılarımı indirdim ve ipek elbise karnıma düştü. Nolan bu kalın kumaş şeridini tuttuğu gibi beni yatağa bastırdı. Sonra kumaşı sertçe çekerek beni istediği pozisyona getirdi.

Vücudumun yarısı boşlukta idi ve bacaklarımı geniş omuzlarına atmıştı. Daha önce kendini tutuyor muydu bilmiyordum ama şimdi bütün dikkatiyle beni doruğa ulaştırmaya odaklanmıştı. Kolu bacağımın iç kısmına sürünüyor, kalçalarımı onun ritmine uydurdum. Çok iyiydi. Olağanüstüydü.

Gözlerimi kapadım ve bu ritme teslim oldum, inliyor ve adını fısıldıyordum. Parmaklarım saçlarında, kulaklarında, ensesinde ve ıslak, sıcak ağzının altında geziniyordu. Dilini

parmaklarımın üzerinde hissettiğimde boğulur gibi oldum, yaklaşan orgazmı karnımda hissettim.

“Nolan,” diye inledim. “Nolan.”

“Kibar olma, Harriet.” Koyu mavi gözleri benimkilerle buluştu. “İstediyini al.”

Başını eğdi ve beni doruğa ulaştırdı.

Yavaş ve yoğundu. Haz dolu. Bu his bir süre sırtımda dolaştıktan sonra karnımın alt kısmına ve oradan bacaklarıma yayıldı. Bacaklarım titremeye başladı. Nolan biraz önce ağzının olduğu yere avucunu koydu ve ona sürtünerek kendimden geçmemi izledi. Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve bunu dile getirmeme gerek kalmadan hazzımı gitgide artırdı. Öyle ki orgazmım bana saatlerce sürmüş gibi geldi. Terliyordum, zihnim allak bullak olmuştu. Kalçalarımı oynatırken anlamsızca mırıldanıyordum ve Nolan'ın altındaki vücudum bir ip gibi çözülüyordu.

Nihayet sustuğumda Nolan üzerime çıktı, bir elini kalçamın yanına koyarken diğer eliyle aletini sıkıca tuttu. Aletini okşarken altdudağımı ısıırıyordu. Boyun adaleleri kabardı, hissettiği rahatlama yüzüne yansdı.

“Bu kadar yeter,” dedi nefes nefese. Öne doğru eğildiğinde elinin üstü ıslak ve hassas noktama çarptı, ardından aletinin ucunun baskısını hissettim. Bir yandan elini kullanmaya devam ederken bir yandan da aletini kadınlığıma sürtüyordu. “Bu fazlasıyla yeterli.”

Bacaklarımı biraz daha geniş açtım ve başımı iki yana salladım. “Benim için değil,” dedim. “Seni içimde istiyorum.”

İnledi ve üzerime kapanarak beni çılgınca öptü. Dilinde kendi tadımı aldığımda ateş bastı, yeniden arzum kabardı ve vücudum daha fazlasını istedi.

“Harriet,” diye inledi. “Ben yapabileceğimi sanmıyorum... çok fazla dayanmam.”

“Önemli değil.” Ellerimi saçlarına geçirerek onu rahatlatmaya çalıştım. “Böyle çok güzel. Harika.”

Beni yavaşça dürttü ve bir şeyler mırıldandı. *Güzel, müthiş* gibi kelimeler duydum, aksanlı konuşması kulağımda çınlıyordu. Sonra kalçalarımı kaldırdı ve içime girmesiyle vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

Nolan yavaştı. O kadar yavaştı ki kalçaları benimkine uyum sağlayana dek altında kıvranıp daha fazlası için ısrar ettim. İkimiz de ter içindeydik ve elbisem hâlâ aramızdaydı. Nolan ellerine dayanarak kendini biraz kaldırdı, buruşup dolaşan kumaşı parmağına taktı ve hınzırca gülümsedi. Sonra bir sıcaklık dalgasıyla birlikte elbise şerit şerit olurken sihri tenimi karıncalandırdı. Kumaş şeritlerinden biri gövdeme dolandı ve çıplak memelerimin arasında güzel bir fiyonk oldu.

“Bir armağan,” dedi Nolan nefes nefese. “Sadece benim için.”

Güldüm ve Nolan titreyen elleriyle saçlarımı yüzümden çekerken belli belirsiz gülümsedi. Kalçalarını hareket ettirirken beni izliyordu. Çenesi gevşedi. Ritmi biraz ahenksizdi ama bu her şeyi biraz daha güzelleştiriyordu. O sürtünme. Vücutlarımızın birbirlerine yaptığı baskı. Saçlarımı yakalayıp çeken parmakları. Her şeyi parça parça hissediyordum çünkü bunların hepsini kaldırabileceğimden emin değildim. Nolan’ın üzerimde olması, beni yatağa mıhlaması şurup gibi tatlı, sıcak ve mükemmel bir duyguydu. Orada yatıp onu almak. *Ona* ihtiyacı olanı vermek.

Nolan’ın alnı kırıştı, darbeleri hızlandı ve doruğa ulaşmaya yakın olduğunu anladım.

“Göster,” diye fısıldadım ama dişlerini sıkarak başını iki yana salladı. “Ne olur görmeme izin ver.”

Elini aramıza koydu, parmakları bir kez daha bedenimi keşfe çıktı.

“Daha değil,” diye emretti. “Seni yine hissetmeliyim. Seni aletimde hissetmeliyim.”

Bana nasıl dokunacağını biliyor, diye düşündüm başparmağıyla daireler çizmeye başladığında kendimden geçerek. *Tam olarak ne yapması gerektiğini biliyor.* “Buna mecbur...”

“Senin için yapmıyorum,” dedi. “Kendim için yapıyorum.”

Elini çevirdi, içimde gidip gelirken parmaklarının eklem yerlerini klitorisime sürtmeye başladı ve bu dağılmama yetti. Zevkten nefes alamaz oldum. Keskin ve şiddetli bir orgazmla sarsıldım.

O çılgınlık ânı sırasında Nolan’ın inlediğini duydum, kendi hazzının peşinden giderken sert darbeler indiriyordu. Çıplak sırtına tırnaklarımı geçirdim ve zevkin doruklarına ulaşırken Nolan’ın kasıldığını hissettim.

Güzel görünüyordu. Kaşlarını çatmıştı. Dudakları aralıktı. Şakakları terlemişti ve altdudağı öpücüklerim yüzünden şişmişti. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve hazzını anbean izledim.

Gözlerini kırpıştırarak açtığında şaşılacak kadar parlak bir maviydiler. Daha önce bu tonu hiç görmemiştim. Gözlerinin kenarı sihrinin altın sarısıyla parlarken bakarak ona gülümse-dim. Nolan da gülümsedi, hâlâ nefes nefeseydi ve aşk sarhoşu budalalar gibi gülüşmeye başladık. Öpüşmeye çalışırken dudaklarımız çarpıştı.

Nolan nihayet yatakta yanıma düştü. Öpülmekten kızarmış-tım ve aptal aptal sırtıyordum. Nolan’ın saçları dağılmıştı, o da benim kadar kendinden geçmişti.

Bunu hatırla, dedim kendime içimden ellerimiz kenetlendiğinde. Nolan elimi dudaklarına götürürken gözleri kapandı. Elimin üstünü öptü ve onu kalbimin yanı başındaki gizli yere sakladım.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Onu hatırla.

Otuz Birinci Bölüm

Nolan

*H*arriet'in mutfağının ortasında oturan bir kedi vardı.

Daha açıklayıcı olmam gerekirse, *kedim* Harriet'in mutfağının tam ortasına oturmuştu, *çokbilmiş* ve ukala kelimelerinin kedilerin vücut dilindeki karşılığıyla beni süzüyordu.

"Builín," diye selam verdim kahve kupamın üzerinden ona bakarak. Sabah ışığında hızla gözlerimi kırıştırdım ve orgazm kaynaklı bir isteri nöbeti geçirip geçirmediğimi anlamaya çalıştım. Eviyenin üzerindeki pencere açıldı, muhtemelen oradan içeri girmişti ve turuncu patisini ağzına götürmüştü. Birkaç gündür ortada yoktu. Nereye kaybolduğu belli olmuştu. "Bir şey mi istiyorsun?"

Kedi gözlerini kırıştıtarak bana baktı. Ben de ona gözlerimi kırıştırdım. İki kol çıplak belime sarıldı ve kürekkemiklerimin arasına kondurulan öpücüğü hissettim.

Harriet dudaklarını tenime bastırarak, "Neden kediyle konuşuyorsun?" diye mırıldandı tembel ve uykulu bir sesle.

“Senin de kediye görebildiğine sevindim.”

“Tabii ki görebiliyorum.”

Harriet yüzünü boynuma doğru eğdi ve boğazımın kenarını emerek ıslak ıslak öptü. Yataktan güçbela çıkabilmiştik ama geri dönmeye can atıyordum. Dün gece birbirimize yaptıklarımız düşünüldüğünde bugün bitik vaziyette olmalıydım. Nefes ve gıda almak için çırpman boş bir kabuktan ibaret olmalıydım.

Ne var ki Harriet’ın dudakları tenime değer değmez onun şifoniyerinden yürüttüğüm kırmızı ekoseli pijama altının içindeki aletim hemen hareketlenmişti. Pijama altı bana kısa gelmişti, ayak bileklerimi zar zor örtüyordu ama kumaşı yumuşacıktı. Ne kadar gülünç göründüğümü umursamıyordum bile. Rahatlığı... paha biçilmezdi. Harriet’ın bunları neden sevdiğini anlamıştım.

“Oliver ödül maması istediğinde beni ziyaret eder,” dedi Harriet ve küçük, teneke bir kutunun yanına gitti. İçinden bir ödül maması alıp avucuna koydu ve Builín’e uzattı. Builín onu çiğnemedi yuttuktan sonra minnetle Harriet’ın bacağına kafasını tos vurdu.

“Çok uysal, beni ziyaret etmesi hoşuma gidiyor.” Harriet birden bana döndü. “Ah! Galiba seni görebiliyor, ha? Kedilerin hayaletleri hissedebildiğini söylemiştin.”

“Evet,” dedim yavaşça. “Beni görüyor. Ama bunun birkaç sebebi var. İlki, benim kedim olması.”

Harriet şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Ne?”

Boş kahve kupasıyla kediye işaret ettim. “Builín benim kedim.”

“Ama bu Oliver.”

“Hayır. O Builín.”

“Ah, ama...”

“Builín,” dedim sesimi incelterek. “Buraya gel.”

Builín, Harriet’ı bir kez daha kafasıyla dürttükten sonra yanıma koştu ve yemek masasının kenarından omzuma atladı.

Yumuşak burnunu boydan boya çeneme sürterek sevgisini gösterirken gırlaması kulağımda çınladı.

Bir elini kalçasına koyan Harriet dik dik bana baktı. “Vay canına.”

“Evet,” dedim. “Anlaşılan ikimiz de kandırıldık.”

“Öyle görünüyor.” Harriet kupamı doldurmak için kahve demliğiyle yanıma geldi ve sonrasında çenemin altım öptü. İhmal edilmiş, sevgiye muhtaç bir yanım ortaya çıktı ve başımı eğerek dudaklarını yakaladım. Builín aşağı atladı, mutfağın zemininde yumuşak patileriyle yürüdü. Ama ona aldırmadım çünkü Harriet’in tadı nane, kahve ve tezgâhın üzerinde kapağı açık duran incir reçeli gibiydi. Şimdiye kadar gördüğüm her güzel rüya böyle başlamış ve tam da böyle hissettirmişti.

Ama uyanmak üzere olduğum bir rüyaydı bu. Daha en başından hiç görmemem gereken bir rüyaydı.

Harriet gülerek geri çekildi ve başını iki yana salladı. “Beni böyle öpmeye devam edersen bugünkü işlerimizi halledemeyiz.”

Beline sarıldım ve çeşitli ebatlardaki kurabiye evlerle dolu sıkış tıkış tezgâhında kahve kupama yer açtım. Harriet’in elindeki demliği alıp bir kenara koydum. Saçlarının arasına burnumu soktum ve boynunu öpmeye başladım.

“Bugün ne işimiz var?”

“Ah, bilmem,” dedi Harriet nefes nefese. İki adımla onu buzdolabına sıkıştırdım. Buzdolabının içindekiler tıngırdadı. Bir buzdolabı süsü yere düştü. “Ufak tefek şeyler. İstersen pazara gidebiliriz. Sonra ölümden sonraki yaşamınla ilgili gizemi çözebiliriz.” Saçlarımı parmaklarıyla taradı. “Belki amirini beni ebedi cehennem ateşinde yakmamaya ikna edebiliriz.”

Boynundan çekildim. “Ebedi cehennem ateşi mi?”

Harriet omuz silkti. “Davranışlarının gizemli sonuçlarını hâlâ bilmiyoruz. Ruh dostların beni cehennem ateşiyle lanetleyebilir.”

Bunu komik bularak başımı iki yana salladım. “Cehennem öyle bir yer değil.”

“Ya?”

“Bana kuruınsal bir şirketin floresan ışıklı bekleme odasına benzediği söylendi.”

Harriet yüzünü buruşturdu. “İğrenç.”

“Sürekli su akıtan bir sebil ve yirimi altı dereceye ayarlanmış bir klima var.”

Harriet’in nefesi kesildi. “Orada klimanın işi ne?”

“Aynen öyle.” Buzdolabına yaslandım. “Tüm bunları öğleden sonraya bırakma ihtimalin nedir?”

“Ne? Evrenin sırlarını mı? Dünyada olmaz, dostum.” Kenara bıraktığım kupamı aldı. “Seni ölümden sonraki yaşamına göndermeliyiz.”

Bu cümle bende tokat etkisi yarattı. Ölümden sonraki yaşamım. Harriet’in teninde bıraktığım izleri hâlâ görebiliyorken aklıma getirmek istediğim bir şey değildi bu.

Hâlâ ona pusulayı söylememiştim. Onu Harriet’in dükkânındaki depo dolabının en üst rafındaki bir sandığın altında bırakmışım çünkü tekrar elime geçtiğinde neler olacağını bilmiyordum. Sahi ne olurdu acaba? Yok, ben bu dünyadaki bitmemiş işimin tam olarak öyle kalmasını istiyordum.

Olduğum yerde kalmak istiyordum. Harriet’in güneşli mutfağında, ondan ödünç aldığım pijama altıyla. Tavandan sarkan kâğıt yıldızların altında ve tozpembe sabahlığına sarınmış, pırıl pırıl gözlerle bana bakan Harriet’la.

Hayatıma devam etmek istemiyordum. Harriet’tan koparıl-mak istemiyordum. En çok istediğim şeye nihayet kavuşmak üzereyken artık onu *istememem* kaderin zalim bir oyunuydu.

Tekrar hayata dönmemin amacı pusulamı geri alıp her şeyi ardımda bırakmam mıydı? İnsan olmanın nasıl bir şey olduğunu son kez tatmam mıydı?

Haksızlıktı bu.

“Bugün burada kalabiliriz,” diye önerdim mutfağın zeminine gözlerimi dikerek. Buzdolabının önünde birbirine dolanmış bacaklarımıza, Harriet’ın terlikli ayaklarına ve komik pijamama baktım. “Şey yapabiliriz...” Ne yapabileceğimizi bilmediğim için cümlemin devamını getiremedim.

Harriet çenemi tutup kaldırdı. Sonunda ona bakmak zorunda kaldım.

“Rol yapabiliriz,” dedi. “Her şey başka türlüymüş gibi davranabiliriz. Söylemeye çalıştığın bu değil mi?”

Nefes verdim ve başımı yukarı aşağı salladım. Tam olarak bunu istiyordum. Bir avuç çalıntı andan daha fazla zamanımız varmış gibi rol yapmak istiyordum.

“Ama sen geçmişe gitmek istiyorsun,” dedim boğuk bir sesle. “Aramaya devam etmek istiyorsun.”

Harriet dudaklarını birbirine bastırdı ve onu öpmek için canımı yakacak kadar şiddetli bir arzu duydum. Ama böyle konuşmalar sırasında onu öpmek en başından beri benim olmayan bir şeyi bir kez daha çalmışım gibi hissettiriyordu.

“Ben yanımda kalmanı istiyorum,” dedi yavaşça. “Ama böyle bir şeyin mümkün olmadığını ikimiz de biliyoruz. Bunu daha en başından biliyorduk, Nolan.”

“Günlerimizi böyle geçirebiliriz.” Sabahlığına dokundum. “Başka şeyler...”

Parmaklarını dudaklarıma koyarak beni susturdu ve başımı iki yana salladı. Avucuyla çenemi okşadı.

“Eğer seni yanımda tutamıyorsam hiç olmazsa mutlu olduğumu bilmek isterim. Her neredeyse. Ve bu ancak yarım kalan işinin ne olduğunu bulup seni kendi yoluna göndermekle mümkün olabilir.” Sabahlığının koluyla önce burnunu, sonra gözlerini sildi. “Onun için, evet. Aramaya devam etmek istiyorum.”

Çünkü mutlu olmayı hak ediyorsun, Nolan. Bu mutlulukta payımın olması benim için önemli.”

Ben mutluyum, diyecektim az kalsın. Seninle mutluyum. Böyle mutluyum.

Ama bunları söylemedim çünkü Harriet haklıydı. Burada kalamazdım ve sırf üzülmesin diye yalan söyleyerek onu incitemezdim. Kurallar vardı ve ben hepsini çiğnemiştım.

Bunu çiğneyemezdim.

Zaten istesem bile yapamazdım.

“Ben de yanında kalmak istiyorum,” diye mırıldandım söylediklerimi de duymasını umarak. Saçlarını yüzünden çektim ve elimi boynuna koydum. Gözlerimi kapadım ve nabzını hissettim, sanki avucumun içinde bir kelebek vardı.

“Biraz sonra gideriz,” dedim isteksizce.

Harriet beni başarıyla onayladı. “Önce kahvaltı edelim.”

“Sonra öğle yemeği yiyelim,” diye ekledim. “Ondan sonra da biraz kestirelim.”

Arkasına yaslanarak bana baktı. “Kestirmek mi?”

Gözleri kızarmıştı ama pırıl pırıllardı. Burnunun ucu pembeleşmişti. Yine de her zamanki gibi gülümsedi.

Onu daha sıkı tuttum.

“Seni yatağa geri götürmek için bir bahane,” diye açıkladım. Güldü ve bu sesi ağzıma hapsetmek için öne eğildim. Kendini bana bıraktı. Sabahlığının kuşağını buldum.

Kuşağı çözdüğümde sabahlığın önü açıldı.

Harriet’i sonsuza dek yanımda tutamazdım ama onu hatırlayacaktım.

Beraber geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydım.

Otuz İkinci Bölüm

Harriet

“*B*ilerek oyalanıyorsun.”

“Hayır.”

“Evet.”

“*Hayır.*”

Güldüm. “Nolan. Seni izledim, o monta kolunu sokmak için tam dört dakika düşündün. Tüm kurabiye adamlarımı iki kere düzenledin. Ve şimdi de Noel çelengimi bozup yeniden yapmayı düşünüyor gibisin.”

“Biraz yamulmuş.”

“Hayır, hiç de değil.” Belki biraz. Ortası. Ama onu yeniden yapmamıza gerek yoktu. Öte yandan geçmişimi ziyaret etmemize gerek vardı. Ya da onunkini. Sihri bizi nereye götürürse artık.

Nolan başını arkaya yatırdı ve gözlerini kapadı. Lacivert, kısa, yün montu kolundan sarkıyordu. Kendi kendine bir şeyler söylendi. *İnatçı, biraz daha zaman ve bir yabanmersinli çörek daha* gibi kelimeler duydum.

Yumuşadım.

“Gitmek istemediğini biliyorum.” Beline sarılıp göğsüne çenemi dayadım. Bana baktı. “Ben de gitmek istemiyorum ama en doğrusu bu.”

Yapabileceğimiz tek şey buydu. Geçen sefer Nolan’ın sihrini görmezden gelmiştik ve kontrolden çıkmıştı. Aynı şeyleri tekrar yaşamamayı yeğlerdim.

Ayrıca kendimi kontrol etmeliydim. Bu işin sonunu unutmam akıllıca olmazdı. Veda zamanı geldiğinde kalbim kırılacaktı. Ortada böyle bir durum yokmuş gibi davranmak istemiyordum.

Nolan çenesini sıkıp gevşetti. Montunun bir kolu hâlâ boştu, vücudunun yanında gevşekçe sarkıyordu. Gözleri beni inceledi ve asi bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırmak için elini uzattı. Ruhunun derinliklerinden gelen bir sıkıntıyla iç çekti.

“Haklısın. Bunu yapmalıyız.” Nolan yutkundü ve pişmanlıkla gözlerimin içine baktı. Gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. “Cidden emin misin? Öğleden sonrayı benimle dükkânda geçirmeye seni ikna edemeyeceğime emin misin?”

“Daha sonra dükkâna gidebiliriz.” Duraksadım, ensesinde, saçlarının bittiği yerde parmaklarımı gezdirdim. Gözlerini kapadı ve omuzları düştü. “Kalan zamanımızı bunun bitmesini bekleyerek geçirmek istemiyorum. Tamam mı?”

Nolan gözlerini açmadı, dudaklarını ince bir çizgi hâlinde birbirine bastırsa da yine de başıyla onayladı. “Tamam.”

“İyi. Şimdi beni öp ve gidelim.”

Bir gözünü açtı. “Şuna bak. Seni küçük, *talepkâr* şey.”

“İşi ustasından öğrendim.” Dudaklarımı büzdüğümde Nolan güldü. “Bekliyorum,” dedim melodik bir sesle.

Nolan montunu giyerken bir kumaş hışırtısı duydum, sonra avuçlarını kollarımdan omuzlarıma doğru kaydırды. Yavaşça. Güven veren bir tavırla. Yanımda olduğunu bana hissettirircesine. Burnunu benimkine sürttü ve bundan daha olağanüstü bir an yaşamış mıydım bilmiyordum.

“Öp beni,” dedim yine ve dudakları benimkileri yakaladığı anda içten kahkahasının tadını aldım.

Yavaş, özenli ve keyifliydi. Yüzümü tuttu, dudakları çok sabırlıydı. Yavaş, sakın. İçimin aydınlandığını hissettim. Pırıl pırıl parladığımı.

Nolan geri çekildiğinde artık bambaşka bir yerde olduğumuzu fark ettim. Sihrinin kalıntılarıyla kaplı avuçlarında kıvılcımlar çakıyordu. Bizi gri bir gökyüzü ve açık deniz karşıladı. Ufukta martılar dönüyordu, deniz dalgalıydı.

Nolan çevresine bakarken kaşlarını çatı. “Benim geçmişim-deyiz,” dedi.

“Kesinlikle.” Küçük geminin güvertesine baktım. “Bu senin teknen mi?”

Nolan uzakta bir yere bakıyordu, kaşları çatılmıştı. “Evet,” diye yanıtladı dalgınca. “Bu benim kızım.”

Güldüm. “Kızın mı?”

“Tüm iyi teknelere öyle derler.” Başını iki yana sallayıp bana baktı. Sudan esen rüzgâr saçlarını karıştırdı. Yüzünü buruşturdu. “Kulağa korkunç geldi, değil mi?”

“Korkunç demezdim.”

“Gemilerden hep öyle bahsederler.”

“Anladım.”

“Bir gemicilik terimi, yani aklına başka bir şey gelmesin.”

“Tamam. Anlıyorum,” dedim.

Nolan gözlerini kıstı. Ona takılmak hoşuma gidiyordu, kolayca tuzağa düşüyordu.

“Bitti mi?” diye sordu.

Sırıttım. “Şimdilik.”

Ellerini montunun cebine koydu ve aynısını yapmaya yeltendiğinde bana dik dik baktı. Evden çıkarken pembe, uzun paltomu giymiştim ve cepleri ufacıktı.

Eldivenli ellerimi havaya kaldırıp salladım.

“Teşekkürler. Bir geminin güvertesindeyken ellerini kullanamamanı kesinlikle istemem.”

Etrafa baktım. Kollarımı iki yana açarsam teknenin kenarlarına dokunabilirdim. Arka tarafta beyaz bir kaptan köşkü vardı. Balık ağıları ve halatlar düzgün yığınlar hâlinde kenarda duruyordu.

Ama Nolan’ı görmedim. Eski, tahta bir sandığın kenarına fırlatılmış yün bir bereden başka ona dair hiçbir iz yoktu.

Sert bir esinti saçlarımı savurdu.

“Bu anıyı biliyor musun?” diye sordum. Ara sıra altımızdan tok sesler geliyordu. Galiba alt güvertedeydi, balıkçılar oraya indiklerinde her ne yapıyorlarsa onu yapıyordu.

Kapakları mı kapatıyordu? Korsancılık mı oynuyordu?

“Vaktimin çoğunu bu teknede geçirirdim. Bunun hangi gün olduğunu ve neden burada olduğumuzu...”

Birden tekne sallandı ve Nolan sustu. Ufukta kara bulutlar toplanmıştı ve süratle üzerimize geliyorlardı.

Nolan beni sıkıca tuttu.

“Ne oldu?” diye sordum. Korkmuş gibiydi.

“Deniz fenerini görüyor musun?”

Dönüp kıyıya baktım. Yanıp sönen, solgun bir ışık gördüm. Ama sis bastırıyordu ve az sonra o ışık hiç orada olmamışçasına gözden kayboldu.

“Hayır,” dedim cılız bir sesle. “Demin görüyordum ama şimdi hayır.”

“Kilise çanları,” dedi kendi kendine.

Suyun üzerinde alçak ve uğursuz bir ses yankılandı. Uzaklarda. Ağır kilise çanlarının yavaş çınlaması havayı yırttı ve rüzgâr bu sesi uzaklara taşıdı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

“*Kahretsin*,” diye küfretti Nolan. “Bugünü biliyorum.”

Güçlkle yutkundu. “Öldüğüm gün bu.”

Otuz Üçüncü Bölüm

Harriet

“Öldüğün gün mü?” diye tekrarladım.

Nolan beni başıyla onayladı, gözlerini uzaklara dikmişti. Hâlâ kolumu tutuyordu.

“Pekâlâ.” Eğilip teknenin kenarından baktım. Deniz gitgide kabarıyor, tekne azgın dalgalara bata çıka ilerliyordu. Sanki Poseidon’un ta kendisi elini suyun yüzeyine uzatmıştı da küçük gemiyle oyuncak gibi oynuyordu. “Bu kulağa pek de iyi bir şeymiş gibi gelmiyor.”

Nolan kaşlarını çattı ve gözleri bir şey aradı. Belki güverte-deki bir kapağa ya da onun gibi bir şeye bakınıyordu. “Hayır, değil.”

Gök delindi ve yağmur kalın perdeler hâlinde yağmaya başladı. Saçlarım ıslanıp ağırlaştı ama ne soğuğu ne de nemi hissettim. Tuhaf bir duyguydu. Pamuklara sarılmışım gibi. Ya da bir örümcek ağının içinden geçiyormuşum gibi.

Bir kez daha tekne sarsıldı ve geçmişteki Nolan alt güverte-den çıktı. Beyaz, kalın bir kazak giymişti ve dümene koşarken

yüzü panik içindeydi. Dümeni kırdı ve teknenin burnunu kıyıya doğru çevirmeye çalıştı ama ben bile bunun faydasız olduğu anladım. Fırtına aniden bastırmıştı. Yoğun bir sis vardı. Nolan'ın nereye gittiğini görmesi imkansızdı.

“Neden tek başına açıldın?” diye bağırdım rüzgârın uğultusunda. Gök yarılıyordu, okyanus çalkalanıp köpürüyordu. Fırtınanın etkilerini hissedemesek bile sesi korkunçtu. Frenleri tutmayan bir trene benziyordu. Yankılı bir kükremeydi. “Yanına birini almalıydın!”

Tekne sarsılarak ileri atıldığında Nolan belimi sıkıca kavradı. Islanmıştı, koyu kahverengi saçlarından siyah botlarına dek sıırıslam olmuştu, yağmur damlaları gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. Göz gözü görmüyordu, fırtına bir perde gibi çevremizi sarmıştı.

“Bu küçük bir tekne!” diye bağırdı.

Tekne sıçradı ve bir metre sola yattı. Islak güvertede ayaklarımız kaydı. Bu arada geçmişteki Nolan halatları bağlamaya çalışıyordu.

Benim Nolan'ım son derece üzgün bir yüzle onu izliyordu, çenesini sıkıyordu. “Gitmeliyiz,” dedi.

İlk kez onunla tartışmadım.

“Evet,” diye onayladım. “Hadi, gidelim.”

Ne var ki Nolan beni yanma çekmeye çalışırken tekne yine ileri atıldı ve dev bir dalga gövdesine çarptı. Güverte suyla doldu, dengemi kaybettim ve kalçamı sertçe yere çarptım. Gıcırdayan gemi sağa yatarken kaymaya başladım. Tutunacak bir şey aradım. Bir ip. Bir direk. Ne olursa.

Ama adrenalin ve korku beni beceriksizleştirmişti. Sis, rüzgâr, yağmur ve okyanus bir girdaba dönüştü ve her şey griye boyandı. Nolan bana seslendi ama onu göremedim. Yalnızca geçmişteki Nolan'ı görüyordum, tek eliyle dümeni sıkıca tutuyordu. Kazağı vücuduna yapışmıştı ve kolunun açısı yanlıştı.

“Nolan!” diye bağırdım hangi Nolan’a seslendiğimi bilmeden. Belki ikisine de sesleniyordum.

Orada tek başınayken kimbilir ne kadar korkmuştu? Geri dönemeyeceğini biliyor muydu? Yoksa son âna dek umudunu kaybetmemiş miydi?

Başka bir dalga kulakları sağır eden bir kükremeye tekneye çarptı. Dünya ortadan ikiye ayrılmış gibi şiddetli bir çatırtı koptu ve geçmişteki Nolan dümenin hakimiyetini kaybetti. Ona elimi uzattım ama geç kaldım. Tekne neredeyse suya dik bir açıda duruyordu. Nolan güvertede yuvarlandı ve kenardan suya düşmeden önce başını teknenin direğine çarptı.

Sessizce suya gömüldü.

“Harriet!” Arkamdan gelen ses telaşlı ve korku doluydu. “Harriet!”

“Buradayım,” diye seslenmeye çalıştım ama hareket edemedim. Güverte çok dikti ve tahta zemin iyice kayganlaşmıştı. Amansız dalgalar birbirlerinin üzerine binerek tahtaları dövüyor, tekne bu azgın su canavarının pençesinde parçalanıyordu. Yalnızca okyanusun kükreyişini ve kendi kalp atışlarımı duyuyordum. Telaşlı, kesik kesik soluklarımı ve Nolan’ın fırtınayı yaran sesini.

Ona ulaşmalıydım.

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve yan dönmeye çalıştım. Görmeyen gözlerle ona doğru ilerledim. Avuçlarımın altındaki tahtalar homurdanıyor, bütün dünya fırıldak gibi dönüyor ve sular beni bir çekiç gibi dövüyordu. Kaygan parmaklarım daha fazla tutunamadı, bir çığlık kopardım ve teknenin kenarından denize yuvarlandım.

Suyun altı sessizdi.

Yavaşça dibe batarken tamamen kendimdeydim, muhtemelen öyle olmamalıydım. Suyu hissediyordum ama *gerektiği* gibi değil. Vücudum bu yeni ortama kolayca uyum sağlamıştı çünkü *orada* değildim. Yani aslında değildim.

Nefes almama gerek yoktu.

Görmeme gerek yoktu.

Sadece *vardım*.

Belli belirsiz bir varlık. Bir hatıra.

Başka bir zamana aittim. Başka bir yere.

Puslu, hayali ve maviliklerle sarmalanmış varlığımla dibe doğru süzüldüm.

Zihnimin bir köşesinde uyarı çanları çalıyordu ama sesleri çok uzaklardan geliyordu ve çok ama çok yorgundum. Düşünmekten, mücadele etmekten, istemekten ve özlem duymaktan yorulmuştum. Dinlenmek istiyordum. Yalnızca birkaç dakikalığına.

Suyun yüzeyine çıkıp Nolan'ı bulmam ve beni ait olduğum yere götürmesini sağlamam gerektiğini biliyordum ama buna enerjim yoktu. Onun yerine ağır suyun içinde gözlerimi kırptırarak batıyordum.

Su gözlerime batmadı, burnumu yakmadı, akciğerlerime dolup beni boğmadı. Hayal meyal bir basınç hissediyordum ama kolayca görmezden gelinebilirdi. Teknenin enkazı etrafımda nazlı nazlı yüzüyordu. Bir tahta parçasında parmaklarımı gezdirdim. Belki de onu kullanarak yüzeye çıkabilirdim.

Hiçbir şey bilmiyordum. Bu kadar çok şeyi aynı anda düşünmek zordu. Endişeleri bir kenara bırakmak daha kolaydı. Düşüncelerim yavaşlamaya başladı, renkler ve duyulardan ibaret kaldım. Soğuk su ve uyuşmuş parmaklar.

Mavi. Mor. Beyaz bir kazağın hayali.

Su dalgalandı ve onu gördüm.

Nolan oradaydı, suyun içinde tam karşımdaydı. Kolları iki yanında gevşekçe duruyordu. Saçları bir ışık huzmesi gibi

başının etrafında dalgalanıyor, suyun altında koyu bronz ışıltılar saçıyorlardı. Alnında kaşının ortasından geçen bir yara vardı ama artık kanamıyordu. Zamanda donmuş gibiydi. Huzurluydu.

Yavaşça gözlerini açtı, halsizce.

Evet, diye düşündüm tembelleşmiş zihnimle. Artık yalnız değilsin.

O bunu bilmese bile hayatının sonunda onunla olabildiğime sevindim.

Kimse yalnız ölmemeliydi. Nolan değil. Yeterince yalnız kalmıştı zaten.

Açık denizde ona uzandım, ağır ağır gözlerini kırptırdı. Yüz ifadesi yumuşadı. Birbirimize doğru süzüldüğümüzde bana elini uzattı. Birlikte döne döne dibe battık ve okyanus gitgide karanlıklaştı. Suyun yüzeyine artık çok uzaktık ama burası... güzeldi.

Sessiz.

Ilık.

Korkmama gerek yoktu.

Buraya ait değilsin, diye fısıldadı bir ses. Bana geri dön. Yüz, Harriet. Savaş.

Birazdan. Birazdan yüzmeye başlayacaktım. Şu anda yalnızca Nolan'la olmak istiyordum.

Nolan'la.

Nolan'm yanında.

Nolan.

Şok dalgaları etrafımızı saran suda hareler oluşturdu. Altın kıvılcımlar karanlığı aydınlattı.

Ne güzel, diye düşündüm kıkırdarak ve ağzımdan hava kabarcıkları çıktı. Nolan uzaklara sürükleniyordu, artık ona erişemezdim.

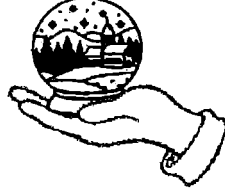
Hayır. Hayır, benimle kal, diye düşündüm.

Gitmesini istemiyordum. Gözden kayboluşunu izlemek istemiyordum.

Biraz daha dibe battı. Şimdi gözleri kapalıydı.

Bir el paltomun yakasına yapıştı. Sanki biri beni vücudumun ortasından tutup çekti, sihrin titreşimini hissettim.

Sonra hiçlikte kayboldum.

Otuz Dördüncü Bölüm

Nolan

*H*arriet'in salonunun ortasına düştüğümüzde iliklerimize dek ıslanmıştık.

Harriet'm pembe paltosunu çıkarmaya çalıştım ama ıslandığı için ağırlaşmıştı, kollarını ondan kurtaramadım. Altımdaki vücudu gevşekti, bana yardımcı olmuyordu. Gözleri kapalıydı ve dudakları hafifçe morarmıştı.

"Siktir." Tekrar paltosunu çekiştirdiğimde Harriet'm başı yana düştü. "Siktir. Harriet. *Lütfen.*" İçimden sihir fışkırdı, palto kayboldu. İnce, mavi gömleği göğsüne yapışmıştı.

Fazla hareketsizdi.

Fazla soğuktu.

"Harriet," dedim sertçe ve onu bir kez sarstım. Ağzını açıp eğildim ve akciğerlerine hava üfledim. Ama bu işe yarar mıydı bilmiyordum. Ne de olsa ben bir hayalettim. Nefes *almıyordum*. Arkaya yaslandım ve göğsünün ortasına avuçlarımı koydum, sert bir ritimle oraya baskı uygulamaya başladım.

Harriet hiç kıpırdamadı.

“Harriet,” dedim yine. Suyun altında ne kadar kalmıştı? Bir dakika mı? İki mi? Özellikle anılardaki zaman değişken bir şeydi. Onu asla bırakmamalıydım.

Tanrım, teknenin kenarından suya yuvarlanması hafızama kazınmıştı; dehşetle irileşen gözleri, bana ellerini uzatışı. Düşe kalka peşinden koşmuştum ama göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu. Suyun altında onu görememiştim. Hiçbir şey görememiştim.

“Harriet,” diye fısıldadım yine. Hâlâ göğsüne bastırıyordum ve artık yalvarmaya başlamıştım. Otuza kadar sayıp ellerimi kaldırdım ve ciğerlerinin havayla dolmasını bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Bir kez daha ağzımı onunkinin üzerine kapadım.

“Harriet, lütfen. Lütfen, aşkım.” Titreyen elimle çenesini tuttum. Ciğerlerine hava üflemeye çalışmaktan vazgeçip onu öptüm. Çaresizlikten deliye dönmüştüm. Harriet *buz kesmişti*. “Hadi, canım. Aç gözlerini. Uyan ne olur, benim için.”

Isabella beni uyardığı şey bu muydu? Ödemem gereken bedel bu muydu?

Eğer öyleyse bu çok ağır bir bedeldi.

Harriet’in solgun yüzüne baktım. “Harriet.” Sesim çatladı. “Bana geri dön.”

Başparmağımla yanağını okşadım. Saçlarımdan sular damlıyordu. Sessizliği her zerremle hissediyordum, Harriet’in odasının zemininde âdeta çevremizde bir koza örüyordu. Sessizlik ciğerlerimi, enseme sıkıştırıyordu. Harriet’in nefesi yokken kendi nefesim bana çok gürültülü geliyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadım.

Birden başını kaldırdı ve boğulur gibi öksürmeye başladı. Ağzından su fışkırdı. Hemen onu yan çevirdim ve içindeki suyu parkelere boşalttı. Kesik kesik öksürüp tükürür gibi sesler çıkarmaya devam etti. Sırtını okşayarak onu rahatlatmaya

çalıştım. Hissettiğim rahatlama jilet kadar keskindi. Minnetim öyle büyüktü ki canımı yakıyordu.

“Geçti,” diye avutmaya çalıştım onu. Harriet dizlerini karnına çekti. Yaprak gibi titriyordu, ıslak saçları düğüm düğüm olup boynuna yapışmıştı. “Geri döndük. Yanındayım.”

Onu denizin dibinde bulmuştum. Onu geri getirmiştım ve gitmesine izin vermemiştim. Şimdi güvendeydi ve bunu atlatacaktı.

Bakışlarını odaklayamıyordu, birbirlerine çarpan dişleri takırdıyordu. “So-soğuk,” diye kekeledi.

Küfrettim. Tabii ki üşüyordu. Omuzlarım ovuşturdum ve sihrimin içimden fışkırmasına izin verdim. Titrek ve ısıltılıydı. Sihrime yeterince hâkim değildim ve şiddetli bir patlamayla ortaya çıkarak ağaçtaki süsleri salladıktan sonra bir battaniye gibi Harriet’ın üzerini örttü. Harriet altın örtüsünün altında inledi. Onu daha sıkı tuttum.

“İyisin, geçti,” diye yineledim. Titremem geçmiyordu. “Geri döndük.”

Geçmişe gitmemeliydik. Yoluma devam etmemin anahtarının Harriet’in deposunun üst rafında olduğunu biliyorken değil. Bu geziler dikkatimizi dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu ve şimdi Harriet’in güvenliğini de tehdit etmeye başlamışlardı. O tekneye düştüğümüzde onu elinden tuttuğum gibi geri götürmeliydim. Nerede olduğumuzu biliyordum.

Bunu Harriet’a söylememem bencillikti.

Sihrim onu nazikçe okşayarak üzerinden çekildi ve bana geri döndü. Harriet’ın yanakları pembeleşmişti. Saçları dolaşmıştı. Gözleri yorgundu. Perişandı ama *hayattaydı*, salonunun zemininde yarım ay şeklinde kıvrılmış yatıyordu.

Kendine baktığında hayretle inledi.

“Fındıkkıranlıyı seçmişsin.”

Pamuklu pijamasının önünü çekti ve dans eden fındıkkıranlara belli belirsiz gülümsedi. Bu bilerek yapılmış bir seçim miydi

bilmiyordum. Bir an önce ısınmasını istemiştim. Harriet'm hâlâ titrediğini görünce kaşlarım çatıldı. Yine elimi salladım. Fındıkkıranlı üstün üzerinde bir kapüşonlu belirdi.

Kapüşonlu Harriet'a birkaç beden büyüktü. Yumuşak kumaşın içinde küçücük kaldı, elleri giysinin uzun kollarında kayboldu. Harriet manşetlere parmaklarını geçirdi ve dertop oldu. "Bu se-senin mi?"

"Evet," dedim hemen, kalbim göğüskafesimi dövmeye devam ediyordu. Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Avuçlarımı kollarında, omuzlarında ve boynunda gezdirdim. Sıcak tenine ellerimi bastırdım ve nabzının kuvvetli atışını hissettiğimde nihayet rahat bir nefes aldım.

Harriet yine ürperdi, omuzları titredi ve sihrim içimden fışkırarak ellerine eldivenler, başına bir bere giydirdi. Gözlerimi kırıştırdım ve Harriet kendini beli iyice sıkılmış bir kayak pantolonuyla buldu.

Dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Hepsi çok işime yaradı ama bence kendini de kurut." Harriet'm bakışları yumuşadı, elini uzatıp ıslak saçlarımı yüzümden çekti. "Ellerin buz gibi. Donuyor olmalısın, Nolan."

Geri çekildim. Üzerimden süzülen sular Harriet'ın sıcak, kuru giysilerini ıslatıyordu. Donmuş ellerimle ona dokunmamalıydım.

"Özür dilerim." Yine sihrime başvurdum. Islak giysilerim kot ve gri bir tişörtle yer değiştirdi. "Ben... Sen şeydin... Sonra..." Çenemi sıktım ve dişlerim gıcırdadı. "Çok üzgünüm," dedim sıkıştığım dişlerimin arasından.

"Ah, Nolan," diye fısıldadı Harriet. Elini uzattı ve yerde kayarak yanıma yaklaştı. "Buraya gel. Özür dileme. Ben iyiyim."

Ama az kalsın iyi olmayacaktı çünkü onu koruyamamıştım. Çünkü korkudan ona gerçeği söyleyememiştim. Çünkü ondan uzak kalamamıştım.

Onu kucağıma çektim ve saçlarına yüzümü gömüp derin bir nefes aldım. Harriet bana sıkıca tutundu.

“Bundan sonra geçmişe gitmek yok,” dedim boynuna. “Bitti, Harriet. Bir daha geçmişe dönmeyeceğiz.”

Parmaklarıyla saçlarımı taradı. “Ama henüz...”

“Bitti,” diye yineledim kesin bir dille. Sırtının ortasına elimi bastırarak onu daha sıkı tuttum. “Seni götürmeyeceğim. Bir daha bunu yapmayacağım, Harriet.”

“Peki,” dedi. Hafifçe başımı kaşıdı. “Sorun değil. Burada kalacağız.”

Burnumu boynuna sürterek başımı salladım. Ona pusulayı söylemeliydim. Asla geçmişe dönmemeliydik. “Bir daha geri gitmek yok.”

“Peki,” dedi avuttu beni yine. “Gitmeyiz, Nolan. Sorun değil. İyiyim ben.”

“Tamam.” Gözlerimi kapadım ve ona sarıldım. Suyun altındaki görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum, altın rengi saçları etrafında dalgalanıyordu. Karanlığa rağmen kehribar rengi gözleri ışık saçıyordu. Pembe paltosu ve bana uzanan eli gözümün önünden gitmiyordu.

Kaşlarımı çattım ve başımı yana çevirip anılara daldım. Harriet’i okyanustan çekip çıkarmama değil de daha öncesine gittim.

Soğuk suya. Alnımdaki şiddetli acıya. Göğsümdeki basınca ve burnumun alev almış gibi yanmasına.

Her şey bulanık ve karanlıktı, sonra birden bir ışık parlamıştı. Harriet’in eli. Bana uzattığı el.

Onu bir melek sanmıştım.

Birden gözlerimi açtım.

“Seni gördüm,” diye mırıldandım.

Harriet kucağımda kıpırdanarak omuzlarıma sarıldı ve yanağını omzuma dayadı. “Efendim?”

“Suyun altında,” dedim titrek bir sesle. “Seni gördüm.”

“Ah. Evet, gördün. Ben seni görmedim ama sihrini hissettim.” Kulağımın ucuna bir öpücük kondurdu. “Beni kurtardığın için teşekkür ederim.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, Harriet. Seni *gördüm*. Seni hatırlıyorum. Be-ben boğulma ânımı hatırlıyorum,” diye kekeleydim. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama gerçeği iliklerime dek hissediyordum. *Hatırlıyordum*. “Suyun altında seni gördüm. Bana elini uzattın. Elimi tutmaya çalıştın.”

Kaşları çatıldı. Gözlerimin içine baktı. “Beni sudan çıkardığın anı söylüyorsun değil mi?” diye sordu yavaşça.

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Anımdan bahsediyorum. Hayal meyal ama seni hatırlıyorum. *Seni*, Harriet. Paltonu hatırlıyorum.” Kilise çanları. Cam göbeği mavisi. Deniz yeşili. Çok açık bir pembe. Tozpembe. Paltosunun pembesi. “Harriet. O sendin. Ölüyordum ve *seni* gördüm.”

“Nasıl olur?” diye sordu nefes nefese.

Başımı salladım. “Bilmiyorum.”

O ilk gece onu bir yerlerden gözüm ısırmişti. Kanepesinde oturuyordu, saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı. Ona bakmıştım ve bana tanıdık gelmişti. İnce bir duman bulutu gibi bilincimin kıyısında sürüklenen bir hatıraydı.

Harriet hep oradaydı. Bunca zamandır.

“Bunun anlamı ne?” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum,” dedim.

Alnımı onunkine dayadım ve nane şekeri kokulu nefesini soludum. Saçlarının yumuşaklığını hissettim. Gözlerimi kapadım ve noktaları birleştirmeye çalıştım.

“Belki de seni bulmam kaderimde yazılıydı,” dedim boğuk bir sesle.

Belki, diye ekledi yüreğim, *benim olman kaderimde yazılıydı*.

Harriet haberleri sakın karşıladı. 1902’de, İrlanda kıyılarındaki boğulmaktan son anda kurtulmasını da öyle.

Kulaklarının altına kadar çektiği ponponlu beresini pankek yaparken bile çıkarmadı. Ispatulayı rahat kullanmak için yalnızca eldivenlerini çıkarıp tezgâha bıraktı. Yüz küsur yıl önce, hayatımın son dakikalarında Harriet’ın bugünkü hâlini görmem yaşamımdaki varlığıyla ilgili tüm teorilerini geçerli kılıyordu.

“Biliyordum,” dedi mutfağına girdiğimizden beri beşinci kez ve gözleri coşkuyla parlayarak. Ispatulasının ucundan ıslak bir hamur parçası fırladı. “Bir şekilde sana yardım edeceğimi biliyordum. Bak, şimdi elimizde kanıtımız var!”

Deponun üst rafındaki pusulayı düşündüm ve huzursuzca kıpırdandım. “Bu bir kanıt sayılmaz,” diye karşı çıktım çünkü hâlâ vakit kazanmaya çalışıyordum. Beraber geçirdiğimiz zamanı uzatmaya çalışıyordum.

Görünüşe bakılırsa olanlardan hiç ders almamıştım.

Ellerini kalçalarına koydu ve ocağın başından bana ateş püsküren gözlerle baktı. Kocaman kapüşonlusu ve pamuklu pijamalarıyla pek sevimli görünüyordu. Çılgın saçları ve pembe yanaklarıyla.

“Buna sevinirsin sanmıştım,” dedi. “Bir sonraki sayfaya geçmen garantilendi.”

“Öyle bir şey yok,” dedim bitkince. “Bunun anlamını bilmiyoruz. Yani tam olarak.”

Bir taraftan bunun anlamsız bir tesadüfler zinciri olduğunu umuyordum. Gece karanlığında yan yana geçen iki gemiydik. Ne daha fazlası ne daha azı.

Harriet ocağı söndürdü. “Bir anlamı var, Nolan. Sen de biliyorsun.”

Korktuğum şey buydu. Yoluma devam etmem tüm bunları ardımda bırakmam anlamına geliyorsa bunu nasıl yapardım?

Akşamüstü pankeklerini ve uyumsuz çay kupalarıyla dolu dağınık bir mutfak. Harriet'ı ve pijama takımlarını.

Nefes kesici bir ironiyle karşı karşıyaydım. Harriet kurtuluşumun anahtarıydı ve kurtuluşum bambaşka bir yerde onsuz olmam anlamına geliyordu.

Pankekimin ucunu kopardım. Karşımdaki sandalye yere sürtündü. Harriet bana elini uzattı. "Hey. Konuş benimle. Neler oluyor?"

Parmaklarımız kenetlendi. Vicdan azabımı, tedirginliğimi ve tereddüdümü nasıl ifade edeceğimi bilmediğim için, "Sana veda etmek zor geliyor," dedim. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Hafif bir ses çıkardı, benimkini tutan eli kasılıp gevşedi.

"Bunun olacağını biliyorduk," diye fısıldadı.

"Evet. Biliyorum."

Bu sertlikte bir düşüşe hazırlıklı değildim. Bu kısacık süre zarfında Harriet'm benim için bu kadar önemli birine dönüştüğünü fark etmemiştim.

Suyun altındaki hâlini düşündüm. Yüzündeki ifadeyi. Bana uzanan elini.

Yüz kusur yıldır onu özlediğimin farkında değildim. Şimdi buna ölümden sonraki yaşamım da eklenecekti.

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum," derken boğazım düğümlendi.

"Yalnız kalmayacağım. Sasha var. Oliver var." Hafifçe gülümsemeye çalıştığı anda dudakları titredi. "Benim için endişelenme. İyi olacağım."

Bunu biliyordum. Harriet dayanıklıydı, zekiydi ve kahretsin, öyle güzeldi ki ona baktıkça yüreğim sızlıyordu. Hafife alınamayacak biri değildi o. Son haftalarda yeniden ve adım adım özgüvenli bir kadına dönüşmesine şahit olmuşum. Kendine olan inancı tamdı. Hakkını savunabileceğine ve başının çaresine

bakabileceğine, kendisi için daha fazlasını talep ederken harcadığı çabaya değdiğine dair inancı yenilenmişti.

Harriet'ın ben olmadan iyi olacağını biliyordum. İyiden de öte olurdu. Bir yıldız gibi parlardı. Tıpkı şimdiki gibi.

Bunu biliyordum.

Ben *kendim* için endişeleniyordum.

Otuz Beşinci Bölüm

Harriet

*N*oel'e üç gün kalmıştı ve sonuna kadar rol yapmaya kararlıydım.

Nolan'a iyi olacağımı söylemiştim çünkü kaygılanmasını istemiyordum. Öteki yaşamına giderken hiçbir tereddüdü olmasın istiyordum. O bunu hak ediyordu.

Ama işin gerçeği, Nolan'a veda etmek beni mahvedecekti. Gittiğinde onu hatırlamayacağımı söylemesinin hiçbir önemi yoktu. Kalbim bunu bilecekti. Ben bilecektim.

Nolan zoraki neşemle ilgili yorum yapmadı, bunun yerine eğlenceli aktiviteler önerdiğimde bana ateşli öpücükler vermeyi tercih etti. Kurabiye ev yapmak ister mi diye sorduğumda beni mutfak masasıyla arasına sıkıştırdı. Buz pateni yapmak ister mi diye sorduğumda on beş dakika boyunca arabamda öpüştük. Onu bir Noel şarkısı mırıldanırken yakaladım ve yanaklarım acıyana kadar sııttım.

"Ne var?" diye sordu.

"Şarkı söylüyorsun."

“Söylemiyorum.”

“Bir Noel şarkısı söylüyorsun.”

“Hiç de bile.”

“Noel’i *seviyormuşsun* desene. Hem de onunla ilgili onca homurdanıp şikâyet etmene rağmen.”

“Şöyle de olabilir” –parmaklarını şaklattı ve başımın üzerindeki lambada bir ökseotu filizi büyüdü– “gitgide sana benziyorum.”

Hızla vaktimiz daralıyormuş gibi davranmıyorduk. Biz sadece tatil sezonunun keyfini çıkaran iki kişiydik ve kum saatlerimizde kalan son taneleri görmezden gelmek için elimizden geleni yapıyorduk. Nolan’la son dakikalarımı beklemekle geçirmek istemiyordum. Veda ânımızı beklemek istemiyordum.

Bu düşünceden yola çıkarak Noel’i erken kutladık. Salondaki şöminenin önüne battaniyeler serdik ve küçük bir orduyu doyuracak kadar Çin yemeği söyledik. Hiçbir şey hatırlamayacaktım ama yeterince uğraşırsam belki hatırlarım diye ağacımın altında oturan Nolan’ı dikkatle süzüyordum. Noel ışıklarının altında bir bacağına diğerinin üzerine atmıştı, kucığında bir erişte kutusu vardı ve başına taktığı kâğıt taç hafifçe yana kaymıştı.

“Çok enteresan âdetlerin var,” dedi ve çatalına bir brokoli takarken sırtıttı. Sonra brokoliyi ağzına attı.

“Gümüş çatal bıçak takımları mı bekliyordun? Belki bir iki şamdan?”

Başını iki yana salladı. “Hiç değilse Şeker Erik Perisi şeklinde tabaklar beklerdim.”

Merakla dikildim. “Onlardan bir yerlerde gördün mü?” Gözlerini devirdi. Çatalımla ona işaret ettim. “Yine şu kötü şöhretli Noel Ruhu coşkun devreye girdi.”

“Yani *Crabs for Christmas*’ı kaç kere dinleyebilirsin ki? Bir yerden sonra tatil sezonu ışıltısını kaybediyor.”

Dehşetle inledim. “Derhâl sözlerini geri al. O bir Maryland geleneği.”

“Bence tam bir Maryland zırvalığı.”

Elimi ağzıma götürdüm ve öyle şiddetli güldüm ki arkaya yuvarlandım. Nolan tabağını bir kenara bıraktı, sırtarak üzerime çıktı ve üzerime yerleştiğinde kâğıt tacın ucu alnına düştü. Yüreğim, sanki biri göğsümdeki paslı bir anahtarı çevirmiş gibi sızladı.

“Öyle güzelsin ki,” dedi Nolan. “Bunu sana yeterince söylemedim.”

Günlerdir ilk kez kaçınılmaz sonumuzu kabullenmeye bu kadar yaklaşmıştık ve gözlerimin arkasında bir basınç hissetmeye başladım.

“Söyledin,” dedim boğuk bir sesle.

Elbette gidip bir hayalete âşık olacaktım. Hep kırık ve unutulmuş şeyleri en çok sevmiştim.

“Sana bir hediyem var,” dedi Nolan alçak sesle. “Onu görmek ister misin?”

Kıs kıs güldüm. “Neden pantolonunu indirmeye hazırlanıyormuşsun gibi konuşuyorsun?”

“Bahsettiğim şey o değildi.” Duraksadı. “Gerçi öğrendiğim iyi oldu. Daha sonrası için.”

Karnıma bir sıcaklık yayıldı. “Daha sonrası için,” diye yineledim.

Gerçeğimiz bu olmasaydı neler olabileceğine dair hayaller kuruyordum. Belki de başka bir evrende başka bir Harriet’la Nolan hiçbir ultimatoma hakkında endişelenmelerine gerek kalmadan bir şöminenin önünde oturuyordu. Belki de mutluydular.

Nolan üzerimden kalktı, battaniyeye oturdu ve bakışları ciddileşti. Bir sıcaklık hissettim, sihir kıvılcımları yağdı ve kucağımda bir kutu belirdi. Ahım şahım bir paketi yoktu, el işi

kâğıdına sarılıp yamuk köşeleri seloteyppe yapıştırılmıştı. Yine kalbim sızladı. Nolan'ı hediye paketi yaparken gözümde canlandırdım. Sihir olmadan. Kendi elleriyle.

Dikkatle bandı çıkardım ve kâğıdı açtım.

“O kadar büyük bir şey değil,” diye uyardı. “Fazla heyecanlanma.”

“Çok geç,” dedim melodik bir sesle. “Beklentilerim kontrolden çıktı.”

“Üstümde hiç baskı yok yani,” diye mırıldandı ve başının arkasını kaşıdı. Nihayet paketi tamamen açtığımda güldüm.

Eski bir olta kutusuydu. Lacivertti ve epeyce solmuştu. Nolan'ın belki yüzlerce kez dokunduğu yerlerde izler vardı. Parmak izlerinin üzerine parmaklarımı koydum ve eşleştiklerini görünce gülümsedim.

“Açık denizdeki maceralarım bana yetti,” dedim kutunun sapına parmaklarımla vurarak. “Ama çok güzel. Teşekkür ederim.”

Ona baharatlarımı koyabilirdim. Ya da belki takılarımı.

Nolan gözlerini devirerek tavana baktı ve metal kutunun önündeki küçük sürgüye elini uzattı. “Hediye bunun içinde, canım benim. Doğru düzgün bir kutu bulamadım. Birine bir hediye vermeyeli çok oldu.” Sürgüyü açıp kapağı kaldırdı.

Kutunun içinde düzgünce katlanmış kare şeklinde bir kumaş vardı. Kapının yanında asılı pembe paltomun cebindeki eldivenleriyle aynı kumaşandı. Elimi üzerine koydum, yumuşacıktı.

“Bir atkı,” diye açıkladı. “Sana bahsettiğim mağaza var ya? Hani 1978'deki? Onlar atkı da satıyordu. Ben... ben bunu evde buldum. Eldivenlerle takım olarak kullanmak hoşuna gider diye düşündüm.”

Onu kutudan çıkardım. Kalın, yumuşak bir kumaşı vardı ve eldivenler gibi eskimemişti. Yünü daha yakın bir tarihte alınmış

gibi rengi biraz daha parlaktı. Aralıkları eşit olmayan deseninde parmaklarımı gezdirdim. “1976 dememiş miydin?”

“Ne?”

“Eldivenleri 1976’da aldığını söylemiştin.”

“Ah. Evet.” Güçlkle yutkundu. “Atkıyı da o zaman aldım. Sonra bir yere koyup unuttum herhalde.”

Atkıyı boynuma doladım. Kenarına NC harfleri işlenmişti. Atkıyı aldığı yer hakkında ısrarla yalan söylese de onun bir parçasını üzerimde taşımamı isteyecek kadar bencil olmasını seviyordum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım. “Bayıldım.”

“Beğenmek zorunda değilsin.”

“Ama beğendim. Bayıldım,” dedim yine. “Ayrıca o artık benim. Atkıma hakaret edemezsin.”

Nolan başını eğerek gülümsemesini gizledi. Yana uzandım ve Noel ağacının altındaki bir hediye paketini aldım. Ona verdim ve hemen ellerimi çenemin altında kenetledim. İki sabah önce onu dükkânda bulduğumdan beri Nolan’ın tepkisini merak etmekten heyecandan yerimde duramıyordum.

Kaşlarını çatarak elindeki pakete baktı. “Bana hediye mi aldın?”

“Tabii ki sana hediye aldım. Noel’deyiz.” Atkıma dokundum. “Sen de bana bir hediye verdin.”

Uzun parmaklarını altın yaldızlı, güzel paket kâğıdının üzerinde gezdirdi. “Çoktandır kimse bana hediye vermemiştii,” dedi başını yana eğerek.

Duraksadım. “Bu yüzden mi Noel radyosundan bu kadar nefret ediyorsun?”

Güldü. “Hayır. Noel radyosundan nefret ediyorum çünkü Noel ayakkabılarıyla ilgili şarkıdan nefret ediyorum.” Titredi ve kendi kendine mırıldandı. “İnsan neden bu kadar iç karartıcı bir şarkı yazar? Bunu hiçbir zaman anlayamayacağım.”

“Aş artık şu kahrolası şarkıyı.” Güldüm. “Ve hediyeni aç.”

Nolan bana gülümsedi ve çıldırmış gibi paket kâğıdına saldırdı. Yıldızlı kâğıt, minik yıldızlar gibi parkelerin üzerine yağdı. Bu manzara bana Nolan’ın sihrini ve her güldüğümde parlayıp kıvılcımlar saçmasını hatırlattı.

Altdudağımı ısırarak elindeki kutuya gözlerimi diktim. Bir yanımı onu pencereden fırlatıp kendimize yarattığımız inkâr dolu dünyada yaşamaya devam etmek istiyordu. Ama bizi bekleyen sonu biliyordum. Dükkânda bunu görür görmez anlamıştım.

Sonumuz kaçınılmazdı.

Rol yapmaya devam edemezdim.

Bunu ne kadar istesem de.

Nolan küçük, beyaz kutuyu açtı ve taş kesildi.

“Harriet,” dedi nefes nefese.

Kutunun ortasındaki pusulayı görmek için öne eğildim. “Onu dükkândaki depo dolabında buldum. Buna inanabiliyor musun? Eski bir reçel kasasının altındaydı. Meğer bunca zamandır oradaymış.” Güldüm ama sesim neşesizdi. “Emin değilim ama senin olabilir diye düşündüm. Değilse bile iyi bir taklit. Üstelik çalışmıyor. Tıpkı senin söylediğin gibi. Hatırlıyor musun?”

Nolan pusuladan başını kaldırmadı. “Evet, hatırlıyorum.”

Onu tanımıştı, biliyordum. Bunu fark etmek kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu ve boğazım kurudu. Nabzım hızlandı ve başımın üzerinde asılı hayali saat çalmaya başladı.

Zamanımız doldu, diye düşündüm kederle. Onu daha fazla yanımda tutamayacağım.

“Hep aynı yönü gösteriyor. Ne kadar...” Altdudağımı ısırarak ağlamamı tutmaya çalıştım. Bunca zamandır bunu istemiştim, bunu ummuştum. Öyleyse neden bu kadar zor geliyordu? “Ne kadar komik değil mi?” diye sordum titrek bir sesle.

Nolan hafifçe pusulayı salladı ve tepesindeki oku izledi. Onu elimde tuttuğumda yalnızca göğsümü göstermişti. Nerede durursam durayım her zaman sadece aynı yönü göstermişti. Şimdi Nolan'ın elindeydi ve...

"Seni gösteriyor," diye fısıldadı. Mavi gözlerini kaldırıp bana baktı ve hüzünle gülümsedi. "Tam seni gösteriyor."

"Ah. Ama olamaz..."

"Bu pusula benim," diye sözümü kesti Nolan nazikçe. "Haklıydın. Her konuda haklıydın. Tam da düşündüğün gibi, yoluma devam etmemin anahtarı sensin. Sen ve küçük dükkânın."

Yüzüm düştü. "Çok sevindim," dedim çatlak bir sesle.

Nolan küfretti ve bana sokulup alnını omzuma koydu. "Ağlama."

"Ağlamıyorum," dedim ama ağlıyordum. Yanaklarımdan sessiz gözyaşları süzülüyordu. Burnumu çektim ve elimi tersiyle altını sildim. "Sana bunu verebildiğim için öyle mutluyum ki. En güzel Noel hediyesi, değil mi?"

Nolan alayla homurdandı. Ama neşesizdi. Bıkkındı, öfkeli ve kaderine boyun eğmiş gibiydi. "Evet. Öyle olurdu, eğer onu önce ben bulmuş olmasaydım."

Başımı iki yana salladım. "Anlamadım."

Omzumda başımı iki yana salladı. "Reçel kasasım pusulanın üzerine ben koydum. Onu görmek istemedim, ona dokunmak istemedim. Beni uzaklara götürür diye korktum. Onu görmezden gelirsem böyle devam edebiliriz gibi geldi. Onu bulacağın aklıma gelmedi." İç çekip gözlerini kapadı ve çenesini sıktı. "Bu lanet şeyi denize atmalıydım."

"Bence yine de onu bulurdum," diye fısıldadım.

"Bence de öyle." Nolan duyamadığım bir sese hayır der gibi bir anlığına başını yana çevirdi. "Gitmek istemiyorum."

"Nolan."

Bana elini uzattı. Parmaklarımız kenetlendi ve Nolan'ın elinin üzerinde altın rengi kıvılcımlar belirip minik öpücükler gibi elimin üzerine kondular.

“Gitmek istemiyorum,” dedi yine.

“Sihrin,” diye fısıldadım.

Başımı yukarı aşağı salladı. “Evet. Beni geri çağırıyor.”

“Nereye?”

“Bilmiyorum.”

Yerdeki pusulaya baktım ve yine gözlerim doldu. Nolan'ın bir gün gideceğini öyle uzun bir zamandır aklıma getirmemeye çalışıyordum ki şimdi bu yaşıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

“Ne kadar vaktimiz kaldı?”

Nolan parlak mavi gözlerini açtı, bakışlarında belli belirsiz bir yakarış vardı. “Bilmiyorum.” Yutkunurken zorlandı ve bu yüzüne yansdı. “Fazla değil.”

Başımı yukarı aşağı salladım ve cesaretimi toplamaya çalıştım. Bunun olacağını *en başından beri* biliyordum.

Ama bunu bilmek işimi kolaylaştırmamıştı. Olsa olsa, zorlaştırmıştı. Kalp kırıklığımı bir lastik gibi uzatmıştım ve şimdi öyle gerilmişti ki ortası titrememeye başlamıştı. Koptuğunda paramparça olacaktım. Tıpkı yerdeki yaldızlı kâğıt gibi.

“Sorun değil,” diye fısıldadım ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Çabucak sildim ve gülümsemeye çalıştım. “İyi olacağım.”

“Gitmek istemiyorum,” dedi yine. Sanki göğsüm tam ortasından yarıldı ve içinden vicdan azabı, hüznün ve sevgi fişkırdı. Yine dalgaların altında olduğumu, yüzeydeki ışığı aradığımı hissettim.

“Hayır, Nolan. Bu iyi bir şey. Sen bunu bekliyordun.” Burunumu çektim. Başka bir gözyaşı daha yuvarlanarak süzüldü ve Nolan başını iki yana sallayarak onu sildi. Yüzümü avucuna

bastırdım. “İyi ki yanındayım... Yani her şeyin sonuna geldiğimizde.” Derin bir nefes aldım. “Zaten böyle olması gerekiyordu.”

“Hiç öyle gelmiyor.” Nolan’ın gözleri parladı ve sanki biri onu sertçe çekmiş gibi, savruldu. Sihri onu diğer yöne doğru çeken bir ipe dönüşmüştü. “Sana nasıl veda edeceğimi bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var.”

Kederle gülümseyerek başımı salladım. “Zamanımız doldu.”

“Hayır. Hayır, daha fazlasına ihtiyacım var.”

“İmkânsız.”

“Harriet,” diye yalvardı. Yanağımdaki eliyle beni kendine doğru çekti ve kollarının arasına alıp sıkıca göğsüne bastırdı. İrade gücü burada kalmasına yetecekmiş gibi. “Harriet ben asla...” Yutkundum ve sihrinin gücü bütün vücudunu sarstı. “Her gün seni düşüneceğim. Her an. Sadece sen olacaksın.”

Gözlerimi kapadım.

“Lütfen bana veda etme,” diye fısıldadım dudaklarımı yanağına koyarak. Sesim çatlayıp ufalandı. Gözyaşlarım birbirini kovaladı. Nolan’ın kollarında sessizce ağladım.

Nolan beni daha sıkı tuttu. İri vücudu tır tır titriyordu. Bir dakika daha yanımda kalmak için sihrine karşı koyuyordu.

O an onu daha çok sevdim. Bu inatçı ve imkânsız adamı.

“Ne yapmamı istersin?” diye sordu boğuk bir sesle.

Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. Kaşlarında parmaklarımı gezdirdim. İnce, beyaz yara izinin üzerinde. Yanaklarında ve güçlü çenesinde. Son bir kez onu iyice görmek istedim.

Onu hatırlayacaktım. *Mutlaka* hatırlayacaktım.

“Beni öpmeni istiyorum,” dedim gözyaşları içinde. “Ve yarın görüşeceğimizi söylemeni. Tıpkı ilk geceki gibi.”

Burnunu benimkine sürttü. Dudaklarımdan kenarlarına sırayla birer öpücük kondurdu. Çok ama çok nazikçe.

“Harriet,” dedi dudaklarını tenimde ayırmadan. “Yarın görüşürüz.”

Bunu söylerken sesi çatladı ve ben de başımı yukarı aşağı salladım. Burnumu çekip gözlerimi yumdum. Gidişini görmek istemedim. Yalnızca dudaklarını ve vücudunu hissetmek istedim. Yüzümü ona doğru kaldırdım ve beni öptü. Öyle yavaş, tatlı ve içtendi ki boğazımdan bir hıçkırık daha koptu. Saçlarını avuçlarıma aldım ve son âna dek onları tuttum.

Üzerimize altın kıvılcımlar yağdı ve kederle ismim fısıldandı.

Biraz sonra şöminenin önünde tek başıma oturuyordum.

Gözlerimi kapadım ve dizlerimi karnıma çektim.

“Unutma,” dedim boş odada kendime alnımı dizlerime koyarak. Pijamamın üzerine parmağımla adını yazdım. İsmi defalarca tekrarladım.

Nolan.

Nolan.

Onu seviyorsun. Ve galiba o da seni sevebilirdi.

Biraz daha zamanınız olsaydı, sanırım o da seni sonsuza kadar severdi.

“Unutma,” dedim yine. “Lütfen, lütfen. Unutma.”

Otuz Altıncı Bölüm

Harriet

*S*iş gözler ve tahriş olmuş bir boğazla kendi yatağında uyandığımda gözlerimi tavana diktim.

Nolan, diye düşündüm ve rahatlayarak gözlerimi kapadım.
Adı Nolan.

Unutmamıştım.

Yakasına değen buklelerini düşündüm. Sırtımda hissettiğim gülüşünü, kalçamın üzerine attığı kolunu.

Gözümün kenarından bir damla gözyaşı süzüldü.

Hatırla, dedi zihnimin derinliklerinden yatıştırıcı bir ses.
Hatırla ve bekle.

Kalktım ve aşağı indim. Yerdeki pusulayı alıp şöminenin rafına koydum. Sonra kendime kahve yaptım ve bekledim.

Pencerenin kenarına oturdum, suya baktım ve bekledim.

Güneşin gökyüzündeki hareketlerini izledim ve bekledim.

Yıldızların gözlerini kırpıştırarak uyanmasını izledim ve bekledim.

Kanepemde huzursuz bir uykuya daldım. Rüyalarımda bekledim.

Nolan gelmedi ama bekledim.
Ertesi gün gelip geçti. Ve ondan sonraki gün.
Pencereye bir mum koydum ve hatırladım.
Hatırladım ve bekledim.

Otuz Yedinci Bölüm

Harriet

“*H*er zamanki gibi ağaçları ocağın sonuna kadar yerlerinde bırakacak mıyız?”

Sasha Noel tatilinden beri bana karşı son derece nazikti. Hiç şüphesiz, boynumdan çıkarmadığım atkı gibi üzerime yapışan hüznü hissetmişti. Noel gelip geçmişti ve Nolan geri dönmemişti.

Sürekli üzgündüm, bunun farkındaydım.

Ama öyle olmamak elimde değildi.

Onun için Kuş Yuvası'nda gezinirken Nolan'ı düşünerek duygularımı serbest bırakıyordum. Hatıralarımızın çetelesini tutuyor, hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak için her bir kutucuğa tik atıyordum. Buz pateni pisti. Ağaçlık. Dükkânın arkasında Nolan'm sevdiği koltuğun durduğu köşe ve yatak odam. Mutfagım. Nolan'm çay kupası.

Hâlâ her şey oradaydı. Nolan'ın doldurduğu her bir yarık ve çatlak.

Belki de bu bana son armağanıydı. Yanımda kalmasına yarayan küçük bir sihir.

Bunu sağlayan her neyse ona minnettardım, onun sayesinde Nolan'ın boğuk kahkahasını ve geçirdiği yüz yıldan sonra bile nasıl yapılacağını tam olarak çözememiş gibi gönülsüzce gülümsemesini unutmamıştım.

“Harriet,” dedi Sasha ihtiyatla. “İyi misin?”

On puanlık uzman sorusu.

“Evet ve evet,” dedim yanağımın iç kısmını çiğneyerek. “Süslemeler ay sonuna kadar kalacak ve ben...iyiyim.”

Bu cevap bana *yeterli* gelmişti.

Sasha antika bir aynanın kenarından bana kaşlarını çatarak baktı. Altın yaldızlı çerçevenin içindeki yansımama göz attım ve yüzümü buruşturdum. Saçlarımı tepeden dağınık bir topuz yapmıştım. Gözlerimin altında koyu gölgeler vardı ve bakışlarım yorgundu. Omuzlarımı kulaklarıma kadar çekmiştim ve Nolan'ın atkısını  tur boynuma dolamıştım.

“Pekâlâ. Belki de o kadar iyi değilim.”

Sasha ciddi bir tavırla başını yukarı aşığı salladı. “Aynayı mahsus kullandım. Kendini grmen gerekti.”

Onu neşesizce süzdüm. “O kadarını anladım. Teşekkürler.”

Sasha telaşlı adımlarla aynanın yanından geçip tezgâhın köşesinden döndü ve yanıma geldi. Tozlu bardakların altlarındaki indirim etiketlerini sökmeye çalışıyordum. Kapanmak zorunda kalan komşu bir antikacıdan bazı eşyalar satın almıştık ve ne-dense her şeye etiket yapıştırmışlardı.

“Durmadan surat asmanın boynundan ıkarmadığın atkıyla bir ilgisi var mı?”

Atkıya burnumu götürdüm. Hâlâ Nolan gibi kokuyordu. Karanfil ve deniz tuzu.

Onu *zlyordum*.

“Olabilir.”

Sasha duraksayarak açıklamamı bekledi. Hiçbir şey söylemedim.

“Peki şu seksi kızla birlikte buraya gelen seksi adamla bir ilgisi var mı?”

Kalp kırıklığımın hıncını bir şarap kadehinin dibinden kazı-maya çalışmaktan vazgeçtim. “Onları hatırlıyor musun?”

Sasha yüzünü buruşturdu. “Geçen aydı. Tabii ki hatırlıyorum.”

Evet ama... Ben hatırlamaz diye düşünmüştüm. Nolan ha-yaletlerin hatırlanmadığını söylemişti. İnsanların onu görse de ânında unuttuğunu. Acaba başka...

Derhâl bu düşüncenin üzerinde tepindim. Hayır. *Hayır*. Bu-nun hiçbir anlamı yoktu. Nolan gitmişti ve ben buradaydım.

Hiçbir zaman hakkında daha fazla bilgi edinemeyeceğim bir dünyanın ince ayrıntılarına akıl yormak anlamsızdı.

“O adam sana öyle âşık bakıyordu ki,” diye devam etti Sasha. “Onu bir daha hiç görmedim.”

Bir etiketin kenarmı tırnağımla kaldırırken onu başımla onayladım. “Evet. Aramızda... bir şeyler vardı.” Öyle bir şey vardı ki *dünyalar* benim olmuştu. Ve bu şey muhtemelen haya-tımın geri kalanı boyunca bütün *dünyamı* mahvetmişti. “Ama gelip geçici bir şeydi ve bunu ikimiz de biliyorduk. O... kendi hayatına döndü.”

Kıs kıs güldüm ama ağzımdan çıkan ses daha çok bir hıçkı-rığa benziyordu.

Sasha bana anlamlı bir bakış attı. “Geri dönecek mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Tüh ya.” Sasha yanımdaki tezgâha kalçasını dayadı. “Kafa-ları çekip ağlayalım mı?”

“Hayır.” Gülümsedim ve başımı omzuna yasladım. “İdare ediyorum. Sadece... sanırım yas tutmak için kendime zaman veriyorum.”

“Mantıklı,” dedi Sasha. “Ama konuşmak istersen buradayım, tamam mı?” Hafifçe sırtıma vurdu. “Söz, bir daha ayna şakası yapmayacağım.”

Güldüm. “Sevinirim.”

“Ama o atkıyla Bayan Havisham’a benziyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Anlaşıldı.”

Sasha başparmağıyla arkasını işaret etti. “Mal sayımı yapma ayağına kitabıma devam edeceğim. Bana ihtiyacın olursa seslen.”

“Hiç olmazsa dürüstsün,” diye seslendim arkasından.

Elini başının üzerinde salladı. “İstediğinde bana katılabilirsin!”

“Bazılarımızın hâlâ çalışması gerek!”

Diğer bardaklarla uğraşırken düşüncelere daldım. Atkımı çıkarmadım ve ara sıra ona yüzümü gömdüm. Bayan Havisham gibi görünebilirdim ama Nolan’ın bir parçasının benimle olduğunu hissetmek güzeldi.

Bana onu hatırlatan elle tutulabilir başka hiçbir şey yoktu. Nolan’ın gittiği gecenin ertesi sabahı, şöminenin rafındaki pusula kaybolmuştu. Geride onu içine koyduğum küçük, beyaz kutu ve parkelerimin arasına giren yaldızlı kâğıt parçalarından başka hiçbir şey kalmamıştı.

O pusulanın Nolan’da olduğunu düşünmek istiyordum. Nolan artık her neredeyse.

Kapının üzerindeki çan çingırdadı.

“Hemen geliyorum,” diye seslendim. “Siz etrafa bakının. Merak ettiğiniz bir şey olursa sorun lütfen.”

Kapı kapandı ve düz olmayan zeminde yüksek topukların sesi yankılandı. Uyumsuz bardaklarımın üzerine bir gölge düştü.

“Aslında dükkân sahibiyle konuşmayı umuyordum.” Başımı kaldırdığımda tezgâhın arkasındaki ablam tereddütlü bir gülümsemeyle bana baktı. “Eğer o da uygunsa.”

Bize çay yaptım ve arka köşelerde bir yerde iki yemek masası sandalyesi buldum. Onları bir pencerenin önüne koydum. Bugün karlı bir hava vardı. Camın ardında hafif hafif atıştıran kar bana yatağımdaki tembel sabahları hatırlattı. Nolan'ın saçlarımda gezinen ellerini ve dudaklarımın altındaki çıplak tenini.

Gözlerimi kırpıştırarak ablama odaklandım ve çayımı gereğinden biraz daha sert karıştırdım, kaşık kupamın kenarlarına çarptıkça hafifçe tıkırdadı.

“Beni şaşırttın,” dedim. Ona çay dolu kupayı verdiğimde mırıldandığı teşekkür dışında hiçbir şey söylememişti ve ihtiyaç duyduğu cesareti toplaması için ona zaman tanımaktan memnun olmama rağmen buraya neden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Annem için keşif yapıyor olabilirdi ama bence Donna York böyle bir şeye tenezzül etmezdi. “Seni beklemiyordum,” diye ekledim kurtlu gibi kıpırdanmamak ve *beklemek* için kendimi zorlayarak.

Samantha başını salladı ve evrenin sırlarını içinde saklıymuş gibi kupasına gözlerini dikti. “Son konuşmamızdan sonra bunda haklısın.”

Gergin bir tavırla gülümsedim. “Ayrıca aylardır hiçbir mesajıma cevap vermediğin düşünülürse.”

Yüzünü buruşturdu. “Doğru.”

Sessiz kaldım. Benden bir özür bekliyorsa daha çok beklerdi. O davette söylediğim hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. Uzun bir zaman sonra ilk kez dürüsttüm. Cesurdum. Nolan özür dilemeden bunların ikisi de olabileceğimi bana göstermişti. Sırf Samantha'nın işini kolaylaştırmak için tüm emeklerimi heba etmeye niyetim yoktu. Ve iç rahatlatan sözlerle aramızdaki sessizliği doldurmamak benim için ne kadar zor olsa da o geceki tavrımın arkasında durdum. Dumanı tüten çayımı üfle-yerek bekledim.

“Biliyor musun? Her zaman sana imrendim,” dedi Samantha sonunda.

Az kalsın çayımı püskürtecektim.

“Ne?”

Bezgince gülümsedi. “Buna inanmak o kadar zor mu?”

“Evet,” dedim ânında sertçe. “Sen...” Çayımı pencere pervazına koydum. Onu daha fazla tutamayacak kadar ellerim titriyordu. “Bana mı imrendin? Neden?”

Nasıl? diye sormak istedim. Ne zaman? Samantha daima ağırbaşlı olanımızdı. Annemin beni sürekli kıyasladığı ve yetersiz bulduğu kişiydi.

Samantha’nın gülümsemesi kederli bir hâl aldı. “Sen her zaman olduğun gibiydin ama ben bana biçilen kalıba uymak zorundaydım.”

Şokla gözlerimi kırıştırdım. “Samantha.” Sakinleşmem lazımdı. Kızgın mı yoksa şaşkın mı olmalıydım bilmiyordum ama aynı sebepten ötürü ikimiz de derinden yaralanmıştık. Belki hem öfke hem de hayret duymalıydım. “Hayatım boyunca o kalıba uymaya çalıştım. Ama kimsenin bunu istemediğini hissettim.”

Başımı yukarı aşağı salladı. “Bunu şimdi anlıyorum. Ya da galiba davette söylediklerinden sonra anladım. Sende kaynağını bilmediğim bir cesaret vardı. Sadece istediğin şeyi yapıyordun, sonuçları umurunda değildi.” Kupasını benimkinin yanına bıraktığında seramik kulpları öpüştü. Takım değillerdi ama güzel bir çift olmuşlardı. Onlara uzun uzun baktım.

“Avukatlığı bırakıp burayı işletmeye karar verdiğinde sana kızdım,” diye devam etti Samantha. “Sen istediğini yaparken olduğum yerde sıkışıp kaldığımı düşündüm. Senin arkanı toplamak zorundaydım. Bu adil bir tepki değildi ve hâlâ terapistimle üzerinde çalıştığım bir konu ama sanırım sana aynı seçeneklerin sunulmamış olduğunu hiç düşünmedim.”

“Seni daha çok seviyorlardı,” dedim. “*Her zaman* seni daha çok sevdiler.”

“Bence Matilda teyzeyle her zaman iyi anlaşman annemi korkuttu,” dedi Samantha. “Bence annem seni anlamakta zorlandı ve Matilda’nın ilk denemesinde başarılı olması ona ağır geldi. Annem için mazeret üretmiyorum ama bana kalırsa seni daha en başında kaybettiğini hissetti.”

“Daha cocuktum.”

Samantha yine beni başıyla onayladı. “Biliyorum. Sana öyle davranması haksızlıktı. Annemiz ve babamız... onlar da insan. Hata yapabilirler. Yanlış tercihler yapabilirler. Ama sen...”

Samantha sustu ve kalbimi hiddet bürüdü. “Ama ben?”

“Sen çok cesurdun,” diye fısıldadı Samantha. Gözlerini kaldırdı, sonra yine indirdi. “Benden çok daha cesurdun. Annem ne kadar üzerine gelirse gelsin yıkılmadın. Ona boyun eğmedin.”

“Hayır,” dedim. “Kırıldım. Her seferinde.”

“Şimdi bunu görebiliyorum. Ama herkesi iyi olduğuna inandırmakta da ustaydın. Sende bende olmayan bir şey olduğunu düşünürdüm.”

Güldüm. “Ya evet. İnsanları memnun etme kompleksi.”

“Görünüşe bakılırsa bende de aşağılık kompleksi varmış,” diye karşılık verdi Samantha. Kederle gülümsedi. “Sanırım yaş aldıkça hayranlığım öfkeye dönüştü. Seni o kadar uzun bir zamandır kıskanıyordum ki aynı takımda olmamız gerektiğini unuttum. Eskiden iyi bir ekiptik, hatırlıyor musun?”

Gözlerim yanmaya başladı. “Evet. İyi bir ekiptik.”

Birbirimize her şeyi söylerdik. Geceleri onun yorganının altına girip yastığına başlarımızı koyarak birbirimize dileklerimizi fısıldardık. Birbirimizin en yakın arkadaşıydık.

Samantha’nın yüzü yumuşadı. “Becerebilirsek o günlere dönmek istiyorum. Bence... Bence bu biraz zaman alacak.

İkimiz için de. Ve sana bir özür borcum olduğunu biliyorum. Ama denemek istiyorum.”

Burnumu çektim ve atkımla çaktırmadan gözlerimin altını silmeye çalıştım. Ama kenarındaki minik NC işlemesini hissedince bende ipler koptu.

Nolan’ın öteki hayatına gitmesinin anahtarı olabilirdim ama bence o da bana *bu hayatta* ihtiyaç duyduğum gücü vermişti. Kendimi farklı bir açıdan görmem için beni zorlamıştı. Hakkımı savunmam için beni yüreklendirmişti ve bu yüzden Samantha da beni başka bir açıdan görebilmişti.

Sanki Nolan başımın üzerine uzanıp depo dolabındaki ampulü tamir etmişti. Her şeyi bambaşka bir açıdan görüyordum. Tüm karanlık köşelerime ışık doluyordu ve unutulmuş şeyleri keşfediyordum.

“Ben de denemek istiyorum,” dedim Samantha’ya. Bir risk aldım ve ona elimi uzattım. Elini avucuma koyduğunda göğsümün içindeki bir şeyler yeniden hizalandı ve yerlerine yerleşti. Bir nefes verdim ve haftalar sonra ilk kez içtenlikle gülümse dim. “Hem de çok.”

Otuz Sekizinci Bölüm

Nolan

Öteki dünyanın bir kır manzarası tablosu asılı, beyaz duvarlı başka bir bekleme odası olduğunu bilseydim buraya gelmek için canımı dişime takmazdım.

“Cehennemde miyim?” diye sordum.

Öfke nöbetime tamamen kayıtsız kalan Isabella tırnaklarını inceledi. “İzin verirsen bunu tam on beşinci kez üzerine basa basa söyleyeceğim. Hayır. Cehennemde değilsin, Nolan.”

“Beni isteğim dışında burada ne kadar tutacaksınız? Sonsuza kadar mı yoksa sadece kısa bir süreliğine mi?”

“Vay canına! Son günlerde ne kadar dramatiksin.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bana verilen plastik sandalyede arkama yaslandım. Sandalye uğursuzca gıcırdadı. “Haftalardır hiçbir açıklama yapmadan beni burada bekletiyorsunuz. Dramatik davranmakta haklı olduğuma inanıyorum.”

Isabella dilini şaklattı ve elinde bir törpü belirdi. Tırnaklarını törpülemeye başladı. “Burada *haftalar* diye bir kavram yok, Nolan. Lütfen kendine mukayyet olmaya çalış.”

Bunu *yapamazdım*. Bu odaya geldiğimden beri perişandım, artık üzerinden ne kadar geçtiyse. Gerçekten aradan haftalar geçmiş gibi geliyordu.

Harriet'in iyi olup olmadığını bilmediğim haftalar. Ona veda etmememi söylerken yüzünde beliren ifadeyi düşünüp durduğum haftalar. Onun yokluğunu kalbime saplanan bir bıçak gibi hissettiğim haftalar.

Harriet'a musallat olmak için gönderilmiştim ama sonunda o *bana* musallat olmuştu.

"Gitmek istiyorum," dedi belki seksen altıncı kez.

"Hayır," dedi Isabella diğer tırnağına geçerek. "Üzerine basa basa söylediğim gibi bir arkadaşımızı bekliyoruz." Gür kirpiklerinin gölgelediği koyu kahverengi gözleri parladı. "Sabırlı ol."

"Sabrım taşıtı."

Gözlerini devirdi. "Şaka yapmıyorum."

"Gitmek ist--"

O sırada kapı hafif ama enerjik bir tıklatmayla çalındı. Arka arkaya üç kere.

Isabella bana bakmayı sürdürdü. Parmaklarını şaklattı ve törpü kaybordu. "Uslu durabilir misin?" diye sordu.

"Duruma bağlı."

Isabella'nın dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Sanırım bundan daha fazlasını ümit edemem. Girin," diye seslendi.

Kapı gıcırtyla açıldı ve küçük, turuncu bir şey içeri daldı. Buil'n yanına gelip uslu uslu ayaklarımın dibine oturdu, portakal rengi ve beyaz kuyruğu neşeyle havayı dövdü. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım.

Buil'n beni selamlar gibi miyavladı ve kucağıma atlayıp yavaşla göğsümü dürttüktan sonra dramatik bir hareketle kendini üzerime attı. Şaşkınlığıma rağmen hafifçe çenesinin altını kaşıdım.

"Kedimin burada ne işi var?"

“O senin kedin değil,” dedi tanıdık bir ses gülerek. Isabella’nın yanında duran kadına dikkat kesildim. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yumuşak bir tebessümle beni izliyordu. Gözlerimiz buluştuğunda kaşlarını kaldırdı ve dudakları yavaş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı.

“Beni tanıdın mı?” diye sordu.

Başımı yukarı aşağı salladım. Harriet’in teyzesi Matilda geniş kollu renkli bir kazakla karşımda duruyordu, saçları Harriet’inkiler gibi kıvrıcık ve dağınıktı. Ona karşı öyle şiddetli bir özlem duydum ki sandalyemden düşmemem bir mucizeydi.

“Güzel.” Ellerini kavuşturdu. “Seninle konuşmak istiyordum.”

“Yakın bir zamanda göç etmiş ruhları huzurlu istirahat yerlerinden buraya getirmek zaman alıyor,” diye açıkladı Isabella. “O yüzden beklemek zorunda kaldın. Oldukça büyük bürokratik engellerle karşılaştık.” O ve Matilda anlamlı anlamlı bakıştı.

Matilda parmaklarını şaklatınca bir koltuk belirdi. Antikacıdaki en sevdiğim koltuktu. Pencerenin yanındaki. Harriet dükkânda koştururken oturup kitap okuduğum. Matilda kendini o koltuğa bıraktı. Dirseğinin dibinde dumanları tüten bir çay kupası vardı.

Kupa Noel ağacı desenliydi. Tabii ki.

Gülümsedim.

“Anladığım kadarıyla ortak bir tanıdığımız var,” dedi Matilda. Yüzü yumuşadı. “Kızım nasıl?”

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime koydum. “Darmadağınık,” derken sesim çatladı. “Rengârenk. Kahkahaları biraz gürültülü. Baston şeker bağımlısı.” Duraksadım. “İçi de dışı kadar sevimli.”

Onu çok özlüyordum.

Matilda güldü ve kahkahası odayı doldurarak beyaz duvarlardan sekti. Onunki de biraz gürültülü bir kahkahaydı.

“İşte benim Harriet’im.” Matilda gözlerini kapadı ve hasretle gülümsedi. “Onu özledim,” dedi usulca.

“O da seni özlüyor,” dedim. “Nasıl olduğunu hiç kontrol etmedin mi?”

Başımı iki yana salladı. “Bunu yapamazdım. Zamanlama konusunda ciddi kısıtlamalar var. Eğer hayaletler dünyadan göçtükten hemen sonra sevdiklerini kontrol edebilseydi kimse yoluna devam edemezdi.” Kederle gülümsedi ve birden bakışları keskinleşti. Kucağımda oturan Builín’i başıyla gösterdi. “Ama ona göz kulak olmak için başka yollar buldum.”

“Builín senin mi?”

“Oliver’ı tercih ederim ama evet. O benim. Benim yerime Harriet’a göz kulak oluyor.” Yine o hüzünlü gülümseme. “Kızımın yalnız kalmasını istemedim.”

Builín’in kambur sırtını sıvazladım. Kuyruğu göğsüme süründü.

Ben de Harriet’ı yalnız bırakmak istemezdim. Bunun düşüncesi bile beni hasta ediyordu.

“Beni bundan sonraki hayatıma mı götüreceksin?” diye sordum. “Buraya gelmeyi Harriet sayesinde başardığım için mi?”

Matilda çayını dudaklarına götürürken duraksadı ve gözlerini kırıştırdı. “Bilmiyor musun?” Isabella’ya baktı. “Bilmiyor mu?”

Isabella başını iki yana salladı. “Henüz anlamadı.”

Yüzüm gerildi. “Neyi bilmiyorum?”

Beni duymazdan geldiler.

Matilda Noel ağaçlı kupasını birdenbire orada beliren bir sehpanın üzerine koydu. Bu da antikacıda gördüğüm mobilyalardan biriydi.

“Tüm bunların bir tesadüf olduğunu düşünüyor olamaz, değil mi?”

Isabella omuz silkti. “Bu kadar zeki bir adama göre şaşılacak derecede aptallık ediyor.”

Matilda düşünceli bir ses çıkardı. “Teknesiyle bir fırtınanın ortasına dalarak can vermiş. Pek parlak zekâlı biri olduğunu sanmam.”

“O da doğru.”

“Pardon. Biri bana neler olduğunu açıklayabilir mi?” Bir Isabella’ya bir Matilda’ya baktım. “Harriet’la mı ilgili? Bir şey mi oldu?”

Matilda’nın yüzü yumuşadı. “Harriet iyi. Ne kadar olabilir-se.” Duraksadı ve altdüdağında parmağını gezdirdi. Harriet’in bunu yaptığım milyonlarca kez görmüştüm ve yine yüreğim sızladı. “Burada ne yaptığını sanıyorsun, Nolan?”

“İşkence görüyorum.”

Isabella alayla homurdandı.

“O değil. Sence neden buradasın, Nolan?” diye sordu Matilda. “Bu” –içinde bulunduğumuz geniş alanı gösterdi– “bekleme odasında?”

“Çünkü...” Isabella’ya baktım ama yüzündeki ifadesizliği korudu. “Çünkü Harriet bitmemiş işimin ne olduğunu çözdü. Pusulayı buldu ve onlarca yıldır süregelen karmaşık bir durum çözüme ulaştı. Harriet bir şekilde beni rotama soktuğu için yoluma devam edebildim.”

Isabella iç çekerek burnunu sıktı. Matilda bana dik dik baktı.

“Vay canına,” dedi. “Gerçekten aptalsın.”

Dişlerimi gıcırdattım. “Bir açıklama yaparsanız sevinirim.”

Neden bahsettiğimizin bile muğlak olduğu bu tartışmada tahmin yürütmeye bir dakika daha katlanamayacaktım. Sabrım taşmak üzereydi. Her gözlerimi kapadığımda Harriet’m kollarımda titrediğini hissediyordum. Yaşlarla dolu iri kahverengi gözleri gözümün önüne geliyordu. İyi niyetimin sonuna gelmişim.

“Senin bitmemiş işin hiçbir zaman o pusula değildi.” Matilda sehpadaki kupayı aldı. Builín kucağımdan yere atladı ve Matilda’nın yanına dönerek bacaklarının arasında sürtünmeye başladı. “Harriet’tı.”

Birden zaman durdu. Çocukken bir oyuncağım vardı, arkasındaki ipi çektiğimde hareket ederdi. Benim de ipim çekilmişti

ama hiçbir şey olmamıştı. Aramızdaki boşluk beyaz gürültüyle doldu ve boğazım kurudu.

“Ne?” dedim bir solukta.

Isabella eteğini düzeltti. “Tüm isteklerimi yerine getirmene rağmen neden bir hayalet olarak kaldığını hiç merak etmedin mi?”

Sessizliğimi korudum.

“Çünkü bekliyordun, Nolan.” Isabella’nın sert yüzü değişti, ondan beklenmeyen bir duygusallıkla yumuşadı. “Harriet’i bekliyordun. Onunla aynı zaman diliminde var olmayı. En başından beri ruhlarınız beraberdi, en sonda da öyle olacak.”

Sandalyemin kenarlarına tutundum, parmaklarım bembeyaz kesildi. Umut etmeye cesaretim yoktu. Nefes almaya bile cesaretim yoktu.

“Nereden biliyorsun...” Nefes verdim. “Emin misin?”

Isabella kibirle tek kaşını kaldırdı. “Sen değil misin?”

Pusula. Okyanustaki o gün. Her seferinde Harriet’a karşı bir çekim hissetmem ve kendimi onun yörüngesinde bulmam. Hayatım boyunca bir şeyler *aramam*. Harriet’m bir bakışıyla bile tenimin altında hissettiğim titreşim. Daha ilk gece bana tanıdık gelmesi. Ona duyduğum büyük *hasret*.

Evet emindim.

“Tüm ruhların başına gelen bir şey değil bu,” diye açıkladı Isabella sakince. Koyu kahverengi gözleri eski bir hüznle parladı. “Ve bazen iki ruhun yeniden birbirlerini bulmasına engel olan zorluklar olabilir. Sen olağanüstü şanslısın, Nolan.”

“Şanslı,” diye tekrarladım kuru bir sesle.

Isabella başını yukarı aşağı salladı.

“Şanslı,” dedim yine. Sandalyenin kenarını bırakıp avuçlarımı dizlerime bastırdım. Ellerim titriyor, bu duygunun şiddetiyle bütün vücudum sarsılıyordu. “Ondan uzakta, bambaşka bir zaman diliminde var olmaya zorlandım. Halbuki o kadın...”

Bunu Harriet'tan başka birine söylemek istemediğim için sustum. Yumruklarımı sıktım ve yine konuştum. "Herhangi bir sebep ya da uyarı olmadan bilmem kaç ömür geçirdim. *Perişandım*. Sen bana *şanslı* mı diyorsun?"

Isabella keskin bakışlarını yüzüme dikti. "Artık biliyorsun işte. Söylesene Harriet'ını kaç ömür daha beklerdin?"

Öfkem geçiverdi. Birdenbire yoruludum. Hiç enerjim kalmadı, tükendiğimi hissettim.

"Gerektiği kadar," diye yanıtladım. "Ne kadar uzun sürerse sürsün."

"İyi cevap," dedi Matilda rahat koltuğundan.

"Bunu bana söyleyemez miydin?" diye sordum Isabella'ya öfkeyle saçlarımı karıştırarak. "Seninle bunun sonuçlarını konuştuk. Onun *benim* olduğunu bana söyleyemez miydin?"

Isabella'nın tarafsız ifadesi değişmedi. "Hayır, söyleyemezdim."

"Neden?"

"Bana inanır mıydın? *Nolan bu bir eğitim tatbikatı değil. Bu senin Harriet'in. Senin. O senin için yaratıldı, tıpkı senin de onun için yaratıldığı gibi.*" Ukalaca gülümsedi. "Benimle alay ederdin."

Bunu düşündüm ve istemeye istemeye haklı olduğunu kabul ettim. "Muhtemelen."

Isabella iç çekti ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana anlatabildiğim kadarını anlattım. Daha fazlasını söyleseydim kendim bunun sonuçlarma katlanmak zorunda kalabilirdim. Geçmişe yaptığın yolculuklar bu süreci hızlandırmak içindi. Anlamıyor musun? Harriet'in çocukluğundaki şu gemi. Onu tanımadan önce bile onun en sevdiği Noel şarkılarını mırıldanman. Çocukluğunda annenin sana yedirdiği reçeli bile yaptı. Harriet ömrü boyunca seni bekledi ve sen de onu aradın."

Harriet'ın kanepesinin arkasında kavuşturduğu kollarına çenesini dayayarak denizi izlemesi geldi aklıma. Ve evimdeki masada benim de aynısını yapmam.

İkimizin de yalnız oluşu.

Elimin tersiyle ağzımı sildim, boğazım kurudu. Gözlerimin arkasında bir baskı vardı, gözlerimi kırpıştırarak kurtulabileceğim bir şey değildi bu. “Hepsi bu kadar mı? Bu yüzden mi buradayım? Beklemeye devam mı edeceğim?”

Matilda öne eğildi. “Buradasın çünkü bir seçim yapmalısın.” Parmaklarını şaklatmasıyla elinde bir baston şeker belirdi. Jela-tinini yırtarken hınzırca gülümsedi. “Doğru seçimi yapsan iyi edersin.”

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Harriet

*P*enceremdeki muma gözlerimi diktim, titrek alevi cama yansiyordu. Altın sarısı ve turuncuydu. Güçlü ve kendinden emin.

Bu mum haftalar önce onu yaktığımdan beri gece gündüz yanıyordu. Nolan'ın ardında bıraktığı son sihir kırıntısıydı. Fittili aşmamamıştı. Balmumu erimemişti. Eve girip çıkıyordum ve mum yanmaya devam ediyordu. Tıpkı Nolan'ın annesinin yaktığı gibi, pencерemde parlayarak kaybolan denizcileri eve çağırıyordu.

Ne var ki benim denizcim eve dönmüyordu.

Sanırım sorunum buydu. Nolan'm evinin benim yanımda olduğunu düşünmekten vazgeçmeliydim. Öncelikle burası hiçbir zaman onun evi olmamıştı. O hiçbir zaman benim olmamıştı. Bu yalnızca daha iyi bir şeyden önceki bir duraktı.

Belki ikimiz için de bir dersti.

“Sadece bir mum,” diye söylendim kendi kendime. Kapüşonlunun içindeki ellerimi yumruk yaptım. “Mum sönse bile onu unutmayacaksın.”

Böyle devam edemezdim. O muma her baktığımda sanki biri kalbime bir yumruk atıyordu. Nolan’ı özlüyordum. Onu istiyordum. Mum bana sadece kaybettiklerimi hatırlatıyordu. Artık benim olmayanları.

Bir dilek tutacaktım. Gözlerimi kapayıp mumu üfleyecektim ve bir dilek tutacaktım. Küçük bir kızken yaptığım gibi.

Öne eğildim, derin bir nefes aldım ve...

Kapı menteşelerinden sökölür gibi yumruklandı. Aleve birkaç santim kala donup kaldım. Umut çılgın ve değişken bir şeydi. Göğsümün tam ortasına dolarak nefesimi çaldı.

Olamazdı.

Mümkün değildi.

Mumu bırakıp kapıya doğru yürüdüm. Bir türlü kaldırmaya kıyamadığım Noel süslerine takılarak tökezledim. Ellerim titriyordu. Kapı tokmağını çevirdim ve...

Şaşkın postacıım Darryl’la burun buruna geldim.

Verandama doğru bir adım gerileyerek sıırttı. “Yavaş ol, Harriet. Bu ne heyecanlı bir karşılama böyle!”

Kapının çerçevesine yaslandım ve titreyen ellerimden biriyle alnımı sildim. Olanaksız şeyler için yıldızlara bakarak dilek tutmaktan vazgeçmeye karar vermişim. Ama ilk fırsatta yine aynı şeyi yapmışım.

“Selam Darryl.”

“İyi akşamlar, Harry.” Omzundaki çantayı düzelitti. “Pek iyi görünmüyorsun.”

Onu başımla onayladım. Umudun kötü tarafı buydu. Sadece kalp kırıklığına yol açardı.

Ve görünüşe bakılırsa kalp kırıklığım uzatmakta özellikle başarılıydım.

“İyiyim.” Elimi indirip gülümsemeye çalıştım. “Senin için ne yapabilirim?”

Çantasına elini soktu ve küçük, karton bir kutu çıkardı. “Sana bir paket geldi.”

Kaşlarımı çattım. “Gece saat dokuz otuz ikide bana bir paket mi getirdin?”

Beni başıyla onayladı. “Aynen öyle!” Karton kutuyu burnumun ucunda salladı, içinden bir tıkırtı geldi. Muhtemelen kendime acıdığım için sipariş ettiğim küçük fincanla tabağıydı. Kulpu ok atan minik bir aşk meleği biçimindeydi. Darryl o kahrolası şeyi kırıp dökmeden önce kutuyu elinden kaptım. “Bu sabah yolumu şaşırdım ama korkma. Postaları daima doğru adreslerine ulaştırırım.”

Sözleri gerçeği yansıtmıyordu ama onunla tartışamayacak kadar yorgundum.

“Onu getirdiğin için teşekkür ederim, Darryl. Sağ ol.”

“Sorun değil.” Postacı topuklarının üzerinde yaylandıktan sonra gitmek için arkasını döndü ama duraksadı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kapımın eşiğinden küçük, taş patikadaki adama baktım. Sokak lambalarının yumuşak ışığı arkasındaki sokağı aydınlatıyordu. Yıldızlar gökyüzünün üzerine serilen pırıltılı bir battaniyeye benziyordu. “İyi olduğundan emin misin, Harry? Moralin bozuk gibi.”

“Öyle,” dedim gülerek. “Ama geçecek. Galiba bazı şeylere fazla kendimi kaptırıyorum. Hani bir söz vardır... *Birini seversen serbest bırak* mıydı?”

Darryl kaşlarını çattı. “Onun her zaman aptalca bir deyiş olduğunu düşünmüşümdür.”

Güldüm. “Bence de öyle.” İkimiz de gülümsedik. “İyi olacağım.”

“Elbette olacaksın.” Bana bir baş selamı verdi. “Görüşürüz.”

Ona el salladım. “Görüşürüz.”

Sokak kapısını kapadım ve mumumun yanma döndüm. Turuncu ve altın rengi alevlere baktım. Camdaki yansımasında art arda dizilmiş elli mum varmış gibi görünüyordu.

İyi olacaktım. Bu biraz zaman alabilirdi ama belki bir gün bizim için başka bir son dilemeden Nolan'ı düşünmem mümkün olabilirdi. Nolan'ın hayatıma kattığı güzellikleri görmek için penceremde bir mum yanmasına gerek yoktu.

Onun için, gözlerimi kapadım, Nolan'm ensemini tutuşunu düşündüm ve mumu üfledim.

Kapı çalındı.

Gözlerimi devirdim.

"Aman ya, Darryl." Paketi girişteki küçük sehpaye bırakmadan önce adresine bakmayı akıl etmemiştim. Büyük bir olasılıkla başka birinindi ve Darryl gece postasına devam etmek istiyordu. Kutuyu alıp kolumun altına sıkıştırdım ve kapıyı açtım.

Ama gelen Darryl değildi.

Güçlü bir çene. Geniş omuzlar. Elleri yanda duruyordu. Bana yaklaştı ve hâlâ kaldırmadığım ağaçtan gelen ışık yüzünü aydınlattı.

Hafifçe dalgalı, koyu kumral saçları vardı. Rüzgârdan dağılmış gibiydiler.

Ön verandamda duran Nolan biraz tereddütle bana gülümsedi.

"Merhaba Harriet."

Kutuyu düşürdüm.

Yutkundu, biraz gergin görünüyordu. Elini saçlarına götürdü. Bu hareketi öyle tanıdıktı ki içimden ağlamak geldi. "Hatırlamayabilirsin ama daha önce tanıştık. Ben..."

Cümlesini bitirmesini beklemedim. Kucağıma atladım ve kollarımı boynuna dolayıp bacaklarımla belini sardım. Bana ânında sarıldı ve beni daha sıkı tutarak göğsüne bastırırken saçlarımı avuçladı.

“Hatırlıyorum,” dedim gereğinden daha yüksek bir sesle. Çenesini, boynunu ve kulağının altındaki minik çukuru tekrar tekrar öptüm. “Elbette hatırlıyorum.”

“Siktir,” diye fısıldadı yüzünü saçlarımın arasına gömerek. “Harriet. Tanrım, Harriet. Seni öyle özledim ki.”

Hem ağlıyor hem gülüyordum. Kollarını ve omuzlarını sık-tım. Gömleğine yapışıp onu sıkıca tuttum.

Nolan *buradaydı*.

“Neler oluyor? Gerçekten burada mısınız?” Çılgınca gözle-rimi kısıpıştırarak gözyaşlarından kurtulmaya çalıştım. Onu daha iyi görmek istiyordum. Emin olmak istiyordum. “Neden gitmedin? Bir terslik mi oldu? Düzeltmem gereken bir şey mi var?”

Nolan başını iki yana salladı ve eve girdi. Bir tekmeyle kapıyı kapadı ve beni daha sıkı kucaklayıp çenesini başımın üzerine koydu.

“Buradayım,” dedi ve sırtımda bir ürperti dolaştı. Bu söz-lerin tam olarak böyle fısıldandığını kaç gece hayal etmiştim? “Buradayım, Harriet. Bu gerçek.”

“Emin misin?” diye sordum ağlamaktan kalınlaşan sesimle.

“Evet, eminim.” Geri çekilip gözyaşlarımı başparmaklarıyla sildi. Şefkatle gülümsedi. Bakışları sıcacıktı. Nedense farklı görünüyordu. Nihayet iyice dinlenmiş gibi. Tam olarak aradığı şeyi bulmuş gibi. “Hiçbir şeyi düzeltmen gerekmiyor. Tıpkı istediğim gibi yoluma devam ettim.”

Başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum.”

“Bana bir seçme hakkı tanındı. İki kapı vardı. Biri sakın ve huzurlu bir dinlenme yerine açılıyordu. Diğeriyse...”

Duraksadı. Yüzüne göz gezdirdim. “Diğeri?” diye sordum.

Çarpık bir gülümsemeye bana baktı ve kirli sakalının al-tında iki tane gamze belirdi. Gözlerinin kenarındaki çizgiler derinleşti.

“Diğeri beni sevdiğim kadına geri götürecekti,” dedi boğuk bir sesle.

Çatlak bir sesle inledim. Başımı göğsüne koydum ve hüngür hüngür ağlamaya başladım. “Anlamıyorum.”

Saçlarımdaki ellerini kaydırđı, sırtımı okşarken göğsünün derinliklerinden gelen bir kahkaha attı. “Sanırım anlamamıza gerek yok.” Nolan benimle birlikte usulca sallandı. “Sendin, Harriet. Beklediğim kişi sendin. Yoluma devam etmemi sağlamak için değıl, beni burada tutmak için karşıma çıktın. Beni hayata bağlamak için.” Alnını benimkine dayadı. “En başından beri sendin.”

Bir rüyada gibiydim. Az sonra yatağımda tek başına uyanacakmışım gibi. Nolan’a inanmayı *çok istiyordum* ama korkuyordum.

“Beni öper misin?” diye sordum. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. Ağlamaktan kendimi alamıyordum. “Beni öpersen bunun bir rüya olmadığını...”

Nolan çenemi tuttu ve hayatı buna bağılymış gibi beni öptü. Ve bir bakıma sanırım öyleydi. Beni sevmek için başka bir zamandan gelmişti ve ben de ömrüm boyunca onu sevmeyi beklemiştim. Göğsümün derinliklerindeki o tuhaf sızının nedeni buydu.

Birbirimizi bulmamız gerekiyordu.

Nolan öpüşmemize iyice kendini kaptırdığında nasırlı ellerini saçlarımdan arasına daldırıp sertçe çekti. Dilini ağzıma sokarak beni duvara yapıştırdı.

“Özür dilerim,” dedi başım duvardaki lambaya çarpınca. Saçlarımı okşadı. Dikkati dağıldı ve saçlarımı avuçlarına doldurdu.

“Özür dileme,” dedim nefes nefese. “Beni yine öp.”

Rüya görmüyordum.

Bu gerçektir.

Nolan bana geri dönmüştü.

O benimdi. Bundan sonra benim olacaktı. Yanımda kalacaktı.

Başım dönmeye başlayana dek öpüştük. Saati ve nerede olduğumuzu unutana kadar.

Nolan nihayet beni bıraktığında dudakları şişmişti. Gözleri parlıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum mutluluğunun nadide kanıtında parmağımı gezdirerek. Uzandım ve çenesine bir öpücük kondurdum. Sırf bunu yapabildiğim için. Bir daha bunu yapabileceğimi hiç düşünmediğim için.

Nolan gülümsedi ve öyle nefes kesici görünüyordu ki neredeyse yine ağlamaya başlayacaktım. Ya da belki de hâlâ ağlıyordum. Bilmiyorum.

Öne eğildi ve dudaklarıma doğru fısıldadı. “Yarın görüşeceğiz, Harriet.” Dudaklarını altdudağıma, çeneme ve boynumun çukuruna hafifçe dokundurdu. Çenemi tuttu. “Sonraki gün ve ondan sonraki gün de görüşeceğiz.”

Sözlerini öpücüklerle mühürledi ve kirli sakalı tenimi gıdıkladı. Geri çekildiğinde yüzümü avuçlarının arasına aldı ve bana özlemle baktı. Kendinden emin, sahiplenici ve anlamlı bakışlarla.

“Sen izin verdiğin sürece tüm yarınlarında seninle olacağım ve sanırım ondan sonra bile.”

Bileklerini tuttum. “Emin misin?”

Başını yukarı aşağı salladı. “Bitmemiş işim sensin, Harriet York. Etrafında olmama alışsan iyi olur.”

Burnumu çektim. “Bana musallat mı olacaksın?”

“Hayır.” Gülümsedi. “Seni seveceğim.”

TEŞEKKÜRLER

Harriet ve Nolan'ın hikâyesini okuduğunuz için teşekkür ederim. Benden okumaya alıştığınız şeylerden biraz farklı olduğunu biliyorum fakat uzun süredir içimde patlamak üzere olan bir hikâyeydi. Yanlış kadını rahatsız etmek üzere gönderilmiş başıboş bir Geçmiş Noellerin Hayaleti fikri *Aşk Işığı Çiftliği*'ni yazdıktan hemen sonra aklıma geldi ama onu doğru zamanı gelince yazmak üzere bir kenara koydum. Görünüşe göre, o doğru zaman hızla yaklaşan kaçınılmaz bir son teslim tarihiyle birlikte hamileliğimin sekizinci ayıydı.

Bir keresinde bir arkadaşım bana bir kitap yazmanın hayatımızın bir bölümünün arasına bir ayraç koymak gibi olduğunu söylemişti. Biz yazarların hayatta yaşadıklarının çoğu eserlerine yansır. Bu kitabın oğlumu karmmda taşıırken hissettiğim umudun bir yansıması olduğunu düşünmek istiyorum. Henüz tanışmadığım o minicik insan için duyduğum büyük, ruhumu dolduran sevginin. Beklemenin, izlemenin ve her şeyin çok daha iyiye doğru değişmek üzere olduğunu bilmenin.

O yüzden bu kitabı aldığınız için teşekkür ederim. Umarım ihtiyaç duyduğunuz bir yeri doldurmuştur. Eğer kendinizi kaybolmuş ve unutulmuş hissediyorsanız ne kadar güzel ve özel olduğunuzu fark ettiğinizi umuyorum. Ve eğer bir şeyleri beklediğinizi hissediyorsanız bunda da bir güzellik olduğunu umuyorum. Belki de aradığınız şey hemen yanı başınızdadır.

Kitap işine geri dönersem, New York'taki boş bir restoranda hayaletlerle ilgili gevezeliklerimi dinleyen ve başını sallayıp bunu

yazmamı söyleyen temsilcim Kim Lionetti'ye teşekkür ederim. Henüz tam olarak ifade edemediğiniz fikirlerinize birinin inanması müthiş bir şey ve Kim yanımda olduğu için çok şanslıyım.

Bu projeyi büyük bir heyecanla karşılayan Avon ekibine teşekkür ederim. Henüz ifade edemediğiniz fikirlerinize birinin inanması mükemmel bir şeyse o zaman henüz yalnızca kâğıt üzerindelerken koca bir ekibin onları büyük bir coşkuyla karşılaması tam anlamıyla büyümlü bir şey. Shannon bu kitabı tam da kalbime göre biçimlendirdiğin için teşekkürler. Birlikte başka neler yapacağımızı görmek için sabırsızlanıyorum. Ve başından beri bana inanan DJ, nihayet seninle çalışmak büyük bir mutluluk.

Bu kitabı son hâline getiren herkese teşekkür ederim: metin düzenleyiciler, pazarlama ekibi, düzenleyiciler, tüm yabancı yayın ekipleri ve hayallerimin kapağını yapan benzersiz Brittany Keller. Gerçekten de bu bir ekip işi; son derece yetenekli ve uzman insanlardan oluşan bir ekip.

Gelelim benim ekibe. Adri'ye her zaman bana gereken moral konuşmasını yaptığı için teşekkür ederim. Annie'ye beynimin çalışma tarzını çok iyi bildiği ve bunu sevdiği için teşekkürler. Bu garip ve harika mesleği çok daha az yalnız kılan yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim. Kitaplarımı okuyan, satan, ödünç veren, paylaşan, öven ya da bir şeyler yapan herkese teşekkür ederim. Bu sevgi dolu topluluk sayesinde bu iş dünyanın en güzel mesleği. Çok ama çok minnettarım.

En büyük ve en içten teşekkürüm son teslim tarihim yaklaşırken masamda kambur bir canavara dönüşüp herkese hırladığımda bile beni sevmeye devam eden kocama. Pusulam hep seni gösteriyor.

Ve annelerinin hâlâ bir kitabevinde çalıştığını sanan çocuklarıma. Sizi ömrüm boyunca bekledim.

Umarım Hayaletler ve Ruhlar Departmanı'na bir ziyaret daha yaparsınız. Duyduğuma göre kaçak bir Ölüm Meleği varmış.